

David Hatcher Childress

NEUVĚŘITELNÉ TECHNOLOGIE STAROVĚKU

Fantastické vědecké poznání
starověkých civilizací

Přeložili

Martina Matoušková a Jaroslav Mareš

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

PODĚKOVÁNÍ

Mnoho díky všem autorům, kteří mi pomohli. Patří k nim Christopher Dunn, Andrew Tomas, Ivan T. Sanderson, Charles Berlitz, J. Manson Valentine, Alfred Bielek, Ruth Hoverová-McKinleyová, Flavia Andersonová, Jerry Ziegler, John Michell, William Corlis, A. R. E. z Virginia Beach, Dough Kenyon a *Atlantis Rising* a mnoho dalších. Rovněž děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě této knihy. Byli to Ranney Moss, Jennifer Bolmová, Harry Osoff a Chas Berlin. Díky za vaši podporu.

VĚNOVÁNÍ

Všem vědcům-filozofům kdekoli na světě,
kteří stále studují, učí se a rostou.
Ať nás dovedou k věčnosti i dále.

Předmluva

*Věřte mi, byl to šťastný věk,
než nadešla doba architektů, než nadešla doba stavitelů.*
– Seneca (5 př. n. l.–65 n. l.), Epištola 90

Vítejte v kontroverzním a úchvatném světě starověké technologie. V této knize prozkoumáme mnoho důkazů, které nás přivedou k ohromujícímu závěru, že starověký člověk byl prakticky stejně sofistikovaný, jako jsme my dnes – že přinejmenším někde, na některých místech, používal pokročilou technologii. Tato technologie zahrnovala vše od elektřiny po těžkou mechaniku a letadla.

Témata starověkých letů, starověkých atomových válek, starověké elektřiny a podobně se budou zdát mnoha lidem, zvláště „vysoce vzdělaným čtenářům“, bizarní. Mnozí je shledávají příliš neuvěřitelnými na to, aby o nich vůbec diskutovali, ačkoli – jak uvidíte dále – existuje mnoho důkazů svědčících o technologicky pokročilé minulosti. Vypadá to, že každá kultura na této planetě má legendy o starověkém létání a zlaté civilizaci existující před civilizací naší. Oddělit skutečnost od fikce je obtížný úkol. Napomoci by mohla souvislá časová linie starověké minulosti. Doufejme, že nové datovací metody, jako například metoda chlóru 23, přesně určí, kdy byl určitý kámen vytěžen ze svého naleziště a vztyčen. A protože těmi nejstaršími lidskými artefakty jsou kamenné monumenty, poskytne nám to informace k přesnému časovému určení období megalitických géníů a úsvitu jejich zmizelé civilizace.

Jako reportér se zajímám o věci podivné a neobvyklé. Taky mě zajímají fakta. Ve své knize jsem se pokusil uvádět především ty příběhy, artefakty a místa, které se zdají být nejdůležitější a dají se dobře ověřit. Připouštím, že je v ní též spousta spekulací, a chtěl bych vyzvat čtenáře, aby sami

libovolně spekulovali. Tak jako všichni „vědci“ budou čtenáři této knihy prosévat uvedené informace, vyberou si z nich ty, které se jim budou zdát rozumné, zařadí je mezi své již existující „počítačové složky“, aby je mohli později použít a upravit, jak bude třeba. Ostatní informace odloží a zavrhnou.

V každé kapitole se zmiňují o množství starověkých textů. Přepisy se v některých případech liší, jako např. Rg Věda a Rig Věda. Kdykoli to bylo možné, použil jsem běžnější a snadnější tvar a původní autorův přepis jsem ponechal tam, kde jsou uvedeny podrobnější zdroje informací. Do bibliografie jsem se pokusil zařadit většinu knih zmíněných v textu, ale v některých případech to nebylo možné.

Zvláštní díky patří sanskrtologovi Ramačandru Dikšitarovi, oxfordskému profesorovi, který je autorem knihy *War in Ancient India* (Války ve starověké Indii). Ve zvláštní kapitole v oxfordském vydání své knihy se poeticky vyjadřuje o přispění své země k letectví – čímž bylo jeho vynalezení! Jak řekl jeden hrdý historik v roce 1944: „Za současné světové situace nemůže být zajímavější otázky, než je přispění Indie k vědě o letectví. V naší rozsáhlé literatuře purán a literatuře epické existuje množství ilustrací, které ukazují, jak dokonale si starověcí Indové podmanili vzdušný prostor. Západní i východní učenci donedávna stroze označovali vše, co bylo uvedeno v této literatuře, za smyšlené a odbývali to bez váhání jako nereálné. Sama myšlenka létání byla znevažována a lidé zacházeli tak daleko, že tvrdili, že je fyzicky nemožné, aby člověk používal létající stroje. Ale dnešní doba se svými balony, letadly a ostatními létajícími stroji přinesla obrovský převrat v našem názoru na létání.“

Je smutné, že dr. Dikšitar byl opravdu svého času zesměšňován svými kolegy z Oxfordu, ale texty hovoří jasně. Co má v tomto případě vědě oddaný učenec dělat – ignorovat důkazy? Skutečnost je taková, že právě to většina vědců dělala.

Ve snaze přiblížit čtenáři téma dokonalých starověkých technologií jsem se rozhodl začít jednoduchou, ale nutnou technologií, jakou je zavlažování, rozvody vody a odpadu, a pak přejít k základní kombinaci pokročilejších technologií:

k metalurgii a elektřině. Tak si čtenáři postupně zvyknou na myšlenku, že starověké národy mohly mít složité kovové stroje a elektřinu – a potom lze přejít k fantastické představě starověkých letů, atomových válek a myšlenky celosvětového energetického systému.

Ano, je to divoká jízda starověkými dějinami, ale je to můj příběh a budu se ho držet. Někdy se pravda může zdát podivnější než ta nejobdivnější fikce.

1. Záhady starověkých technologií

*Jak nabýváme poznání, věci se nestávají pochopitelnějšími,
ale ještě tajemnějšími.*
– Will Durant

*Sám za sebe si myslím, že jsme v roce 1903 prošli
pozůstatky světa,
zanechaného zde starověkou meziplanetární roztržkou,
obráceného v prach
– v prach dumající v prostoru...*
– Charles Fort

Byla egyptská věda dědictvím nějaké starší kultury?

Při svém pátrání po ztracených městech a záhadách minulosti jsem často narazil na stopy technologie starověkých kultur. Tyto stopy měly formu zobrazení starověkých přístrojů na skalních malbách nebo rytinách (jako např. elektrické přístroje v Hathóřině chrámu v Egyptě), nebo malých modelů přístrojů (jako jsou miniaturní modely ze zlatého kovu v bogotském Muzeu zlata), nebo jsem je nacházel jako příběhy ve starověkých textech (jako je *Rámájana* nebo dokonce bible).

V této knize bych rád připomněl některé z důkazů starověkých technologií a pokročilých kultur minulosti. Co je úžasné na moderním světě oproti světu starověkému, je skutečnost, že ve světě moderním má každý běžný občan přístup k pokročilým technologiím, jako je elektřina, osobní vozidlo, telefon, fax a počítačové technologie. Ve sta-

rověkém světě byla pokročilá technologie masám vehementně odpírána. Ve skutečnosti byla často užívána v chrámech a při obřadech ke získání moci nad lidmi tím, že je ohromovala nebo děsila. Stala se tak součástí bohoslužeb a mysterií.

Známý autor a průvodce televizním dokumentárním cyklem *Mystery of the Sphinx* (Tajemství Sfingy) John Anthony West říká:

Egyptská věda, medicína, matematika a astronomie byly na daleko vyšším stupni, byly mnohem kultivovanější a sofistikovanější, než jsou moderní učenci ochotni uznat. Celá egyptská civilizace byla založena na celkovém a přesném porozumění přírodním zákonům. A toto hluboké porozumění se manifestovalo v soudržném, promyšleném a vnitřně provázaném systému sjednocené vědy, umění a náboženství, tvořícím prostou organickou jednotu. Jinými slovy, byl to přesný protiklad toho, co nalézáme ve světě dnes.

Navíc se každý aspekt egyptského poznání jeví kompletním od samého počátku této kultury. Vědecké, umělecké a architektonické techniky a hieroglyfický systém nevykazují prakticky žádné známky období „vývoje“ a skutečně mnoho výdobytků raných dynastií nebylo nikdy překonáno, někdy jejich následovníci ani nedosáhli jejich úrovně.

Ortodoxní egyptologové jsou ochotni tuto ohromující myšlenku připustit, ale o rozsahu nám neznámých znalostí Egyptanů hovoří úmyslně zdrženlivě a mnohé, co jejich věda naznačuje, přecházejí bez povšimnutí.

Jakým způsobem se zde objevila tato plně rozvinutá civilizace? Podívejte se na automobil z roku 1905 a srovnajte ho s automobilem moderním. Není zde pochyb o procesu „vývoje“, ale v Egyptě takovéto paralely neexistují. Vše je zde dokonalé od samého počátku.

Odpověď na tuto záhadu je ovšem zřejmá, ale protože se protiví stávajícímu směru současného myšlení, bere se jen

zřídka vážně v úvahu. Egyptská civilizace nevznikla postupně, ale byla dědictvím.

Ve svém velmi příznivě hodnoceném pořadu Tajemství Sfingy, vytvořeném pro televizní program NBC a vysílaném v listopadu 1993, se West a jeho vědečtí kolegové pokoušejí dokázat, že Sfinga byla vážně poznamenána vodou a že je více než 100 tisíc let stará!

Proč nepíšeš knihy, které by lidé mohli číst?

– Nora Joyceová (svému manželu Jamesovi)

Zničení vědění

Jak se naše technologie stává pokročilejší, jsme schopni nahlížet do budoucna a vnějšího vesmíru jinak než vědci a myslitelé počátku dvacátého století. Ale podobně jako oni nejsme schopni hlubšího vhledu do minulosti a jejího technického „know-how“. Tak jako se naše mysl stává schopnou představit si budoucnost jinak než mysl našich dědečků, je rovněž schopna vidět minulost jiným způsobem než vědci a odborníci přelomu století.

Tak jako bylo naše chápání univerza rozšířeno do nejvzdálenějších částí vesmíru, jsme připraveni dosáhnout nejvzdálenějších částí historie. A mnoho výzkumných pracovníků to právě dělá.

Ve starověkých textech je jmenována Atlantida se svou pokročilou kulturou. Můžeme začít tím, že je o ní zmínka v Platonových *Dialogích* (podle textů převzatých ze starověkých egyptských záznamů) a že téměř každá starověká kultura má mýty a legendy o starověkém světě v minulosti a o katastrofě, která jej zničila.

Mayové, Aztékové a Indiáni kmene Hopi věřili ve zničení čtyř nebo více světů před světem naším. Zničení Atlantidy možná nebylo poslední katastrofou, která v minulosti dopadla na naši planetu.

Nejznámější knihy světa, jako je bible, *Mahábhárata*, ko-

rán a dokonce i *Tao-te-ťing*, všechny hovoří o katastrofách a starověkých civilizacích, které byly zničeny. Starověké civilizace a příběhy o nich plnily tisíce, dokonce statisíce svazků knih, které se tehdy nalézaly v knihovnách celého světa. Mnohé starověké knihovny byly tak obrovské, že byly proslulé mezi místními historiky. Knihovna v Alexandrii je toho dobře známým dokladem.

Je smutným faktem, že v průběhu dějin byly obrovské archivy a knihovny záměrně ničeny. Podle slavného amerického astronoma Carla Sagana existovala kdysi kniha *The Trice History of Mankind Over the Last 100 000 Years* (Pravdivá historie lidského rodu v posledních 100 000 letech), která byla uložena ve velké knihovně v Alexandrii v Egyptě. Naneštěstí byla tato kniha s tisíci dalšími spálena fanatickými křesťany ve třetím století našeho letopočtu. Svazky, které zkáze nedopatřením unikly, byly o několik století později spáleny muslimy, kteří si jimi ohřívali vodu do koupelí.

Všechny starověké čínské texty byly zničeny v roce 212 př. n. l. na rozkaz císaře Čchin Š'chuan-ťi, stavitele slavné Velké čínské zdi. Obrovské množství starověkých textů – prakticky vše, co zahrnovalo historii, filozofii a vědu – bylo zabaveno a spáleno. Byly zničeny celé knihovny, včetně královské. Těto destrukce vědění padly za oběť také práce Konfuciovy a Menciovy.

Naštěstí některé knihy přežily, protože je lidé porůznu ukrývali v podzemních jeskyních, mnoho jich bylo také ukryto v taoistických chrámech, kde jsou chráněny a uctívány dodnes.

Španělští conquistadoři zničili všechny mayské kodexy, které našli. Stejně jako fanatické křesťanské sekty ve třetím století a císař Čchin Š'chuan-ťi ve druhém století př. n. l. chtěli vymazat všechno vědění minulosti, včetně záznamů, které je uchovávaly.

Evropa a celé Středomoří byly uvrženy do neslavné doby temna, když došlo k prvnímu rozkolu křesťanské církve po řadě církevních koncilů, počínaje koncilem nikájským v roce 325. Poslední patriarcha rané křesťanské církve Nestorius byl roku 431 na koncilu v Efesu zbaven úřadu. Byl vyhoštěn do Libye a nestoriánská církev se přesunula na východ. Roztržka se týkala rané křesťanské doktríny o reinkarnaci

a myšlenky dvojí Kristovy přirozenosti: Ježíš byl Mistr, zatímco Kristus by archanděl Melchizedek.

Důsledkem tohoto rozkolu byl příkaz zničit všechny knihy v byzantské říši kromě nově upravené verze bible, kterou vydala katolická církev. Současně byla zničena knihovna v Alexandrii a slavná matematická a filozofka Hypatia byla vytažena davem ze svého kočáru a roztrhána na kusy. Dav pak táhl dál na knihovnu, kterou vypálil. Tak začalo potlačování vědy a poznání, především poznání starověkého.

Poznání bylo pak potlačováno ještě další dva tisíce let. Občas se říká, že historie je psána ne poraženými, ale spíše vítězi válek, a protože naše století nám poskytlo množství příkladů toho, jak je válečná propaganda stále populární jako „historie“, měli bychom v tomto světle posoudit mnohé události z dějin starověku.

Je úžasné, že těch pár starověkých textů, které odolaly všeobecnému útlaku, skutečně hovoří o pokročilých civilizacích a o katastrofách, jež je zničily. Všechny shodně vyprávějí o moudrém národě, žijícím v harmonii se zemí a přirozeným řádem všech věcí. Ale kdysi v dávné minulosti člověk narušil tuto harmonii s přírodou a katastrofa zasáhla celou zeměkouli.

Nacházíme zde překvapivou paralelu mezi starověkým mýtem o Atlantidě a situací, v níž se nyní nalézá moderní člověk. Přežije moderní člověk svou vlastní technologii a kmenové myšlení, nebo sám sebe zničí přirozeným chodem svých vlastních destruktivních praktik a disharmonií s planetou?

*Mívám mnohem víc povznášejících myšlenek,
tvořivých a expanzivních vizí, sedě ponořen v pohodlné vaně
dobře vybavené americké koupelny,
než jsem kdy měl v kterékoli katedrále.*

– Edmund Wilson

Starověká hygienická zařízení: koupelny bohů

Říká se, že známkou pokročilé civilizace je úroveň jejích hygienických zařízení a instalací. Pěkné koupelny a toalety jsou důležitými vymoženostmi. Instalace a hygienická zařízení jsou odnožemi vědy o zavlažování, tedy něčeho, co vzniklo před pětadvaceti tisíci lety.

Před více než třemi tisíci lety měl arabský národ Nabatejců v izraelské Negevské poušti šest vzkvétajících měst. Využíváním důvtipného systému teras a zdí dokázali tito inženýři-farmáři obdělávat půdu v oblasti, jejíž roční průměrné srážky nebyly vyšší než deset centimetrů. „Čím víc zkoumáme propracované nabatejské systémy, tím větší dojem na nás dělá jejich preciznost a rozsah jejich práce... Každý problém předvídali a řešili takovým způsobem, jaký můžeme dodnes stěží překonat.“

(*Scientific American*, duben 1956)

Přibližně před třemi tisíci lety objevili starověcí Peršané metodu hloubení podzemních akvaduktů, které vedly spodní vodu z hor do jejich vyprahlých planin. Tento stále existující a funkční systém zavlažování poskytuje 75 procent vody používané dnes v Íránu. (*Scientific American*, duben 1968)

Evropské hygienické podmínky byly po staletí politováníhodné. Nedbalé zacházení s lidským odpadem mělo za následek strašlivé epidemie moru, které několikrát téměř zdecimovaly kontinent. Přitom již před pěti tisíci lety mělo město Tell Ašmar v údolí Tigridu poblíž Bagdádu domy a chrámy s důmyslným hygienickým zařízením. Jeden vykopaný chrám byl dokonce vybaven šesti toaletami a pěti koupelnami, většinou s instalací „napojenou na odpadní systém, který byl odváděn do hlavního kanálu, metr vysokého a padesát metrů dlouhého... Při sledování jednoho z kanálů průzkumníci narazili na vedení z keramických trubek. Jeden konec každé trubky měl průměr 20 centimetrů, zatímco druhý konec bylo 3 centimetry užší, takže trubky mohly být napojeny jedna na druhou stejným způsobem, jakým to děláme ve století dvacátém!“ (*Scientific American*, červenec 1935)

Ve starověku lidé proráželi horami tunely, jimiž vedli vodu pro zavlažování, a někdy stavěli obrovské přehrady nebo jiná

rozsáhlá inženýrská vodní díla. Dobrým příkladem je velká přehrada v Maribu v Jemenu, postavená královnou ze Sáby. Odkrýváme stále další obrovská vodní díla starověku, do dnešních dnů neznámá. Srílanský archeolog A. D. Fernando ve svém článku pro *Journal of the Sri Lanka Branch of the Royal Asiatic Society* uvádí neuvěřitelné objevy, které byly učiněny v době, kdy srílanští inženýři začali budovat přehradu v Maduru Oya. Když se buldozery pustily do práce, začaly zadržávat o cihly, které ležely v zemi. Ke všeobecnému úžasu se ukázalo, že dávní inženýři provedli stejné výpočty a postavili přehradu na úplně stejném místě!

Toto místo později navštívilo několik norských archeologů, kteří prohlásili, že rozsah a dokonalost zdejších prehistorických megalitických staveb by udělaly dojem i na egyptské faraony. Thor Heyerdahl k tomu dodává, že převážná část tohoto vodního systému byla vybudována z patnáctitunových bloků kamene, vysokých 10 metrů, a skládala se ze čtvercových tunelů a cihlových zdí. Přehrada měla náhony měřící více než 10 kilometrů, které umožňovaly kontrolovat vodu proudící do série umělých jezer. Touto obrovskou a komplikovanou přehradou byly regulovány miliony tun vody.

Protože kočovní kmeny neměly běžné koupelny nebo zařízení k likvidaci odpadu, historici se ještě před sto lety domnívali, že všichni v minulosti museli žít tímto způsobem. Když bylo na některém místě už příliš mnoho odpadu, kočovníci si většinou sbalili své stany a šli dál. Ale města se nedají jen tak sbalit a přemístit. Také britští archeologové byli kdysi přesvědčeni, že starověký člověk nepoužíval komplikované odpadní a vodní systémy, ale jednoduše nechával spláchnout odpad dešťovou vodou do nejbližšího potoka nebo řeky.

Přitom mnohé starověké koupelny byly velmi luxusní, s barevnými keramickými umyvadly a vanami, stejnými, jaké máme dnes. Reginald Reynolds ve své vtípné knize o starověkých hygienických zařízeních *Cleanliness and Godliness* (Čistota a božství) prohlašuje, že starověké národy znaly zařízení k likvidaci odpadu, využívaly dva nebo více naprosto oddělených systémů:

Podle názoru významného archeologa Ernesta Mac-kaye nesloužily tyto kanály jako odvod odpadu. Jako dů-

kaz cituje velmi podrobně *Čaraka-Samhitu*, dílo datované přibližně do druhého století, kde je řečeno, že latríny byly určeny pouze nemocným a nemohoucím; ostatní se měli odebrat za svou potřebou do bezpečné vzdálenosti od svého domu... Voda někdy tekla po zdech domů, což by bylo, jak říká, nechutné, pokud by tato voda obsahovala odpad. Zapomíná však uvést, že opačná možnost, což je absence odvodu odpadu, by byla pro město ještě škodlivější než otevřený kanál. Protože však byly v těchto domech jak otevřené vodní žlaby, tak uzavřené odpadní kanály, je rozumnější předpokládat, že tyto dva systémy sloužily odlišným účelům: jeden k odvádění dešťové vody a vody na mytí, druhý k odvádění odpadu. Ale je mimo veškerou diskusi, že obyvatelé Hory mrtvých – Mohendžo-Dara v Pákistánu – měli jak dobře vybavené koupelny, tak systém odpadu, který jsem popsal... a byli tedy součástí hygienické avantgardy lidského rodu.

Sir G. Maspero, svého času generální ředitel Úřadu pro starověký Egypt, vysoce hodnotí hygienické a sanitární zařízení známé ve starověkém Egyptě, zvláště dokonale vybudovanou koupelnu objevenou v Tell el-Amarně, v domě vysoce postaveného úředníka státní správy osmnácté dynastie. A všimá si také skutečnosti, že uprostřed ulic s chodníky byly vyhloubeny dlážděné kanály k odvádění vody a odpadu. Ve zmíněné koupelně v Tell el-Amarně byl objeven dobře zachovalý klozet za přepážkou, vybavený elegantně tvarovaným sedátkem z vápence.

Herodotos se domníval, že Egypťané byli nejzdravějším z národů; podle něj je od ostatních národů odlišovala jedinečnost jejich institucí a zvyků. Reynolds uvádí, že „Egypťané (stejně jako pythagorejci, kteří je napodobovali) nejedli fazole, které pokládali za nečisté, pro což ne-

mám žádné vysvětlení; ačkoli se občas tvrdí, že Pythagoras byl v tomto případě špatně pochopen Aristotelem“. Již před pěti tisíci lety se tedy lidé vyhýbali konzumaci fazolí.

Pokud se týká toalet, Reynolds říká, že dávali přednost „kompostovému“ typu:

Používali spíš hlínu než vodu a my se nejdříve musíme přesvědčit, zda jsme moudřejší než faraoni, protože správná hygiena by se neměla ztotožňovat s žádným známým pojmem nebo stávajícím systémem, ale měla by se posuzovat podle nejlepšího a nejrychlejšího odstranění odpadu, omezení jeho škodlivosti a infekčnosti, úrodnosti půdy a mnoha dalších hledisek, jako je podnebí a prostředky k likvidaci lidského odpadu. Ale víme alespoň zhruba, že kněží-lékaři, kterým náležela péče o veřejnou hygienu v Egyptě, nacházeli souvislost mezi čistotou a božstvím a snažili se udržet přinejmenším čtvrti nejbohatších společenských vrstev zdravé.

Egypťané znali dokonce umění výroby drenáží z roztloukané mědi, jak se zjistilo při nálezů dlouhého téměř 250 metrů ve starověkém chrámu na Sahaře, i když sloužilo pouze k přívodu dešťové vody. A že zásobování vodou bylo nanejvýš důležitým úkolem, kterým se zabýval nejvyšší správce státu, se dovídáme z popisu povinností vezíra za vlády osmnácté dynastie. Vezír je „zodpovědný za pověření úředních osob k dohledu nad dodávkami vody po celé zemi“ a popis dále uvádí, že „je tím, kdo dohlíží na dodávky vody každý první den desetidenního cyklu“.

William Corliss ve svém zpravodaji *Science Frontiers* (č. 123, květen–červen 1999) uvádí, že Egypťané neměli pouze moderní toalety a koupelny, ale také hojně používali kosmetické přípravky. Ženy z vyšších společenských vrstev, a rovněž mnoho mužů, s oblibou používali zelený, bílý a černý make-up. Tyto kosmetické pudry, vyrobené dva tisíce let před naším letopočtem, se velmi dobře uchovaly v původních ampulích z alabastru, dřeva nebo keramiky.

Tým francouzských chemiků vedený P. Walterem při ana-

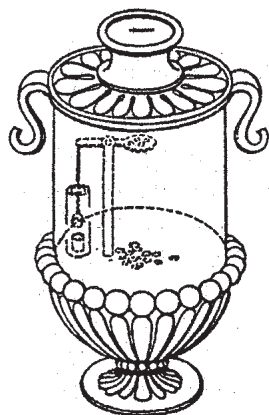

Egyptský
chrámový oheň

lýze těchto pudrů objevil rozdrčený gale-
nit a cerusit (dvě olovené rudy), což ne-
bylo tak překvapující, avšak vědci téměř
upustili své testovací zkumavky, když
našli chemické sloučeniny, v přírodě vý-
jimečně vzácné; jmenovitě laurionit
(PbOHCl) a fosgenit ($\text{Pb}_2\text{Cl}_2\text{CO}_3$). Tyto
sloučeniny se v přírodní podobě téměř ne-
vyskytují, takže egyptské pudry musely
být vyrobeny uměle.

P. Walter se svými kolegy napsal: „Výsledky našich testů
naznačují, že ve starověkém Egyptě musely být laurionit
a fosgenit vyráběny synteticky, za pomoci kapalné chemie.
Umělé sloučeniny na bázi olova Egyptané přidávali do kos-
metických výrobků. Vlastní chemické reakce jsou jednodu-
ché, ale muselo být dost obtížné uskutečnit celý proces, za-
hrnující mnoho opakujících se operací.“

Již dříve bylo zjištěno, že egyptští chemici používali tech-
nologii založenou na působení ohně k výrobě modrého pig-
mentu, a to už pět set let před tím, tedy 2500 př. n. l. Kapal-
ná chemie představuje další technologický pokrok.“ (*Nature*
č. 397, 1999)

Automat na mince,
používaný Egyptány
před 1900 lety

Corliss poznamenává, že „chemici
firmy Nissan, povzbuzeni úspěchy
chemiků starověkého Egypta, vyrobili
syntetický ptačí trus k účelům testo-
vání automobilových laků. Každá dáv-
ka přírodního materiálu se ovšem liší
ve svém složení“.

Kvalitní koupelny potřebují dobré
mýdlo, a samo slovo „mýdlo“ (angl.
soap) pochází ze staroegyptského slo-
va *swab*. V roce 1931 vyslovil britský
egyptolog dr. Rendel Harris hypoté-
zu, že slova *swab* (angl. utěrka, hadr)
a *swabber* (uklízeč) pocházejí z egypt-
ského jazyka a patří mezi nejstarší
známá slova. *Wdb*, říká dr. Harris,
znamenalo ve starověkém Egyptě čis-

tý a od tohoto slova se dostáváme ke jménu *wahabi* – *vabali-
ta*, jak se nazývají příslušníci islámské reformistické puris-
tické sekty. Dále, jak říká, písmeno *s* značí příčinnost, tak-
že pokud *ankh* značí slovo život, *s-ankh* znamená oživit.
Z toho odvozuje, že pokud *wdb* znamená čistý, *s-wdb* zna-
mená učinit čistým, vlastně očistit nebo otřít (angl. *swab*).
A protože dr. Harris je pevně přesvědčen, že Egyptané byli
výborní mořeplavci, tvrdí, že slovo *swab* se do angličtiny
dostalo vzájemným stykem starověkých mořeplavců, jejichž
jazyk byl možná v některých ohledech starší než kterýkoli
ze současných evropských jazyků. Jako dokladu používání
tohoto slova mořeplavci se dovolává Shakespeara, který
napsal:

*The master, the swabber, the boatswain and I... (Mistr, uklí-
zeč, loďmistr a já...)*

Mořeplavecké umění starých Egyptanů bylo značné a je
mimo veškerou pochybnost, že měli velké námořní flotily.
Čištění (*swabbing*) paluby zjevně pochází od nich a anglické
slovo mýdlo (*soap*), odvozené od slova *swab*, označuje „to,
co čistí“. Osobní hygiena, nezávadná voda, mýdlo a likvidace
odpadu jsou nezbytné pro pokrok každé technologicky zamě-
řené civilizace. Když pak dochází na technologii bohů, čisto-
ta následuje hned po božství.

Mnohé z dnešních vynálezů jsou vynálezy včerejšími

Staří Řekové stavěli parní kotle, které fungovaly, ale využí-
vali je spíš jako zábavná zařízení a hračky než jako praktické
zdroje energie. Jednou z takovýchto hraček byla koule otáče-
jící se za pomoci dvou parních trysek, která byla vynalezena
přibližně dvě stě let před naším letopočtem v ptolemaio-
vském Egyptě.

Ve druhém století před nástupem křesťanství měli v egypt-
ských chrámech automaty na mince na svícenou vodu. Množ-
ství vody napuštěné z kohoutku bylo přímo závislé na váze
mince vhozené do automatu. Podobný automaticky řízený
přístroj na svícenou vodu byl i v Diově chrámu v Athénách.
Do zapečetěné nádoby se vhodila mince, což nadzvedlo malý

píst, který pak nechal odtéct odměřené množství tekutiny. Slavný řecký matematik a mechanik Hérón Alexandrijský instaloval jedno takové zařízení v roce 120 př. n. l. Byl také mimo jiné vynálezcem reaktivní parní turbíny, autorem prací o mechanice, válečných strojích, geometrii a zeměměřičství.

Mnohé vynálezy, na které jsme zvyklí v moderním světě – parní motory, hodiny, automaty, vodní pumpy atd. – byly známy již ve světě starověkém. Krásně zhotovené přístroje a nástroje, jako například zařízení antikythera (o kterém bude řeč později), byly ve starověku běžné, ale archeologové jsou vždy překvapeni, když je objeví.

Gynekologie byla do druhé poloviny devatenáctého století neznámou vědou. Pak, jak konstatuje časopis *Scientific American* z 20. října 1900, díky vykopávkám v Pompejích se gynekologie ukázala být jen „vědou znovu objevenou na poli chirurgie“. Nástroje, pohřbené v Chrámu vestálských panen po erupci Vesuvu v roce 79, byly nalezeny, aby demonstrovaly, že „gynekologie byla vědou vzkvétající k dokonalosti dlouho předtím, než k výbuchu došlo. V každém případě jsou tyto nástroje téměř navlas přesnými duplikáty těch, které používá nejuznávanější moderní věda dneška... Řemeslné provedení je tak dokonalé jako cokoli, co vyrábíme v tomto oboru ve dvacátém století. Nástroje byly vyráběné ručně, šrouby jsou tenké jako nit a schopné jemné manipulace jako cokoli z dnešních vymožeností“.

Vraky lodí nalezené ve Středozezemním moři nám poskytují představu o strojích starověkých Řeků, Římanů a ostatních přímořských kultur Středozezemí. V časopise *Chemical Engineering* byl 27. července 1959 uveřejněn článek o 80librovém ventilu, vyloveném z jedné jachty císaře Caliguly. Ventil byl vyroben ze zinkuprostého, olovem obohaceného antikorozičního bronzu se speciální úpravou zabraňující tření.

Jak říká článek, „Caligulův ventil byl nalezen na dně jezera Lemi v Římě. Ačkoli je starý téměř dva tisíce let, stále se pyšní velmi lesklým povrchem a jeho zátka drží naprosto

pevně.“ Zatímco současná móda a sexuální trendy možná prostě jen napodobují ty starověké, vědci jsou až příliš často překvapeni vysokou úrovní technických a vědeckých poznatků starověkého člověka.

Seznámit se lépe se starověkou vědou je pro laika dobrý začátek a dvě kvalitní knihy, které jsou snadno k sehnání, jsou *Technology in the Ancient World* Henryho Hoagese a *Engineering in the Ancient World* J. Landelse. Tyto knihy nám pomohou pochopit, že věda klasického období byla velmi podobná vědě dneška.

Pokud my, lidské bytosti, chceme cítit pokoru, není třeba, abychom hleděli do hvězdného nekonečna nad námi.

Stačí pouze ohlédnout se zpět na světové kultury, které existovaly tisíce let před námi, dosáhly velikosti dávno před námi a dávno před námi také zahynuly.

– C. W. Ceram, Bohové, hroby a učenci

Úžasné vynálezy Číny

O spoustě starověkých vynálezů se říká, že pocházejí z Číny, ačkoli mnoho z nich bylo pravděpodobně vynalezeno v ještě starších kulturách. Číňané používali stroje s ozubenými koly již v dávných dobách, někteří badatelé se domnívají, že pocházejí z raných století před naším letopočtem, pokud nejsou ještě starší. Zatímco moderní historikové obvykle datují počátek čínských dějin do období vzniku prvních státních útvarů Sia Šang-Jin a Čou na přelomu 3. a 2. tisíciletí př. n. l., sami Číňané kladou počátek své historie dál, k téměř mystické vládě „pěti monarchů“.

Dochované čínské texty uvádějí, že první z dynastií byla tato dynastie „pěti monarchů“, která kupodivu zahrnovala vládu devíti vládců a trvala od roku 2852 do roku 2206 př. n. l. Konfucius připisuje jednomu z panovníků jménem Jao, jenž vládl od roku 2357 př. n. l., „laskavost, moudrost a smysl pro povinnost“. Po něm nastoupil na trůn Šou, který postavil rozsáhlou síť silnic, kanálů a mostů po celé své ohromné zemi, a mnoho znalců mu přisuzuje stavbu Hedvábné cesty.

Všechny čínské starověké texty, zvláště práce Lao-c' a Konfucia, stejně jako *I-ting*, Kniha proměn, hovoří o velkoleposti starověké civilizace. Pravděpodobně popisují dobu „pěti monarchů“, a možná dokonce i dobu dřívější. O legendárním národě tohoto raného období se traduje, že měl „létající vozy“.

Jak již bylo řečeno, krátce před svou smrtí roku 212 př. n. l. císař Čchin Š'-chuang-ti nařídil zničení všech knih a literatury o starověké Číně. Obrovské množství starověkých textů – prakticky vše týkající se historie, astronomie, filozofie a přírodních věd – bylo zabaveno a spáleno. Byly zlikvidovány celé knihovny, včetně knihovny královské. V této zkáze vědění zanikla i některá díla Konfuciova a Menciova.

*Slyšeli jsme, že ve vzdálené minulosti
měli králové tituly, ale neměli žádné posmrtné odvolání.*

*V dávných dobách měli králové nejen své tituly,
ale po smrti jim byla udělována jména
podle toho, jak vedli svou zemi.*

*To znamená, že synové soudili své otce,
poddaní své vládce.*

To nesmí být dovoleno.

Posmrtné tituly se tímto odvolávají.

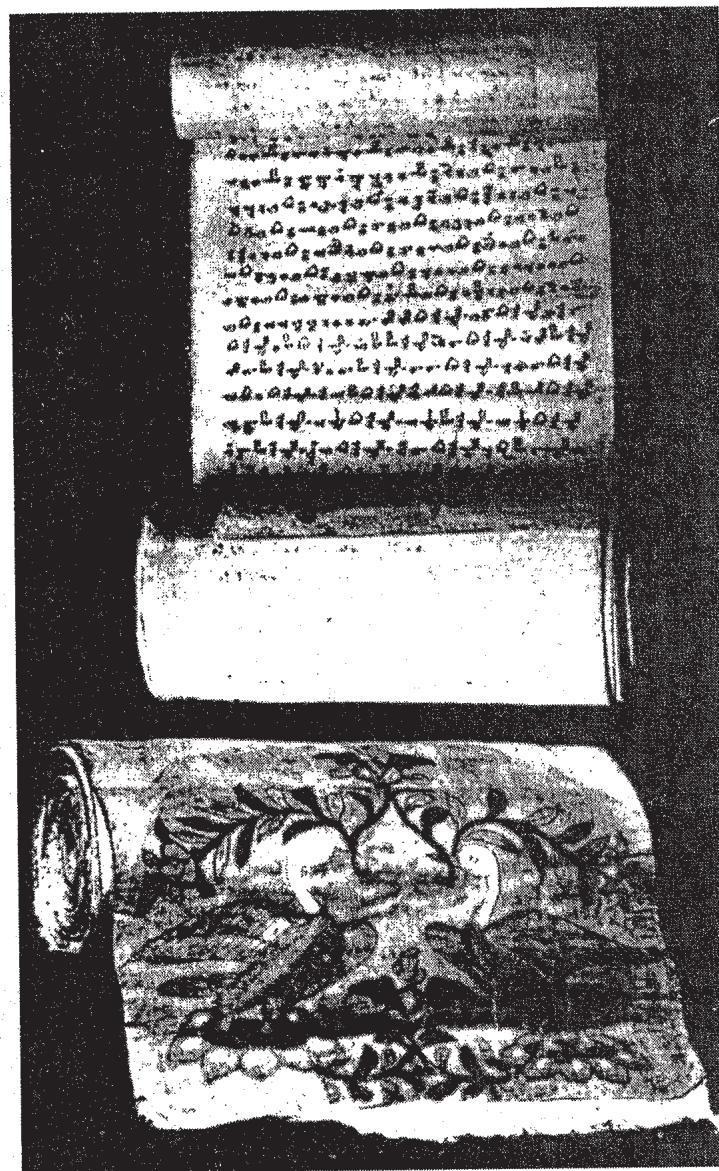
*My jsme První císař a naši následovníci
budou známi jako Druhý císař,*

*Třetí císař a tak dále,
po nekonečná pokolení.*

– Výnos císaře Čchin Š'-chuang-ti, 212 př. n. l.

Naštěstí některé z těchto knih se zachránily, protože je lidé ukryli, a mnoho děl bylo uchováno v taoistických chrámech, kde jsou opatrovány a uctívány dodnes. V žádném případě nejsou k vidění pro veřejnost, ale jsou uloženy na bezpečné místo, tak jak byly schovány po tisíce let. Pronásledování věřících a rušení chrámů komunistickou vládou ukázalo, že lamové mají stále dost důvodů k jejich ukrývání.

Nepochybně bylo navždy zničeno velké množství textů o historii raného čínského období a jeho technologiích. Co přimělo císaře Čchina zničit všechny záznamy o minulosti těsně před jeho smrtí? Byl to takový megaloman, že chtěl,

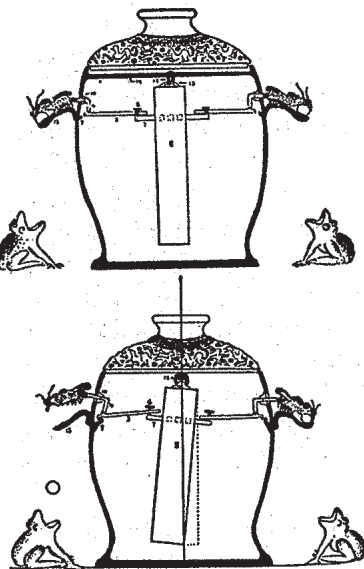
Svitek nalezený v roce 1900 v tajné knihovně v Dunhuangu v poušti Gobi sirem Arthurem Steinem, který pracoval pro Britské muzeum. Je psán v neznámém jazyce. Většina starověkých knih v Číně byla podle příkazu zničena

aby historie začínala jeho vládou, nebo byl ovlivněn stejnými dábelnými silami, které inspirovaly Čingischána a Hitlera k obdobnému pálení knih?

Ačkoli v Číně a ve Střední Asii panovali občas despotičtí vládci, vynálezům a inovacím se zde dařilo. Byl to skutečně Číňan, kdo vynalezl přenosný tisk. Vynálezcem byl chlapík jménem Bei-šeng, který zavedl tuto technologii roku 1045, čtyři sta let předtím, než Gutenberg poprvé vytiskl bibli (1452–55). Číňané se také zasloužili o vynález papíru na psaní, balicího papíru, papírových ubrousků, hracích karet a papírových peněz! Toaletní papír byl dalším z vedlejších produktů jejich papírenského průmyslu před více než dvěma tisíci lety. Pravděpodobně všechny tyto vynálezy existovaly již v dávné minulosti jejich země.

Číňané si byli dobře vědomi následků zemětřesení a geologických změn; vyvinuli domy odolávající zemětřesení již před celými sedmi tisíci lety. První známý seizmograf ke zjišťování a zaznamenávání vzdáleného zemětřesení byl vynalezen Čang-chengem roku 132. Toto důvtipné zařízení bylo asi dva metry čtyřicet vysoké a skládalo se z osmi bronzových draků, držících v čelistech kouli. Když otřesy vzdáleného zemětřesení rozhoupaly vestavěné kyvadlo, jeho nárazy otevřely čelisti draka a ten upustil kouli do otevřené tlamy žáby, čekající pod ním.

Čínské zařízení zaznamenávající zemětřesení, okolo roku 200

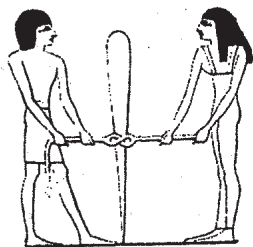
První mechanické hodiny jsou připisovány dvěma čínským vynálezům okolo roku

725 a střelný prach byl v Číně znám již v devátém století, pokud ne dříve. Byl používán jen na ohňostroje a pro zábavu, a poté co byl poprvé ve třináctém století přivezen do Evropy, stal se náloží v prvních kanonech, vyrobených Holanďany a Němci. Pro Číňany byl vždy typický ohromný rozhled a prozíravost, co se týče jejich projektů; nejen Velká čínská zeď je kolosální dílo, ale také Velký čínský kanál, spojující Žlutou řeku s Jang-c'-ťiang je dvanáctkrát delší než Panamský průplav – ačkoli jej Číňané zkonstruovali bez moderního vybavení před více než třinácti sty lety. A jsou zde další mamutí projekty, stále téměř neznámé nebo čekající, až budou objeveny, jako například největší pyramida světa poblíž Siannu. Čínská verze psacího stroje měla dokonce 5700 znaků na klávesnici široké přes půl metru a čtyřicet centimetrů vysoké.

Ve své knize *The Genius of China: 3000 Years of Science, Discovery and Invention* (Géniové Číny: 3 tisíce let vědy, objevů a vynálezů, 1987) autor Robert Temple (čerpající z díla Josepha Needhama z Cambridžské univerzity) říká, že Číňané znali a používali jedovatý a slzný plyn už ve čtvrtém století př. n. l., 2300 let předtím, než jej poznal Západ. Ve čtvrtém století př. n. l. (1700 let před Západem) vyráběli odlitky železa a ve druhém století př. n. l. olovo z litého železa (2000 let před Západem). První visutý most byl postaven v Číně v prvním století (přinejmenším 1800 let před Západem) a zápalky Číňané vynalezli v roce 577, tisíc let před Západem.

Needham v úvodu své knihy hovoří o vysoké úrovni civilizace v Číně. „Zaprvé, proč tolik předběhli ve vývoji ostatní kultury, a zadruhé, proč nejsou nyní o staletí dál než zbytek světa?“ Možná že Čína zdělila své poznání od nějaké starší civilizace. Její objevy, stejně jako naše, jsou jen znovobjevováním starověkých technologií za jízdy na horské dráze historie.

Autor Andrew Tomas ve své knize *We Are Not the First* (Nejsme první) prohlašuje: „Kybernetika je stará věda. V Číně byla známa jako umění kchua-j-šu, jehož pomocí byly oživovány sochy, aby sloužily svým stvořitelům. Příběh císaře Ta-Čhouana obsahuje popis takového mechanického člově-

Hra nebo obřad

ka. Císařovně připadal robot tak neodolatelný, že žárlivý vládce Nebeské říše dal jeho tvůrci příkaz k jeho zničení, ačkoli sám chodícího robota velmi obdivoval. Jedním z prvních počítačích strojů bylo samozřejmě 2600 let staré počítadlo. A není to tak dlouho, co se moderní kalkulačky staly rychlejšími než jednoduché, ale funkční počítadlo.

Zní to fantasticky.

Jeden by si myslel, že moderní inženýři vyčerpali tyto síly na x-tou, ale pravdou je, že kromě běžného pístu nebo turbíny nás starověk ještě pár věcí může naučit.
– Jules Verne – v odpovědi na tvrzení, že co do využití přírodních sil už člověk nemůže objevit nic nového

Zázračné čínské hodiny

Obdivuhodné hodiny, pocházející ze starověké Číny, jsou dobrým příkladem toho, jak složité mohou starověké stroje být. Ačkoli mechanické hodiny existují tisíce let, bylo obtížné vyřešit problém delších časových období, týdnů a měsíců. Číňané tento problém vyřešili zařízením zvaným „ustalovač“. Tento mechanismus umožnil velmi přesně regulovat rychlost hodin a využívat poměrně slabý zdroj energie.

První známé hodiny s „ustalovačem“ byly sestaveny okolo roku 724 Liang Ling-canem, ačkoli se zdá, že technologie jejich výroby byla známa již dříve. Tento aparát se skládal z vesmírné sféry, která se otáčela spolu s nebesy, z modelů Slunce a Měsíce, které se otáčely okolo ní, stejně jako ty skutečné vypadají, že se otáčejí kolem zeměkoule, a kladívek, která tloukla na zvony a bubny a označovala tak uplynulý čas.

Zvon Liangových hodin odbíjel každou čínskou „hodinu“ neboli *ši*, která je dvakrát delší než naše. Buben odbíjel kratší periodu *ko*. Je to jedna setina slunečního dne, neboli 14 minut a 24 sekund na naší časové stupnici. Stejně jako národy žijící směrem na západ od nich Číňané původně rozdělovali dny a noci na intervaly, které byly delší či kratší v různých

ročních obdobích. Později, kolem roku 1100, převzali systém stálých časových period, které zůstávaly stejné, nehlédě na měnící se dobu úsvitu a soumraku. Tato změna usnadnila výrobu hodin.

U Liangových hodin „voda dopadající na lopatky otáčela automaticky kolem, provádějícím jednu úplnou otočku za den a noc“. Mašinerie těchto hodin měla „hřídele, háky, čepy a táhla, závlačky, stírací zařízení a zámky, které do sebe vzájemně zapadaly“.

Slova „hřídele a závlačky“ popisují „ustalovač“, kterého bylo potřeba, aby se kolo otáčelo pomalu. „Ustalovač“ byl podle všeho jednoduchý systém posunujících se lžic, které držely vodní kolo v klidu, dokud se jedna lžice nenaplnila vodou a nedovolila kolu posunout se pouze natolik, aby nastavilo další lžici do pozice k plnění. Liangovy hodiny dodržovaly čas přesněji než jakékoli zařízení před nimi, ačkoli by nepochybně podle našich norem byly nepřesné.

Koroze bronzových a železných součástí po čase vyřadila hodiny z provozu a ty si šly odpočinout do muzea. Později mechanici sestrojili ještě grandióznější hodiny. V roce 976 postavil Jang C'-chung hodiny, které byly umístěny ve věži podobné pagodě, devět metrů vysoké. Měly 19 kladívek, která nejenže tloukla na zvony a bubny, ale také otevírala malá dvířka, za nimiž byly značky ukazující čas. Další část předváděla pohyby nebes, Slunce, Měsíce a planet. Aby zabránil zamrznutí vody v hodinách v zimním období, Jang je přestavěl a namísto vody byla jako funkční kapalina použita rtuť.

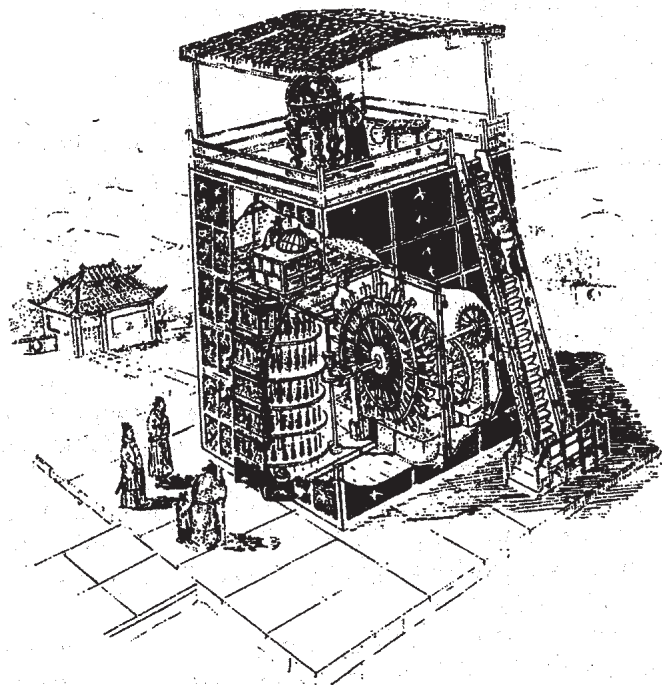
Podle L. Sprague de Campa a jeho knihy *Starověcí inženýři* byly nejvelkolepější z těchto hodin postaveny Su-sungem roku 1090. V pamětech věnovaných císaři Šen-cungovi popisuje Su-sung své hodiny za pomoci nákresů, takže kdokoli by si přál, může je i dnes s velkou přesností zrekonstruovat.

V této době vládla dynastie Sungů téměř celé Číně, jen některé severní provincie obsadil kočovný kmen Kitanů. Su-sung prošel v císařské byrokracii dlouhou kariérou. Konečný seznam jeho titulů zněl takto: úředník druhé titulární třídy, prezident ministerstva personalistiky, císařský poručník korunního prince, armádní protektor a markýz Kchai-kuo z Wo-kungu.

Když byl Su vyslán na misi ke kitanskému dvoru, aby pogrataloval chánovi u příležitosti zimního slunovratu, zjistil, že přijel o den dříve – Sungovi astronomové se spletli ve výpočtu přesné doby slunovratu o čtvrt hodiny. Su zachránil čest svého vládce a pravděpodobně i svou vlastní tím, že vysvětlil potíže s přesným stanovením těchto dat.

Avšak když se vrátil do hlavního města Sungů Kaifengu, přiměl císaře, aby mu umožnil postavit hodiny tak přesné, aby se napříště vyhnuli takovému nedorozumění. Když obdržel povolení, Su jako každý moderní zkušený inženýr postavil dva dřevěné modely, jeden malý a jeden ve skutečné velikosti, aby se vyhnul vadám v přístroji, než sestaví hodiny v jejich konečné podobě.

Hotový stroj zaplnil věž vysokou přinejmenším deset metrů, s přístřeškem nahoře. Voda proudící sadou nádob plnila 36 lžic vodního kola, jednu po druhé. „Ustalovač“ umožno-

Věž orloje postaveného v Kaifengu

val rotaci kola v přesných intervalech. Kolo se otočilo kolem své osy jednou za devět hodin a voda padala ze lžic do mísy pod kolem.

Kolo otáčelo dřevěnou hřídel v železných ložiscích a tato hřídel za pomoci korunkového ozubeného kola otáčela dlouhou vertikální hřídel, která ovládala zbytek soustrojí, k němuž byla hřídel připojena. Součástí soustrojí byla armilární sféra (sestava protínajících se prstenců různých velikostí, zastupujících horizont, ekliptiku a meridián), umístěná v přístřešku na vrcholu věže. Byla zde také nebeská sféra, s perlami jako hvězdami na nejvyšším okruhu a pěti velkými horizontálními koly nesoucími kladívka.

Celý tento komplikovaný mechanismus Suových hodin musel být úžasnou podívanou, ještě umocněnou zvuky vylévané vody, klapáním „ustalovače“, vrzáním hřídel v ložiscích a pravidelným odbíjením bubnů, zvonů a gongů. Jedním z nedostatků hodin bylo, že nebyly umístěny u přírodního zdroje vody, která by je poháněla. Proto se musely čas od času „natáhnout“. To se provádělo otočením ručně ovládaného kola, které odčerpávalo vodu z mísy, kam padala v kaskádách ze lžic hlavního vodního kola, do rezervoáru nad tímto kolem.

Okolo roku 1126 ovládl zemi Kitanů a také některé provincie Sungů tatarský národ Džürčenů, jehož králové vládli pod jménem dynastie Ťin. Po obsazení Kaifengu odvezli Suovy hodiny spolu s celým mechanismem do svého hlavního města Pekingu. Zajatí astrologové postavili novou věž a úspěšně hodiny zprovoznili, poté co je přizpůsobili změněné zeměpisné šířce.

Avšak po několika letech se součástky opotřebovaly, hodiny se zastavily a horní část věže byla zničena bleskem. Ťinové opustili zbytky hodin, když prchali v roce 1260 před Mongoly, a hodiny poté zmizely.

Mezitím si císaři dynastie Sung přáli další císařské hodiny. Ale Su-sung byl již po smrti a oni nemohli najít nikoho, kdo by věci rozuměl natolik, aby dokázal postavit tak komplikovaný mechanismus.

Za vlády Mongolů a jejich dynastie Jüan se stále stavěly podobné hodiny. Koníčkem posledního císaře z dynastie Jüanů byla mechanika, byl rovněž jedním ze spolutvůrců různých

ných automatů, například draků, kteří vrtěli ocasem. Avšak když v roce 1368 Mingové dynastii Jüan svrhli, všechny hodiny, mechaničtí draci a jiné stroje postavené pro mongolské císaře byly zničeny jako „neužitečné výstřednosti“.

Moderní hodinové zařízení, z něhož se vyvinuly „dědečkovské hodiny“ a kapesní hodinky, vzniklo zhruba kolem roku 1346, kdy Giovanni di Dondi, jeden z členů italské hodinářské rodiny, uveřejnil popis „ustalovačem“ regulovaných hodin, fungujících na principu přenášení váhy, které jsou až na některá vylepšení v detailech v podstatě stejné jako naše moderní hodiny. Dondi se stal slavným a na jeho úžasné hodiny se přijížděli podívat astronomové z cizích zemí. Galileo později nahradil Dondiho vyrovnávací kolo ve tvaru koruny kyvadlem, ale v hodinkách a malých hodinách se stále používá Dondiho zařízení.

Někdy kolem roku 1502 vynalezl Peter Henlein hodinky poháněné natahovací pružinou, kterým se říkalo *watch* (angl. hlídač, hodinky), protože byly původně používány hlídači. Henleinovo „norimberské vejce“ bylo trochu větší, než jsou moderní budíky, mělo jen jednu ručičku a viselo na řetězu zavěšeném na krku.

První hodinky působily svým majitelům značné těžkosti, jak říkával Maxmilian I. Bavorský: „Pokud chceš mít potíže, poříd si hodinky.“ Hodinky a hodiny vůbec pravděpodobně způsobují lidskému rodu starosti již tisíce let.

Záhadná křišťálová lebka

Ke starověkým technologiím patří také různé zvláštní předměty nebo zařízení, které jsou zjevně uměle vyrobeny, ačkoli způsob jejich výroby zůstává pro vědce hádankou. Jedním z takových předmětů je Mitchell-Hedgesova křišťálová lebka, nalezená v ruinách starověkého města Lubaantun na místě dnešního Belize. V místním mayském dialektu znamená Lubaantun „místo spadáných kamenů“ a původ tohoto jména zůstává neznámý. O městě Lubaantun se britská koloniální správa poprvé dozvěděla od obyvatel osady Toledo poblíž Punta Gorda a v roce 1903 pověřil guvernér kolonie Thomase Ganna, aby místo prozkoumal. Gann prohledal

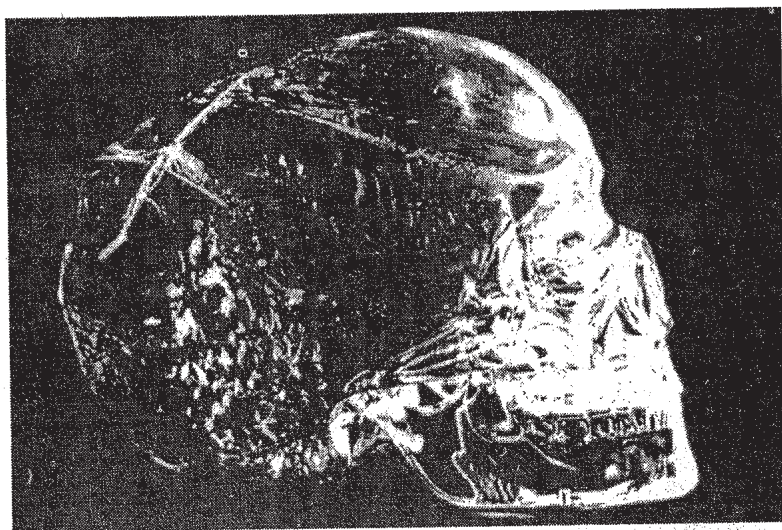

*Mike Mitchell-Hedges, lady Richmondová-Brownová
a Thomas Gann v Lubaantunu v roce 1927*

a odkryl hlavní struktury okolo hlavního náměstí a usoudil, že populace, která zde kdysi žila, musela být početná. Jeho zpráva byla uveřejněna v Anglii roku 1904.

V roce 1915 R. E. Mervin z Harvardovy univerzity prozkoumal vykopávky, objevil mnoho dalších základů staveb, označil míčový dvorec a nakreslil první plán místa. Jeho vykopávky míčového dvorce odhalily tři kamenné milníky s rytinami z nichž každý zobrazoval dva muže hrající míčovou hru. Kupodivu jsou to jediné ryté kameny nalezené v Lubaantunu.

F. A. „Mike“ Mitchell-Hedges přijel do Lubaantunu až roku 1924, aby pomohl Thomasu Gannovi s vykopávkami města. Když v roce 1927 odkryli zřícený oltář a zbytky přilehlé zdi, adoptivní dcera M. Mitchella-Hedgese Anna brzy nato, v den svých sedmnáctých narozenin, objevila křišťálovou lebku v životní velikosti. O tři měsíce později byla asi pět metrů od oltáře objevena čelist patřící k této lebce. A tak se dostal jeden z nejpodivnějších starověkých nálezů do centra pozornosti veřejnosti.

*Záhadná Mitchell-Hedgesova křišťálová lebka.
Je možné, že by to byl pozůstatek civilizace Atlantidy?*

Stáří této lebky není známé, neboť křišťálová hornina nemůže být datována konvenčními prostředky. V Hewlett-Packardových laboratořích, kde lebku zkoumali, odhadli, že její vytvoření si vyžádalo tři sta let práce skupin výjimečně zručných řemeslníků. Na stupnici tvrdosti stojí totiž křišťálová hornina jen o něco níž než diamant.

Lebka se stala ještě záhadnější, poté co se ukázalo, že čelist byla vytesána ze stejného kusu křišťálu, a když byly obě části znovu spojeny, lebka se nad čelistí nadzvedávala, což působilo dojmem, jako by hovořila, otevírajíc a zavírajíc ústa. Takto mohla být využívána kněžimi jako chrámové orákulum.

Lebce jsou připisovány ještě neuvěřitelnější vlastnosti. Říká se, že její čelo se občas zakalí, zbělá jako mléko. Jindy prý vyzářuje světelnou auru, „silnou, se slabým nádechem slámově zelené, podobné prstenci okolo Měsíce“. Podle Franka Dorlanda, krystalografa firmy Hewlett-Packard, se uvnitř lebky občas tvoří „obrazy“. Jsou to například obrazy létajících disků (létající talíře UFO) a něčeho, co vypadá jako kruhová stavba (observatoř) Caracol v mayském Chichén Itzá, velkém archeologickém nalezišti na Yucatánu. V posledních le-

tech se lebka stala slavnou, protože byla vystavována na výstavách nadpřirozených úkazů ve Spojených státech a v Kanadě.

Lebka se nyní nalézá buď v sídle Anny „Sammy“ Mitchell-Hedgesové v Kitcheneru v Ontariu, nebo v jejím dalším domě na jihu Anglie.

F. A. Mitchell-Hedges byl výjimečnou osobností a v mnoha ohledech byl jeho život modelem pro takové filmové postavy, jako je Indiana Jones. „Miku“ Mitchellu-Hedgesovi, narozenému roku 1882, byl osudem určen život dobrodruha. Mnoho svých dobrodružství popisuje v knize *Danger My Ally* (Nebezpečí, můj spojenec), vydané roku 1954 nakladatelstvím Elek Books. Do Kanady a Spojených států přišel v roce 1899, setkal se s J. P. Morganem, vyhrál vysokou částku v kartách a odjel do Mexika. Byl zajat a vězněn Pancho Villou, který ho později vzal s sebou do severního Mexika.

Nakonec se dostal do Střední Ameriky. Se svou přítelkyní, bohatou lady Richmondovou-Brownovou (která byla v té době vdaná), se plavil po Karibiku, propátral honduraské ostrovy Bay Islands, panamské ostrovy San Blas Islands a oblast kolem Jamajky.

Věřil, že artefakty, které našel na Bay Islands, dokazují existenci vysoce rozvinuté civilizace, která je nyní zaplavena mořem, a tuto civilizaci považoval za Atlantidu. Mitchell-Hedges tihl k mystickým naukám a tajným společnostem a byl zastáncem teorie ztracené atlantské civilizace. Nakonec tedy přišel do Lubaantunu a v roce 1927 zde byla objevena křišťálová lebka. Ve své knize kupodivu věnuje slavné lebce jen tři odstavce, a ty byly z pozdějšího amerického vydání jeho knihy dokonce vypuštěny.

„Křišťálová lebka je zjevně předmět vysoké technické úrovně, tak jako mnohé jiné předměty pocházející z minulosti.

Mayský reliéf s křišťálovou lebkou

Starověké technologie považujeme za záhadné, protože věříme, že starověké společnosti byly primitivní, ačkoli víme, že už tehdy existovaly takové věci jako parní motory, hodiny s ozubenými koly a křišťálové lebky. Jaká další tajemství vyspělých technologií má pro nás minulost?

Lebka Osudu je vyrobena z čisté křišťálové horniny a podle vědců musela její výroba trvat přes tři sta let, generace za generací, pracující po všechny dny svých životů, trpělivě drhly pískem obrovský kus křišťálu, dokud se neobjevil dokonalý tvar.

Je přinejmenším 3600 let stará a podle legendy byla používána velkým knězem Mayů k provádění ezoterických rituálů. Říká se, že když s pomocí lebky na někoho uvalil smrtelné prokletí, smrt vždy přišla. Byla popisována jako ztělesnění zla. A já se nechci pokoušet o objasnění tohoto fenoménu.“

2. Megalitičtí géniové

Fakta nepřestávají existovat jen proto, že jsou ignorována.

– Aldous Huxley

Pravda je jediná, ale omyly se množí.

Člověk po ní slídí a drobí ji

na malé kousky v naději, že je změnit na zrnka pravdy.

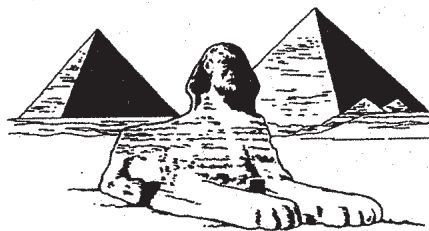
– René Dauman, Cesta pravdy

Megalitománie

Legends o velkolepé starověké civilizaci a jejím katastrofálním zničení jsou součástí kulturního dědictví téměř všech lidských společností. Moderní skeptici se ptají: „Dobrá, pokud v minulosti existovaly vysoce vyspělé společnosti, kde jsou důkazy o jejich strojích a podobných věcech; musely by se také někde zachovat pozůstatky měst těchto národů?“ Odpovědět lze tak, že takové důkazy existují a že stovky zničených měst byly nalezeny jak na souši, tak pod vodou.

Názor, že v minulosti byl člověk primitivní a že současná civilizace představuje tu nejrozvinutější, jaká kdy na naší planetě existovala, má své stoupence především na Západě, zatímco ostatní kultury chápou dějiny jako sled cyklů a vnímají naši současnou společnost jako úpadkovou ve srovnání s předcházejícím „zlatým věkem“. Objevili jsme megalitická města postavená tak, že vydržela tisíce let. Jak primitivní asi budou v našich očích jejich stavitelé?

Po celém světě existují stavby stejného typu megalitické konstrukce, nazývané „atlantské“ těmi vědci, kteří věří ve vyspělé civilizace minulosti. Je to charakteristický typ konstrukce používající gigantické bloky kamene, často krystalické žuly. Obrovské bloky jsou spojeny bez použití malty polygonálním stylem, kdy do sebe těžké bloky zapadají jako skládačka. Takto spojené polygonální zdi mohou odolat i zemětřesením, a to tak, že se pohybují spolu s vlnami otřesů. Krátkodobě se posunují a uvolní, ale pak zapadnou zpět na své místo. Nezřítí se ani po náporu nárazové vlny zemětřesení jako konstrukce s cihlovými zdmi. Tento „atlantský“ typ staveb najdeme po celém světě. Klasickými příklady takových konstrukcí jsou stavby v Mykénách na Peloponésu a chrámy na Maltě, spolu s gigantickými megalitickými zdmi v Tiahuanacu, Ollantaytambu, Monte Albě a Stonehenge a rovněž předegyptské stavby Osirionu v Abydosu a v Údolním chrámu Sfingy.

Atlantská architektura je často oválná a používá ty nejpřesnější kamenické techniky spojování kamenných bloků. U tohoto typu často pozorujeme „zámkové spoje“ – po obou stranách spoje jsou vytesány shodné tvary a do meziprostoru je vsazena kovová svorka. Tyto zámkové spoje mají typický tvar přesýpacích hodin nebo dvojitého T. Svorky byly zřejmě vyrobeny z mědi, bronzu, stříbra, elektra (slitiny stříbra a zlata) nebo jiného kovu. Téměř ve všech případech však byly kovové svorky ze zámkových spoju odstraněny – před mnoha tisíci lety!

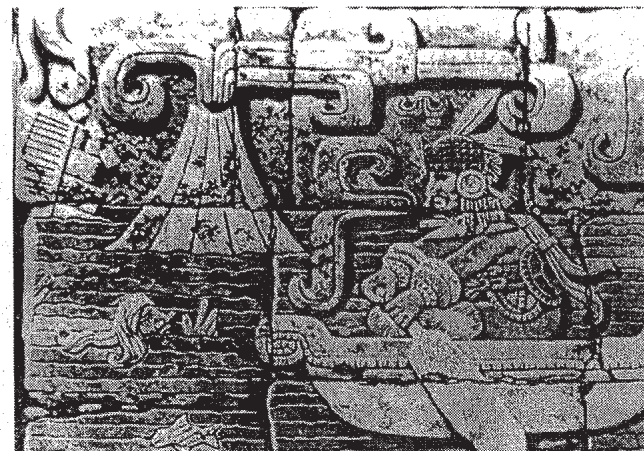
Mnoho proslulých i ne tak dobře známých pozůstatků staveb v sobě ukrývá ruiny staveb ještě starších. Baalbek v Libanonu, Cuzco v Peru, athénská Akropole, Lixus v Maroku, Cádiz ve Španělsku a dokonce Chrámová hora v Jeruzalémě byly postaveny na gigantických pozůstatcích starších staveb. Mnohá moderní města, dobrým příkladem může být třeba Cuzco, obsahují tři nebo více vrstev osídlení,

kromě toho současného. Někteří archeologové se domnívají, že civilizace, které patří tyto staré stavby, je ona „mytická“ civilizace Atlantidy.

Kde tedy leží Atlantida? Atlantida je všude okolo nás, tvrdí britský učenec John Michell ve své knize *The View Over Atlantis (Pohled na Atlantidu, 1969)*. Ve své další knize *Megalithomania* Michell ukazuje, že velkolepé starověké ruiny jsou celosvětově rozšířeným fenoménem. Mnoho autorů se pokoušelo poukázat na to, že celosvětové rozšíření megalitů naznačuje existenci pokročilé civilizace v „předpotopním“ smyslu, a to včetně tak profesionálních prací, jakou je kniha Petera Lancastera Browna *Megaliths & Masterminds (Megality a géniové, 1979)*. Tito autoři zastávají teorii, že starověký svět byl pozoruhodně pokročilý na to, že byl nástupcem takzvané doby kamenné, a domnívají se, že vyspělá civilizace zvaná „atlantská“ předcházela úsvitu dějin. Nejenže tato předhistorická civilizace zabydlela celý svět, ale stavěla také imponující monumenty a budovy.

Myšlenka, že člověk teprve nedávno vynalezl takové věci, jako je elektrina, generátory, parní a spalovací motory, a dokonce létání s pohonem, nemusí být tedy nutně pravdivá.

Když vidíme, jak překotně si dnešní společnost osvojuje nejnovější vynálezy, uvědomíme si, jak rychle mohla ve vzdá-

Mayská freska zobrazující zničení Atlantidy

leném dávnověku vzniknout vysoce sofistikovaná civilizace. Stejně jako dnes existují na Nové Guinei a v Jižní Americe primitivní kmeny, které stále žijí v době kamenné, mohla Atlantis existovat v době, kdy v ostatních oblastech naší Země žili lidé na různých vývojových stupních.

Starověký svět Atlantidy se mohl v mnohém podobat dnešnímu modernímu světu – s jeho protichůdnými zájmy různých frakcí, vlád a armád a stoupající nespokojeností v různých satelitních koloniích ekonomického systému, vybudovaného v zájmu velkého obchodu. Podle všeobecně rozšířené „atlantské“ mytologie byla tato dávná civilizace zničena celosvětovou válkou. Dnes se svět díky politickým, náboženským a etnickým rozdílům opět potácí na pokraji totálního Armageddonu. Může moderní člověk něco získat studiem minulosti?

Zastánci teorie Atlantidy věří, že ano.

Osiriánská civilizace

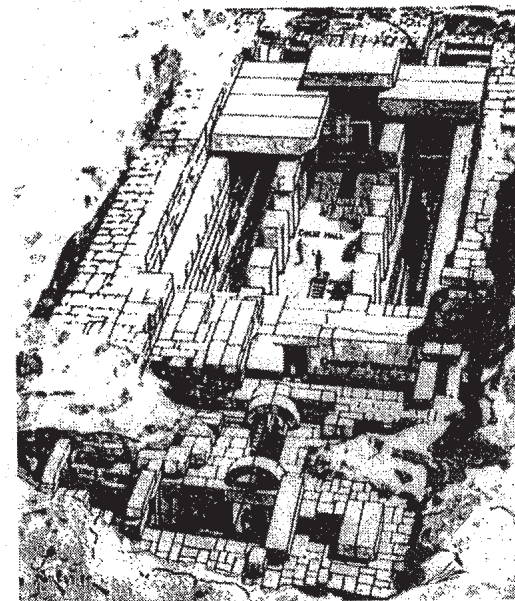
Podle ezoterické tradice byla osiriánská civilizace vyspělou kulturou existující současně s Atlantidou. Před patnácti tisíci lety bylo na světě množství vysoce rozvinutých a sofistikovaných civilizací, z nichž každá prý měla vysokou úroveň technologie. Mezi tyto domnělé kultury patří Atlantis, další vysoce rozvinutá civilizace existovala v Indii. Bývá často nazývána Rámovým impériem.

Nové teorie pohlízejí na minulost jinak, než jak jsme se o ní učili ve škole. Je to minulost velkolepých měst, starověkých silnic a obchodních cest, rušných přístavů, obchodníků a mořeplavců-dobrodruhů. Velká část starověkého světa byla civilizovaná a oblasti jako Indie, Čína, Peru, Mexiko a Osirion byly prosperujícími komerčními centry s mnoha významnými městy. Mnoho těchto měst je ztraceno navždy, ale některá byla nebo budou znovu objevena.

Říká se, že v časech Atlantidy a Rámová impéria bylo Středomoří obrovským úrodným údolím spíš než mořem, kterým je dnes. Řeka Nil vytékala z Afriky tak jako dnes a byla nazývána řekou Styx. Avšak místo aby se v deltě Nilu v severním Egyptě vlévala do Středoziemního moře, pokračovala údolím a stáčela se západním směrem, kde ústila do série jezer jižně od Kréty. Dále protékala mezi Maltou a Sicílií, jižně od Sardinie, a pak Gibraltarrem (Herkulovými sloupy) vtékala do Atlantiku. Toto obrovské úrodné údolí spolu se Saharou (v té době rozlehlou úrodnou planinou) bylo ve starověku známé jako osiriánská říše.

Osiriánská civilizace by mohla být také nazývána „před-dynastickým Egyptem“, starověkým Egyptem, který postavil Sfingu a megality, jako je Osirion v Abydosu. Podle toho-

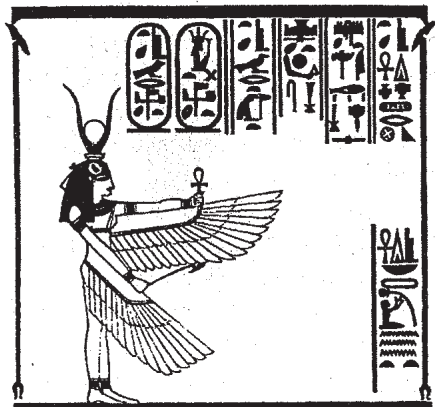
Osirion v Abydosu

to nástinu starověkých dějin bylo osiriánské impérium napadeno Atlantidou a ničivé války pustošily tehdejší svět až do konce atlantské imperiální expanze.

Solon v Platonových *Dialozích* vysvětluje, že těsně před svým katastrofálním koncem Atlantis napadla starověké Řecko. O tomto starověkém Řecku „starověci“ Řekové nic nevěděli. Nicméně toto „neznámé starověké Řecko“ bylo blízce spřízněné s kulturou osiriánskou.

Podle vyprávění řeckého historika Plutarcha se Osirisův příběh promítl i v technologii. Jak je známo z egyptské mytologie, Osiris (Usirev) byl zrozen ze země a nebe, byl prvním králem Egypta a nástrojem jeho civilizace. Údajně procestoval svět, aby po potopě znovu rozšiřoval umění života v civilizaci. Odnaučil obyvatele Egypta jejich barbarským způsobům, poučil je o zemědělství, formuloval zákony a učil je modlit se k bohům. Když zde svou práci dokončil, vydal se předávat své vědění zbytku světa.

Během jeho nepřítomnosti vládla v Egyptě jeho manželka Isis, ale Osirisův bratr a její švagr Tyfon (známý také jako Set, pro nás Satan) se neustále snažil kazit její práci. Když se Osiris vrátil ze světa, který civilizoval (nebo se o to přinejmenším pokoušel), Set/Tyfon/Satan se rozhodl zabít ho a sám se oženit s Isis. K provedení svého záměru shromáždil 72 spiklenců a opatřil si krásnou truhlu, vyrobenou přesně na míru

Okřídlená Isis

Osirisovi. Uspořádal banket a prohlásil, že truhlu věnuje tomu, kdo v ní dokáže pohodlně ulehnout. Když si pak do ní Osiris lehl, spiklenci se seběhli a hřebíky na ní přitloukli víko. Pak truhlu zalili olovem a hodili do řeky, která ji zanesla až do moře. Když se Isis dozvěděla o Osirisově smrti, okamžitě se vydala svého milovaného manžela hledat.

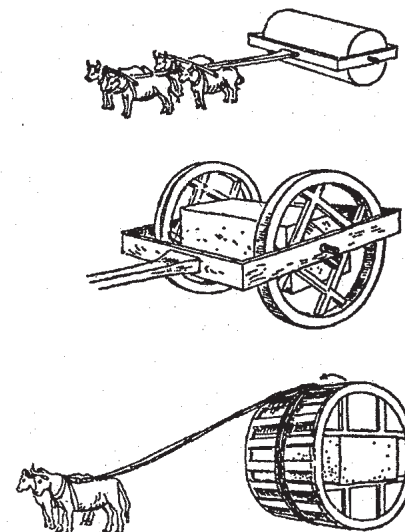
Truhla s Osirisem vyplavala na břeh v Byblosu (v dnešním Libanonu), nedaleko rozvalin Baalbeku. Nad místem, kde vyplavala nad hladinu, vyrostl strom a král Byblosu ho usekl a použil jako sloup ve svém paláci. Isis nakonec Osirise našla a přivezla zpět do Egypta, kde Tyfon (Set/Satan) násilím truhlu otevřel, rozsekal Osirise na čtrnáct kusů a rozházel je po krajině.

Milující Isis se vydala hledat kusy těla svého manžela a každý z nich po nalezení pohřbila – proto se

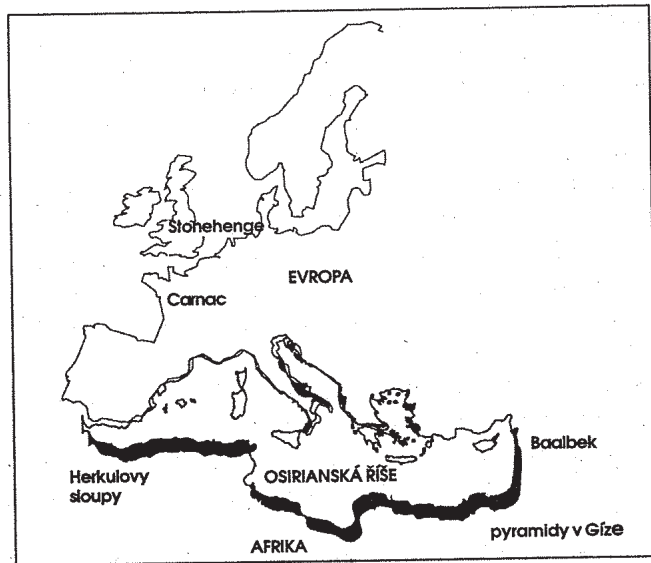
chrámy zasvěcené Osirisovi nacházejí po celém Egyptě i v jiných částech východního Středomoří. Podle jiné verze Isis pouze předstírala, že pohřbívá kousky Osirisova těla, aby zmátla Seta/Tyfona, a přitom složila Osirisovo tělo dohromady a přivedla ho znovu k životu. Nakonec našla všechny kusy jeho těla kromě falu a Osiris se tímto (anebo jiným způsobem) vrátil z podsvětí. Povzbuzoval pak svého syna Hóra (známého boha se sokolí hlavou), aby pomstil jeho smrt. Scény z egyptských chrámů často zobrazují Hóra se sokolí hlavou, jak propichuje oštěpem velikého hada – Tyfona neboli Seta. Tyto obrazy evokují zobrazení svatého Jiřího s drakem, ačkoli ty egyptské jsou o tisíce let starší.

Nakonec se Isis a Osiris zase šťastně shledají a mají další dítě, Harpokrata. Následkem předchozích útrap se však Harpokrates narodil předčasně a měl ochrnutou dolní část nohou.

V mýtu o Osirisovi nalézáme mnoho významných témat, včetně znovuzrození a překonání zla dobrem, a snad i klíč ke starověké osiriánské civilizaci. Bylo těch čtrnáct roztroušených kusů Osirisova těla narážkou na čtrnáct posvátných míst, které Osirianští vystavěli po celém Středomoří? Již jsem

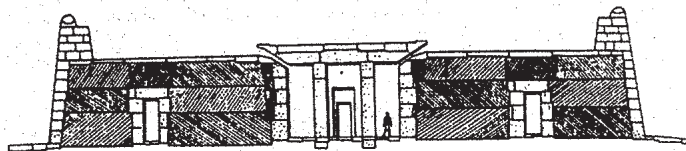
Různé možnosti transportu velkých kamenů

Mapa hypotetické osirianské říše

se zmínil o teorii hovořící o Středomoří jako o úrodném údolí s mnoha městy, usedlostmi a chrámy. Snad některá z těchto míst leží stále nedotčená pod vodou a i ta ostatní jsou sice známá, ale jejich význam není doceněn. Věřím, že mezi ty známé můžeme započítat rané megalitické stavby v Baalbeku, Jeruzalémě, Gíze a Osirionu v Abydosu.

Klíč k megalitické společnosti bychom mohli najít v zasypaných pozůstatcích Osirionu, megalitických předdynastických stavbách v Abydosu v jižním Egyptě. Britský archeolog Naville ve svém článku uveřejněném v časopise *London Illustrated News* roku 1914 upozorňuje na to, že „tu a tam se na obrovských žulových blocích nacházely tlusté ‚knoflíky‘...“

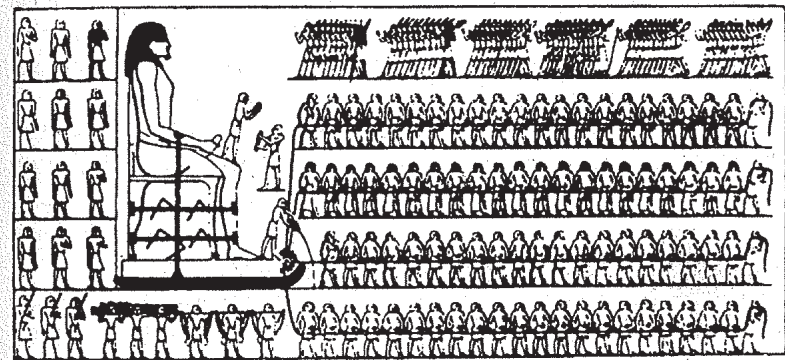

Údolní chrám Sfingy. Pověšimněte si masivního jádra z kamenných bloků

kteří se používaly při přemístování kamenů. Bloky jsou opravdu veliké – čtyři metry na délku není žádnou výjimkou – a celá stavba má spíš charakter primitivní konstrukce, která je v Řecku nazývána kyklopská. Jejím egyptským protějškem je takzvaný chrám Sfingy v Gíze“.

Naville uvádí Osirion do přímého vztahu s gigantickými prehistorickými stavbami v Řecku a také s chrámem Sfingy. Další taková místa bývalého osirianského impéria jsou na ostrově Malta, v Libanonu, v Izraeli, na Baleárských ostrovech a v dalších oblastech Středomoří. (Vlastně prakticky na každém středomořském ostrově, od nejmenšího po největší, se nacházejí prehistorické megality.) Navíc ony „knoflíky“, které mohou či nemusí sloužit k přenášení kamenů, jsou stejného druhu jako „knoflíky“, které se objevují na gigantických kamenech masivních zdí nalezených poblíž Cuzca v Peru.

Nedostatek nápisů naznačuje, že Osirion, tak jako údolní chrám Sfingy, byl postaven dříve, než se v Egyptě začaly používat hieroglyfy. Lze tak soudit proto, že Egypťané vždy vyrývali hieroglyfy a dekorační vzory na všechny typy své architektury. Jedinými výjimkami jsou právě stavby jako Velká pyramida, Osirion a Údolní chrám Sfingy, o nichž se dnes mnoho archeologů domnívá, že jsou starší než ostatní. Osirion je evidentně pozůstatkem dávné osirianské civilizace.

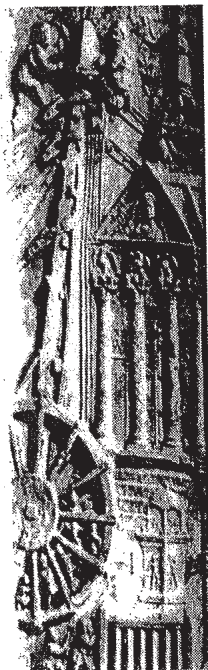

Egyptské zobrazení velké skupiny lidí, která táhne saně s velkou kamennou sochou

*Současnost a minulost jsou
možná v budoucnosti současností
a budoucnost je obsažena v minulosti.*

– T. S. Eliot

Baalbek a Osiris

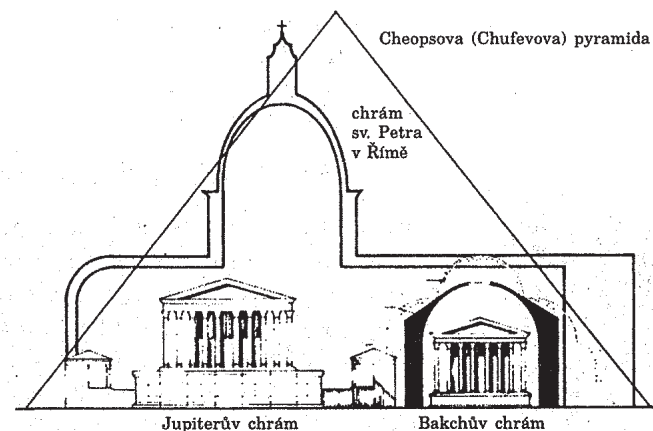
Jedny z nejúžasnějších ruin jsou megalitické základy Baalbeku, pocházející z předřímské doby. Toto syrské starověké město bylo založeno Foiničany jako náboženské středisko boha Baala (zmiňovaného ve Starém zákoně). Řekové, kteří v helénistickém období ztotožnili Baala s Heliem, nazvali město Heliopolis. V posvátném okrsku se nacházejí pozůstatky chrámu Jova heliopolského, Bakchova chrámu a okrouhlého chrámu zvaného Venušin.

Archeologické naleziště v Baalbeku leží asi 70 kilometrů východně od Bejrútu a tvoří je velké množství rozvalin a podzemních chodeb. Svými rozměry se řadí mezi největší kamenné stavby světa. Gigantické bloky otesaného kamene pocházející z dávných dob tvoří rovnou plochu, na níž byly později postaveny římské chrámy zasvěcené Jupiterovi a Venuši, v jejichž základech nalezneme pozůstatky staršího chrámu, zasvěceného starověkým se-

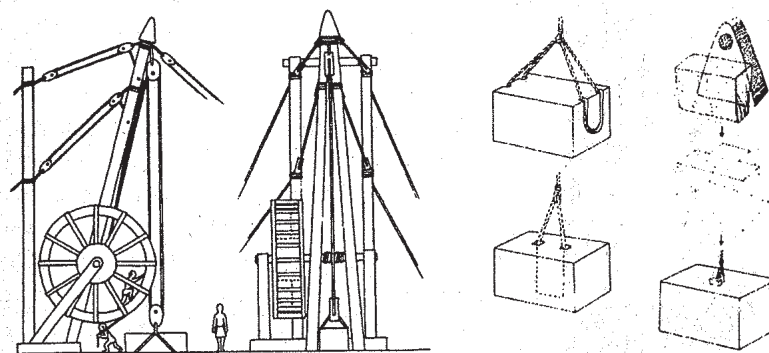
mitským božstvům – Baalovi a jeho družce Aštartě.

Chrám Baala a Aštarty byl možná původně vybudován jako část prehistorického chrámu Slunce, a dokonce na zbytcích ještě starší stavby, jejíž účel neznáme. Řekové nazývali místo „Heliopolis“, což znamená „Sluneční město“, původní účel gigantické plošiny mohl však být zcela jiný.

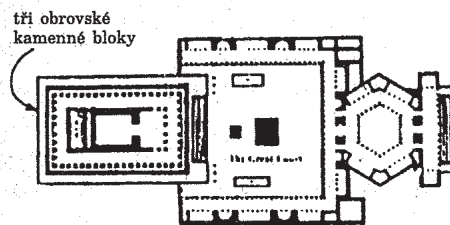
Baalbek je dobrým příkladem toho, co se dělo s mohutnými, řemeslně dobře postavenými starověkými zdmi: byly znovu a znovu používány novými staviteli, kteří budovali nové chrámy nebo celá města nad těmi starými, používající kameny, které nacházeli poblíž. Tyto původní kameny jsou

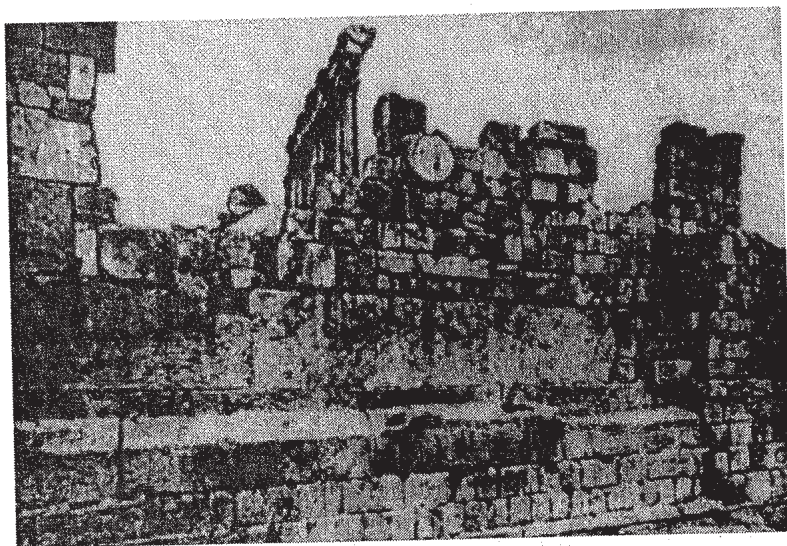
Baalbek ve srovnání s Velkou pyramidou a chrámem sv. Petra v Římě

Římský stavební jeřáb (takovýto způsob zvedání kamenných bloků nemohl být použit v Baalbeku)

Půdorys Baalbeku

Tři největší kamenné bloky v Baalbeku

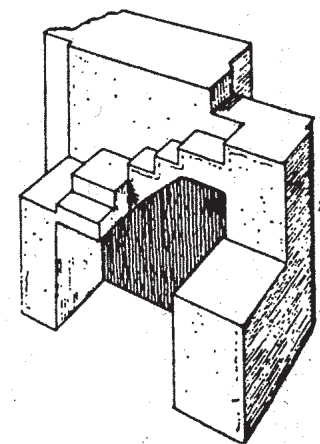
často tak kolosální, že se jimi nedá ani pohnout, natož je umístit někam jina. Přesně totéž se stalo na mnoha místech ve Starém světě i v obou Amerikách. Kameny z dávného starověku (3000–6000 let staré) spolu s pozdějšími (500 až 2500 let staré) můžeme vidět v Monte Albanu v Mexiku a na takových nalezištích v Andách, jako jsou Chavín, Cuzco a Ollantaytambo.

Pozdější architektura v Baalbeku (většinou zničená zemetřesením v roce 1759) nepředstavuje žádný archeologický problém, ale masivní otesané kamenné bloky pod ní určitě ano. Jedna část zdi, zvaná Trilithon, je sestavena ze tří bloků tesaného kamene, což jsou dosud největší známé kamenné bloky použité ke stavbě na naší planetě (naleziště pod vodou mohou samozřejmě odkrýt ještě větší konstrukce). Je to inženýrská práce, které se dosud nic v historii nevyrovná.

Váha a dokonce i rozměry kamenů jsou stále předmětem sporů. Podle fascinující knihy *Secrets of the Lost Races* (Tajemství ztracených ras, 1977) spisovatele Reného Noorbergena jsou jednotlivé kamenné bloky 25 metrů dlouhé a 5 metrů široké a jejich váha se odhaduje na 1200 až 1500 tun. Zatímco Noorbergenovy údaje o velikosti nemusí být přesné,

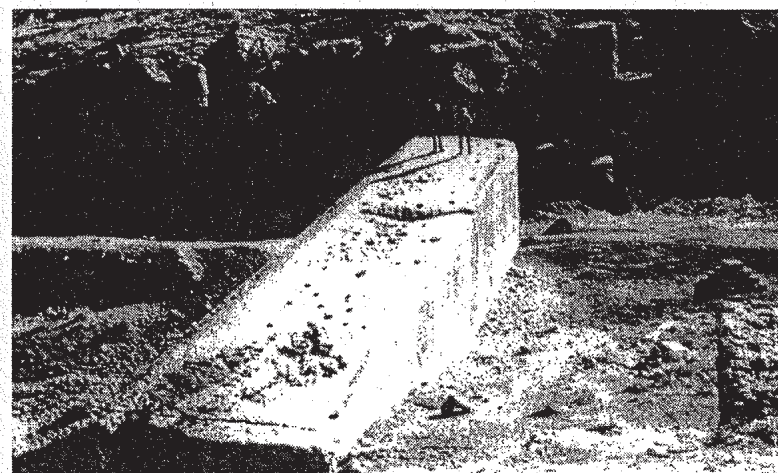
jeho údaje o váze jsou blíže pravdě. I strážlivější odhady říkají, že každý kámen váží přinejmenším 750 tun.

Je to úžasný kus konstruktérské práce, protože bloky byly vyzdviženy o víc než 6 metrů, aby mohly být položeny na bloky menší. Tyto kolosální kusy kamene do sebe dokonale zapadají, neprojde mezi nimi ani ostrí nože. Dokonce i bloky nižší vrstvy jsou neuvěřitelně těžké. Se svými téměř 5 metry délky váží pravděpodobně každý okolo 50 tun. Je to skupina výjimečně velkých kamenů, pokud je srovnáme s něčím jiným než s bloky v Trilithonu. A přitom ani ty nejsou největší!

*Jeden kamenný blok
vnitřního schodiště
v Baalbeku*

Největší tesaný blok, 3 x 4,5 x 23 metrů, vážící přinejmenším 1000 tun (jak Noorbergen, tak Berlitz odhadovali váhu bloku dokonce na 2000 tun), leží v blízkém lomu, asi o půl míle dále. Kámen byl nazván *Hadžar el Gubl*, arabsky „Kámen jihu“. Noorbergen má pravdu, když říká, že žádný jeřáb

Největší blok v Baalbeku, který zůstal v lomu

světa by nezdvihl ani jediný z těchto kamenů. Přitom největší světové jeřáby jsou nepojízdné, zkonstruované přímo na přehradách k přemísťování obrovských mas betonu. Mohou zvedat váhu do několika set tun. 1000 tun, nebo dokonce 2000 tun daleko přesahuje jejich kapacitu. Způsob, jakým byly tyto kameny dopravovány a vyzdviženy na svá místa, přesahuje chápání i těch nejodvážnějších inženýrů.

Z Mezopotámie a také z nilského chrámového komplexu přicházelo velké množství poutníků do chrámu Baala a Aštarty. O tomto místě je zmínka v bibli v Knize králů. Pod akropolí se nachází rozlehlá síť podzemních chodeb. Jejich funkce není jasná, ale pravděpodobně sloužily v pozdějším období jako útočiště poutníkům.

Kdo postavil celý ohromný areál Baalbeku? A jak to udělal? Podle starověkých arabských písemných památek první chrám Baala a Aštarty, včetně masivních kamenných bloků, byl postaven krátce po potopě kmenem obrů, na objednávku legendárního krále Nimruda.

Ale stavba by mohla být i starší, protože historie svědčí o tom, že někteří vládcí se rádi pyšnili monumenty, které postavil někdo jiný. Mytický král Nimrud, postava v historii tak vzdálená, že je pro nás ztracena, mohl lhát, když tvrdil, že kameny Baalbeku pocházejí asi z roku 6000 př. n. l., zatímco stavba vznikla už kolem roku 12 000 př. n. l. nebo ještě dříve, před potopou.

Zastánci teorie starověké astronautiky často naznačují, že Baalbek byl postaven mimozemšťany. Charles Berlitz se odvolává na ruského vědce jménem dr. Agrest, který tvrdil, že kameny byly původně součástí přistávací a startovací plochy pro mimozemské vesmírné lodi. Rovněž Zechariah Sitchin, spisovatel a známý badatel v oblasti dávných civilizací, věří, že Baalbek sloužil jako odpalovací rampa pro rakety.

Tak jako Buddha hledající „střední cestu“, hledám i já v tomto neobvyklém mysteriu minulosti důvod někde uprostřed. I když starověcí astronauti mohli v minulosti Zemi klidně navštívit, pravděpodobně by sem nedorazili v raketách. Jistě by zvládli umění antigravitace a měli by solidní elektrické vesmírné lodi – to přinejmenším. A takový létající stroj by mohl přistávat a vzlétat z nějaké pěkné travnaté louky a nepotřeboval by gigantickou plošinu.

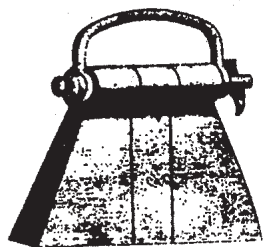
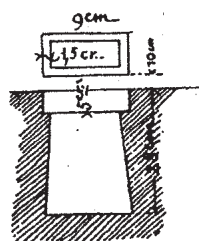
Čím tedy byl Baalbek a kdo ho vystavěl? Teorie o tom, že Baalbek je spolu s některými dalšími megalitickými nalezišti ve Středomoří pozůstatkem osirianské říše, celkem zapadá do již zmíněné arabské legendy, že tyto masivní kamenné bloky byly postaveny krátce po potopě na příkaz krále Nimruda.

Ale i kdyby byl Baalbek pozůstatkem osirianského impéria, stále zůstává otázkou, jak byly tak obrovské bloky transportovány a zvedány? Jedním z vodítek nám může být onen masivní blok, který se stále nachází v lomu vzdáleném necelý kilometr. Tento kámen měl být zjevně součástí stavby, ale z nějakého důvodu se nikdy nedostal na místo svého určení. Podle článku v časopisu *Info* váží největší kámen Velké pyramidy pouze 200 tun (jeden z několika velkých žulových bloků uvnitř pyramidy). Autoři zdůrazňují, že dokud NASA nepřevezla obrovským pásovým vozidlem na startovací rampu gigantickou raketu Saturn V, člověk nepřemístil předmět o takové hmotnosti, jakou mají bloky v Baalbeku.

Archeolog Friedrich Ragette se ve své knize *Baalbek* pokouší objasnit, jak byl Baalbek postaven a jak se kameny dostaly na své místo. Ragette připouští, že vysvětlit to není lehký úkol, ale dělá, co může.

Nejdřív objasňuje, že jsou zde dva lomy, jeden asi dva kilometry severně od Baalbeku a druhý bližší, kde stále leží onen největší kamenný blok světa. O lomech pak činí zajímavou poznámku: „Poté, co byl blok oddělen po vertikále, byl do jeho vnější stěny vytesán zárez a byl kácen na vrstvu hlíny pomocí klínu jako strom. Vypadá to, že Římané v lomech rovněž používali nějaký druh stroje. To můžeme vyvodit z tvaru soustředných kruhů, vyražených do některých bloků. Jsou příliš velké na to, než aby byly vyraženy ručně, a lze se domnívat, že tesací nástroj byl připevněn na nějaký nastavitelný sochor, aby zasáhl blok velkou silou. Můžeme zde vidět až čtyřmetrový rádius dopadu.“

Ragette dále rozvíjí svou teorii tím, že další z možností bylo přemísťování 800tunových bloků na válcích: „Pokud předpokládáme, že blok spočíval na hladce tesaných dřevěných cylindrických válcích o 30 centimetrech v průměru a ve vzdálenosti půl metru od sebe, každý válec by nesl 20 tun.

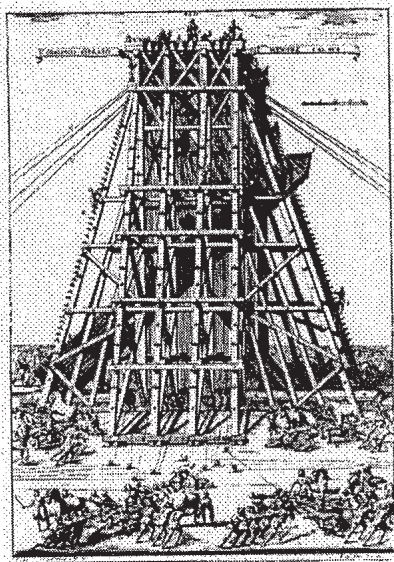
„Lewisův“ kámen –
průřez + model

Pokud by kontaktní plocha, na které se stýkal válec se zemí, byla 10 centimetrů široká, tlak by byl 5 kg/cm^2 , což vyžaduje pevný kamenný podklad rampy. Teoretická síla nutná k horizontálnímu posunu bloku by byla 80 tun. Další možností je, že by celý blok byl pokryt cylindrickým dřevěným obalem se železnými pásy.“ Rargette však zamítá tento druhý způsob jako nepravděpodobný a příliš pracný – „a také zde stále zůstává otázka, jak by byly bloky rozbaleny a umístěny, což nás přivádí k ještě složitějšímu problému zvedání velké váhy“.

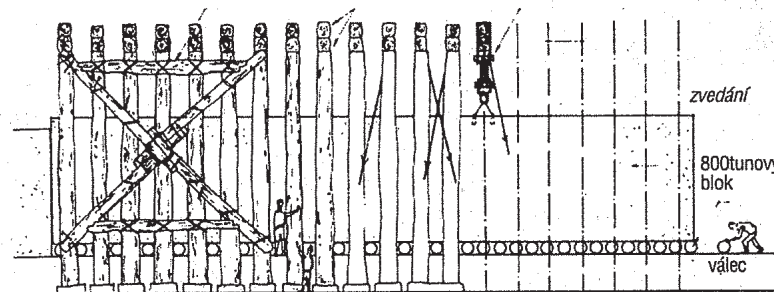
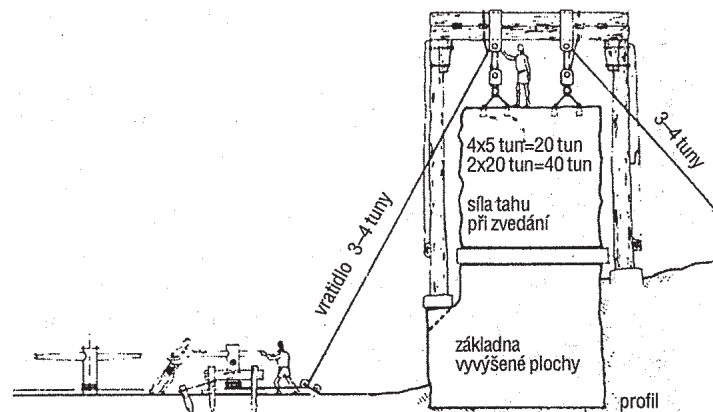
Není zde však žádný doklad o existenci starověkých silnic, které by musely být vydlážděné, říká Rargette. Podle článku v časopisu *Info* „není zde

žádný důkaz o existenci silnice spojující lom a chrám. A dokonce i kdyby silnice existovala, klády použité jako válce by se rozdrtily napadřf. Ale je jasné, že někdo v minulosti musel vědět, jak transportovat kameny vážící miliony liber.“

Dnes byste nenašli stavitele, který by se pokusil přemístit nebo zvednout tyto kameny. Přesahuje to prostě možnosti naší moderní strojové technologie. Skutečnost, že neexistují žádné stopy po silnici mezi lomem a masivním Slunečním chrámem, je podle mě příznačná. To znamená, že lze vzít v úvahu

Vztyčování obelisku
v římských dobách

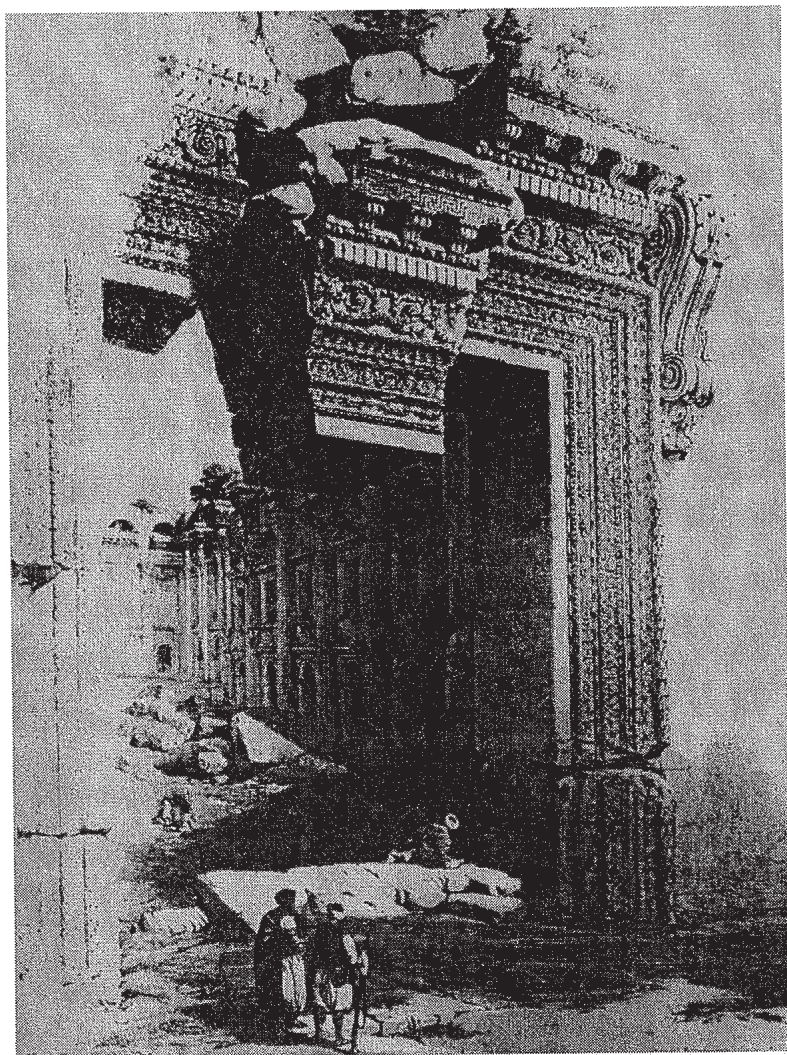

Jediná metoda (kromě levitace), kterou lze docílit přemístění těchto obřích bloků, dokonce jen o několik centimetrů, vyžaduje podobné rámy s kladkami a takzvané Lewisovy kameny

jednu nebo obě z těchto možností: dolní platforma byla postavena v tak vzdáleném dávnověku, že silnice již dávno zmizela, anebo k transportu bloků nebylo žádné silnice potřeba. Jak připomíná článek v časopisu *Info*, silnice by stejně příliš nepomohla.

Rargette nedokázal vyřešit problém přenášení tak obrovských bloků a tvrdil, že je nemožné takovéto bloky úplně zvednout ze země za použití pák. Kámen se totiž musel zvednout do určité výšky, aby se daly vytáhnout dřevěné válce a blok se pak spustil na místo určení. Aby zapadl dokonale na své místo, kámen bylo pravděpodobně třeba nadzvednout dokonce několikrát a spustit.

Rargette si představuje, že okolo kamene byl postaven ob-

Obrovské dveře a vrcholový (závěrný) klenák v Baalbeku

rovský rám k jeho nadzvedávání a pak bylo do vrchní části bloku zapuštěno nejméně 160 „Lewisových“ kamenů, což jsou kameny ve tvaru klínu s kovovým držadlem. Pak tisíce dělníků ručně zvedaly a pokládaly obří bloky vždy o několik centimetrů dál za pomoci systému kladek a lan.

Ragette nepřišel s žádným návrhem, který by vysvětlil, proč by Římané nebo kdokoli jiný podstupovali tak ohromné těžkosti, pokoušejíce se o prakticky nemožný inženýrský počin, když budovali základy Jupiterova chrámu. Kdyby kameny rozřezali řekněme na sto kusů, byly by stále ještě obrovské, větší než člověk, ale přece jen by se z nich snáz dala postavit zeď. Takže zde stále zůstává zneklidňující myšlenka, že důvodem, proč použili tyto ohromné kameny, je, že je *mohli* použít – a že to mohli udělat relativně snadno, i když dnes nemáme nejmenší představu jak.

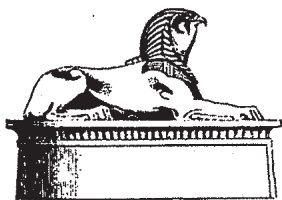
Ragette nakonec o Baalbeku poznamenává: „Opravdovým tajemstvím Baalbeku je naprostá absence psaných záznamů o jeho stavbě. Který z císařů by si nepřál podílet se na slávě jeho výstavby? Který architekt by nepomyslel na hrdé vepsání svého jména na jeho nespočetné kamenné bloky? Ale dosud nikdo si na chrám nečiní nárok. Jako by si všechny zásluhy za jeho výstavbu připisoval sám heliopolský Jupiter.“

Osirianské ruiny v Egyptě

Další pozůstatky osirianské říše stále existují ve východním Středomoří. Základními kameny Zdi nářků v Jeruzalémě jsou také gigantické bloky, o nichž se říká, že se podobají těm v Baalbeku. O megalitických rozvalinách nalezených pod vodou v egyptské Alexandrii se také věří, že jsou staršího data než dynastický Egypt faraonů. Jméno této ztracené civilizaci z doby Atlantidy dala legenda o Osirisovi a mnoha „Osirisových hrobech“.

Zaplavené megalitické ruiny v Alexandrii jsou dalším vodítkem k pátrání po starověkém Osirionu. Alexandrie není ve skutečnosti egyptské, ale řecké město. Jak se dá snadno uhodnout, byla pojmenována po Alexandru Velikém, makedonském králi, který si ve třetím století př. n. l. nejdříve podmanil městské státy Řecka a pak se vydal dobýt zbytek světa, počínaje Persií.

Persie byla tradičním nepřítelem Egypta, takže ten padl ochotně Alexandrovi k nohám. Alexandr postupoval do Memfidy (poblíž dnešní Káhiry) a pak se plavil dolů po Nilu do malého egyptského městečka Rhakotis. Zde nařídil svým ar-

chitektům, aby vystavěli veliké přístavní město, později nazvané Alexandrie.

Alexandr potom odešel do Amónova chrámu v oáze Siwa, kde byl pozdravován jako reinkarnace jednoho z bohů, řekněme některé z velkých postav starověkého Osirionu nebo Atlantidy. Nevíme, který z bohů to byl, a hned poté spěchal dobýt zbytek Persie a pak Indii. Osm let potom, co opustil Alexandrii, se sem vrátil – v rakvi. Nikdy město nespátril, ačkoli se říká, že jeho kosti zde odpočívají dodnes (i když nikdo nikdy jeho hrob nenašel).

Avšak žádné z alexandrijských tajemství není podivnější než megalitické ruiny, které leží západně od majáku na ostrově Faros poblíž mysu Ras el Tin. Prehistorické přístaviště, objevené na přelomu devatenáctého a dvacátého století francouzským archeologem M. Jondetem a popsané v jeho zprávě „Les ports submerges de l'ancienne Isle de Pharos“, je velkým útvarem masivních kamenů, dnes úplně zaplavených. Poblíž stál legendární chrám boha Poseidona, dnes dávno ztracený, ale známý z literatury.

Když se o potopeném přístavišti dozvěděla Teosofická společnost, okamžitě jej připsala atlantské civilizaci. M. Jondet zastával teorii, že by mohl být mínojského původu a že mohl být součástí přístavu pro krétské lodi. E. M. Forster ve svém vynikajícím průvodci Alexandrií zase uvádí, že by mohl být staroegyptského původu, postaven Ramessem II. asi 1300 let před naším letopočtem. Velká část přístaviště leží metr až osm metrů pod vodou a táhne se v délce asi čtyřiceti metrů od východu k západu, stáčeje se zvolna k jihu.

Skutečný původ masivního potopeného přístaviště, které bylo kdysi alespoň zčásti nad vodou, lze pravděpodobně hledat ve spojení teorie M. Jondeta o mínojských stavitelích a víry Teosofické společnosti, že patřil Atlantidě.

Teoreticky vzato, Středomoří se nejdřív pomalu naplnilo vodou a pak, po několika stoletích, se moře stabilizovalo. Zbytky Osirianů pak pomocí technologie a vědy podobné atlantské vybudovali ony velkolepé stavby a přístav. Později byla tektonickým posunem přístavní část (pravděpodobně použí-

vaná prehistorickými Egypťany) potopena, takže byla v podstatě bez užitku.

Je zajímavé – s ohledem na tuto teorii – že chrám boha Poseidona se nachází na nejvzdálenějším výběžku mysu Ras el Tin. Atlantis byla ve starověku známa jako Poseid a „Poseidonis“ neboli „Poseidon“ byl jejím legendárním králem. A podobně Poseidonis a Osiris byli známi jako jedna osoba. Hlavní chrám Rhakotisu, egyptského městečka, které Alexandr našel ve starověkém přístavu, byl původně zasvěcen Osirisovi.

Stavby megalitických génů se tedy objevují po celém světě a mnoho z nich leží pod vodou a je obtížné se k nim dostat...

*Opakem správného tvrzení je tvrzení nesprávné.
Ale opakem hluboké pravdy může být jiná hluboká pravda.*
– Niels Bohr

Zatopené chrámy Carnacu

Naleziště v Carnaku na jižním pobřeží Bretaně je místem s největší koncentrací megalitů na světě.

Strážlivé odhady uvádějí, že megality zde byly vztyčeny okolo roku 5000 př. n. l., téměř před sedmi tisíci lety. Mohou však být mnohem starší.

O bretaňském velkém menhiru Brisé v Er Grah se říká, že je největším menhirem na světě. Je umístěn na výběžku pevniny, poblíž vody. Problémy s přemístováním tak obrovského kamene jsou popsány v článku publikovaném v časopisu *Journal for the History of Astronomy* v roce 1971 pod titulem „Astronomický význam velkých carnackých menhirů“. Autoři, astronomové pan a paní Thomovi, jsou přesvědčeni, že megalit byl kamenem pro lunární pozorování. Napsali:

Starý tisk zobrazující prohlídku Carnacu

Er Grah, Kámen víl, někdy zvaný Velký menhir Brisé, je nyní roztržštěný na čtyři kusy, což po změření ukazuje, že jeho celková délka musela být 67 stop. Podle jeho kubického obsahu lze váhu odhadnout na 340 tun.

Hulle se domnívá, že menhir pochází z Côte Sauvage na západním pobřeží poloostrova Quiberon. Jeho hypotéza, že kámen byl přivezen přes moře, nicméně nebere v úvahu fakt, že výška mořské hladiny u tohoto pobřeží byla v megalitických dobách rozhodně nižší a že k jeho dopravě by byl zapotřebí solidní dřevěný vor o rozměrech 100 x 50 x 4 stopy – kdy menhir by byl ponořen pod vodou. Není také jasné, jak by se takový vor řídil nebo dokonce pohyboval v přílivových vodách poloostrova.

Předpokládáme-li, že kámen byl dopraven na místo po zemi, byla by nutná příjezdová dráha (ze dřeva?) pro velké válce a tah nějakých 50 tun, pokud by se válce neotáčely pomocí pák. Znamenalo to snad desetiletí práce, a přece zde ten kámen leží, nemá připomínka zručnosti, energie a odhodlanosti stavitelů, kteří jej zde vztyčili před více než třemi tisíci lety.

V Británii nejvyšší kameny obvykle sloužily jako opěrné body při pozorování Měsíce, ale zde, jak se zdá, k tomu nebylo třeba používat kameny takové velikosti. Na druhé straně, pokud byl menhir určen k zaměřování, důvod pro jeho umístění a výšku je jasný, zvláště byli postaven jako univerzální zaměřovač k použití z různých směrů. Je zde osm základních hodnot, na které se musí brát zřetel a které odpovídají východům a západům Měsíce v klidových dobách, kdy je deklinace plus nebo minus... Nyní jsme viděli, že na každé z těchto osmi linií je nejméně jedno místo, které má nezbytný prostor k pohybu stranou.

Teď se musíme pokusit přijít na to, jak byla nalezena poloha pro Er Grah, aby odpovídala požadavkům jeho funkce. Je pravděpodobné, že již stovky let byla prováděna stále pečlivější pozorování Měsíce, která mohla zaznamenat nevysvětlitelné anomálie díky variacím paralaxy a refrakce, takže bylo nutné provádět pozorování v hlavních a vedlejších klidových dobách při zápa-

du i východu Měsíce. Na každé klidové období připadlo 10 nebo 12 lunací, kdy mohlo být použito maximální nebo minimální měsíční deklinace. Při maximu i minimu by na všech možných místech byli pozorovatelé, snažící se vidět východ nebo západ Měsíce za vysokými sloupy, určenými k těmto pokusům. V noci by nejspíš byly na vrcholky těchto sloupů umístěny pochodně – jinak by sloupy nebyly vidět, dokud by se jejich silueta neobjevila na pozadí měsíčního disku. Současně by dávní astronomové museli používat nějakou již existující observatoř, takže by byli informováni o druhu maxima, které bylo pozorováno; také by potřebovali znát stav perturbace.

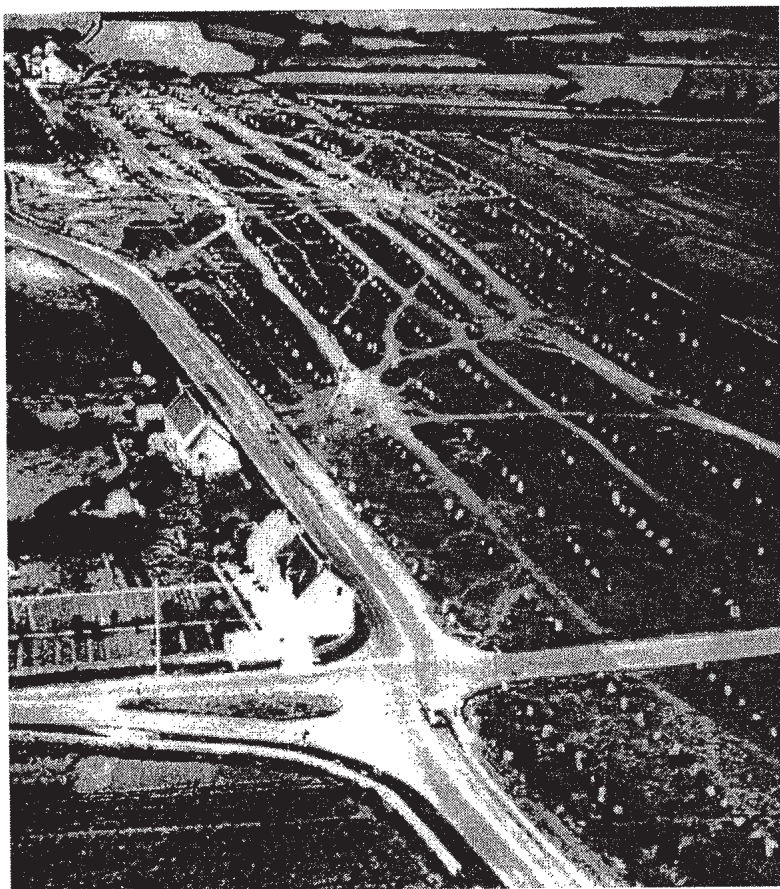
Pak by následovalo devět let čekání na další klidové období, kdy by byla nalezena další čtyři místa. Náročnost úkolu se ještě zvýšila díky rozhodnutí, že místo k zaměřování bude sloužit oběma klidovým obdobím. Není těžké pochopit proč, když pomyslíme na ta desetiletí práce, která si vyžádala tesání, tvarování, přemísťování a vztyčování jediného kamene k zaměřování.

Je evidentní, že na některých místech, jako např. na Quiberonu, se užíval k zaměřování vrcholek Er Grah, jiná, například Kerran, používala spodní části. To ovšem hovoří proti používání navršených kamenů s menším menhirem na vrcholu. Obtížnost práce při vztyčování menhiru Er Grah byla mnohokrát popsána, ale plné zhodnocení úsilí, které vyžadovalo nalezení správného místa, dosud provedeno nebylo, ale musel to být nadlidský úkol!

Nyní víme, že pro kámen vysoký 20 metrů je zaměření perfektní. Nevíme však, zda bylo veškeré zaměření dokončeno. To, že jsme dosud nenašli žádnou stopu po sektoru situovaném na východ, ještě nedokazuje, že východní lokality nebyly používány, protože kameny mohly být odstraněny.

Možná že extrapolace byla provedena jednodušší trojúhelníkovou metodou a na nějaké centrální lokalitě, jako je například Petit Menec.

Francis Hitching ve své knize *Earth Magic* (Zemská magie) rovněž uvádí hypotézu, že Er Grah byl centrálním ob-

*Carnac na jižním pobřeží Bretaně je místem
s největší koncentrací megalitů na světě*

servačním megalitem pro pozorování východů a západů Měsíce.

Velká část této gigantické astronomické observatoře je pravděpodobně pod vodou, spousta megalitů podél bretaňského pobřeží byla zaplavena. Mnoho slavných míst se nyní potápí a některé megality můžeme vidět pouze při odlivu, kdy stěží vykukují nad hladinu.

Dlouhé aleje vztyčených kamenů v Carnacu a okolo Morbihanského zálivu byly zřejmě postaveny v dobách, kdy byl povrch Bretaně úplně jiný než dnes.

Poblíž městečka Carnac stojí proslavená řada stovek kamenů. Také ta je nejspíš součástí nějaké obrovské astronomické observatoře. V jiném článku s názvem „Carnacká seskupení“, uveřejněném v časopisu *Journal for the History of Anatomy* v roce 1972) Thomovi docházejí k závěru, že také Carnac byl lunární observatoří obrovských rozměrů. O seskupení Petit Menec v Carnacu říkají: „Pozoruhodná je velká přesnost rozměrů, s jakou byla seskupení sestavena. Je třeba zdůraznit, o kolik byla jejich měření přesnější oproti měřením za pomoci lan. Jedinou možnou alternativou je, že lidé vztyčující menhiry museli používat dvě měřicí tyče (dubové, nebo z velrybí kosti?). Byly pravděpodobně 6,802 stop dlouhé a tvar jejich konců snižoval možnost omylu při nastavení. Každá tyč byla asi pevně podepřena, aby byla v rovině, ale můžeme se pouze dohadovat, jak si stavitelé poradili s nevyhnutelnými schody na místech, kde země nebyla rovná.“

Povšimněte si, že rozměry megalitického naleziště v Británii jsou 2720 (plus minus 0,003) stopy a místa nalezeného nad ním 2721 (plus minus 0,001) stop. Takové přesnosti dnes dosahují pouze zkušení geometři, kteří používají dokonalé moderní vybavení. Bylo vůbec možné, aby megalitický člověk nejen dosáhl této přesnosti na jednom místě, ale dokonce aby přenesl tuto jednotku na jiná místa, velice vzdálená? Jak byl například megalit přenesen na sever na Orknejské ostrovy? Jistě ne vytvářením kopií z kopií. Muselo zde být nějaké zařízení pro standardizaci tyčí, které téměř jistě pocházelo z kontrolního nebo přinejmenším poradního centra...“

Thomovi považují Carnac za součást ohromného starověkého systému, budovaného ve velké části Evropy. Ve svém článku pak docházejí k závěru: „Organizace a administrativa nutná ke stavbě bretaňských seskupení a vztyčení Er Grahu zjevně zasahovala širokou oblast, ale dané rozměry dokazují, že ještě mnohem větší oblast byla v kontaktu s řídicím centrem. Geometrie dvou vejčitých kromlechů v Petit Menec je shodná s geometrií britských nalezišť. Vrcholy trojúhelníků s integrálními stranami, tvořící středy oblouků s integrálními rádií, jsou jejími běžnými součástmi a na obou stranách Kanálu se obvody rovnají násobkům délky měřicích tyčí.“

Rozsah nalezišť v Bretani může naznačovat, že zde bylo hlavní centrum, ale nesmíme ztratit ze zřetele skutečnost, že žádné z prozkoumaných bretaňských nalezišť nemá geometrii srovnatelnou s geometrií nalezenou v Avenbury, co se týče složitosti konstrukce nebo obtížnosti uspořádání.

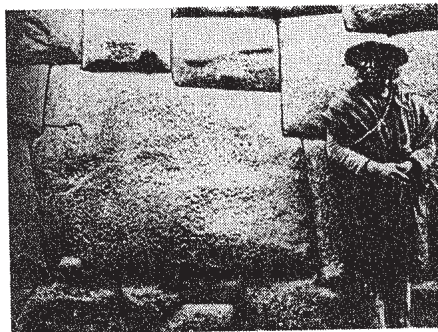
Už jinde se ukázalo, že odlišné řady kamenů v Caithness mohly být používány jako pomocná zařízení pro pozorování Měsíce, a v naší předešlé zprávě jsme viděli, že naleziště v Petit Menec a v St. Pierre byla pravděpodobně používána stejným způsobem. Na konci svého článku Thomovi přiznávají: „Nevíme, jak byla hlavní carnacká seskupení používána...“

Carnac bývá srovnáván s významným egyptským chrámem v Karnaku. Egyptský Karnak je obrovská stavba s řadou megalitických sloupů, kdysi podpírajících mohutnou střechu.

Jsou pod vodou poblíž Carnacu skryty další, dokonce ještě větší menhiry? Příkladem známé potopené megalitické struktury může být Kernická zakrytá alej v okrese Plouescat, Finistère, nyní při přílivech potopená.

Neuvěřitelné andské megality

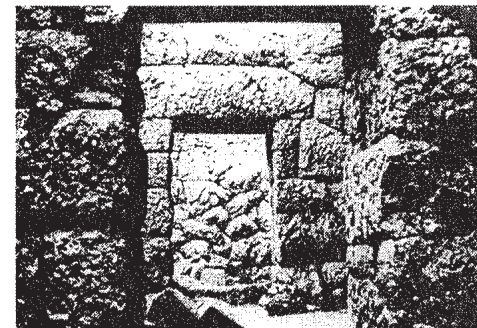
Na plošině kopce, který se tyčí nad údolím Cuzco v Peru, stojí obrovská pevnost zvaná Sacsayhuaman, jedna z nejpůsobivějších staveb, jaké kdy byly vybudovány. Sacsayhuaman se skládá ze tří nebo čtyř terasových zdí, vinoucích se nahoru do kopce, v jejichž rozvalinách lze rozeznat vchody, schodiště a ochozy.

Stará fotografie zdi v Cuzcu

Gigantické kamenné bloky, některé o váze větší než 200 tun, do sebe dokonale zapadají. Obrovské kamenné bloky jsou tak dobře otesány, ohlazeny a spojeny dohromady, že ani dnes mezi ně nezasunete ostrí nože, dokonce ani list papíru. Na jejich spojení

Podivuhodné ruiny
Nekromonteionu
v severním Řecku,
které vypadají stejně
jako ruiny v okolí
Cuzca

Masivní zdi Sacsayhuamanu poblíž Cuzca

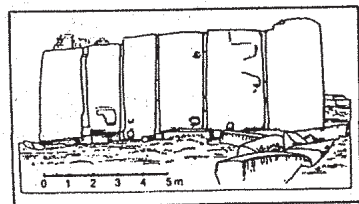
nebyla použita žádná malta, a přitom ani dva bloky nejsou shodné – a přesto do sebe perfektně zapadají. Někteří stavitelé prohlašují, že žádný moderní architekt by ani za pomoci kovů a nástrojů z nejlepší oceli nemohl vytvořit přesnější dílo.

Každý jednotlivý kus musel být nejprve dobře naplánován; takový dvaadvacetitunový kámen, natož 80–200tunový kolos nemůže být upuštěn na požadované místo v naději, že se střetne! Kameny mají zámkové a rybinové spoje, které je chrání před poškozením při zemětřesení. A skutečně, i po mnoha ničivých andských zemětřeseních v posledních několika stovkách let bloky do sebe stále perfektně zapadají, zatímco španělská katedrála v Cuzcu byla dvakrát srovnána se zemí.

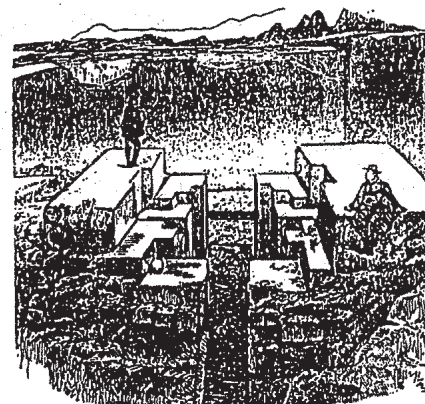
Ještě neuvěřitelnější je, že podle některých zpráv bloky nejsou z místních kamenů, ale pocházejí z lomů v Ekvádoru, víc než 2000 kilometrů vzdáleného! Jiné zdroje situují lomy mnohem blíže, pouze asi osm kilometrů daleko. Ačkoli tuto fantastickou pevnost postavili Inkové před pouhými několika sty lety, nezanechali žádný záznam o její stavbě, dokonce nefiguruje ani v žádné z jejích legend. Jak se může Inkům, kteří neznali vyšší matematiku, psaný jazyk, železné nástroje a dokonce ani nepoužívali kolo, připisovat stavbu tohoto kyklopského komplexu zdí a budov? Poctivě řečeno, to vysvětlení se musí doslova nahmatat, a není to snadné.

Když do Cuzca poprvé přijeli Španělé a viděli tyto stavby, mysleli si, že je postavil sám ďábel, protože byly tak enormní. A skutečně, nikde jinde nespatříte tak veliké bloky tak perfektně sestavené dohromady. Cestoval jsem po celém světě a pátral po tajemstvích starověkého světa a jeho ztracených městech, ale nic podobného jsem v životě neviděl.

Stavitelé tohoto kamenného díla nebyli pouze dobří kameníci – oni se vymykají jakémukoli srovnání. Podobné kamenné stavby se vyskytují po celém údolí Cuzca. Většinou jsou postaveny z pravidelně nařezaných obdélníkových bloků kamene, vážících snad tunu. Jen skupina silných lidí mohla blok zvednout a položit na

Masivní zdi v Ollantaytambu

Rozvaliny poblíž Chavínu v Peru vypadají, jako by stavitelé měli nějaký druh strojního zařízení (reprodukováno ze Squireho knihy Conquest of Peru z roku 1886)

místo; tak byly nepochybně sestaveny některé menší konstrukce. Ale v Sacsayhuamanu v Cuzcu a v jiných starověkých inckých městech mají gigantické bloky 30 nebo více stran.

V době španělské conquisty bylo Cuzco na vrcholu svého rozkvětu, jeho obyvatelstvo čítalo snad 100 000 osob. Pevnost Sacsayhuaman mohla v případě války nebo přírodní katastrofy pojmout do svých zdí celou tuto populaci. Někteří historici byli přesvědčeni, že pevnost postavili Inkové několik let před španělskou invazí. Ale Inkové sami si přesně nepamatovali, jak a kdy byla postavena!

Zachoval se pouze jeden záznam o přepravě kamenů, v knize Garcilasa de la Vegy *Inkové*. Ve svých komentářích hovoří Garcilaso o jednom monstrózním kameni, který byl dopraven do Sacsayhuamanu z Ollantaytamba, vzdáleného asi 70 kilometrů. „Indiáni říkají, že vlivem obrovského úsilí při přepravě kámen zeslábl a plakal krvavé slzy, protože se nemohl dostat na místo svého určení. Jak to na stavbě skutečně vypadalo, se dozvíme z popisu inckých amautů (filozofů a lékařů), kteří o stavbě vyprávěli. Kámen prý pomocí obrovských lan přepravovalo na místo více než dvacet tisíc Indiánů. Cesta, kterou kámen vlekli, byla velmi nerovná, museli střídavě stoupat a sestupovat. Asi polovina Indiánů táhla kámen pomocí lan připevněných vpředu a druhá polovina ho podpírala vzadu, aby se neuvolnil a neskutálel dolů do rokle, odkud už by ho nedokázali vytáhnout.

Na jednom z kopců se následkem nepozornosti a špatné koordinace masivní kámen převalil přes některé z těch, kteří jej podpírali vzadu. Kámen se skutálel z kopce a zabil tři nebo čtyři tisíce Indiánů. Navzdory tomuto neštěstí se jim podařilo znovu ho vytáhnout nahoru. Byl umístěn na plošinu, na které nyní spočívá.“

Ačkoli Garcilaso popisuje jen přepravu kamene, mnoho lidí pochybuje o pravdivosti jeho líčení. Tento kámen nebyl součástí pevnosti Sacsayhuaman a podle názoru některých vědců je menší než většina kamenů zde použitých, i když nebyl nikdy přesně změřen. Dokonce i kdyby byl příběh pravdivý, mohli se Inkové pokoušet napodobit to, o čem se domnívali, že patří ke konstrukčním technikám starověkých stavitelů. I když není

pochyb o tom, že Inkové byli výbornými řemeslníky, pokud uvěříme tomuto příběhu, musíme se jen podívat, jak mohli tak perfektně transportovat a umístit 100tunové bloky, když víme, jaké potíže měli s *jediným* kamenem.

Teorie, že Inkové vlastně tyto megalitické ruiny našli a pak stavěli na nich, tvrdíce, že jsou jejich vlastní, není nijak výjimečná. Ve skutečnosti je dost pravděpodobná. Ve starověkém Egyptě bylo běžnou praktikou, že vládcí prohlašovali již existující obelisky, pyramidy a jiné stavby za vlastní, často z nich doslova vymazávali jména skutečných stavitelů a nahrazovali je vlastními. Sama Velká pyramida vypadá, že se stala obětí takového podvodu. Faraon Chufev neboli Cheops, jak jej znali Řekové, nechal vyrýt své jméno do základů Velké pyramidy. Je to jediný nápis, který zde byl nalezen, ale vše naznačuje, že to nebyl Cheops, kdo pyramidu postavil. Možná že ani neměla být hrobkou, ale to už je jiný příběh.

Pokud Inkové přišli a objevili již existující zdi a základy města, proč by se sem prostě nemohli nastěhovat? Dokonce i v dnešní době potřebují tyto stavby jen malé opravy, eventuálně novou střechu, aby se v nich dalo bydlet. Není proto vyloučeno, že Inkové tyto stavby prostě našli a přistavěli k nim své vlastní. V Andách existuje množství legend, které připisují stavbu Sacsayhuamanu, Machu Picchu, Tiahuanaca a jiných starověkých památek plemeni obrů. Alain Gheerbrant ve svých komentářích k de la Vegově knize poznamenává: „Ke stavbě pevnosti Sacsayhuaman bylo použito tří druhů kamenů. Dva z nich, včetně toho, z něhož jsou vytesány gigantické bloky vnějších valů, byly prakticky nalezeny na místě. Pouze třetí druh kamene (černý andezit) pro interiér sem byl dopraven z relativně vzdáleného lomu; nejbližší lomy s černým andezitem jsou v Huacotu a Rumicolcu, vzdálených devět a dvacet dva mil od Cuzca.

Co se týče obřích bloků vnější zdi, nelze vyloučit, že byly prostě vytesány z kamenné masy na místě; to by vysvětlilo jejich tajemství.“

Gheerbrant je nakloněn teorii, že Inkové tyto gigantické bloky nikdy nepokládali na místo; dokonce i kdyby je tesali a upravovali na místě, takže pak perfektně zapadly jeden do druhého, stále by to vyžadovalo podle názoru moderních in-

„Sluneční bůh“ ze Sluneční brány v Tiahuanaku. Legenda praví, že pláče pro „Rudou zemi“, zaniklou supercivilizaci

vé psal o těchto stavbách hned po conquistě: „... Jak vysvětlit fakt, že tito peruánští Indiáni byli schopni oddělit, otesat, vyzvednout, přenést, vztyčit a spustit tak enormní bloky kamene, spíše kusy skal než stavební kameny, a že to provedli, jak jsem již řekl, bez pomoci nějakého stroje nebo nástroje? Taková záhada nemůže být vyřešena bez pomoci magie, zvláště když si uvědomíme velkou spřízněnost těchto lidí s ďábly.“

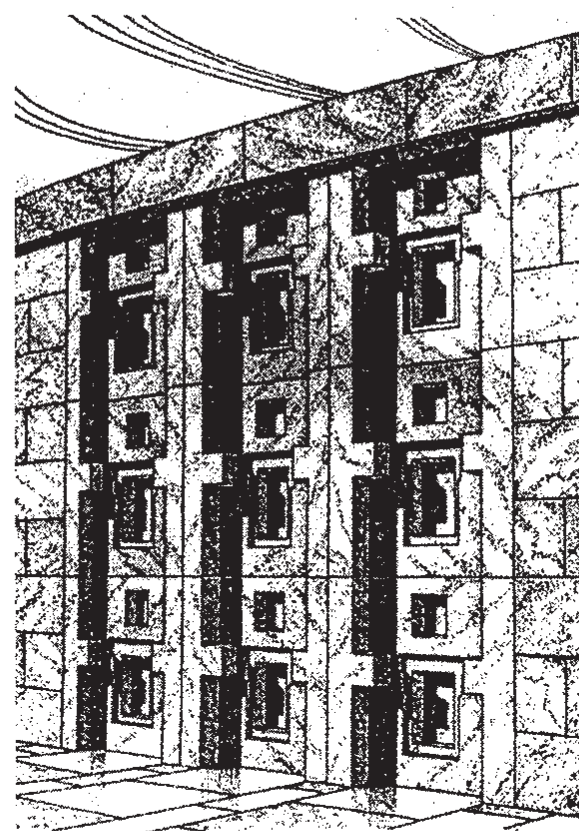
Španělé zde rozebrali, co mohli. Když bylo Cuzco obsazeno, Sacsayhuaman měl na vrcholu pevnosti tři okrouhlé věže za třemi soustřednými megalitickými zdmi. Ty byly kámen

Obří bloky Puma Punku poblíž Tiahuanaca

ženyrů nadlidské úsilí. Navíc je známo, že gigantické město Tiahuanaco v Bolívii je podobně vytesáno ze stotunových kamenných bloků. Lomy jsou vzdáleny mnoho kilometrů a památky jsou rozhodně předinckého původu. Zastánci teorie, že Inkové tato města v horách našli a zabydleli, jako by potvrzovali, že stavitelé Tiahuanaca, Sacsayhuamanu a jiných megalitických staveb v okolí Cuzca byli titíž lidé.

Čítujme znovu Garcilasa de la Vegu, který v knize *Inko-*

Obří bloky Puma Punku poblíž Tiahuanaca po restauraci

po kameni rozebrány a tyto kameny pak použity ke stavbě nových budov pro Španěly.

Jedna zajímavá teorie o gigantických a perfektně do sebe zapadajících kamenech říká, že byly zkonstruovány za použití nyní ztracené technologie změkčování a tvarování kamene. Hiram Bingham, objevitel Machu Picchu, píše ve své knize *Across South America* (Napříč Jižní Amerikou), že slyšel o rostlině, jejíž šťáva změkčuje kámen, takže může být opracován na bloky zdiva, které do sebe přesně zapadají.

V knize Briana Fawcetta *Exploration Fawcett* (Fawcettovo pátrání) se plukovník Fawcett zmiňuje o tom, že slyšel, že kameny byly zpracovávány pomocí tekutiny, která změkčila ká-

men na konzistenci křídly. Brian Fawcett, který otcovu knihu připravoval k vydání, uvádí v komentáři ke knize tento příběh:

Jeho přítel, který pracoval v důlním táboře asi 500 metrů nad mořem v Cerro di Pasco ve středním Peru, objevil v incké nebo předincké hrobce nádobu. Myslel si, že je v ní čiča, al-

koholický nápoj, a otevřel ji, přičemž zlomil ještě stále těsnou starobylou voskovou pečeť. Později někdo nádobu náhodou převrátil a obsah vytekl na skálu. Fawcett doslova říká: „Asi za deset minut jsem se opřel o skálu a náhodou jsem sáhl na místo, kam se tekutina vylila. Žádná tam již nebyla a skvrna a kámen pod ní byly měkké jako mokřý cement. Bylo to, jako by kámen roztál jako horký vosk.“

Fawcett se zřejmě domníval, že tato rostlina mohla růst na řece Pyrene v oblasti Chunchu v Peru, a popsal ji jako rostlinu s tmavými načervenalými listy, asi 30 centimetrů vysokou. Další podobný příběh vyprávěl jeden biolog, pozorující na Amazonce neznámý druh ptáka. Sledoval, jak si pták staví hnízdo na skále a přitom tře skálu větvičkou. Prskyřice z větvičky zřejmě skálu rozpustila, takže v ní vznikl otvor, kde si pták mohl udělat hnízdo.

Všechny tyto spekulace by mohly zastavit nedávné poznatky, uveřejněné v časopise *Scientific American* (únor 1986). Francouzský vědec Jean Pierre Protzen ve svém zajímavém článku vypráví o svých pokusech napodobit stavby v Sacsayhuamanu a Cuzcu. Protzen strávil mnoho měsíců v Cuzcu experimenty s různými metodami tvarování a spojování stejných druhů kamenů, jaké používali Inkové (nebo jejich megalitičtí předchůdci). Zjistil, že dolování kamene a jeho povrchová úprava mohly být provedeny kamennými kladivy, nalezenými v této oblasti v hojném počtu. Přesnost, s jakou do sebe kameny zapadají, je relativně jednoduchá záležitost, říká. Metodou pokusu a omylu vytesával do míst, kam zasazoval nové kameny, konkávní zářezy, dokud spoj přesně nezapadl do druhého. Znamenalo to časté nadzvedávání a zasazování kamenů do sebe a stále otesávání materiálu,

tedy časově velmi náročný postup, ale velmi jednoduchý a účinný.

I přes to, co Protzen dokázal, některá tajemství zůstávají nezodpovězena. Nebyl schopen určit, jak stavitelé manipulovali s většími kameny. Proces sesazování kamenů dohromady vyžadoval opakované usazování a zvedání spojovaných kamenů s pokusnými, eventuálně chybnými záseky v mezerách. Netušil ani, jak manipulovali se 100tunovými kameny, a přitom některé byly daleko těžší.

Podle Protzena byly k transportu kamenů z lomů postaveny speciální příjezdové cesty a rampy. Mnoho kamenů táhli po šterkových silnicích, což podle jeho teorie vyhladilo jejich povrch. Největší kámen v Ollantaytambu váží asi 150 tun. Protzen říká, že mohl být vytažen na rampu silou 130 000 kg. Takové dílo by ovšem vyžadovalo přinejmenším 2400 mužů. Sehnat muže nebylo tak těžké, ale kde všichni stáli? Protzen uvádí, že rampy byly nanejvýš osm metrů široké. Dále ho překvapovalo, že sacsayhuamanské kameny byly ohlazeny, pokud ne přímo vyleštěny, a transport, při kterém je táhli na lanech, na nich nezanechal žádné stopy. Nedokázal určit, jak je přepravili třicet kilometrů z lomu v Rumiqolqa.

Protzenův článek svědčí o poctivé průzkumnické práci a zároveň je dokladem toho, že moderní věda stále nedokáže zopakovat stavitelské umění a úsilí, jichž jsme svědky v Sacsayhuamanu a Ollantaytambu. Neustálé nadzvedání a otesávání kamene, aby dokonale zapadl, je prostě příliš náročnou technologickou prací, než aby se vyplatila. Protzenova teorie může vysvětlovat práci s menšími, přísně čtvercovými stavbami novějšího typu, ale selhává na starších megalitických základech pod nimi. Možná by neměly být tak šmahem zavrhovány teorie o levitaci a změkčování kamenů. Posledním překvapivým Protzenovým pozorováním je, že zářezy na kamenech jsou velmi podobné zářezům nalezeným na jehlanu nedokončeného obelisku v egyptském Aswanu. Je to náhoda, nebo zde existovala starověká civilizace, která byla v kontaktu s oběma stranami?

Většina „vědčů“ jsou umývači lahví a třídači knoflíků.

– Robert Heinlain

Největší počítač na světě

Velkolepý monument zvaný Stonehenge stojí osaměle na salisburské planině v Anglii, lemován jen parkovištěm a obchody se suvenýry pro turisty. Je proslavený svými velkými kameny a zvláštní architekturou: jde o kruh masivních, dobře otesaných kamenů.

V roce 1964 britský astronom Gerald S. Hawkins poprvé publikoval své dnes již slavné pojednání o Stonehenge jako astronomickém počítači. Jeho článek s titulem: „Stonehenge: A Neolithic Computer“ se objevil ve 202. vydání prestižního britského časopisu *Nature*. V roce 1965 pak byla vydána Hawkinsova známá kniha *Stonehenge Decoded* (Dekódovaný Stonehenge).

Hawkins pobouřil archeologickou obec tvrzením, že toto megalitické naleziště nebylo pouze kruhovým chrámem, posta-

veným nějakými egocentrickými králi, ale sofistikovaným počítačem pro pozorování oblohy.

Svůj článek v časopise *Nature* uvádí citací z Diodora na téma prehistorické

Británie z jeho *Historie starověkého světa*, napsané okolo roku 50 př. n. l. „Měsíc pozorovaný z tohoto ostrova se zdá být jen v malé vzdálenosti od Země, s detaily viditelnými pouhým okem, jako by se nacházely na Zemi. Uvádí se také, že tento bůh (Měsíc?) navštěvuje ostrov každých 19 let, což je doba, za níž se hvězdy vrátí na stejné místo na obloze. A je to rovněž tento ostrov, kde se nachází areál zasvěcený Apollonovi (Slunci) a pozoruhodný chrám... jehož kněží pocházejí z rodu Boreadae, a nástupnictví se předává členům této rodiny.“

Obecně Hawkinsova teorie říká, že „Stonehenge bylo observatoří; nestranná matematika pravděpodobnosti a nebeské sféry je na mé straně“. Jeho prvním tvrzením bylo, že nastavení dvojic kamenů a další aspekty, vypočtené pomocí počítače pro projekty malých měřítek, byly určovány podle azimutu vycházejícího a zapadajícího Slunce a Měsíce a slunovratů

a rovnodenností, platných v období okolo roku 1500 př. n. l. Hawkins tvrdí, že objevil dvaatřicet „významných“ nastavení.

Jeho druhým tvrzením bylo, že 56 Aubreyho otvorů bylo používáno jako počítač (jako záznamy výpočtů) pro předpovědi pohybů Měsíce a zatmění Slunce. Prohlašoval, že určil „až dosud neznámý 56letý cyklus s 15procentní odchylkou; a že východ úplňku v blízkosti zimního slunovratu nad dolním kamenem vždy správně předpověděl zatmění“. Je zajímavé si povšimnout, že ze Stonehenge byla viditelná pouhá polovina těchto zatmění.

V knize *Stonehenge Decoded* říká: „Číslo 56 má pro Stonehenge velký význam, protože to je počet Aubreyho otvorů, vytvořených okolo vnějšího kruhu. Pozorovány ze středu jsou tyto otvory umístěny přesně v průhledech na azimuty na horizontu, a tak nemohou označovat Slunce, Měsíc ani jiné nebeské těleso. Archeologické nálezy to potvrzují; v otvorech hořel oheň a sloužily ke kremaci těl, ale nikdy jako základny pro zasazení kamenů. Takže pokud stavitelé Stonehenge toužili rozdělit kruh, proč nevytvořili 64 otvorů prostě rozpůlením dílů kruhu – 32, 16, 8, 4 a 2? Věřím, že Aubreyho otvory sloužily k odpočítávání let, každý otvor pro jeden rok, jako pomoc při předvídání pohybů Měsíce. Možná že v průběhu roku byly prováděny kremace v určeném Aubreyho otvoru nebo byl otvor označen přenosným kamenem.“

Stonehenge se dá používat jako digitální počítačový stroj... Kameny a 56 otvorů určují rok, kdy dojde k zatmění Slunce nebo Měsíce v průběhu 15 dní v polovině zimy – v období takzvaného zimního Měsíce. Také předpovídají zatmění Měsíce v létě.“

Hawkinsovi kritici, přední akademické osobnosti té doby, se okamžitě vrhli na jeho teorie a odsoudili je. Britský astronom R. J. Atkinson v časopise *Nature* (č. 210, 1966) v článku nazvaném „Pomýlený dekodér?“ kritizuje mnoho Hawkinsových tvrzení o tom, že Stonehenge je astronomický počítač.

O Hawkinsově knize *Stonehenge Decoded* říká, že „je tendenční, arogantní, lajdácká a nepřesvědčivá a znamená málo pro lepší porozumění Stonehenge. Prvních pět kapitol, zabývajících se legendami a archeologickými nálezy, je jen nekritickým hromaděním informací a obsahuje bizarní interpretace a omyly. Zbytek knihy je neúspěšným pokusem odůvodnit autorovo tvrzení, že Stonehenge bylo observatoří; nestranná

matematika pravděpodobnosti a nebeské sféry je na mé straně'. První z jeho hlavních tvrzení, týkající se seřazení dvojic kamenů a dalších částí Stonehenge, počítalo s computerem pro krátkodobé projekty, nevhodným pro tyto úkoly.“

Atkinsonova zdrcující kritika je poučná, protože ukazuje, jak dokážou být uznávaní akademici nepřátelství novým myšlenkám. Jeho neochota uvěřit, že Stonehenge bylo nějakým druhem astronomického počítače, je zřejmě poplatná populární víře, že starověký člověk prostě neměl tak vyspělou civilizaci, aby byl schopen uskutečnit tak náročný úkol.

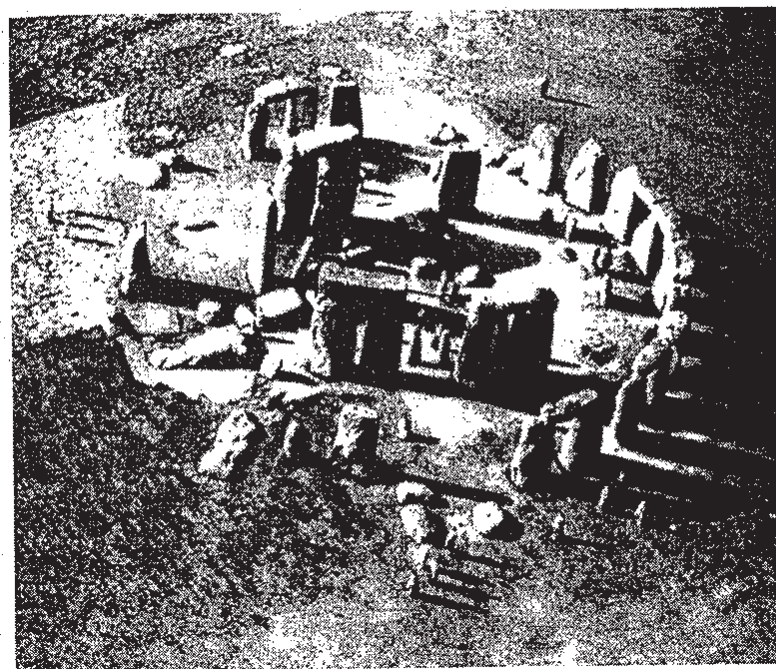
S takovou kritikou se dnes již nesetkáme a vypadá to, že dokonce i ti nejkonzervativnější archeologové dnes nepochybují, že Stonehenge je druhem astronomického chrámu. Ze Stonehenge lze vyčíst množství jednoduchých astronomických skutečností. Například mezi dvěma úplňky uběhne 29,53 dne a ve vnějším pískovcovém kruhu je 29 a půl monolitu.

Ve vnitřním polokruhu je 19 velikých „modrých kamenů“, pro které existuje několik vysvětlení o použití. Měsíc dosahuje nejzazších bodů při svých západech a východech přibližně po 19 letech. Dále když je v určitý den, řekněme o letním slunovratu, úplněk, uběhne pak 19 let, než znovu dojde k úplňku ve stejný den v roce. A konečně uběhne 19 let (nebo 223 úplňků) mezi takovými zatměními, jako je zatmění, při kterém se Slunce, Měsíc a Země vracejí do stejné konstelace. Stejně vzájemné postavení ostatních planet se může opakovat dokonce v delších cyklech.

Panuje také domněnka, že pět velkých trilitických oblouků představuje pět planet viditelných pouhým okem: Merkur, Venuše, Mars, Jupiter a Saturn.

Britský spisovatel John Ivimy, zabývající se především historickými památkami, dochází ve své knize *The Sfinx and the Megaliths* ke vzrušujícímu závěru. Pokouší se totiž dokázat tezi, že Stonehenge bylo postaveno skupinou egyptských dobrodruhů, kteří byli vysláni na Britské ostrovy, aby vybudovali sérii astronomických observatoří na vyšší zeměpisné šířce za účelem přesnějších předpovědí zatmění Slunce. Egyptské observatoře této přesnosti nemohly dosáhnout, protože se nacházely příliš blízko rovníku.

Ivimy uvádí takové důkazy, jako je megalitická konstrukce,

Megalitický počítač zvaný Stonehenge

klenákové spoje v gigantických kamenných blocích, zřejmý astronomický účel a hlavně použití číselného systému založeného na čísle 6, zatímco dnešní systém vychází z čísla 10. Předpokládá, že Egypťané používali šestkový číselný systém a že ve Stonehenge byl použit systém totožný. Nakonec připomíná, že stejný šestkový číselný systém používali mormoni při stavbě svých chrámů, především velkého chrámu v Salt Lake City.

V závěru knihy se jeho teorie stává dost kontroverzní: Ivimy tvrdí, že Brigham Young a první mormonští usedlíci v Utahu byli reinkarnací skupiny egyptských kolonistů, kteří byli vysláni do Británie, aby postavili Stonehenge. Říká: „Už dříve se poukazovalo na souvislost s obrovskou dřevěnou kupolí, vystavěnou bez použití kovu, která zastřešuje svatostánek mormonů. Nemohla být jeho konstrukce inspirována matnou vzpomínkou na to, jak stejná skupina lidí v jiné inkarnaci před několika stoletími vystavěla kopuli nad stavbou, která dostala název chrám Apollona Hyperborejského?“

Myšlenka, že Egypťané přišli do Británie, aby vystavěli megalitickou observatoř k přesným předpovědím měsíčních zatmění, je fascinující. Existuje záznam o tom, že okolo roku 2000 př. n. l. jeden z čínských císařů potrestal smrtí dva ze svých astrologů, kteří nepředpověděli správně zatmění Slunce. Raymond Drake, teoretik starověké astronautiky, se ptá: „Zajímalo by to dnes nějakého krále?“

Egypťané, Číňané, Mayové a mnohé další starověké národy byli posedlí zatměními a dalšími slunečními a planetárními fenomény. Je nepochybné, že uváděli do souvislosti katastrofy, včetně potopení Atlantidy, s planetárními pohyby a zatměními. Možná že se staří Egypťané, Mayové a další národy domnívali, že by mohli předpovědět další katastrofu monitorováním měsíčních zatmění a pozic planet ve vztahu k zeměkouli.

V druhé knize svých *Dějín*, v kapitole 142, Hérodotos o starověké egyptské astronomii píše: „...Tolik tedy vyprávěli Egypťané a jejich kněží. A ukazovali, že zde bylo 341 generací, od prvního krále až k nynějšímu, Héfaistovu knězi. Dále říkali, že za celou tu dobu 11 340 let se Slunce třikrát vychýlilo ze svého přesného běhu: vycházelo tam, kde nyní zapadá, a zapadalo, kde nyní vychází, ale v Egyptě se kvůli tomu nic nezměnilo, nezměnila se řeka, nezměnily se plody země, nic, co by souviselo s nemocemi nebo se smrtí.“

Pokud bychom věřili Hérodotovi, Země se otáčí kolem své osy takzvanými „obraty v pólech“. Pak se stane, že Slunce vychází na jiné straně než normálně. Obraty v pólech jsou doprovázeny množstvím různých ničivých změn a prudkých klimatických úkazů. A proto, pokud byli Egypťané dobře obeznámeni s těmito jevy, a nebyli tudíž tak zasaženi popsány katastrofami, mohli svou civilizaci pěstovat po dlouhá staletí a zlepšovat své astronomické znalosti a přitom ještě stačili kolonizovat Anglii a vybudovat Stonehenge.

Je to tak, megalitičtí géniové prakticky kolonizovali svět, od Egypta přes Anglii až k oběma Amerikám, Velikonočnímu ostrovu a ostrovům Tonga. Megality nalézáme na tak vzdálených místech, jako je Mandžusko, Filipíny, Mongolsko a Asám v severovýchodní Indii. Megalitičtí géniové kdysi žili všude. Avšak jaká byla technologie, kterou tito mistrovští stavitelé používali?

3. Starověká metalurgie & stroje

Nahoře na Madison Fork našli běloši spoustu žlutého kovu, který uctívají a který je přivádí k šílenství.
– Vyprávění Černého losa

Každá hladce fungující technologie vypadá jako kouzlo.
– Arthur C. Clarke

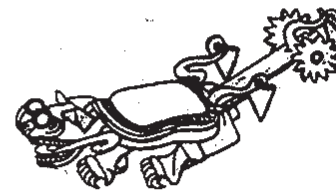
Starověká těžba a tavení kovů

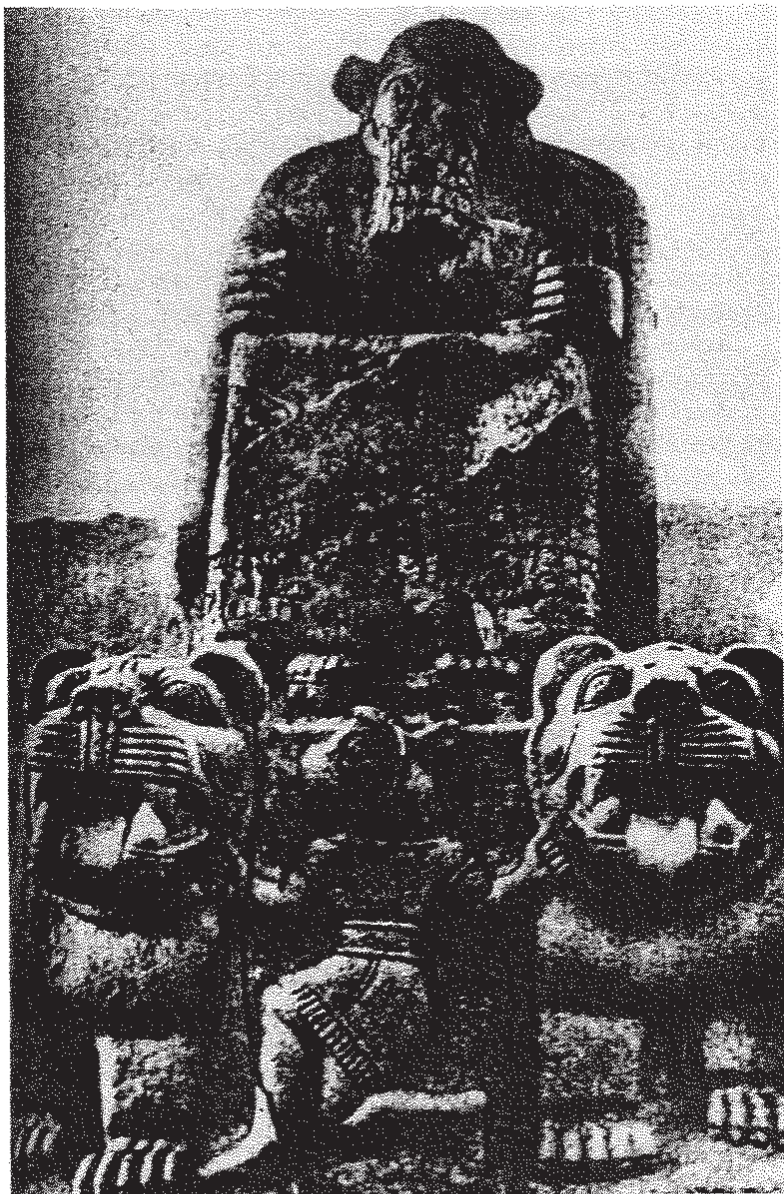
Aby civilizace dosáhla vysoké technologické úrovně, musí mít k dispozici těžké kovy, z nichž lze vyrobit stroje – kovy, jako je železo a ocel. Obecně se předpokládá, že k použití taveného železa došlo postupně a sporadicky někdy před pěti tisíci lety. Přitom však existují důkazy o tom, že metalurgie a výroba kovových předmětů sahá až do roku 50 000 př. n. l. a dále.

Původ železa a metalurgie vůbec je zahalen tajemstvím, legendami a závojem času. Biblická legenda o Tubal Kainovi hovoří o jednom z držitelů tajemství metalurgie. Jak jsme již viděli, legenda o Osirisovi vypráví o tom, jak putoval po světě a šířil znalost metalurgie a věd.

Vynález techniky tavení železa a v podstatě také výroby oceli učinili údajně Chetitové ve středním Turecku kolem roku 2700 př. n. l. Obyvatelé Západu však těchto znalostí začali využívat až od roku 1200 př. n. l.

Současná archeologie zaznamenává nálezy železných předmětů z doby od třetího tisíciletí př. n. l. až do současnosti včetně

Chetitská stěla ze středního Turecka. Chetitě ovládali po staletí, ne-li dokonce po tisíciletí, výrobu železa v Malé Asii

ně různých výjimečných artefaktů. Tyto podivuhodné exempláře, o nichž se soudí, že byly všechny vyrobeny z válcovaného železa, se vyskytují na různých místech. Úlolek železa z Tell Chagar Bazaru v severní Sýrii se datuje přibližně do roku 2700 př. n. l., vykopávky v Tell Asmaru v Iráku odkryly železné ostří nože v bronzovém jílcí, datované do konce raného období sumerské říše (asi 2450–2340 př. n. l.). Dále byla v královských hrobkách v Alacahöyükü v Anatólii nalezena dýka se železným ostrím a rukojetí potaženou zlatem, která pochází přibližně z roku 2600 př. n. l.

Avšak byly rovněž nalezeny železné předměty, pocházející z doby před rokem 2700 př. n. l., jak připouští i klasická archeologie. Existenci těchto starších předmětů vysvětlují archeologové tak, že jde spíše o „meteoritové“ než o tavené železo. Jihoafrický archeolog Nicolass van der Merwe k tomu ve své knize *The Carbon-14 Dating of Iron* (Metoda datování železa pomocí karbonové metody) dodává:

Než si člověk osvojil znalost tavení železa, uměl používat železo z meteoritů. Dovednost tesat a drtit kámen, v době neolitu běžná, byla využívána i při výrobě předmětů z meteoritového železa. Až do třetího tisíciletí př. n. l. však člověk nedokázal těžít železo ze železné rudy. Takto získané železo nebylo kvalitní a vyskytovalo se pouze omezeně v Anatólii, Mezopotámii a přilehlých oblastech. Bronz, tehdy ještě v raném stadiu svého kulturního významu, byl jak levnější, tak trvanlivější než první nástroje se železným ostrím. Železo jako důležitá surovina začalo nabývat na významu až objevem základních technik výroby oceli, který je připisován Chetitům. Od té doby se během nějakých pěti století, tj. do roku 1200 př. n. l., používání železa rychle rozšířilo a kolem roku 500 př. n. l. už byla jeho výroba známa na většině území Evropy, na Dálném východě a v Africe až daleko na jihu v Núbii a Nigérii.

Jak se znalost techniky tavení železa šířila stále víc, přidávaly se k ní nové metalurgické postupy. Ve středozemní oblasti se rychle rozvinuly techniky výroby a čištění oceli. Na počátku křesťanství byly všeobecně známy

bylo objeveno brzy potom, pokud ne současně. A nic na tom nemění skutečnost, že klasická věda tvrdí, že tavení kovů přinesli až Chetitité.

Van der Merwe říká:

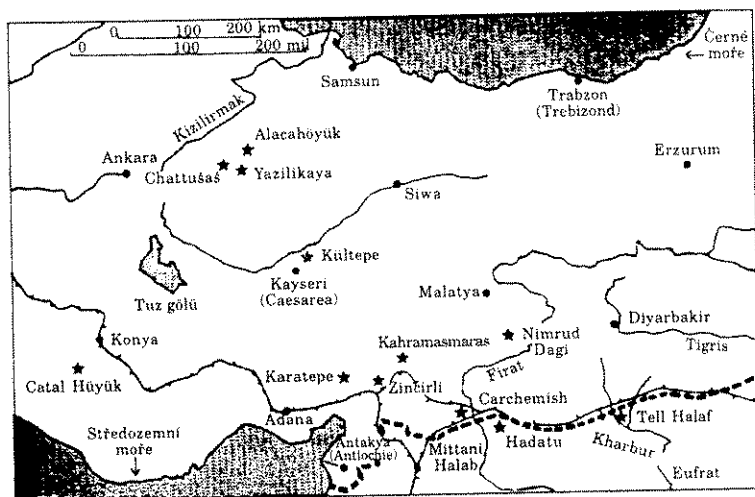
Byly učiněny pokusy rekonstruovat postup, kterým bylo poprvé roztaveno železo, pomocí indukativní metody. Nejjednodušší z těchto rekonstrukcí je výroba zlata ze zlatonosného písku. Staří Egypťané tavili zlato z písku Núbijské pouště, který obsahuje rovněž množství magnetitu. Při správné technologii se měla v tavicí nádobě nad roztaveným zlatem vytvořit vrstva redukovaného železa pod vrstvou železné strusky. To se stalo, když byla redukční atmosféra zvolena náhodně a poměr magnetitu k písku byl 2 : 1, k čemuž docházelo, když se písek vyplavoval nebo propíral. Takto vyrobené železo bylo samozřejmě tvrdé a snadno se rozbilo. Avšak použití rozdílných výrazů pro tavené a meteoritové železo jasně dokazuje, že staří Egypťané znali vztah mezi těmito dvěma druhy, a právě znalost meteoritového železa možná umožnila tavičům zlata poznat tavené železo.

Můžeme se pokusit o další hypotetickou rekonstrukci, když si představíme, že železo mohlo být náhodou roztaveno v peci k tavení mědi. Když se před roztavením zahřívají rudy obsahující sulfidy mědi, mění se v načerveňalý oxid, vzhledem podobný hematitu. Pokud tavič ve své peci použil hematit namísto měděné rudy a zachoval podmínky redukce, našel na dně pece namísto roztavené mědi bezcennou roztavenou železnou strusku. Ale pokud věnoval pozornost spečeným hroudám železa hned nad struskou, zjistil, že jsou při teplotách nad 1000 stupňů Celsia kujné. I když se poslední fáze této hypotézy může zdát těžko přijatelná, není vyloučeno, že výroba kovů z minerálních rud podnítila experimenty s mnoha rozličnými kovy. Nemuselo ani jít o náhodné použití železné rudy, protože se možná experimentovalo s různými rudami záměrně. Znalost vlastností meteoritového železa mohla ovlivnit přijetí železa jako užitečného materiálu, poté co bylo mnohokrát vyrobeno, ať náhodně, nebo záměrně.

Skutečnost, že železo se vyrábělo už v raných fázích doby bronzové v oblastech s nejrozvinutějším metalurgickým průmyslem, podporuje hypotézu o záměrných experimentech. Je také třeba vzít v úvahu, že mnoho staletí po svém objevu bylo železo pokládáno za vzácný kov a že ekonomický úspěch výroby zlata a stříbra ve starších dobách byl značně podnětný pro objev kovů, které mohly přinést úspěšnému taviči podobné materiální zisky. Zatímco o přesném postupu při prvních tavicích železa se můžeme pouze dohadovat, s určitostí víme, jakou novou technologii vyžadovala výroba různých užitečných předmětů z prvních produktů válcovacího procesu. „Objev uměle vyrobeného železa... nemusel být nutně doprovázen podstatně novým tavicím postupem, ale záležel spíš na práci s kladivem při zpracování horké houbovité hmoty skládající se z kovu, strusky a kalu.“ Tak se zrodilo umění kovářů a začalo dlouhé období technologického vývoje, z něhož nakonec povstala skutečná doba železná.

Existují dva základní postupy výroby železa: jednodušší „válcovací“ postup a „přímý“ postup. Ve své knize o metodách datování železa Van der Merwe říká, že „hlavní hybnou silou doby železné byl objev cementace, techniky, pomocí které se vyrábí ocel z válcovaného nebo kujného železa a která je součástí válcovacího procesu.“ Objev této techniky je obvykle připisován Kalybským, poddaným Chetitů, a datuje se do období kolem let 1500–1400 př. n. l. Chetitité prý uplatňovali přísný monopol na výrobu nového kovu, což jim umožňovalo udržovat ceny na uměle vysoké úrovni. Tato hypotéza je založena na interpretaci dopisu chetitského krále Chatušila (1281–1260 př. n. l.) neznámé osobě a bývá předmětem polemik.

Železo bylo ve starověku nejdražším kovem – pokud se vůbec dalo sehnat! Van der Merwe se zmiňuje o tom, že „cena železa v raném období chetitské říše (počátek druhého tisíciletí př. n. l.) byla pětkrát vyšší než cena zlata a čtyřicetkrát vyšší než cena stříbra; ve třetím tisíciletí př. n. l. muselo být železo dokonce ještě dražší. Při takových cenách bylo vlast-

Mapa oblastí ovládaných Chetity
* archeologická naleziště

Kamenný reliéf z města Chattušaš.
Chetité nosili špičaté boty a klobouky, ale byli zuřivými válečníky, kteří se svými železnými zbraněmi terorizovali Malou Asii. Nakonec byli úplně vyhlazeni a jejich města byla doslova roztavena silným žárem

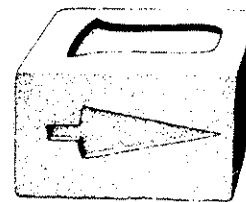
nictví železných předmětů na území různých království Blízkého východu pravděpodobně znakem královského postavení, a proto se zřejmě rozšířily na mnohem rozsáhlejší území, než byla oblast jejich výroby“.

Nakonec kolem roku 1200 př. n. l. byli Chetité zničeni, jejich hlavní město zeskvatělo silným žárem a podle historiků začala moderní doba železná. Tajemství tavení železa se rozšířilo po celém Středomoří. Jedna otázka však zůstává: znaly také jiné národy, například v Indii nebo Číně, tajemství výroby železa?

Metalurgie ve starověké Indii a Číně

Tajemství používání železa v Indii a Číně je jedním z těch, které vyvádí z míry moderní metalurgie. Předpokládá se, že tyto země vyvinuly postup výroby železa a ostatní metalurgické procesy až po Západu, ale důkazy ukazují něco jiného. Nikolass van der Merwe předkládá ortodoxní hledisko: „Železo se začalo šířit ze Středomoří a před začátkem křesťanské éry bylo známo na většině území Asie. Před rokem 1100 př. n. l. se používalo v Persii, odkud se rozšířilo do Pákistánu a Indie. Datum, kdy železo dorazilo do Indie, je stále předmětem polemik; až donedávna panovala domněnka, že se okolo roku 500 př. n. l. dostalo do severní Indie, kde bylo objeveno na nalezištích v Taxile, Histinapuře a Ahičatře spolu s charakteristickou „severní černou leštěnou“ keramikou. Avšak při nedávných vykopávkách v Atrandžikéře v Uttarpradéši byly odkryty železné předměty spolu s „malovanou šedou“ keramikou ze staršího období, které jsou datovány do rozmezí let 1100 a 1000 př. n. l. Bude nutná další archeologická práce k posouzení vlivu zpracování železa na severní Indii. Ponejmenším v jižních částech Indie, a to zejména v Dekkanu, železo zřejmě způsobilo hotovou „revoluci“.

„Přenesení znalosti zpracování železa do Číny, pokud k němu vůbec došlo, je problém dodnes nevyřešený. Je možné, že železo přinesly do Číny kmeny

Jednoduchá kamenná forma

nomádů z euroasijských stepí. Je známo, že během druhé poloviny prvního tisíciletí př. n. l. Sarmatové, kmen blízce příbuzný se Skythy, okupovali oblast přiléhající ke Kantsu v severozápadní Číně. Sarmatové byli zprvu odkázáni na bronz jako kovový materiál, ačkoli v omezené míře používali také železo. Jejich proniknutí do severozápadní Číny zanechalo stopu v Mongolsku a Ordosu v podobě typického „umění se zvířecími motivy, které je datováno přibližně do roku 500 př. n. l. – a možná dříve. Protože železo se objevuje v Číně v průběhu šestého století př. n. l., a snad i dříve, není jisté, zda to byli Sarmatové, kdo znalost železa do Číny přinesli. Pokud ano, dali zároveň podnět k výrobě železa, protože Číňané nepřevzali metodu přímého postupu, do té doby výlučného způsobu jeho výroby. Místo něho se v Číně od samého počátku vyráběla litina a rozvinuly se techniky nepřímého postupu.“

Tradičně se tvrdí, že na americkém kontinentě se železo nevyrábělo. Van der Merwe připomíná, že se „nedá říct, že by použití železa v Novém světě dosáhlo před kolonizací širokého rozšíření. Přesto malé množství železa jako obchodní komodity proniklo ze Sibiře na severní Aljašku. Na mysu Naděje na Aljašce bylo na nalezišti kultury Iqjataků objeveno železo z raných období výroby; na druhé straně Beringova průlivu se železo objevuje na nalezišti u Starého Beringova moře v Uelenu na čukotském pobřeží. Obě tyto kultury jsou datovány do období okolo roku 300 n. l. Přesto se v Novém světě železo nevyrábělo až do doby, dokud ho v Newfoundlandu okolo roku 1000 nezavedli vikinští kolonisté“.

Avšak archeologové ignorují doklady o železných tavicích pecích, objevených v Ohio. Ve své knize *The Rediscovery of Lost America* (Znovuobjevení ztracené Ameriky, 1951) Arlington Mallery uvádí detaily objevu několika železných tavicích pecí, které byly používány v prehistorických dobách v jižním Ohio. Pec, kterou Mallery objevil na návrší Allyn poblíž Frankfortu v Ohio, měla tvar včelího úlu a uvnitř bylo dřevěné uhlí a železo. Mallery přirovnává tuto pec k primitivním agarijským pecím, stále používaným v Indii.

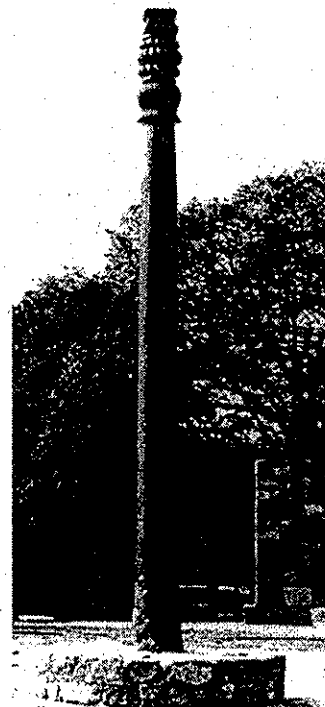
Úvod k Malleryho knize napsal Matthew W. Sterling, ředitel Úřadu pro americkou etnologii při Smithsonském ústa-

vu. Sterling v úvodu praví: „Bude obtížné přesvědčit americké archeology, že v Americe proběhla předkolumbovská doba železná. Přesto by už nemělo být pochyb o tomto senzačním objevu. Detailní studie metalurgů a nová datovací karbonová metoda by měly dát na tuto otázku dostatečnou a definitivní odpověď.“

Železný sloup v Dillí

V jižní čtvrti Nového Dillí stojí slavný Železný sloup, o kterém se všeobecně věří, že pochází ze čtvrtého století našeho letopočtu, ale někteří učenci tvrdí, že je více než čtyři tisíce let starý. Byl postaven jako památník krále jménem Čandra. Je to pevný železný válec o průměru 5 metrů, vysoký téměř 8 metrů. Nejúžasnější na něm je, že nikdy nezreziví, i když by byl vystaven větru a dešti po mnoho staletí! Sloup vzdoruje jakémukoli vysvětlení nejen proto, že nereziví, ale protože je zjevně z čistého železa, které dodnes umíme vyrobit pouze v nepatrném množství pomocí elektrolýzy. Technika, kterou byl odlit tak gigantický jednoduší železný sloup, je také tajemstvím, protože zkonstruovat stejně velký sloup by bylo obtížné dokonce i dnes. Sloup zde stojí jako němé svědectví vyspělého vědeckého poznání, známého v dávnověku, které ještě donedávna nebylo známo. Ale stále neexistuje uspokojivé vysvětlení skutečnosti, že sloup nikdy nereziví.

O tom, že starověká Indie měla vysoce dokonalá tavičská díla, píše měsíčník *Motilal Banarsidass Newsletter*, vydávaný v No-

Železný sloup v Novém Dillí

vém Dillí v Indii, v červnovém čísle roku 1998, v komentáři ke zprávě Státního úřadu pro archeologii o vykopávkách v okrsku Sonebhadra ve městě Lucknow v Indii. Zpráva upozorňuje na to, že nalezené artefakty možná znamenají revoluci v názoru na použití železa ve starověku. Na nalezišti v údolí řeky Karmanasa v severní Sonebhadře byly pod zemí nalezeny železné předměty pocházející z let 1200–1300 př. n. l.

Ve zprávě se píše: „Paleobotanický ústav Birbal Sahani zkoumal jeden předmět radiokarbonovou metodou a datoval ho do období kolem roku 1300 př. n. l., přitom železo, z něhož byl vyroben, bylo o 400 let starší – a to podle střízlivých odhadů. Jde zřejmě o jeden z nejstarších kusů železa na indickém subkontinentě.“

A ty odhady jsou skutečně hodně střízlivé. Přitom existují nezpochybnitelné doklady toho, že železo se tu dolovalo a zpracovávalo dlouho před rokem 1300 př. n. l.

Tajemný původ hliníku

Hliníkové spony
na pásek nalezené
ve starověkém čínském
hrobě

V roce 1959 čínští archeologové prohlásili, že v jednom hrobě objevili starověké kovové spony na pásek. Musí být několik tisíc let staré, tvrdila zpráva v novinách, ale co bylo neuvěřitelné – byly vyrobeny z hliníku. Získat hliník je dost náročné, protože tavení bauxitu vyžaduje elektřinu! Fotografie spon k páskům se objevily ve francouzsky psaném časopise *Revue de l'Aluminium*, v čísle 283, vydaném roku 1961.

Moderní postup získání hliníku z bauxitu, jak jej známe dnes, byl vypracován až roku 1886. Tento objev je také velmi zvláštní. Většina hliníku vyráběného v současnosti je z bauxitu. Poprvé byl objeven roku 1821 poblíž Les Baux ve Francii (odtud jeho jméno), je to ruda bohatá na hydratované oxidy hliníku, které vznikly zvětráváním takových hornin, jako jsou živce, nefeliny a křídly. Úhrnem řečeno, ekono-

micky atraktivní rudy obsahují přinejmenším 45 procent hliníku a ne víc než pět šest procent křemene.

Většina velkých bauxitových nalezišť se nachází v oblastech s tropickým a subtropickým podnebím, kde prudké deště, vysoká teplota a dobré odvodňování vytvářejí vhodné podmínky pro zvětrávání. Protože bauxit je vždy na povrchu nebo těsně pod ním, dobývá se z povrchových dolů. Pokud je to nutné, je pak rozdrcen, proséván, vysoušen, rozemlet a odeslán ke zpracování. Předními výrobci hliníku jsou Austrálie, Guinea, Jamajka, Brazílie a Indie.

Ačkoli doklady o použití hliníku jako kovu do devatenáctého století neexistovaly, křídly obsahující tento kovový prvek se používaly již v tak hluboké minulosti, jakou je období okolo roku 5300 př. n. l., a to v Iráku k výrobě vysoce kvalitní keramiky. Široké použití nacházely i další hliníkové sloučeniny, jako jsou „alумы“, v Egyptě a Babylonii, a to již v období kolem roku 2000 př. n. l. Avšak nehledě na tento raný výskyt trvalo ještě téměř 4000 let, než byl tento kov vytažen ze svých sloučenin, čímž se stal kovem komerčně využitelným.

O oddělení hliníku od jeho oxidů se jako první zasloužil dánský fyzik Hans Christian Oersted. V roce 1825 podal Královské dánské akademii zprávu, že tak učinil zahříváním bezvodého chloridu hlinitého s amalgamem draslíku a oddestilováním rtuti. Přesto se mu nepodařilo získat čistý prvek, takže nemohl určit jeho fyzikální vlastnosti – kromě evidentního kovového lesku.

V roce 1845, po mnoha letech experimentů, se dostal úspěch: Friedrich Wöhler nahradil amalgam draslíkem – a podařilo se mu vyrobit kuličky hliníku dostatečně velké, aby bylo možné určit některé vlastnosti nového prvku. V roce 1854 Henri Sainte-Claire Deville nahradil poměrně drahý draslík sodíkem

a konečně vyrobil v malé továrně poblíž Paříže první komerčně využitelné množství tohoto prvku. Na světové výstavě v Paříži roku 1855 byly vystaveny hliníkové tyče a různé další předměty a následná publicita byla rozhodujícím podnětem k vybudování průmyslu zpracujícího tento kov.

V roce 1886 Charles Martin Hall z Oberlinu v Ohiu a Paul L. T. Heroult ve Francii téměř současně objevili a nechali si patentovat postup výroby, při němž je kyslíčník hlinitý rozpuštěn v roztaveném kryolitu a elektrolyticky rozložen. Tento redukční postup, nazvaný Hall-Heroultův, přežil mnoho pokusů o nahrazení postupem jiným a zůstává jedinou metodou, kterou se v současnosti vyrábí hliník v komerčně využitelném množství. Rodiny vynálezců vydělaly miliony a nakonec miliardy dolarů. Hliník se vyrábí po celém světě, obvykle tam, kde se nalézá bauxit a kde je laciná elektřina, například poblíž vodních elektráren.

Hliník je nejhojněji se vyskytujícím kovem na naší planetě, ale jeho výroba vyžaduje použití elektřiny. Přitom objev technologie výroby hliníku měl pro lidstvo nevyčísitelnou hodnotu, protože umožnil vznik pokročilé metalurgie, nezbytné k tomu, aby lidé mohli provozovat takové činnosti, jako je létání a cesty do kosmu.

Přezky na pásek, objevené Číňany roku 1959, nás uvádějí v údiv – byly tyto předměty vyrobeny za pomoci elektřiny? Francouzští vědci spony zkoumali a výsledky tohoto zkoumání zveřejnili roku 1961. Jejich závěr zněl, že Číňané ve starověku vyráběli hliník neznámým způsobem.

Těžba rud a kovové kuriozity

V jižní Africe se nalézá větší počet starověkých dolů a mnoho z nich obklopují zvláštní kamenné rozvaliny. Archeolog J. Theodor Bent roku 1891 zkoumal některé z nich a o rok později vydal knihu *The Ruined Cities of Mashonalandu*, v níž uvádí, že v jedné šachtě lomu v Umtali byla nalezena římská mince z období vlády Antonia Pia (138 n. l.).

Ale doly tu existovaly již dávno předtím, v období před pěti tisíci lety a zřejmě ještě dřív. William Corliss cituje čl-

nek uveřejněný v britském vědeckém časopisu *Nature* roku 1967, v němž je datování posunuto až do roku 26 000 př. n. l. Mezi těmito doly neuvěřitelného stáří byly i doly na mangan a železo.

Ve zmíněném článku se píše: „Jediným doloženým starověkým lomem je lom v jihoafrické Chowě poblíž Broken Hill v Zambii. O tři míle dál na pahorku Kafufulamadzi byly objeveny pozůstatky z mladší doby kamenné spolu s manganovými nástroji shodnými s těmi, které se našly v dole na železnou rudu v Ngwenyji v západním Swazijsku... a při vykopávkách byly odkryty nástroje z otesaného kamene, určené k práci v dolech, podobné nástrojům nalezeným v Chowě roku 1934.

Kousky dřevěného uhlí, nalezené ve spodních vrstvách lomů, byly zkoumány radiokarbonovou metodou a jejich stáří bylo určeno na neuvěřitelných 22 280 a 28 000 let. Vzorky dřevěného uhlí byly předány Univerzitě v Zale a Groningenské univerzitě v Nizozemsku, aby ověřily datování. Zale určila stáří v časovém rozmezí 22 280±400 / 20 330±400 let. Groningenské laboratoře uvedly rozmezí 28 130±260 / 26 180±260 let. Máme tedy jasný doklad toho, že železné i jiné kovy se těžily v jižní Africe, a pravděpodobně také v dalších oblastech, již před mnoha tisíci lety.

Rene Noorbergen ve své knize *Secrets of the Lost Races* (Tajemství ztracených ras) vypráví bizarní příběh jednoho ze starověkých horníků, který byl údajně zabit střelnou zbraní. V Přírodovědném muzeu v Londýně je uložena lidská lebka, objevená roku 1921 poblíž Broken Hill ve Rhodesii. „Na levé straně lebky je dokonale kulatý otvor, nejsou zde žádné paprskové praskliny, které by způsobily zbraně jako šíp nebo kopí,“ vysvětluje Noorbergen. „Pouze střela letící velkou rychlostí, jako například kulka, mohla zanechat takový otvor. Druhá strana lebky je roztržštěná, vyražená zevnitř. Stejně vypadají zranění hlavy, která způsobila střela ze silné pušky. Žádný pomalejší projektil by nezanechal tak dokonale kulatý otvor ani stopy po roztržštění lebeční kosti na druhé straně. Jeden německý soudní znalec z Berlína, kapacita ve svém oboru, potvrdil, že poškození lebky rhodeského muže nemohlo být způsobeno ničím jiným než kulkou.“

Lebka pratura s otvorem po kulce

zastřelen lovcem nebo válečníkem, který patřil k velmi starobylé, ale přesto velmi vyspělé kultuře.

„Druhý závěr je přijatelnější, tím spíš, že zmíněná lebka byla nalezena dva metry pod zemí. Pouze během několika tisíc let se mohla dostat tak hluboko. Předpokládat, že příroda by byla schopna nahromadit tolik odpadu a půdy za dvě nebo tři století, by bylo směšné.“

Noorbergen uzavírá svůj příběh zmínkou o lebce pratura, což je druh vyhynulého skotu, která byla objevena západně od řeky Leny. Paleontologické muzeum v Moskvě určilo její stáří na několik tisíc let. Profesora Konstantina Flerova, kurátora muzea, překvapil malý kulatý otvor v čele zvířete. Otvor vypadá jako vyleštěný, bez paprskovitých prasklin, což naznačuje, že projektil pronikl lebkou vysokou rychlostí. Pratur zásah přežil, to dokládá zvápenatění kosti okolo otvoru. Zemřel později z jiné příčiny.

Jedním z důvodů, proč nemáme mnoho předmětů, které by byly desítky tisíc let staré, je skutečnost, že by tak dlouho nevydržely. Většina kovů, jako je železo, měď, bronz a cín, koroduje a oxiduje, až z nich nic nezůstane. Železný hřebík vystavený působení vody zreziví a zmizí během několika let. Proto bylo zlato vždy zvláště ceněné – je nezníčitelné. Všechno zlato, které kdy existovalo ve starověku, existuje dodnes, ať jsou to šperky, mince, zlaté pruty a cihly nebo cokoli jiného. Zlato je však příliš měkké na to, aby se dalo používat k výrobě zbraní nebo strojů, přinejmenším v čisté formě. Další kovy, které rovněž přetrvaly dlouhá časová období, jsou olo-

Pokud onoho rhodeského muže skutečně zasáhla kulka, pak se nabízejí dva možné závěry: buď pozůstatky nejsou tak staré, jak se tvrdí, ale nanejvýš dvě až tři století, a byl zastřelen evropským kolonizátorem nebo průzkumníkem; nebo jsou kosti skutečně tak staré, jak se o nich tvrdí, a ten muž byl

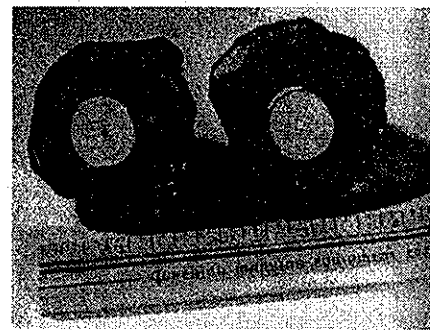
vo a rtuť. Aby se staré předměty z rezivějících kovů uchovály, musely by být nějak chráněny před vlivy prostředí. Následující příběhy dokazují, že takové předměty existují.

*Odvraceno od slunce
a hluboko pod našima nohama,
ve středu země, se nenachází pár vznešených tajemství,
nýbrž pár knih utipů.
– Tennessee Williams*

Startovací svíčky nalezené v geodě

Wally Lane, Mike Mikesell a Virginia Maxeyová, spolumajitelé obchodu s drahými kameny a dárkovými předměty LM&V Rockhounds ve městě Olancho v Kalifornii, hledali v roce 1961 v pohorí Coso v národním parku Inyo nedaleko Údolí smrti podivné kameny. Blízko vrcholku asi 1500 metrů vysoké hory shlížející na vyschlé dno jezera Owens našli geodu, drúzu krystalů, pokrytou fosilní kůrou. Když drúzu otevřeli, spatřili něco, co se podobalo startovací svíčce.

Uvnitř bylo kovové jádro, které mělo okolo 2 centimetrů v průměru, což odpovídá magnetu. Bylo uzavřeno v něčem, co vypadalo jako keramická objímka, která byla uložena v šestiúhelníkovém pouzdře vyřezaném ze dřeva, jež později pravděpodobně zkamenělo. Kousek mědi, který zůstal mezi keramickým a dřevěným pláštěm, naznačuje, že obě části byly možná odděleny nyní rozpadlou měděnou vrstvou. Okolo těchto částí byla vnější vrstva, skládající se ze ztvrdlé křídly, oblázků, kousků fosilních mušlí a dvou „nemagnetických kovových předmětů připomínajících hřebík a těsnění“. Podle fosilií obsažených v geodě bylo stáří předmětu odhadnuto na 500 000 let!

Artefakt z Cosa – že by startovací svíčky v geodě?

Když Ron Calais, výzkumný pracovník Brada Steigera, prováděl celkový průzkum nálezu pro časopis Ivana T. Sandersona *INFO Journal*, požádal redaktora Paula J. Willise, aby zkusil uhádnout, k čemu předmět sloužil. Willis si prošel rentgenové snímky geody a chvíli něco čmáral tužkou. Pak prohlásil, že mu šestiúhelníková část předmětu připomíná startovací svíčky.

„Byl jsem jako zasažený bleskem,“ píše jeho bratr Ron Willis, „protože všechny části náhle do této představy zapadly. Předmět rozdělený na dvě poloviny má šestiúhelníkovou část, porcelánový nebo keramický izolátor s centrální kovovou osou – to jsou základní komponenty všech startovacích svíček.“ Pak se bratři Willisové pokusili podélně rozpůlit startovací svíčku v její šestiúhelníkové části. Brzy zjistili, že porcelán je pro jejich pilku na kov příliš tvrdý, ale podařilo se jim svíčku rozdělit.

„Našli jsme prvky podobné nálezu v pohoří Coso,“ píše Ron, „ale v něčem jsou přece jen rozdíly. Měděný prstenec na nalezeném předmětu má zřejmě stejnou funkci jako měděný těsnicí kroužek na vrchní části ocelového obalu startovací svíčky.“

Bratři Willisové jsou přesvědčeni, že šestiúhelníková část geody jsou zrezivělé zbytky ocelového obalu. Všimli si rovněž, že vnitřní osa, kterou oddělili, měla barvu připomínající mosaz, a vzpomněli si na slova Virginie Maxeyové, že kovové jádro mělo „poněkud mosazný vzhled“.

Horní konec předmětu vypadal, jako by končil pružinou, ale Ron a Paul Willisové přišli s teorií, že to, co je vidět na rentgenových snímcích, by mohly být „zbytky zkorodované kovové součásti se závity“. I když větší kovová část nálezu neodpovídala podobě současné běžné startovací svíčky, celkově působí přesně jako nějaký druh elektrického zařízení. Pokud by šlo o nějaký výstřední trik matky Přírody, byl by to trik opravdu povedený.

Bratři Willisové pak požádali členy *Info*, aby se obrátili na Wallace Lana, který v té době (přibližně v roce 1969) žil ve městě Vista v Kalifornii a vlastnil nález z pohoří Coso. Virginia Maxeyová řekla Ronu Calaisovi, že předmět byl asi tři měsíce vystaven v Jihovýchodním kalifornském muzeu v In-

dipendence, ale když se věci zabýval časopis *Info*, Lane si vzal artefakt domů a prohlásil, že jej prodá za 25 000 dolarů. Pokud má potenciální kupec skutečný zájem, pokračoval Lane, měl by si raději pospíšet, protože se o něj již zajímá několik muzeí.

„Neexistuje žádný doklad o tom, že by předmět plně prozkoumal profesionální vědec, takže věc je stále diskutabilní,“ uzavírá svůj článek Ron Willis. „Vypadá to, že se nález z pohoří Coso připojil k mumii z Wyomingu k rukopisu z Voynichu a dalším záhadným předmětům, jejichž majitelé je nedovolí nikomu prozkoumat, pokud za ně nedostanou závratnou sumu.“

Kuriozity nalezené v pevném kameni

Knihy Franka Edwardse s titulem *Strangest of All* (Nejpodivnější ze všech) vypočítává nálezy několika podobných podivuhodných předmětů: „Někde v zaprášeném skladišti jednoho muzea leží kus živce, který byl nalezen v listopadu 1869 v dole poblíž Treasure City v Nevadě.“

Tento kus kamene velikosti pěsti byl zvláštní tím, že v něm byl pevně uložen kovový šroub, asi pět centimetrů dlouhý. Jeho

hrot byl jasně zřetelný, stejně jako pravidelný sklon závitů. Protože byl vyroben ze železa, zoxidoval, ale tvrdý kámen, který obsahoval jeho rozdrolené zbytky, věrně uchoval jeho slabé obrysy. Potíž s tímto exponátem byla v tom, že živce, v němž byl šroub otisknutý, byl o milióny let starší než lidská rasa (jak praví vědecké odhady). Záhadný exponát byl nakonec odeslán na sanfranciskou akademii a tiše zapomenut.“

V časopise *Scientific American* byla v roce 1852 uve-

Kovová nádoba
nalezená roku 1851
po odstřelu skály v Dorchesteru
ve státě Massachusetts

řejněna informace, že téhož roku během odstřelů ve městě Dorchester ve státě Massachusetts byla silou exploze z pevné skály vyražena, odhozena a rozlomena na dvě poloviny kovová nádoba ve tvaru zvonu. Váza, téměř 12 centimetrů vysoká, byla vyrobena z neznámého kovu a měla květinovou dekoraci ze stříbrné intarze – zřejmě dílo „nějakého šikovného řemeslníka“, jak pravila zpráva v místních novinách.

Redaktor časopisu *Scientific American* se netajil svým míněním, že vázu vyrobil Tubal Kain, biblický otec metalurgie.

V roce 1891 jakási paní S. W. Culpová rozbila kus uhlí, aby se jí vešel do kamen, a všimla si zlatého řetězu, který v něm byl pevně vtisknutý. V roce 1851 Hiram de Witt ze Springfieldu v Massachusetts náhodou upustil kus zlatonosného křemene velikosti pěsti, který si před časem přivezl z Kalifornie. Kámen se pádem rozbil a de Witt našel uvnitř pěticentimetrový železný hřebík, lehce zrezivělý. „Byl úplně rovný a měl neporušenou hlavičku,“ psalo se v časopise *Times of London*.

„V roce 1851 ve Whiteside County v Illinois,“ píše Frank Edwards, „byly při vrtání studny v písku vyneseny z hloubky čtyřiceti metrů dva předměty. Jeden byl měděný nástroj, tvarovaný jako lodní hák; druhý měděný kruh, jehož účel byl neznámý. A v roce 1971 ve městě Chillicote ve státě Illinois vynesly vrtačky z hloubky třiceti osmi metrů bronzovou minci – další důkaz o tom, že zde žili lidé. Ale kdy, to nikdo nedokáže říct.“

Existují snad stovky zpráv o nálezích takových nezvyklých předmětů, o artefaktech, které byly nepochybně vyrobeny člověkem, ačkoli podle oficiální geologie musí být statisíce, ne-li miliony let staré. Datování uhlí, fosilií, geod atd. se určuje podle geologických vrstev. Spodní vrstvy jsou považovány za starší než vrstvy svrchní. Za předpokladu, že geologické změny byly pomalé a stejnoměrné, lze říct, že určitá geologická vrstva souvisí s určitým časovým obdobím, během něhož se jednotlivé její složky ukládaly (5 milionů let atd.).

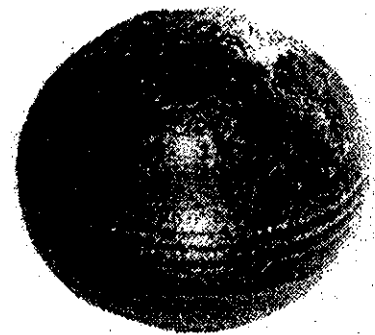
Pokud akceptujeme možnost, že se oficiální geologie ve svém datování mýlí, pak předměty, které se původně jevily jako neuvěřitelně staré, řekněme statisíce nebo miliony let,

mohly být vlastně vyrobeny mnohem později. Chtěl bych naznačit, že to je případ mnoha těchto podivuhodných nálezů. Většina z nich pravděpodobně nejsou falzifikáty, ale jejich stáří je blíž desítkám tisíc než milionům let.

Další zajímavou věcí, která stojí za povšimnutí, je způsob uložení předmětů v uhlí, kameni a geodách. Jde o stejný proces, jímž byly vytvořeny fosilie – nikoli pomalá geologická změna, ale náhlé kataklyzma, takové, o jakém se domníváme, že potopilo starověké kontinenty. Zdá se, že takové katastrofy nebyly ojedinělé, výjimečné události, ale že se objevovaly s hrozivou pravidelností.

V roce 1987 byla poprvé zveřejněna informace o jednom zvláštním objevu. Podle různých zpráv, publikovaných v posledních několika desetiletích, včetně popisu v knize *Forbidden Archeology* (Zakázaná archeologie), našli jihoafričtí horníci při dolování stovky kovových koulí. Několik z nich mělo na obvodu tři souběžné drážky.

Tyhle koule jsou dvojího druhu: „Jedny jsou z tvrdého namodralého kovu s bílými zrnky a druhé jsou duté s bílým houbovým vnitřkem.“ Roelf Marx, kurátor muzea v Klerksorpu v Jihoafrické republice, kde jsou v současné době některé z těchto koulí uloženy, v dopise z roku 1984 napsal: „O těchto koulích nebyla ještě vydána žádná vědecká práce, ale fakta jsou takováto: Zjistilo se, že jsou z pyrofylitu, který se těží v malém městě Ottosdal v západním Transvaalu. Pyrofylit ($\text{Al}_2\text{Si}_4\text{O}_{10}(\text{OH})_2$) je celkem měkký druhotný minerál, který má na Mohsově stupnici číslo 3 a vznikl sedimentací asi před 2,8 miliardy let. Druhý typ koulí, které mají uvnitř vláknitou strukturu a kolem skořápku, je velmi tvrdý a nelze je poškrábat ani tvrdou ocelí.“ Mohsova stupnice

Kovová koule z ottosdalských dolů v Jihoafrické republice. Geologická vrstva, v níž byly tyto koule nalezeny, je údajně 2,8 miliardy let stará. Koule má po obvodu tři souběžné drážky

je stupnice tvrdosti, která používá deset druhů minerálů jako referenčních bodů, kde diamant jako nejtvrďší má číslo 10 a mastek jako nejměkčí číslo 1.

Kovové koule s trojitou drážkou, nalezené v ottosdalských dolech, jsou oficiální geologií zařazovány do prekambrijské geologické vrstvy, minerálního ložiska, které je údajně staré 2,8 miliardy let. Téměř tři miliardy let! Není pravděpodobné, že by se v dějinách metalurgie objevila taková mezera, a já se domnívám, že tyto kovové koule jsou jen desítky tisíc, možná statisíce let staré. Oficiální datování je příliš konzervativní a bylo dokázáno, že rozsáhlá ložiska v geologických vrstvách o mocnosti větší než několik metrů mohla být vytvořena během několika dní, spíš než v průběhu milionů let, jak bývá s oblibou uváděno. Říká se, že „vrstvy jsou datovány podle fosilií a fosilie podle vrstev“. Takové vzájemné dokazování bylo použito i na kovové koule; jsou nepochybně staré, ale že by byly staré miliardy let?

Podobný nález je uveden v knize Williama Corlisse *Ancient Man: A Handbook of Puzzling Artifacts* (Starověký člověk: příručka záhadných artefaktů). Jde o nález kovových odlitků v křídovém ložisku ve Francii. 30. září 1968 byly v lomu v Saint-Jean de Livet poblíž Caën ve vrstvě křídvy nalezeny oválné kusy kovu. Měly hnědočervenou barvu a shodný polovejčitý tvar různé velikosti. Křídové ložisko je prý 65 milionů let staré a tyto kusy kovu byly údajně vytvořeny „inteligentními bytostmi“, které žily v tak vzdáleném dávnověku.

Další starověké artefakty

Historické záznamy jsou plné informací o těžko zařaditelných předmětech. Přemítal jsem nad zprávou uveřejněnou v časopisu *American Antiquarian* v roce 1883, která popisovala událost z roku 1880, kdy se jeden coloradský rančer vydal na cestu, aby si naložil zásobu uhlí ze žíly odkryté na úbočí jednoho kopce. Těžil ho ve vzdálenosti asi 45 metrů od ústí šachty, v hloubce přibližně 90 metrů.

Když se vrátil domů, zjistil, že kusy uhlí jsou příliš velké na to, aby je mohl přiložit do kamen. Některé z nich proto rozbil – a z jednoho kusu vypadl železný náprstek!

Přinejmenším ten předmět vypadal jako náprstek a na místě, kde byl nalezen, se mu také začalo říkat „Evin náprstek“. Měl charakteristický tvar moderního náprstku s lehce zdviženým okrajem. Kov se snadno drobil a po opakovaných dotycích zvědavých sousedů se téměř rozpadl. Nakonec se ztratil.

V roce 1883 nikomu ani na mysl nepřišlo, že by kmeny amerických Indiánů někdy používaly náprstky a vůbec nějaké kovové předměty. Kromě toho byla zmíněná uhelná žíla datována zhruba do období před sedmdesáti miliony let.

Byl to podivný předmět, ale do dutiny v uhlí padl jako ulitý. Stejně jako jiné podobné nezařaditelné artefakty (Ivan T. Sanderson je nazývá „ooparts“ – *out-of-place-artifacts*) vypadal úplně jako pravý, což ale zcela odporovalo dnešnímu geologickému datování a oficiálním dějinám naší planety.

V roce 1967 byla publikována zpráva o tom, že v jednom coloradském dolu byly ve stříbrné žíle objeveny lidské kosti. Spolu s nimi byl nalezen měděný hrot šípů dlouhý 10 centimetrů. Stříbrné ložisko bylo samozřejmě několik milionů let staré, podle všeobecně přijímaného názoru mnohem starší než lidská rasa.

Ačkoli následující příběh sám o sobě nesouvisí se starověkými kovy, je úžasný a zaslouží si, abychom ho zde zopakovali. Je naprosto pravdivý, a přesto dodnes mate všechny, kdo jej zkoumají. V říjnu roku 1932 prohledávala dvojice hledačů zlata roklinu na úpatí pohoří San Pedro, asi 100 kilometrů západně od města Casper ve státě Wyoming. Na skalním úbočí rokly zaznamenali nějakou „barvu“ a použili zvlášť velké množství dynamitu, aby část skály odstrělili.

Mocný výbuch odkryl ve skále malou přírodní jeskyni, ne větší než metr na šířku a metr na výšku a čtyři metry hloubkou. Když se vzduch pročistil od kouře, horníci se k ní spustili a nahlédli dovnitř. To, co uviděli, je šokovalo, neboť z otvoru vykukovala drobná mumie podobající se člověku.

Ta bytost seděla na malé římse na chodidlech zkřížených nohou, s rukama složenýma v klíně. Byla celá tmavohnědá, vráscitá a její tvář připomínala opičí. Jedno oko bylo zřetelně přivřené, jako by tenhle podivný malý chlapík mrkal na své objevitele. Mumie byla překvapivě malá, sotva půl metru vysoká!

Jedna z mála fotografií „Horského Pedra“, mumie z Wyomingu. Byla nalezena roku 1932 po odstřelu skály. Kde se v současnosti nalézá, není známo

Byla celá zbarvená do bronzova. Čelo měla velmi nízké, nos placatý s roztaženými nozdrami, ústa velmi široká s tenkými rty zkrivenými v sardonickém úsměvu.

Podle autora populárně vědeckých knih Franka Edwardse pracovníci antropologického oddělení Harvardské univerzity prohlásili, že není pochyb o její pravosti. Dr. Henry Shapiro, vedoucí antropologického oddělení Amerického přírodovědného muzea uvedl, že rentgen ukázal velmi malou kostru, pokrytou suchou kůží, zjevně výjimečně vysoké

Hledači zlata mumii opatrně zvedli, zabalili do pokrývky a zamířili zpět do Casperu, kde zpráva o jejich objevu vyvolala značnou pozornost. Vědci byli skeptičtí, ale o věc se zajímali, protože v konvenční archeologii zatím nebyl znám případ, že by někdo byl pohřbena v pevné žule. A přesto bylo ono stvoření skutečné!

Vědci mumii prohlédli a zrentgenovali. Byla pouhých 35 centimetrů vysoká a vážila asi 12 uncí. Rentgen mimo vši pochybnost potvrdil, že ta drobná bytost byla dospělá. Biologové, kteří tělo prozkoumali, konstatovali, že musela zemřít asi v 65 letech. Měla plný počet zubů, drobnou lebku, kompletní páteř se žebry a plně vyvinuté ruce a nohy. Nebyl to žádný podvrh, ale pravý nález, biologický organismus s normálními, byť miniaturními rysy.

ho věku, historicky vzato neznámého druhu a původu. Ona tajemná mumie, řekl dr. Shapiro, je mnohem menší než jakýkoli lidský trpasličí druh, známý dnes člověku.

Běžné spekulace označovaly mumii za deformované nemocné dítě, i když antropologové byli přesvědčeni, že v době své smrti musela být plně vyvinutá. Edwards říká, že kurátor egyptského oddělení Bostonského muzea nález prohlédl a prohlásil, že se nápadně podobá egyptským mumiím, které nebyly zabaleny a byly vystaveny působení vzduchu. Další odborník, dr. Henry Fairfield, přišel s odvážnou domněnkou, že tajemná mumie by mohla být reprezentantem nějaké formy antropoida, který se toulal severoamerickým kontinentem někdy ve středním období pliocénu.

Jeskyně i okolí byly prohledány, ale nenašly se žádné stopy lidského osídlení, žádné předměty, rytiny nebo písmo – nic než malá skalní římsa, na které seděla mumie po nespočetné věky. Ale přesto – jak se mohlo stát, že byla pohřbena v pevné žulové stěně? Pokud vím, na mumii nebyla nikdy použita radiokarbo- nová metoda.

Dlouhá léta byla mumie vystavena v Casperu, ale pak zmizela a není známo, kde se v současnosti nachází.

Rentgenový snímek potvrdil, že jde o dospělou bytost

*Stejně – co je vlastně realita?
Nic než kolektivní tušení.
– Jane Wagnerová*

Roboti a automaty starověku

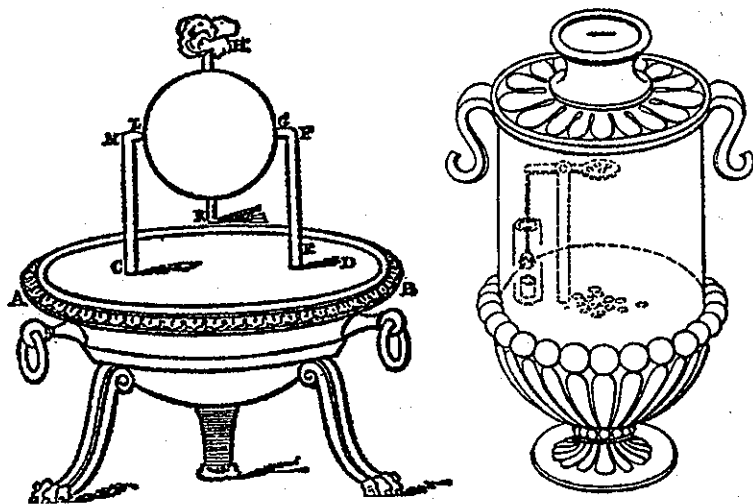
Starověký člověk používal velké množství strojů, mnohé z nich v podstatě stejně jako ty dnešní. Měl vodní čerpadla, jeřáby, kladkostroje, katapulty, vodní kola, a dokonce hračky a různé šikovné vynálezy pro zábavu. Měl přístroje na

mince, automaty, a dokonce počítače, rádio a televizi, což nám může znít neuvěřitelně.

Některé z automatů jsou skutečné vynálezy, o kterých víme, že existovaly, jiné známe pouze z textů a „legend“. Historik Andrew Tomas ve své knize *Nejsme první* říká: „Podle řeckých legend Héfaistos, „olympský kovář“, vyrobil dvě zlaté sochy podobající se živým mladým ženám. Mohly se samy pohybovat a spěchaly vždy podepřít při chůzi kulhavého boha. Nelze popřít, že automat nebyl starověkému Řecku cizí.

Alexandrijští inženýři měli před více než dvěma tisíci lety přes sto druhů automatů. Legendární Daidalos, otec Ikarův, prý sestavil figuríny podobné člověku, které se samy pohybovaly. Platon popisuje, že tito roboti byli tak čínorodí, že se jim muselo bránit v tom, aby neutekli! Ale jaká energie je poháněla?“

Také v chrámech starověkého Egypta, například v Thébách, byly podoby bohů, které uměly dělat gesta a hovořit.

*Automaty používané Egypťany před 1900 lety
Vlevo: Hračka na parní pohon, sestavená řecko-egyptským vynálezcem Hérónem Alexandrijským
Vpravo: Jeden z Hérónových vynálezů, automat na svícenou vodu reagující na vložení mince*

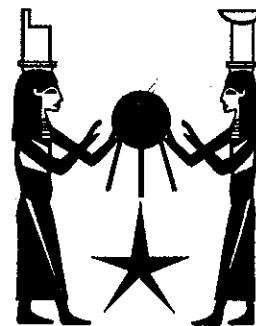
Je pravděpodobné, že některé z nich ovládali kněží v nich ukrytí, ale jiné mohly být mechanické. Záblesků světla, jako v případě slavných blýskajících očí sochy Isis z Karnaku, bylo nejspíš dosaženo nějakým druhem jednoduchého elektrického světla.

Legends Řeků, Římanů, Peršanů, Hindů a Číňanů obsahují odkazy na něco, co bychom nazvali roboty nebo automaty: stroje, které vypadaly a jednaly jako lidé. Číňané měli například v oblíbě bronzové draky, kteří různými způsoby vrtěli ocasy.

Ve staré řecké báji o hledání zlatého ovčího rouna se Jason a Argonauti během své plavby a legendárních dobrodružství dostali až na Krétu. Medea jim prozradila, že zde žije Talus, poslední muž dávné bronzové rasy. Pak se objevilo kovové stvoření, které jim hrozilo, že rozmetá jejich loď Argo balvany, pokud poplují blíže. Robot?

A znovu se vraťme k Andrew Tomasovi a jeho knize *Nejsme první*: „Tajemství způsobu výroby robota bylo zašifrováno v knihách magie, a tak přečkalo dlouhá staletí. O mnichu Gerbertu d'Aurillacovi (920–1003), profesorovi na univerzitě ve Rheimu, který se stal později papežem Silvestrem II., se říkalo, že vlastní bronzový automat, který odpovídá na otázky. Papež jej sestavil ‚za určité hvězdné a planetární konstelace‘. Tento dávný počítač odpovídal ano a ne na otázky o důležitých politických a náboženských záležitostech. Záznamy tohoto ‚programování a zpracování informací‘ by mohly stále existovat ve Vatikánské knihovně. ‚Magická hlava‘ byla po papežově smrti zničena.“

A ještě jedna citace z Tomase: „Albertus Magnus (920 až 1003), biskup v Řezně, byl velice učený muž. Napsal velké množství textů o chemii, medicíně, matematice a astronomii. Trvalo mu přes dvacet let, než zkonstruoval svého slavného androida. V jeho životopisu se píše, že automat byl sestaven z ‚kovů a neznámých substancí, vybraných podle hvězd‘. Mechanický člověk chodil, hovořil a prováděl domácí práce. Albertus žil se svým učedníkem Tomášem Akvinským

a android o ně pečoval. Příběh dále pokračuje tím, že jednoho dne mnohomluvný robot svým tlacháním a pomluvami rozčlil Tomáše Akvinského k nepřičetnosti. Albertův žák popadl kladivo a stroj rozbil.

Tento případ bychom neměli odbýt jako pouhou fikci. Albertus Magnus byl opravdový učenec – ve třináctém století vysvětlil Mléčnou dráhu jako seskupení velice vzdálených hvězd. Albertus Magnus a Tomáš Akvinský byli později kanonizováni katolickou církví. Věda dokonce převzala slovo android k označení automatu nebo robota.“

Glóby nebeských sfér různých velikostí byly stroje z litého kovu s automaticky se pohybujícími částmi. Země byla uprostřed a nepohybovala se, zatímco nebesa se otáčela kolem ní. Glóblem stejnoměrně otáčelo mechanické zařízení a celé zařízení odpovídalo skutečnému pohybu nebes.

Tomas pokračuje: „Podle Cicera (1. století př. n. l.) vlastnil Marcus Marcellus právě takový glóbus, který předváděl pohyb Slunce, Měsíce a planet. Cicero nás ujišťuje, že stroj byl velmi starobylým vynálezem a že podobný astronomický model byl vystaven v Chrámu ctnosti v Římě. Za autory těchto mechanických zařízení byli považováni Thales Milétský (6. století př. n. l.) a Archimédes (3. století př. n. l.).“

Vzpomínka na planetária přetrvala mnoho staletí. Historik Cadrenus píše o byzantském císaři Hérakleiovi, kterému při vstupu do města Bazalum ukázali obrovský stroj. Představoval noční oblohu s planetami a jejich oběžnými drahami. Zařízení bylo zkonstruováno pro perského krále Chusraua II. (7. století n. l.).“

Starověké technologie a zařízení z Antikythery

V roce 1900 byl na malém ostrůvku Antikythere, 40 kilometrů severozápadně od Kréty, učiněn podivuhodný objev. V pobřežních vodách ostrůvku byla nalezena potopená řecká galej a několika rybářům a potápěčům, hledajícím pod vodou mořské houby, se podařilo zachránit její náklad mramoru, keramiky a jiné předměty.

Mezi těmito nálezy byl bronzový předmět v kamenné krus-tě, jehož účel byl nejasný. Do roku 1955 byl zastrčený v jed-

nom muzeu v oddělení rezerv, ale pak se nějaký zvědavý badatel rozhodl, že jej očistí. Zjistil, že je to komplexní nástroj s ozubenými koly, zapadajícími jedno do druhého. Pěkně odstupňované kružnice a popisky ve starořečtině na něm vyznačené zjevně souvisely s jeho funkcí. Předmět vypadal jako nějaký druh orloje bez kyvadla.

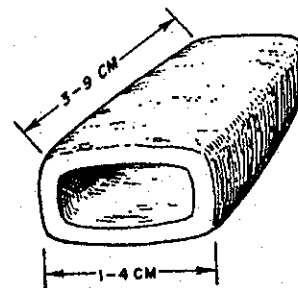
Stáří vraku lodi se dalo určit díky nákladu, který se v něm našel, a to do 1. století př. n. l. Žádný řecký nebo římský spisovatel nikdy nepopsal takový starověký počítač, ačkoli existují zprávy o jiných, nám nepochopitelných zázracích dávnověku.

V roce 1958 zkoumal britský vědec jménem Derek de Solla-Price různé vědecké nástroje minulosti, když v Athénském muzeu narazil na zařízení z Antikythery. Užasl nad jeho dokonalostí a později napsal: „Nikde jinde se nezachránilo nic podobného tomuto zařízení. Ze starověkých vědeckých textů a literárních odkazů nám není známo nic, co by se dalo srovnat s tímto přístrojem. Naopak – podle všeho, co víme o vědě a technologii helénského období, by takovéto zařízení vůbec nemělo existovat.“

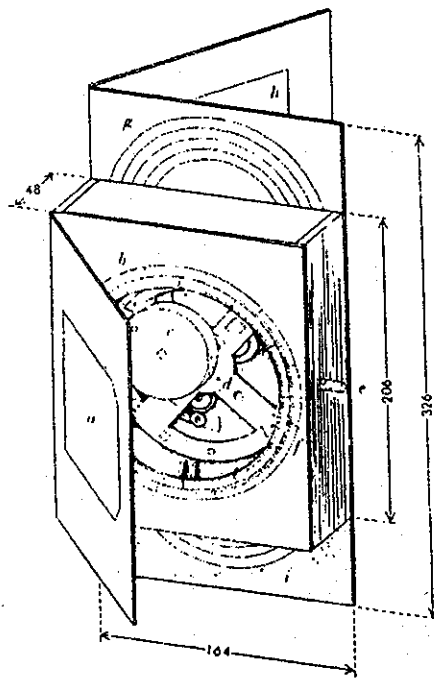
Později bylo citováno Priceovo prohlášení, že „najít takovou věc je stejně jako najít tryskáč v hrobce krále Tutanchamona“.

Price před nálezem zařízení z Antikythery věřil, že takto komplikovaný přístroj se složitým soukolím se poprvé objevil jako hodiny vyrobené roku 1575. Víc než deset let studoval jednotlivé části přístroje a v roce 1971 obdržel jeho rentgenové snímky, pořizené řeckou komisí pro atomovou energii. Ty konečně odhalily ten úžasný systém do sebe zapadajících ozubených kol.

Price popsal tento počítač v článku, který byl uveřejněn roku 1962 v březnovém vydání časopisu *Natural History* pod názvem „Nezemská mechanika“ (Price stejně jako ostatní

Jedna z mnoha kovových trubek, které se našly v Saint-Jean de Livet ve Francii v křídové vrstvě, údajně 65 milionů let staré

Přístroj z Antikythery

Součásti mechanismu „počítače“ nebo astronomických hodin byly v politováníhodném stavu, ale díky pečlivé práci techniků muzea a s pomocí George Stamirese, který rozluštil nápisy, byl Derek de Solla Price schopen zrekonstruovat umístění součástí.

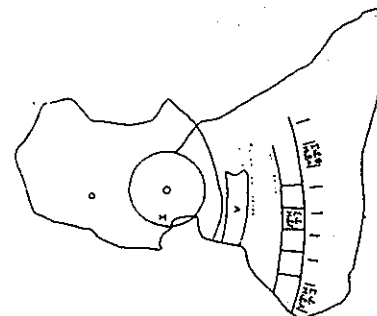
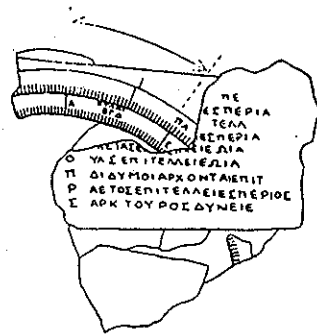
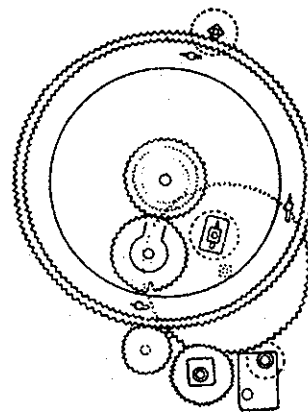
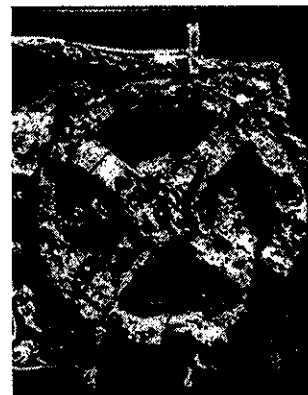
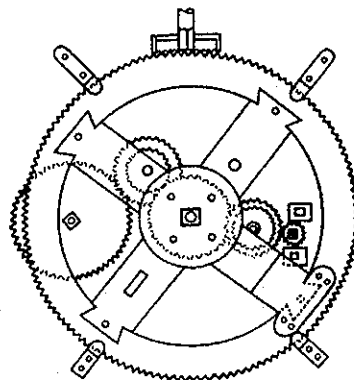
Součásti na zrekonstruovaném předmětu jsou:

- a) nápis na předních dvířkách; b) přední ciferník; c) zvláštní bubínek;
- d) přední mechanismus; e) vložená hřídel; f) předpokládaná značka;
- g) čtyři zasouvací kruhy zadního horního ciferníku; h) nápis na zadních dvířkách; i) tři zasouvací kroužky zadního dolního ciferníku.

Rozměry jsou uvedeny v milimetrech.

Na protější straně vlevo dole: Část zadního dolního ciferníku. Vpravo je nepohyblivá stupnice, uvnitř byly tři zasouvací kruhy a v nich pomocný ciferník.

Vpravo: Část předního ciferníku. Horní stupnice se vztahuje k městcům, dolní k zodiaku. Popsaná plocha je disk s parapegmatem (astronomickým kalendářem). Ciferníky ukazují roční posuny Slunce na zodiaku a rovněž hlavní body východů a západů nejjasnějších hvězd a konstelací během roku.

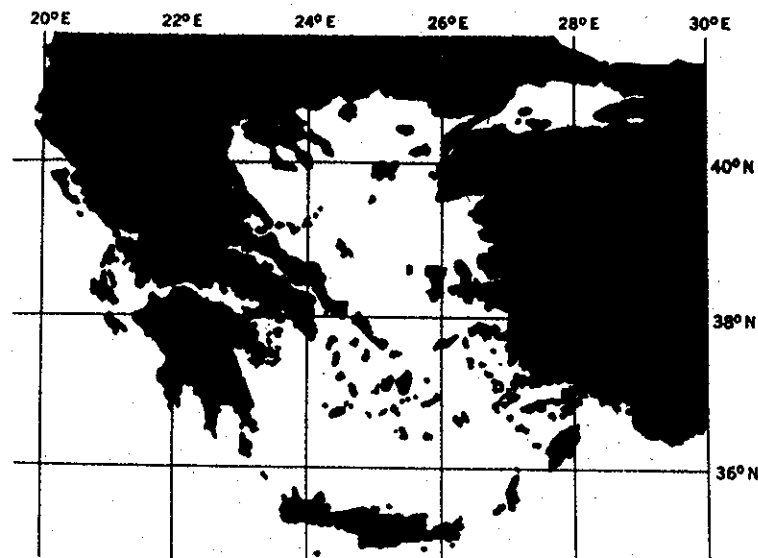
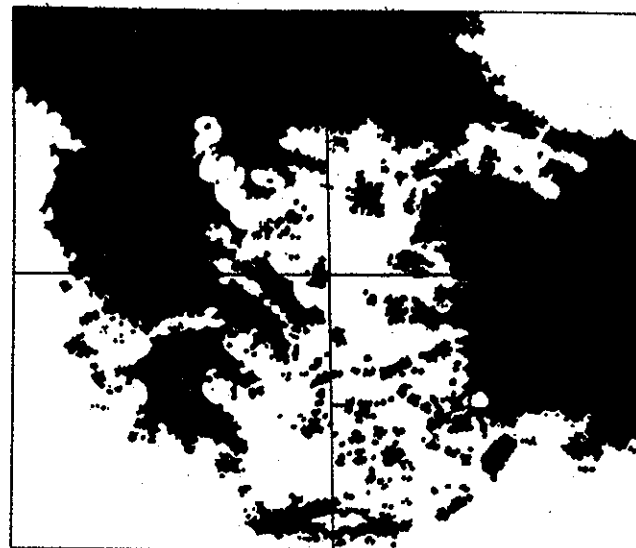

si nedokázal představit, že by staří Řekové, Egypťané nebo jiné kultury sto let před naším letopočtem mohli mít astronomické nebo mechanické znalosti, které by jim umožnily sestavit takovéto zařízení – což je naprosto mylný předpoklad.)
Price vysvětluje tento mechanismus takto:

Některé z disků označovaly snadno rozeznatelné popisky, napsané řeckými znaky z prvního století př. n. l., které stačily na to, abychom poznali, že účel tohoto zařízení byl nepochybně astronomický.

Součástky do sebe kousek po kousku zapadaly, až z nich vyplynula jasná představa o původu a účelu přístroje a povaze nápisů, kterými byl popsán. Původní mechanismus zařízení z Antikythery musel být pozoruhodně podobný spolehlivým moderním mechanickým hodinám. Měl dřevěný rám, podpírající vpředu a vzadu kovové disky s poměrně složitými ciferníky s ručičkami pohybujícími se okolo nich. Celé zařízení bylo velké asi jako tlustá encyklopedie. Uvnitř krabice vytvořené rámem a disky byl mechanismus ozubených kol, kterých bylo přinejmenším dvacet a které byly sestaveny zvláštním způsobem. Byla to ozubená kola různých typů včetně korunové hřídele a celý systém byl zasazen ve vnitřním bronzovém disku. Po straně krabice byla umístěna hřídel, a když se otáčela, ciferníky se pohybovaly různými rychlostmi. Disky s ciferníky byly chráněny bronzovými dvířky a byly popsány dlouhými návody, jak s přístrojem zacházet.

Vypadá to, že zařízení bylo skutečně počítačím strojem, který dokázal vypočítat a demonstrovat pohyby Slunce a Měsíce a pravděpodobně i pohyby planet. Není přesně jasné jak, ale zatím máme alespoň důkazy o tom, že přístroj se liší od všech ostatních planetárních modelů. Není jako známější planetária nebo modely, které ukazují planety pohybující se různými rychlostmi, ale spíše je to mechanizace čistě aritmetických babylonských metod. Podle instrukcí jste si přečetli údaje na ciferníku a legenda vám pomohla určit, který fenomén se v daném čase objeví.

Nahore: Detail Egejského moře z mapy Ibn bin Zary
Dole: Moderní mapa Egejského moře, obsahující méně ostrovů,
než bylo zaznamenáno na starších mapách

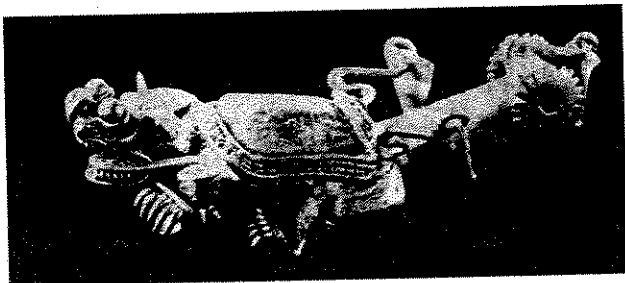
Britský historik řeckého původu Victor J. Kean ve své knize *The Ancient Greek Computer from Rhodes* (Starověký řecký počítač ze Rhodu) tvrdí, že přístroj z Antikythery byl vyroben okolo roku 71 př. n. l. na ostrově Rhodos ve starověkém městě Kamirosu, proslulém svou metalurgií, a když se loď potopila, byl právě přepravován do Říma.

Přístroj z Antikythery historikům demonstroval, že starověký svět měl pokročilejší vědecké poznání, než jsme mu dosud přiznávali. Jak se dozvídáme z příběhů o Rámově říši, Osirionu a Atlantidě, starověk byl světem, v němž určité izolované oblasti ovládaly komplexní vědecké poznání strojírenství, elektřiny a metalurgie. Historie byla zničena, jak řekl Platonovi Řek Solon.

Zoomorfní modely starověkého těžkého strojírenství

Předpokládá se, že starověké civilizace musely mít také těžkou techniku, využívanou ve stavebnictví. Dnes jsou buldozery, mechanická rypadla a pneumatické sbíječky běžné. Mnozí jednotlivci, zvláště farmáři, mají dokonce svou vlastní těžkou mechanizaci k pozemním pracím. Ale cožpak mohli mít ve starověku traktory John Deere a pluhy Caterpillar?

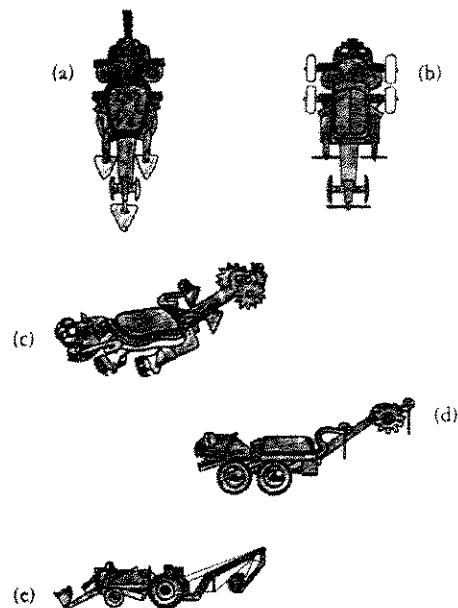
Ivan T. Sanderson ve své knize *Investigating the Unexplained* (Pátrání po nevysvětlitelném) říká, že prozkoumal malé zlaté modely letadel z Kolumbie, stejně jako zlatý model „buldozeru“. Byl nalezen roku 1920 archeology v Panamě, konstatuje Sanderson, který svého času toto naleziště rovněž navštívil.

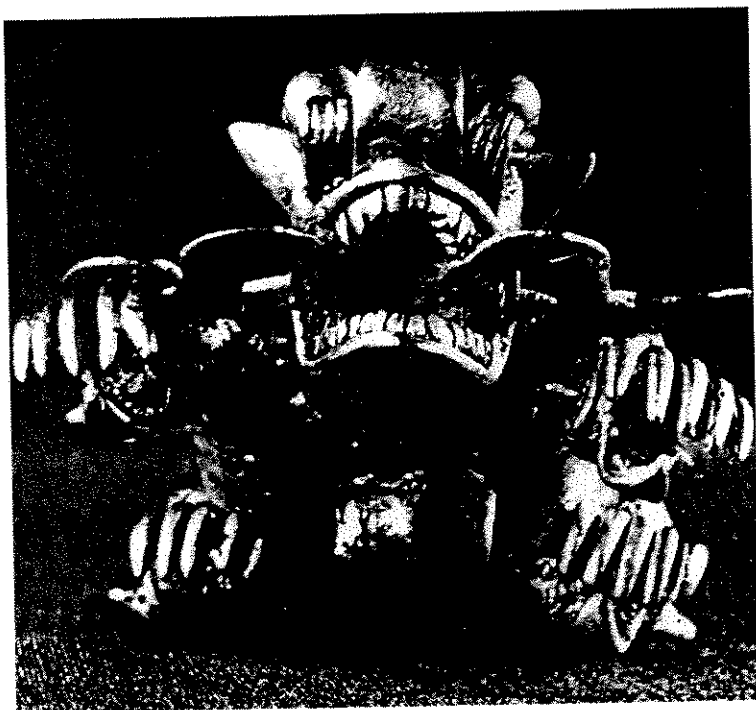
Zoomorfní přívěsek z Panamy, boční pohled

Sanderson popisuje místo jako půdu, „která patřila rodině Conté“, což je oblast táhnoucí se od jižního pobřeží Panamy na západ k Panamskému průplavu. Naleziště se nachází poblíž městečka Penonomé. Byly zde odkryty stovky hrobů, obsahujících množství keramiky, pár dětských uren a spoustu zlatých ozdob, štítů a šperků. Muzeum Peabody při Harvardské univerzitě provádělo na tomto nalezišti v letech 1930, 1931 a 1933 poměrně rozsáhlé výzkumy. Zlatý „buldozer“ je v současné době uložen v Univerzitním muzeu ve Filadelfii.

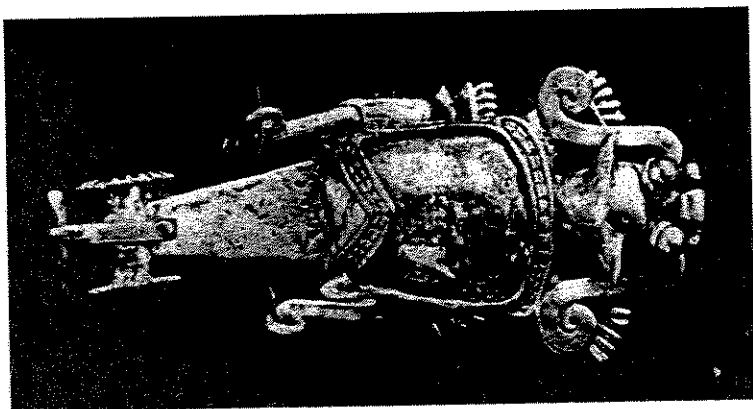
„Buldozer“ je popisován jako práce suverénního umělce, který jej vytvořil ze zlata a zasadil do něj drahý kámen

Zlatý zoomorfní přívěsek s „emeraldem“ z Coclé na jižním pobřeží Panamy: a) zavěšený jako přívěsek; b) viděn shora, zarovnaný do „pravých úhlů“, se spuštěnými „chrániči proti bahnu“ a naznačenými kolečky; c) v poloze, v jaké byl vyfotografován pro Univerzitní muzeum ve Filadelfii; d) z bočního pohledu, také zarovnaný do „pravých úhlů“ a s přidánými kolečky; e) moderní pluh s nabíracím rypadlem připevněným upředu

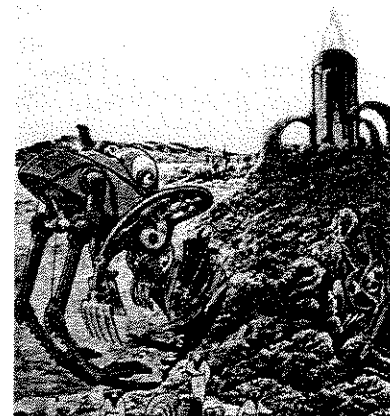
Zoomorfní přívěsek z Panamy, pohled zepředu

...a shora

(pravděpodobně emerald). Je asi jedenáct centimetrů dlouhý a byl zjevně nošen jako přívěsek. Nejříve byl popisován jako krokodýl, ale později dalšími pozorovateli jako jaguár. Má zřetelná mechanická zařízení, včetně dvou ozubených koleček.

Sanderson se zmiňuje o tom, že ve starověkém světě Severní a Jižní Ameriky šperky nahrazovaly mince. Proto klenoty často putovaly v průběhu staletí nebo dokonce tisíciletí na vzdálená místa. I když v hrobech v Panamě byl nalezen materiál pouze z roku 1000 n. l., přívěsek je možná mnohem starší. A vypadá skutečně jako buldozer, s chrániči proti bahnu a rypadlem, jako model určitého druhu pozemního stroje, avšak v zoomorfní podobě. V Merowe, metropoli starověké říše Kúš, rozkládající se na jižní hranici s Egyptem, na území dnešního Súdánu, se nachází zvláštní a zajímavá skalní kresba. Její fotografie se objevila v knize německého archeologa Philipa Vandenberg *Curse of the Pharaohs* (Kletba faraonů, 1975) a zobrazuje dva muže obsluhující přístroj, který prý vypadá stejně jako kondenzátor radiace nebo laserová pistole. Jiní tvrdí, že je to nějaký druh rakety, nebo dalekohled, nebo nějaká sofistikovaná paprsková zbraň. Akademičtí experti k tomu nemají co říct,

Moderní zoomorfní zobrazení těžké techniky z časopisu Science fiction ze čtyřicátých let dvacátého století

Ivan T. Sanderson

kromě toho, že to nemůže být laser, raketa ani radiační zbraň, protože lidé té doby takové zbraně neměli. Mohlo by to být hloubicí zařízení nebo stroj na těžbu kamene – možnosti jsou nekonečné, pokud předpokládáme, že starověké společnosti měly přístup k vyspělejší technologii.

4. Starověká elektřina & posvátný oheň

*Nikdy neminu dřevěný fetiš,
zlaceného Buddhu nebo nějakého mexického bůžka,
aniž bych si pomyslel:
Možná že tohle je ten opravdový Bůh.*
– Charles Baudelaire

*Náhle porozumíte něčemu,
čemu jste rozuměli celý život,
ale novým způsobem.*
– Doris Lessingová

2000 let staré elektrické baterie

Elektrické baterie před dvěma tisíci lety? Šokující, ale pravdivé! Skutečně vyspělá technologie vyžaduje nějaký druh energie, většinou elektřiny, nebo přinejmenším kontrolní panel, který ji využívá. Pomyslete na tu úžasnou škálu přístrojů, které dnes používáme, od automobilu po letadlo, od trouby na pečení a ledničky po elektrické přístroje a počítače – ty všechny používají elektřinu v nějaké formě.

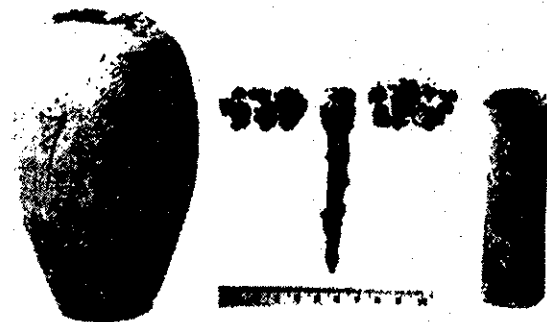
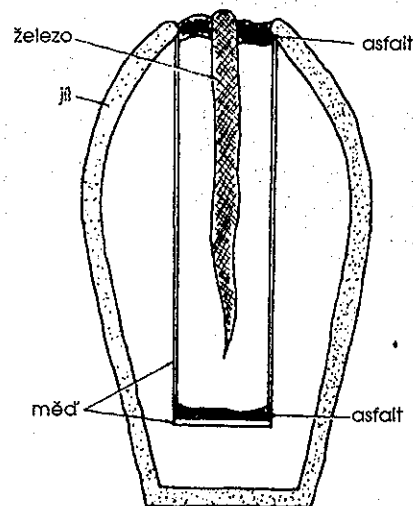
Skutečnost, že starověcí lidé znali elektřinu, je zcela evidentní, pokud připustíme, že kdysi ve vzdálené minulosti existovala vyspělá technologie. My všichni důvěrně známe příběh velkého amerického myslitele, diplomata, přírodovědce a vynálezce Benjamina Franklina, který se zabýval atmosférickou elektřinou, studoval bouřky a v roce 1750 zkonstruoval hromosvod, zavedl označení kladná a záporná elektřina a kromě mnoha jiného mu patří zásluha za vynález světél-

ného vlákna, ačkoli stejně jako většina dalších vynálezů i tento byl nepochybně používán již ve starověku. Andrew Tomas ve své knize *Nejsme první* uvádí tento příklad: „V roce 1966 jsem navštívil údolí Kulu v Himálaji. V městečku Kulu je pozoruhodný starý chrám zasvěcený bohu Šivovi. Jeho zvláštním znakem je osmnáct metrů vysoký stožár tyčící se vedle chrámu. V bouři sloup přitahuje pozeňnnání nebes ve formě blesku, který sjede do stožáru a zasáhne sošku Šivy na jeho úpatí. Roztříštěné kousky Šivy pak kněží slepí dohromady a použijí pro další pozeňnnání. Tento zvyk existuje od pradávna, což znamená, že znalost elektrických vodičů byla v Indii rozšířena od nejstarších dob.“

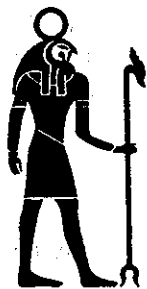
Elektrické baterie se používají již více než dva tisíce let, konstatuje dr. Wilhelm Koenig, německý archeolog zaměstnaný v Iráckém muzeu v Bagdádu. Sám jednu baterii objevil, když vedl vykopávky v Khujut Rabu'a, které leží jihovýchodně od Bagdádu. Muzeum zahájilo odkryvné práce a během nich byl nalezen zvláštní předmět, který se – podle Koeniga – velmi podobá dnešním suchým článkům. Další podobné nálezy následovaly.

Článek z časopisu *Popular Electronics*, červencového vydání z roku 1964, tyto starověké elektrochemické baterie popisuje: „Měly centrální články se součástkami, které obsahovaly... měděný válec, uvnitř kterého bylo železné vlákno, jakoby zkorodované chemickou reakcí. Válec byl sletovaný slitinou oceli a cínu (v poměru 60 : 40), stejnou, jakou používáme k letování dnes“. Před dvěma tisíci lety znali nejen elektrinu, ale dokonce objevili i stejnou letovací slitinu, jakou používáme dnes!

Součásti bagdádské baterie

Starší článek o této úžasné starověké technologii se objevil v časopise *Science Digest* z dubna 1957 pod názvem: „Elektrické baterie před 2000 lety.“ Píše se v něm, že „...za časů Kleopatry pokročilí bagdádsští klenotníci zlatili šperky s pomocí elektrických baterií“. Není to žádný mýtus; mladý vědec Willard M. Gray z laboratoří General Electric's High Voltage v Pittsfieldu v Massachusetts to prokázal. Vytvořil přesnou repliku dva tisíce let starého akumulátoru a připojil ho na galvanometr. Když zapnul spínač, probíhal jím proud!

„Tyto prastaré baterie, pocházející z doby před naším letopočtem (vyrobené Parthy, kteří mezi lety 250 př. n. l. až 224 n. l. ovládli bagdádskou oblast), jsou docela jednoduché. Měděný plát byl sletován do tvaru válce, asi 10 centimetrů dlouhého, s poloměrem asi 2,5 centimetru – což je velikost dvou baterií do ruční svítilny. Byl sletován slitinou cínu a olova (60:40) – jednou z nejlepších, jaké dnes používáme,“ zdůrazňuje Gray.

„Dno válce bylo zasazeno do měděného talíře a izolováno vrstvou asfaltu (o němž nám bible říká, že ho použil Noe k utěsnění archy). Vršek byl zakončen asfaltovým uzávěrem, ze kterého vyčníval konec železné tyčky. Aby zůstala vzpřímená, byla baterie zacementována do malé vázy.

Je pro nás tajemstvím, jaký elektrolyt parthští klenotníci používali, ale Grayův model funguje dobře se síranem měďnatým. Kyselina octová a citronová, kterých měli starověcí chemici spousty, by byly dokonce lepší.“

To je konečný důkaz, že Babyloňané skutečně používali elektřinu. Protože podobné nádoby byly nalezeny i v chýši jednoho kouzelníka, dá se předpokládat, že jak kněží, tak řemeslníci chránili své vědění jako obchodní tajemství. Měli bychom se zde zmínit o tom, že elektrolytické pokovování a galvanizace se opět objevily až ve století devatenáctém.

Andrew Tomas (z jehož knihy jsme již citovali) byl Australan, který hodně cestoval. Zmiňuje se o tom, že během svého pobytu v Indii se dozvěděl o dokumentu uchovávaném v Indické knihovně princů v Ujádžínu pod názvem Agastja Samhita, který obsahuje následující návod k výrobě elektrických baterií:

Do keramické nádoby umístí dobře očištěný měděný talíř. Nejdříve ho pokryj síranem měďnatým a pak vlhkými pilinami. Poté, aby ses vyhnul polarizaci, polož na piliny plát ze směsi zinku a rtuti. Kontakt vytvoří energii známou pod jménem *mitra-varuna*. Tento proud rozdělí vodu na *pránavádžu* a *udanavádžu*. Říká se, že sto nádob za sebou dává velmi aktivní a výkonnou energii.

Tomas dodává: „*Mitra-varuna* se dnes nazývají katoda-anoda a *pránavádžu* a *udanavádžu* jsou pro nás kyslík a vodík. Tento dokument je opět důkazem dávného využívání elektřiny na Východě.

Elektrina a náboženství

Znalost elektrických zařízení však nebyla omezena pouze na baterie pro elektrické pokovování. Takoví autoři jako Jerry Ziegler ve svých knihách *YHWH* a *Indra Girt by Maruts* (Indra obklíčen Maruty) tvrdí, že v chrámech byly instalovány různé druhy elektrických zařízení, která byla často využívána jako orákula nebo velkolepé manifestace božstev. V knize cituje různé starověké zdroje o starověkých světlech, posvátných ohních a orákulech. Tvrdí, že Archa úmluvy, stejně jako posvátné ohně mithrovců a zathuštrovců, byla používána k tomu, aby udělala dojem na věřící. Slavná Archa úmluvy je často popisována jako elektrické zařízení a několik pasáží ve Starém zákoně líčí, jaké bylo neštěstí, když se někdo dotkl této relikvie, protože padl na místě mrtev, zjevně zabit elektrickým proudem. Starověké hebrejské legendy vyprávějí o zářícím klenotu, který Noe pověsil v arše, aby byl stálým zdrojem osvětlení, a také o podobném předmětu v paláci krále Šalomouna kolem roku 1000 před naším letopočtem.

Podobná zařízení zřejmě používali i severoameričtí Indiáni při zvláštních obřadech, které se odehrávaly v podzemních komorách známých jako „kivy“. David Chandler se například ve své knize *100 Tons of Gold* (100 tun zlata) zmiňuje o tom, že Indiáni kmene Hopi ze severní Arizony měli výkonný generátor na výrobu světla ze zářivého krystalu. Skládal se z obdélníkové základny z čistého křemenného krystalu s bílými žilami s drážkou a z vrchního dílu ve tvaru polštáře ze stejného materiálu. Rychlým třením se dosáhlo silné záře ve tmě, čehož Indiáni využívali k osvětlení posvátné kivy.

Chandler říká: „Když v roce 1932 archeolog Alfred Kidder objevil toto zařízení v ruinách Pecosu, podle jeho popisu stále ještě bezchybně fungovalo.“ Archeolog S. H. Ball k tomu

poznávaná: „Zde máme dokonalý přístroj, snad sedm set let starý; první Indián, který zpozoroval záři krystalu, tak učinil jistě o staletí dříve.“

Chandler pokračuje vysvětlením, že podobné „světelné přístroje“ nebo „zářící kameny“ byly nalezeny na několika dalších místech v severní části středního Nového Mexika. Cituje z knihy Stuarta A. Northropa *Minerals of New Mexico* (Minerály Nového Mexika), popisující existenci svítícího přístroje vyrobeného z krystalu, který používali prapředkové Indiánů. Možná že Indiáni kmene Hopi nebo jiné kmeny tyto přístroje dodnes používají při svých tajných obřadech v kivách.

Starověkou elektřinu zřejmě v mnoha případech používalo jen vybrané kněžstvo, a nikoli masy. Ziegler ve své knize *Indra Girt by Maruts* (Indra obklíčen Maruty) tvrdí, že mnoho starověkých véd rovněž popisuje elektrická zařízení a že tato zařízení byla používána při náboženských obřadech.

Kniha *A Handbook of Mythology, Sacred Practices, Electrical Phenomena and Their Linguistic Connections in the Ancient World* (Příručka mytologie, posvátné praxe, elektrických jevů a jejich lingvistických souvislostí ve starověkém světě) od Hughy Crosthwaita je těžko k sehnání. Autor této vynikající knihy z r. 1992 prohlašuje, že lidé ve starověku stavěli jednoduchá – i složitější – zařízení, která využívali při náboženských obřadech. Tyto posvátné „ohně“ zahrnovaly jak jantarové disky, z nichž sršely jiskry statické elektřiny, když se o sebe třely (což bylo dobře vidět v tmavé místnosti), tak elektrické kondenzátory, jako byla Archa úmluvy.

Crosthwaitova kniha je významná z toho důvodu, že ukazuje, kolik praktik z raného náboženství bylo založeno na elektrických jevech. V mnohých slavných chrámech byl středem pozornosti nějaký druh elektrického světla, který ohromoval poutníky a předváděl jim něco, čemu se mohli upřímně podívat.

Tomas se zmiňuje o Lucianovi (120–180 n. l.), řeckém satirikovi, který podrobně popsal své zážitky z cest. V Hierapolis v Sýrii viděl na čele bohyně Héry třpytivý klenot, který v noci osvětloval celý chrám. Rovněž nedaleký římský Jupiterův chrám v Baalbeku byl prý také osvětlen „zářícími kameny“.

Crosthwaite se domnívá, že *ka*, nositelka života starově-

kých Egypťanů, souvisí s elektrickými jevy a že mnohá učení takzvaných tajných náboženství, jako bylo například učení v Delfách v Řecku, se rovněž týkala různých elektrických zařízení. Avšak časem civilizace upadla do doby temna a stará náboženství byla smetena křesťanstvím a islámem.

Elektrické věčné plameny

Australský spisovatel a vědec Andrew Tomas, který dobře znal klasické texty Východu i Západu, ve své knize *Nejsme první* věnoval celou jednu kapitolu s názvem „Elektrina ve vzdálené minulosti“ tomuto tématu. V této kapitole je dlouhý seznam klasických autorů, kteří ve svých dílech uvádějí důkazy svědčící o existenci nikdy nezhasínajících lamp ve starověku. Některé z těchto věčných lamp možná používaly různé konstruovaná starověká elektrická zařízení.

Dějepisec Pausanias, žijící ve 2. století n. l., popsal krásnou zlatou lampu z Minervina chrámu, která prý nezhasla po celý rok. Svatý Augustin (354–430 n. l.) popsal věčnou lampu, kterou nemohl zhasit vítr ani déšť.

Tomas uvádí, že když byla roku 1401 poblíž Říma otevřena hrobka Pallase, syna Evanderova, zvěčněného Vergiliem v *Aeneidě*, vyšlo najevo, že hrob je osvětlen věčnou lucernou, která zřejmě svítila stovky let.

Tomas rovněž tvrdí, že Numa Pompilius, druhý římský král, měl věčné světlo v kopuli svého chrámu. Plútarchos (45 až 125) popsal lampu, která hořela u vchodu do chrámu Jupitera / Amóna, jehož kněží tvrdili, že svítí celá staletí.

V Antiochii za vlády Justiniána I. Velikého (482–565), nejvýznamnějšího panovníka rané Byzance, byla rovněž věčně hořící lampa. Nápis na ní naznačoval, že musela hořet po více než pět století. V Anglii byla na počátku středověku objevena věčná lampa ze třetího století, která hořela několik set let.

Tomas se rovněž zmiňuje o sarkofágu, v němž bylo uloženo tělo mladé patricijky a který byl nalezen v dubnu 1485 v mauzoleu na Via Apia poblíž Říma. Když bylo zapečetěné mauzoleum, které ukrývalo sarkofág, otevřeno, překvapila muže, kteří se dostali násilím dovnitř, zapálená lampa. Musela hořet po dobu 1500 let! Když byla odstraněna tmavá mast chránící tělo před rozkladem, dívka s rudými rty, tmavými vlasy a krásnou postavou vypadala jako živá. Byla vystavena v Římě a prohlédlo si ji na dvacet tisíc lidí.

Můžeme opět citovat Tomase, který uvádí další příklady starověkého osvětlení:

V trevandrumském chrámu v Travancore v hluboké studni uvnitř chrámu viděl reverend S. Mateer z londýnské protestantské misie ohromnou zlatou lampu, která byla zapálena před více než sto dvaceti lety.

Věčné lampy v indických chrámech a dlouhověká tradice kouzelných lamp Nágů – hadích bohů, kteří měli své podzemní příbytky v Himálaji – podporují myšlenku použití elektrického světla v zapomenutých dobách.

Vezmeme-li v úvahu text Agastja Samhita a jeho přesné pokyny pro sestavení elektrických baterií, tento dohad se nám nebude zdát tak výstřední.

V Austrálii se Andrew Tomas dozvěděl o vesnici v džungli, ležící poblíž hory Wilhelmina v západní části Nové Guineje neboli Irianu. Ač odříznuta od civilizace, má tato vesnice „systém umělého osvětlení stejně dokonalý, než je systém dvacátého století“, jak tvrdil C. S. Downey na konferenci o pouličním osvětlení a dopravě, která se konala v Pretorii v roce 1963.

Obchodníci, kteří pronikli do zmíněné australské osady, ztracené vysoko v horách, prohlašovali, že „byli zděšení, když viděli tolik měsíčních disků zavěšených ve vzduchu a zářících s velkou jasností po celou noc“. Těmito umělými měsíci byly obrovské kamenné koule na vrcholcích vysokých sloupů, které po západu slunce začaly vydávat zvláštní neonové světlo osvětlující ulice.

Ion Idriess je známý australský spisovatel, který žil mezi ostrovy v Torresově průlivu. Ve své knize *Drums of Mer* (Bubny Merů) vypráví příběh předmětu zvaného *booya*, který mu svěřil tento starý domorodý národ. *Booya* je kulatý kámen zasazený do silnějšího bambusu. Na ostrovech se zachovala pouze tři taková kamenná žezla. Když náčelník namířil kulatým kamenem na oblohu, objevil se záblesk nazelenalého světla. Toto „studené světlo“ bylo tak zářivé, že přihlízející vypadali, jako by v něm byli uzavřeni. Protože vody Torresova průlivu omývají břehy Nové Guineje, nemůžeme si nepovšimnout souvislosti mezi těmito *booya* a „měsíci“ u hory Wilhelmina.

O dalších tajemných světlech a „zářících kamenech“ se hovoří v souvislosti se ztracenými městy po celém světě. Tibet prý má takové zářící kameny a lucerny vztyčené na sloupech ve věžích. Andrew Tomas uvádí, že otec Evariste-Regis Huc (1813–1860), který v devatenáctém století procestoval velkou část Asie, zanechal popis věčných lamp, které viděl, zatímco ruský badatel ve Střední Asii Nicholas Roerich popisuje, jak legendární buddhistické tajné město Šambala bylo osvětleno zářícím klenotem, umístěným na věži.

Atlantida a věčné lampy byly důležitými prvky víry slavného britského vědce plukovníka Percyho Fawcetta, který zmizel v brazilské džungli během pátrání po ztraceném městě, o němž věřil, že je osvětleno zářícími kameny na sloupech. Tomas cituje dopis, který Fawcett zaslal britské kapacitě v otázkách Atlantidy Lewisi Spencemu. Dopis se týkal onoho města ztraceného v džungli a výpovědí místních obyvatel o zářících kamenech. „Tito lidé mají zdroj osvětlení, který je pro nás nepochopitelný – jsou to vlastně pozůstatky civilizace, která zmizela a která uchovávala dávné vědomosti.“ Plukovník Fawcett zmizel se svým nejstarším synem v roce 1925, ale jeho nejmladší syn vydal v roce 1953 na základě otcova sebraného materiálu knihu s názvem *Lost Trails, Lost Cities* (česky: Expedice Fawcett).

Plukovník Fawcett nikdy nepodal zprávu o nalezení svého města, ale Tomas (pravděpodobně podle knihy Harolda Wilkinse o Jižní Americe) uvádí, že v roce 1601 zaznamenal objev

podobného místa španělský spisovatel Barco Centenera. Centenera popsal nalezení ztraceného města Gran Moxo, ležícího poblíž pramene řeky Paraguay v Mato Grosso. Ve středu ostrovního města na vrcholku pětmetrového sloupu byl údajně veliký měsíc, který ve tmě osvětloval celé jezero.

Jak říká Andrew Tomas: Dějiny nám ukazují, že kněží v Indii, Sumeru, Babylonu a Egyptě, stejně jako jejich kolegové na druhé straně Atlantiku – v Mexiku a Peru – byli strážci vědy. Není vyloučeno, že v dávných dobách byli tito vzděláni muži nuceni stáhnout se do nepřístupných končin světa, aby své nashromážděné vědomosti zachránili před válčnou spouští nebo geologickými otřesy. Ještě s určitostí nevíme, co se stalo na Krétě, v Angkoru nebo na Yucatánu a proč tyto sofistikované kultury náhle zanikly. Pokud měli jejich kněží dostatek znalostí a předvídatosti, museli tyto kalamity očekávat.

V tom případě asi uložili svůj odkaz v skrytých centrech vědění, jak to ve verších popsal ruský básník Valerij Brjusov:

*Básníci a mudrci, strážci tajné útry,
ukryli své hořící pochodně
na pouštích, v katakombách a jeskyních.*

Elektrická světla ve starověkém Egyptě?

Andrew Tomas tvrdí, že jezuita Kircher hovoří ve své knize *Oedipus Aegyptiacus* (vydané v Římě roku 1652) o zapálených lampách, nalezených v memfiských podzemních kobkách. Zde máme odkaz na elektrická světla v Egyptě, stále neuvěřitelně funkční po tisíce let.

Jeden z prvních zastánců myšlenky o používání elektřiny ve starém Egyptě byl Denis Saurat, který roku 1957 vydal knihu *Atlantis & the Giants* (Atlantis & obři). Vyslovuje v ní domněnku, že záblesky v očích Isis v jejích chrámech po celém Egyptě byly vyráběny nějakým elektrickým zařízením. Jako mnoho dalších autorů chápal Saurat Atlantidu v souvislosti s vědami starověkého světa.

Na egyptských deskách s hieroglyfy najdeme také zobrazení technicky vysoce vyspělých přístrojů.

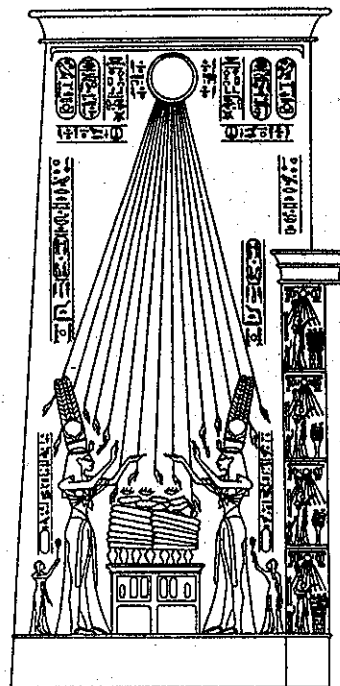
Nedávno se objevily zprávy o jedné takové desce, naleze-

né v chrámu v Abydosu v jižním Egyptě.

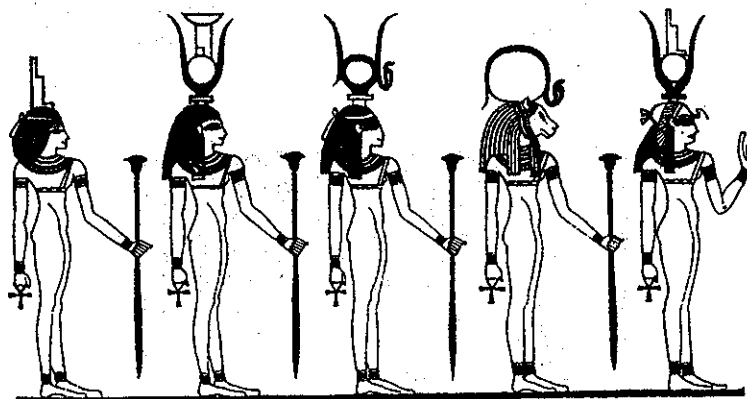
Objevila ji dr. Ruth McKinlová-Hoverová ze Sedony v Arizoně. Šlo o desku okenního nebo dveřního rámu s hieroglyfy a symboly vytesanými do žuly, na níž byly kresby připomínající helikoptéru, raketu, létající talíř a tryskáč. Čtenáři by si mohli myslet, že tato neobyčejná zobrazení tak pouze vypadají, že nejsou původní, ale ve skutečnosti nejde o žádný podfuk. Klasická egyptologie tyto hieroglyfy ještě nezhodnotila.

V Hathóřině chrámu v Denderě blízko Abydosu se nachází zvláštní zobrazení něčeho, co vypadá jako starověké elektrické zařízení. Tak jako Osirisův chrám je Dendera krásná masivní stavba s ohromnými sloupy, které se člověku tyčí nad hlavou jako sekvoje. Chrám byl postaven poměrně nedávno, v prvním století př. n. l., ale jeho součástí jsou chrámy starší. Nápis v jedné podzemní kryptě praví, že chrám byl postaven „podle plánu zapsaného starověkým písmem na svitku z kozí kůže v dobách Hórových druhů“. Je to podivný nápis, který vlastně prohlašuje, že ptolemaiovští (řečtí) architekti z 1. století př. n. l. tvrdí, že původní plán chrámu datují do legendární prehistorické doby, kdy vládli Egyptu „Hórovi druhové“. Toto období trvalo mnoho tisíc let a v určitém smyslu se tím zase vracíme k legendární osirianské civilizaci.

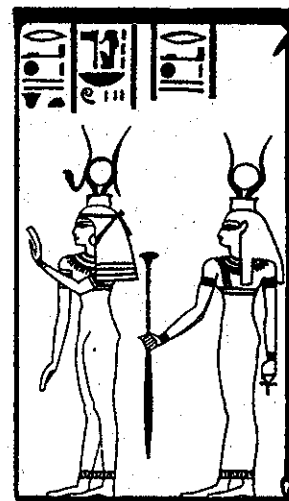
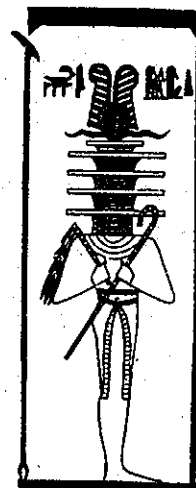
Chrám je bohatě vyzdoben nápisy a hieroglyfy. Pro mě byl nejzajímavější tesaný petroglyf v místnosti označené číslem 17, který zobrazoval něco, co vypadalo jako elektrický

*Reliéf z Akhetatonu,
který zobrazuje kněžky,
jak drží malé louče podobné
džedu, které by mohly být
elektrickými zařízeními*

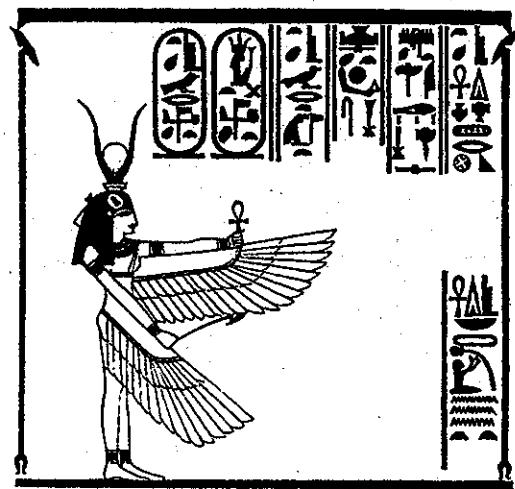

Nahoře: Různé aspekty boha Hóra s okřídleným diskem.
Dole: Kněžky s okrouhlým předmětem na hlavě – není to elektrické světlo nebo krystalová čočka spíš než Slunce?

Zobrazení sloupů džed s koulí
na vrcholu. Jde skutečně
o elektrická zařízení?

Známy obrazec:
kněžky s koulí na hlavě
v typickém postoji

Zde má kouli nad hlavou sama bohyně Isis

objekt. Slavný britský vědec Ivan T. Sanderson hovoří o tomto petroglifu a starověké elektřině ve své knize *Investigating the Unexplained* (Pátrání v nevysvětlitelně).

Na petroglifu drží kněží dvě „elektrické lampy“ (obr. na str. 138), podpírané sloupy (džed) a připojené kabely k jakési krabici. Tyto sloupy jsou zajímavé tím, že jsou obvykle spojovány s Osirisem (Usirem). Mají představovat sloup, ve kterém ho našla Isis v Byblosu v Libanonu. O sloupech džed se hovoří jako o izolátorech, ačkoli jsou spíše zařízeními akumulujícími elektřinu, protože mají na vrcholech zvláštní konstrukce, něco jako „kondenzátory“. Elektroinženýr Alfred Bielek popsal petroglif jako zobrazení určitého druhu projektoru s kabely, které jsou spíš svazkem víceúčelových vodičů než jednoduchými vysokonapěťovými kabely.

Jiné zobrazení, tentokrát na papyrovém svítku z období 18. dynastie, zachycuje „posvátné pavíány“ a kněze, kteří s rukama pozdvihujícíma kouli vyzývají sloup džed s egyptským křížem *ankh* (obr. na str. 139). Sanderson objekt přirovnal ke generátoru statické elektřiny, jako jsou například generátory van de Graaffův nebo Wimshurstův, a požádal elektroinženýra Michaela R. Freedmana, aby nakreslil schéma takovéto verze sloupu džed (obr. na str. 140 až 141). Schéma skutečně vypadalo podobně jako moderní van de Graaffův generátor, který patří k vybavení mnoha laboratoří již na středních školách.

V takovém přístroji se statická elektřina hromadí – a jak se ironicky ptá inženýr Freedman – „mohli mít egyptští kněží ve starověku lepší hračku? Podobný nástroj mohl sloužit k ovládnutí faraona i feláhů (pastevců) prostě jen tím, že zobrazoval, převážně graficky, síly božstev, o nichž samozřejmě pouze kněží znali skutečnou pravdu. Pouhým umístěním kovové nebo pokovené tyče do blízkosti koule mohli tito kněží předvádět zázračnou podívanou s elektrickými oblouky a hlučným třaskáním. Kněží dokonce mohli s obyčejným prstenem na prstě ukázat na „symbol života“, být zasaženi velkým bleskem, ale zůstat naživu, bez poškození oděvu, a takto záchranou života pravověrných předvádět všemohoucnost bohů – o své vlastní ani nemluvě.

Toto zařízení tedy mohlo být nějakým exotickým, avšak

jednoduchým statickým generátorem, mohla to být samodobíjecí osvětlovací věž se žárovkou. Zářivá elektrická koule ve středu bohatě zdobeného chrámu by byla okouzující podívanou. Že by Egypťané používali elektrické osvětlení? Mohlo tomu tak být!

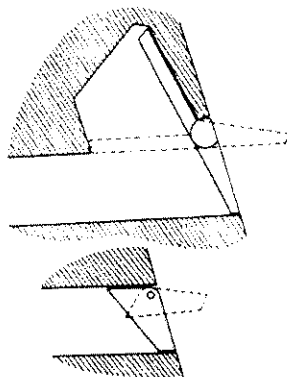
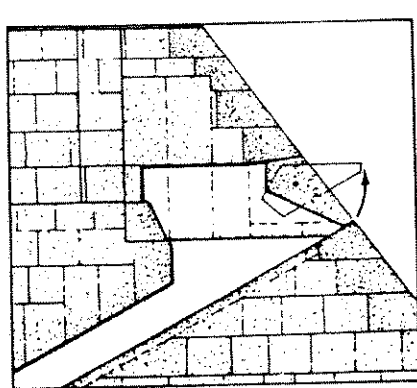
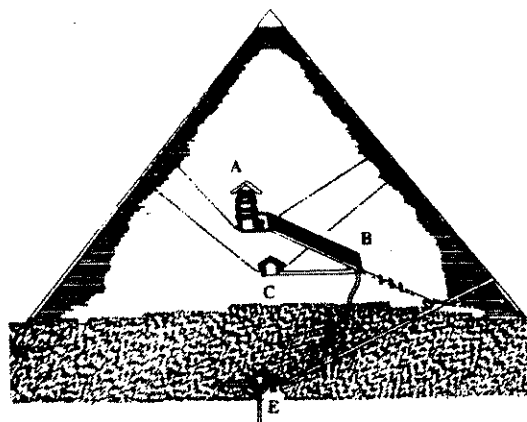
Částečným důkazem o využívání elektřiny ve starověkém Egyptě je skutečnost, že hrobky a podzemní chodby jsou tak krásně vymalovány a vyzdobeny, a přitom na stropěch nejsou usazeniny kouře ani sebemenší stopy po loučích! Obvykle se předpokládá, že dělníci pracovali při světle pochodní, tak jako první egyptologové na počátku devatenáctého století. Ale v hrobkách o tom nezůstaly žádné důkazy. Jedna důmyslná teorie praví, že chodby a komory byly osvětlovány sadami zrcadel, která přenášela sluneční světlo od vchodu. Ale konstrukce mnoha hrodek je příliš složitá, jsou příliš hluboko položené, s vinoucími se zákuty, takže tento systém mohl stěžně fungovat.

Archa úmluvy – elektrifikovaná?

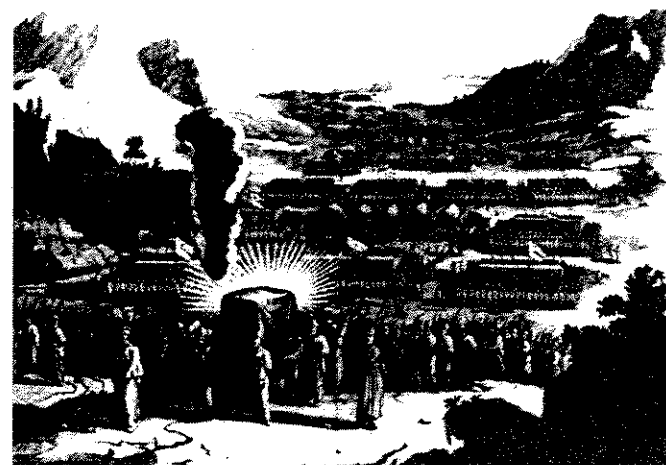
Věřím, že slavná biblická Archa úmluvy byla částečně starověkým elektrickým zařízením, které bylo egyptského původu. A co víc, mohlo pocházet z Velké pyramidy nebo podzemních tunelů, které byly nedávno objeveny pod plošinou v Gíze. Graham Hancock ve svém bestselleru vydaném roku 1992, *The Sign and the Seal* (Znak a pečeť), uvádí, že do sebe zapadající sarkofágy faraona Tutanchamona byly zjevně stejným druhem schránky jako ta, která je popisována jako Archa úmluvy. Podle

Archa úmluvy
v Šalomounově chrámu

Nahoře: Komory a průchody Velké pyramidy
 Dole: Teoretická rekonstrukce masivních vápencových dveří,
 které zakrývaly vchod do pyramidy.
 Mojžíš prý vstoupil do pyramidy tak, že zatlačil na tyto dveře;
 pak odnesl Archu úmluvy

Nahoře: Mojžíš je oslepen Archou úmluvy
 Dole: Archa úmluvy a svatostánek v divočině

Archa úmluvy při pádu Jericha

Hancocka byl tento druh zvláště stavěné schránky ve starověkém Egyptě poměrně běžný. Hancock je také přívržencem myšlenky, že staří Egypťané využívali elektrinu a ovládali další specifické znalosti, zanechané jim dávnými civilizacemi.

Čím tedy vlastně byla Archa úmluvy? Poprvé se objevuje v textu Exodu a pak přibližně dvěstěkrát ve Starém zákoně. Mojžíš prý symbolicky uložil opis Deseti přikázání uvnitř

Archy, která byla sadou tří do sebe zapadajících truhlic. Popis Archy v bibli je krátký a kusý, ale vypadá to, že tato schránka byla něco přes metr dlouhá a půl až tři čtvrtě metru široká a hluboká. Uvedené tři truhlice byly vyrobeny střídavě z vrstvy zlata, vodivého kovu a akátového dřeva, které vodičem není. Zacházení s Archou bylo nebezpečné a většinou bylo úkolem někoho z kmene Levitů, jehož příslušníci byli určeni ke kněžské službě. Při manipulaci s Archou jim bylo doporučeno nosit ochranný oděv. Bible popisuje neštěstí, k němuž došlo, když se jeden muž Archy neopatrně dotkl.

V druhé knize Samuelově v 6. kapitole se popisuje, jak byla Archa převážena na povoze taženém voly. Zřejmě to byla dost vratká jízda, jak praví bible: „A když přijeli k Nákónovu humnu, Uza vztáhl k boží schráně ruku a přidržel ji, protože jí povoz příliš otrásal.“

A Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem: a Bůh ho potrestal za jeho chybu; a on tam při boží schráně zemřel.“

Uza byl silami, které byly součástí Archy, okamžitě omráčen a usmrcen! Je to zřejmě pravdivý příběh, protože střídavě prokládání vodičů a nevodičů vytvoří zařízení, které známe jako elektrický kondenzátor. Takový kondenzátor, jako byla Archa, mohl akumulovat po dobu několika dní (nebo let) sta-

tickou elektrinu, dokud náhlý elektrický výboj neudeřil do nějaké osoby, nebo náboj nebyl uzemněn, například drátem nebo kovovým prutem dotýkajícím se země. Pokud nebyla Archa po delší dobu uzemněna, elektrické napětí se nahromadilo a člověk, který by se jí dotkl, mohl dostat velmi silný a většinou smrtelný elektrický šok. A pokud by nebyl smrtelný sám šok, překvapení z něho by jistě smrtelné být mohlo. Avšak poté, co byla Archa vybita, bylo zcela bezpečné se jí dotýkat, což předvedlo mnoho kněží.

Další součástí Archy úmluvy byla zlatá socha, jejíž význam bývá často opomíjen. Přitom v ezoterické literatuře je to nejdůležitější část Archy. V bibli je popsána jako „Nejsvětější z nejsvětějších“. Byla to masivní socha dvou cherubínů (andělů), obrácených k sobě a dotýkajících se vzájemně nad hlavami konci křídel. V roztažených pažích mezi sebou drželi mělkou mísu, známou jako „milosrdné sedadlo“. Bylo to ono „milosrdné sedadlo“, na němž spočíval ezoterický plamen, hebrejsky zvaný „Sláva Šekinah“. Sláva Šekinah měla být určitým druhem „duchovního ohně“, který byl udržován z určité vzdálenosti původně Mojžíšem a později adepty chrámu. Pokud osoba patřící na „Nejsvětější z nejsvětějších“ byla schopna odhalit Slávu Šekinah, projevila tak mimořádné psychické schopnosti, neboť Šekinah mohla být spatřena jen osobou nadanou jasnovidectvím.

O této zlaté soše je v souvislosti s Archou úmluvy zmínka v biblické knize Exodus a většinou se má za to, že ji Hebrejové vytvořili, když byli v poušti, což se nezdá pravděpodobné: v poušti by asi stěží vyrobili masivní zlaté sochy andělů. Pravděpodobnější by bylo, kdyby „Nejsvětější z nejsvětěj-

ších“ a Archa byly relikviemi, které byly odneseny prchajícími Izraelity z Egypta. Je docela dobře možné, že právě z tohoto důvodu pronásledovala egyptská armáda Izraelity, ačkoli jim předtím bylo uděleno povolení k odchodu.

Podle obskurního ezoterického řádu známého jako Společenství Lemurie byla „Nesvětější z nejsvětějších“ vytvořena před mnoha desetitisíci lety na ztraceném světadilu v Pacifiku, obecně známém jako Mu nebo také Lemurie (pojmem, který razili geologové na počátku devatenáctého století).

Socha byla vytvořena proto, aby mohly být vyzkoušeny jasnovidné schopnosti určitých osob, což se projevilo tak, že dotyčný byl schopen vidět Slávu Šekinah na „milosrdném sedadle“. Osobě s vhodnými psychickými schopnostmi pak bylo nabídnuto další vyškolení a možnost připojit se ke Svažu Mikulie. Takto nazývalo Společenství Lemurie civilizaci, která údajně ovládala celou Pacifickou pánev včetně Austrálie. Další informace o tomto tématu najdete v mé knize *Los Cities of Ancient Lemuria & the Pacific* (Ztracená města starověké Lemurie a Pacifiku). Tento ztracený kontinent, předmět sporů geologů a mystiků, se pak údajně potopil při katastrofickém přesunu zemských pólů před více než 20 000 lety.

Podle Společenství Lemurie byly socha „Nejsvětější z nejsvětějších“ a plány na přestavbu svatostánku přemístěny do Atlantidy, kde byly uloženy v gigantické budově ve tvaru pyramidy, zvané Inkalathon, která byla jakýmsi úřadem vlády a muzeem současně. Právě před domnělým zničením Atlantidy, k němuž mělo dojít okolo roku 10 000 př. n. l., byla „Nejsvětější z nejsvětějších“ přemístěna do Egypta, který byl v té době součástí osirianské říše. Podle knihy Eklala Kuešany *The Ultimate Frontier* (Nejzazší hranice) byla relikvie uchovávána v Isidině chrámu a posléze byla ukryta ve velké kamenné kryptě Královské komnaty ve Velké pyramidě v Gíze, kde zůstala po dobu 3400 let, až do narození Mojžíše.

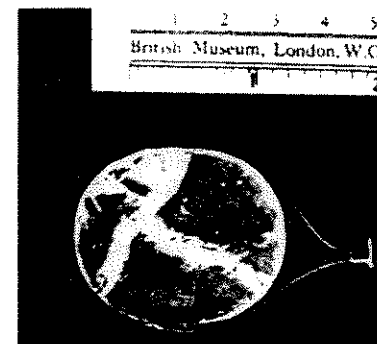
Schrána, ve které byla „Nejsvětější z nejsvětějších“ uložena, byla pravděpodobně postavena v Egyptě. Egypťané používali elektřinu, jak dokládá existence předmětů pozlacených

ných elektrolytickou cestou, zprávy o používání elektrického osvětlení v chrámech a použití sloupů „džed“ jako generátorů. Protože mnoho lidí stále znalo význam zlaté sochy, bylo nutné chránit „Nejsvětější z nejsvětějších“ a Archu před zlými Amónovými kněžími, kteří prosazovali mumifikaci a ovládali Egypt po tisíce let. Proto v Egyptě působily tajné mystické školy, které udržovaly tradice Atlantidy a Mu živé. „Nejsvětější z nejsvětějších“ a možná i Archa byly zapečetěny v takzvané královské komnatě Velké pyramidy a přístup dovnitř byl přísně utajován a znám pouze hrstce zasvěcených.

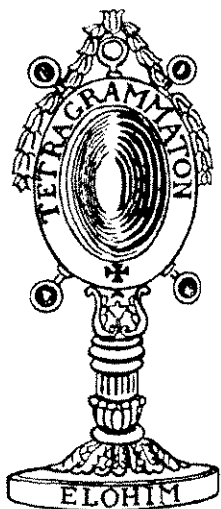
Krystalové čočky, sluneční zrcadla a světelné disky

I když mezi nejkonzervativnějšími archeology panují jisté pochybnosti o tom, zda starověké společnosti, jako byla egyptská, používaly elektřinu, všichni se shodují na tom, že tyto společnosti měly poměrně sofistikované technologie výroby skla a rovněž krystalových čoček. Jak jsme již viděli, starověké umění tavení skla a metalurgie sahá až do mlhavých hlubin lidské civilizace.

Britský vědec Harold T. Wilkins se ve své knize *Secret Cities of Old South America* (Tajná města předhistorické Jižní Ameriky) zmiňuje o světelných discích. Říká doslova: „Korán hovoří o tom, že pratec Noe zasadil ebenový strom a pak z něj nařezal prkna, aby z nich před potopou postavil svou velikou loď, což není tak nepravděpodobné. Víme něco málo o znalostech tohoto starého Atlantána Noeho o fyzice a elektrickém nebo chemickém způsobu osvětlení. V koránu se píše, že na stěny Archy umístil dva světelné disky, které dělaly (nebo označovaly) den a noc.“

Asyrské krystalové čočky z roku 700 př. n. l.

„Thumim“ neboli „urim“
byl krystal, zasazený
do drahých kovů

v Egyptě a ve východním Středomoří.

Čočky byly instalovány doprostřed pečlivě vypracovaných stojanů, vyrobených z drahých kovů, a kolem nich obvykle byly zasazeny další drahé kameny. Tato centrální čočka byla důležitou posvátnou relikvií, i když nebyla ničím jiným než zvětšovací sklem, jaké používáme dnes. Podobné předměty byly známy jako monstrance. Monstrance (Andersonová ve své knize popisuje španělskou monstranci ze šestnáctého století) mívaly krystalové nebo skleněné čočky upevněné šrouby na stříbrném (měděném) a zlatém podstavci. Andersonová vyslovuje domněnku, že se těmito čočkami zapalovaly svíce a byly používány při náboženských obřadech.

Úžasná je kniha Flávie Andersonové *The Ancient Secret: Fire from the Sun* (Starověké tajemství: oheň ze Slunce, 1953) o používání starověkých zvětšovacích čoček. Je to jedna z mých oblíbených knih o starověkých technologiích a Flávie Andersonové za napsání tohoto vynikajícího díla patří uznání. Spisovatelka je toho názoru, že legendy o svatém Grálu jsou založeny na existenci starověkých čoček, vyrobených z kamenných krystalů, které se kdysi používaly při starověkých obřadech ve velkých chrámech

Španělská monstrance
z šestnáctého století

Babylonský
„strom grálu“

Později se používaly při výrobě dalekohledů, které Egypťané a další národy znali již dříve.

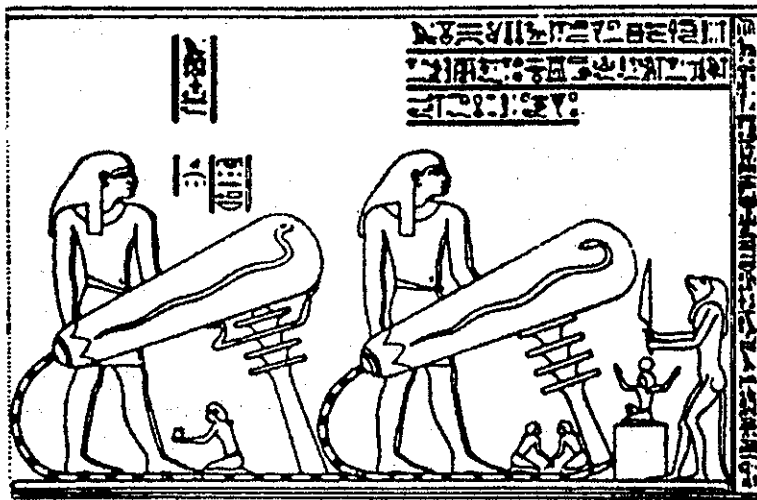
Andersonová konstatuje, že krystalové čočky byly tímto způsobem upevňovány Babyloňany na vrcholek předmětu známého jako „strom Grálu“. „Strom Grálu“ je čočka zasazená ve středu kovového stojanu, takže vypadá jako kombinace stromu a Slunce. Poblíž „stromu Grálu“ je podle jejího popisu „sluneční rek bojující s nestvůrou s orlí hlavou“. Autorka rovněž upozorňuje na to, že biblický „thumim“ neboli „urim“ byl krystal zasazený v kovovém stojanu, do něhož byly vyryty latinské nebo hebrejské nápisy „Tetragrammaton“ a „Elohim“.

Andersonová tvrdí, že tyto krystalové čočky byly neobyčejně cenné a byly často symbolem vznešenosti a autority. Uvádí také několik příkladů krystalových čoček zasazených do nádherných klenotů – například Karel Veliký měl zvláštní talisman z krystalu. Andersonová píše: „V Denderě v Egyptě je na čelní stěně chrámové kaple, známé jako ‚Kaple zrození‘ (místo, kde bylo pravděpodobně každoročně oslavováno znovuzrození Slunce,) rytina faraona, nabízejícího bo-

hyni Hathór překrásný náhrdelník. V legendě o svatém Grálu vystupuje tajemná královna, která ukazuje Percivalovi na svůj náhrdelník a na něm zavěšenou ‚hvězdu‘, jež se údajně týká tajemství grálu – mohl by to tedy rovněž být talisman z krystalu, jaký měl třeba Karel Veliký...

To, že se kultura Egypta a Blízkého východu nějakým způsobem rozšířila do Mexika a Peru, bylo dlouho pouhou domněnkou... Španělé při svém příchodu do Peru zaznamenali, že pohanští kněží měli ve zvyku zapalovat posvátné ohně slunečními paprsky pomocí vypouklého poháru, zasazeného v kovovém náramku.“

Podle názoru Andersonové i legenda o ptáku fénixovi, jenž povstává z popela, může být založena na rituálech, které používaly určité zvětšovací krystaly. Čočka se použila k zaměření slunečních paprsků na stéblo nebo suchý troud a k tomu vycvičený pták si pak hrál v ohni. Ve své knize Andersonová demonstruje, že vycvičený pták, v tomto případě havran, si může tímto způsobem hrát s ohněm, aniž by se popálil nebo si jinak ublížil.

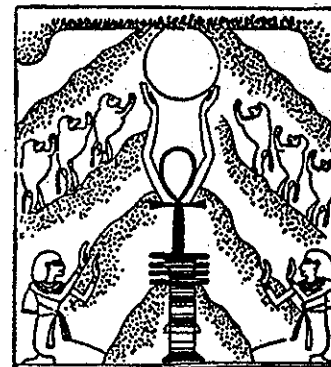
Reliéf z Hathórina chrámu v Dendeře zobrazuje kněze nesoucí zařízení, jež jsou kabelem připojena k oltáři

Krystalové a skleněné čočky, které se ve starověku zřejmě používaly k zaměření slunečního světla a k zapálení ohně (často při náboženských obřadech), lze pravděpodobně považovat za podružnou technologii ve srovnání s elektrickými zařízeními, jako je například van de Graaffův generátor.

Ve starověké literatuře je popsáno několik slavných příběhů, které hovoří o obřích čočkách nebo zrcadlech, která byla použita v bitvách. Nejzajímavější z nich je příběh, který vypráví o strašlivém řeckém „slunečním zrcadle“, které v letech 212–215 př. n. l. vyrobil Archimédes v Syrakusách, aby spálil římské loďstvo. Údajně namířil toto obří zrcadlo na římskou flotilu a zapálil ji! Archimédes si připsal toto námořní vítězství ke cti, ačkoli Římané si v dlouhodobé perspektivě této války vedli lépe než Řekové.

Aby zrekonstruoval a doložil tuto syrakuskou událost, Tonnis Sakkas, athénský inženýr, zaměřil na Slunce dvacet zrcadel s měděnou zadní stranou, každé z nich o rozměrech 90 x 150 cm, a úspěšně zapálil oheň na kánoí v přístavu Skaramanga, vzdálené 60 metrů.

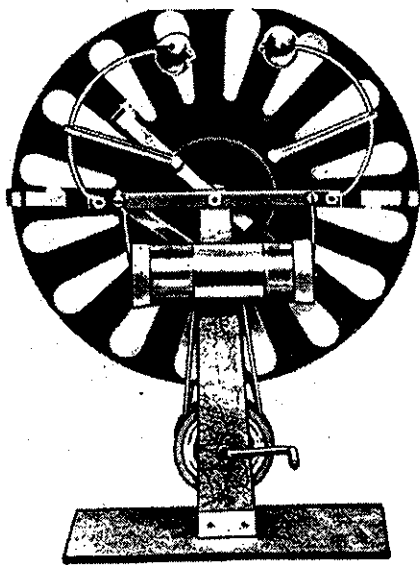
Robin Collins ve své knize *Laser Beams from Star Cities* (Laserové paprsky z hvězdných měst) píše, že jedna stará čínská legenda se zmiňuje o strašném zrcadle „jin-jang“, které používali válčící supermani, aby spálili své nepřátele. Jiným válečným nástrojem, který možná používaly starověké národy, byl obrovský elektromagnet. Collins upozorňuje na to, že příběhy *Tisíce a jedné noci* vyprávějí o obřích magnetech, které vytahovaly hřebíky z lodí, a tak se stávaly nástrojem dobytí nepřítelů.

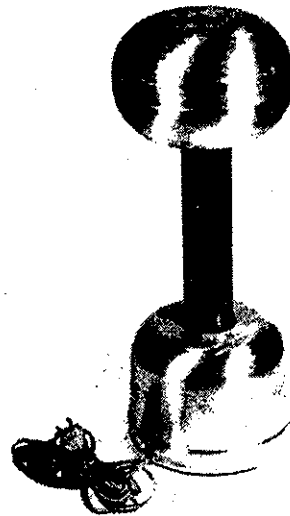
Část papyrového svitku z doby 18. dynastie, údajně zobrazující posvátné paviány užívané k držení slunce. Poušimněte si, že zařízení držící toto „Slunce“ a předmět sám pohlcují „hory“, představující pevnou neprůhlednou strukturu

Perseus vlastnil magickou helmu, která jej učinila neviditelným, když si ji dal na hlavu. Robin Collins se ptá: „Byla tato helma elektronickým zařízením, které ohýbalo nebo vychýlilo světelné paprsky, a proto působila jako ochranný prvek? ‚Magická mlha‘, kterou vyráběli druidové, aby se stali neviditelnými, možná rovněž měla nějakou souvislost se zařízením na odklon světla.“

A Collins pokračuje: „Není technicky nemožné, aby solární zrcadla odrážela světelné a tepelné (a elektromagnetické) záření od zdroje záření, například energetického zdroje plazmového záření, umístěného ve středu zrcadla z krystalu nebo kovové slitiny, fixovaného magnetickým polem. V Rusku se nyní experimentuje s pouličním osvětlením na fotoenergii, využívajícím plazmu z umělohmotné želatiny, zatímco na Kolumbijské univerzitě vědci vyvinuli „volně plující plazmu, (ionizovaný plyn), pouze několik centimetrů dlouhou, která uvolňuje tepelné záření v hodnotě 20 000 stupňů Celsia, je-

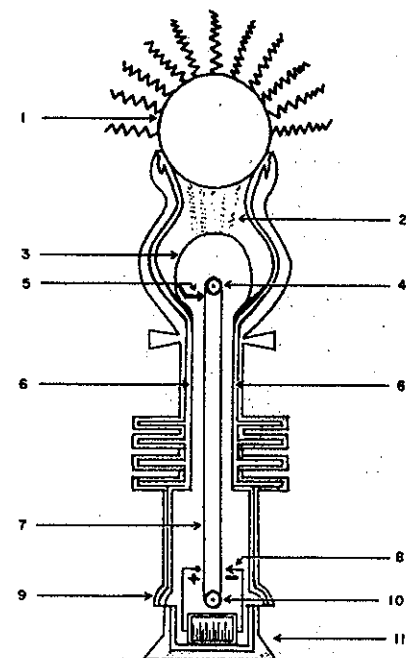
Wimshurstův přístroj na výrobu statické elektřiny

Van de Graaffův generátor

Sloup džed s křížem ankh a koule na vrcholu

Nákres toho, jak možná fungoval generátor statické elektřiny

ž ho světelná intenzita je třikrát vyšší než ten nejjasnější zdroj umělého osvětlení, jaký lidstvo zná. Tato plazma je stejně jasná, ne-li jasnější než Slunce! Takže na starověkých legendách o ničivých nástrojích ze slunečních zrcadel je možná víc než zrnko pravdy.

Mnohé ze starověkých mýtů o magických zrcadlech a „ohni z nebes“ jsou možná pravdivé příběhy o výjimečně pokročilých technologiích. Například krystaly s příměsí fosforeskujících nebo světélkujících složek mohou během dne absorbovat sluneční energii a v noci vyzařovat světlo. Možná že nějaká odlehlá vesnice v džungli na Nové Guineji má dodnes starověké pouliční osvětlení fungující na „fotoenergii z plazmy na bázi umělohmotné želatiny“, které stále svítí, noc za nocí, jako svítlo již po tisíce let – což by mohlo připravit moderní baterie a energetické společnosti o jejich prvenství v přijímech za energii!

5. Starověké lety & války ve vzduchu

Člověk se narodil svobodný, a přitom je v okovech.

– Jean Jacques Rousseau (1712–1778)

Žádný experiment neznamena úplný neúspěch. Vždy může ještě sloužit jako odstrašující příklad.

– Johnny Carson

Starověké rakety pro starověké lety

V průběhu dějin se vždy objevovaly příběhy o létání – od létajících koberců po Ezechielova ohnivá kola uvnitř kol. V mýtech a legendách starověké historie existuje bezpočet příběhů o létajících lidech, létajících vozících, létajících koberecích a mnoho dalších, obvykle odbývaných jako fantazie a legendy.

Robert Silverburg ve své knize *Wonders of Ancient Chinese Science* (Zázraky starověké čínské vědy) uvádí, že čínské mýty vyprávějí o legendárním národu Čchi-kung, který cestoval ve „vzdušných vozech“. Ve starověké čínské kronice *Zápisů učenců* je zaznamenáno, že velký astronom a stavitel dynastie Chan Čang-cheng vyrobil „dřevěného ptáka“, který měl v břiše mechanismus, umožňující mu letět téměř na míli daleko. V knize alchymisty a mystika Kcho-chunga z roku 320 jsou pravděpodobně popsány vrtule: „Někteří vyráběli létající vozy ze dřeva z vnitřní části jobjobového stromu, používající řemeny z volské kůže k připevňování otáčivých lopatek, aby mohli stroj uvést do pohybu...“

Počátek vývoje moderních kosmických letů lze vysledovat již v dávném používání střelného prachu v Číně – včetně

experimentů s raketami s lidskou posádkou. Dřevěné uhlí a síra byly dávno známy jako přísady do zápalných směsí. Již v roce 1044 Číňané zjistili, že přidají-li do takové směsi ledek, učiní z ní směs syčící ještě daleko hrozivěji. Nevíme, kdo první zjistil, že pokud najemno rozdrtíme dřevěné uhlí, síru a ledek, směs pečlivě smícháme v poměru 1:1:3,5 nebo 1:1:4 a uzavřeme do nádoby, po zapálení směs vybuchne senzační ránou. Panuje domněnka, že experimentátoři ve víře, že sůl činí oheň žhavějším, protože ho dělá jasnějším, zkoušeli různé soli, dokud náhodou neobjevili dusičnan draselný neboli ledek.

Raketa se pravděpodobně vyvinula zcela náhodně ze šípů. Když chtěl někdo vyrobit hořící šíp, který by vydržel prudce hořet několik vteřin, musel střelný prach uzavřít do dlouhé tenké trubky, aby nevyhořel najednou. Bylo rovněž nutné, aby plameny a kouř unikaly pouze jedním koncem trubky.

Ale pokud by byl otevřen přední konec trubky, únik plamenů a kouře by působil v opačném směru, než je směr letu šípů,

Legendární lid Čchi-kung, který údajně – podle čínských textů – používal létající stroje

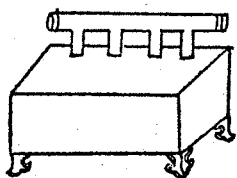

Dřevořezba (s komentářem po straně) zobrazující dvojici Čchi-kung v létajícím stroji

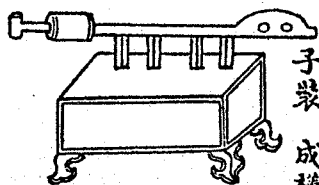
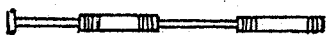
樓火

筒橫

杖絲撐

子裝
成樣
猛火油櫃筒櫃

Čínský plamenomet, zařízení
přibližně z roku 1040.
Používal se v něm rafinovaný
petrolej, který se pumpoval
z obdélníkové nádrže

kdysi hlavní město dynastie Sung, ale v té době už dynastie Ťin – armády Ťinů po určitou dobu vítězily nad neporazitelnými Mongoly tím, že používaly tajné zbraně. Jednou z nich, nazvanou „hrom otrásající nebesy“, byla železná bomba, spouštěná z městských hradeb na řetězu mezi nepřátele. Další, nazvaná „šíp létajícího ohně“, což byla jedna z prvních raket, vletla mezi Mongoly s hrozným hvizdem a kouřem a vyvolala paniku mezi jejich poníky.

Plašení koní, anebo ještě hůř – válečných slonů – byl jeden z hlavních cílů použití prvních válečných raket. Je známo, že válečnými raketami nedisponovali pouze ve starověké Číně,

a střela by dělala divoké kotrmele. Pokud však byla trubka otevřená vzadu, výbuch pomohl šípu v letu.

Brzy bylo zjištěno, že šíp, z něhož plameny a kouř unikaly zadním koncem, nemusel být dokonce ani vystřelen z luku. Tlak výbuchu v trubce ho poháněl dostatečně rychle.

Číňané sestrojili nejrůznější druhy zbraní založených na reaktivním principu šípů, granátů, a dokonce železných bomb, velmi podobných těm, jaké se používají dnes. První dvoustupňová raketa, což byla raketa nazvaná „ohnivý drak“, se připisuje Číňanům v jedenáctém století. Na své cestě k cíli zapálil „ohnivý drak“ ohnivé šípky, které mu vyletěly z tlamy – starodávná raketa s tříštivou střelou.

Když v roce 1232 napadla mongolská armáda Kaifeng –

ale také ve starověké Indii a jihovýchodní Asii. Tyto země tradičně bojovaly s válečnými slony v těžkém brnění. Několik raket, vybuchnuvších uprostřed eskadrony vojáků na slonech, dokázalo vyvolat chaos v celé armádě.

Zajímavá událost tohoto druhu je popsána v knize Francka Edwardse *Stranger than Science* (Podivnější než věda, 1959). Vypráví o tom, že invaze Alexandra Velikého byla zastavena u řeky Indu zvláštní událostí: Na válečné slony n létávaly „létající štíty“ neboli létající stroje ve tvaru disku a plašily je. Alexandrovi generálové proto odmítli pokračovat v invazi na indický subkontinent, kde se v té době nacházela pravděpodobně nejbohatší a nejcivilizovanější skupina států. Alexandr se vrátil zpět do Malé Asie a brzy poté byl v Bagdádu otráven.

Mezitím se střelný prach začal používat na výrobu raket, římských svící, bomb, a dokonce létajících strojů s lidskou posádkou.

Russell Freedman vypráví ve své knize *2000 Years of Space Travel* (2000 let kosmických letů) příběh odvážného čínského vynálezce Wan-chua, kterému se připisuje vypuštění prvního létajícího stroje s raketovým pohonem. Okolo roku 1500 n. l. postavil bytelný dřevěný rám, v jehož středu bylo pohodlné sedadlo. K rámu připevnil 47 raket a nad sedadlo umístil dva draky. Pak se sám připoutal k sedadlu.

Když zvedl ruku, sluhové držící pochodně přistoupili k vozu a zapálili rakety. „O chvíli později se ozval mocný

Čínský vynálezce Wan-chuo a jeho vůz s raketovým pohonem

výbuch, následovaný úctyhodným mračnem černého kouře. Wan-chuo zmizel, zanechávaje za sebou pouhou legendu.“

Existují důkazy, že střelný prach se používal již v době Kristově. Vlastně to ještě nebyl „střelný prach“, protože dosud nebyla vynalezena děla. Například podle Sprague de Campa a jeho knihy *The Ancient Engineers* (Inženýři starověku), někdy ve třetím století jinak neznámý Markus neboli „Řek Marek“ napsal *Liber ignium* – Knihu ohně, v níž vysvětluje, jak vyrobit výbušný prach ze směsi „jedné libry silné síry, dvou liber dřevěného uhlí a šesti liber ledku“. To mohlo způsobit slabší explozi. Ve třináctém století vymyslel Albertus Magnus stejný recept, avšak Albertův současník Roger Bacon doporučoval „7 dílů ledku, 5 dílů mladého lískového dřeva a 5 dílů síry.“ To by asi taky docela pěkně bouchlo.

Roku 1280 napsal Syřan al Hasan ar Rammah *Knihu boje na koňském hřbetu a s válečnými motory*, v níž zdůraznil důležitost ledku jako zápalné složky a poskytl pečlivý návod k jeho čištění. Popisoval také rakety, které nazýval „čínskými šípky“. Současní vědci tvrdí, že Číňané rovněž vynalezli první římské svíce, plamenometry a hmoždíře. První římské svíce měly rozličné balení, s volným nebo stlačeným prachem a s několika hřeby nebo kamínky, takže jak prach v ústí svíce dohořívál, pevné části byly vystřeleny ven a za letu hořely.

Brzy po římské svíci vynalezli Číňané dělo. Vynález skutečného děla je záležitost nejasná a rozporuplná a bývá většinou připisována Němcům. *Kronika města Gentu* z roku 1313 uvádí, že „v tomto roce jeden mnich v Německu poprvé objevil použití děla (bussen)“. Dílo *De officiis regum* Waltera de Milemete, uveřejněné roku 1326, popisuje primitivní děla zvaná „vasa“ neboli váza. Je to zařízení ve tvaru láhve, které vystřelovalo masivní šípky. V jednom italském rukopisu ze stejného roku je také zmínka o dělech. Ale už ve čtyřicátých letech čtrnáctého století anglický král Eduard III. a města Aachen a Cambrai platili účty za děla a prach.

Většina z prvních děl byly lehké sudy, zesílené železnými, měděnými či koženými obručemi. Z nich se brzy vyvinuly kanony, pušky a ruční zbraně. Posledně jmenované byly nejdříve malé kanony přivázané k tyčím, které střelci drželi pod paží jako kopí v klidové pozici. Později se kanony rozdělily na

Voják používající horké železo k nabíjení svého kanonu, asi 1400 n. l.

děla s dlouhou hlavní, používaná k přímé střelbě, a na děla s krátkou hlavní, pro svůj tvar zvaná moždíře, vrhající střely strmou dráhou. Po určitou dobu byly u ručních zbraní používány železné nebo ocelové kulky a u kanonů koule kamenné.

Kamenné koule do kanonu brzy nahradily koule železné; protože železo má mnohem větší hustotu než kámen, takže železné koule si uchovaly víc kinetické energie získané vystřelením. Proto musely být vyráběny silnější kanony s menší ráží: kdyby totiž kanon postavený pro kamenné koule páčil koulemi železnými, roztrhl by se. V dobách křížáckých výprav se již na Středním východě používaly granáty a řádoví rytíři (i ostatní křížáci) prý přinesli tuto technologii zpět do středověké Evropy.

Mezitím se zdokonalovaly také ruční zbraně. Mušketa se západkou zlevnila tak, že si ji mohl poříditi každý, měla jednoduché ovládání a byla dostatečně smrtící na to, aby člověk mohl čelit profesionální armádě v téměř rovnocenném postavení. Tak byla nastolena výchozí situace k pádu království a zakládání republik.

Ani obyčejný člověk se s touto novou technologií nemusel bát násilníků a zlodějí či opilých vojáků nebo kohokoli dalšího, kdo by ohrožoval jeho a jeho rodinu jen proto, že by byl vyššího vzrůstu a měl dlouhý, těžký meč. Pistole se stala úžasným nástrojem rovnoprávnosti, byla to smrtící zbraň, kterou mohly účinně používat i ženy. Jak pravilo oblíbe-

né řešení na přelomu devatenáctého a dvacátého století: „Bůh stvořil člověka, ale Sam Colt učinil všechny lidi sobě rovnými.“

Prehistorické létající stroje: od modelů letadel po létající vozy

Rozvoj moderních zbraní byl rychle následován rozvojem letectví. Ten byl hned zpočátku celkem úspěšný a podnítil představitost celého světa. V polovině devatenáctého století byly balony běžnou podívanou ve většině hlavních měst světa. Letadla s pohonem, zkonstruovaná podle tvaru ptačích křídel, přišla krátce poté.

Ale co starověké lety? Byli bratři Wrightové skutečně prvními lidmi, kteří se vznesli do vzduchu na stroji s pohonem? Wan-chuo by k tomu jistě měl co říct, kdyby mohl.

Když američtí vědci vyjádřili překvapení nad sofistikovaností zařízení pocházejícího z Antikythery slovy, že je to „jako najít tryskač v hrobce krále Tutanchamona“, nebyli daleko od pravdy. Modely předmětů, které vypadají jako tryskače, byly nalezeny jak v hrobech v Kolumbii, tak v Egyptě. Několik malých zlatých tryskačů s delta křídly je uloženo ve vládním Kolumbijském muzeu zlata v Bogotě. Tyto malé modely jsou údajně přinejmenším 1000 let staré, ne-li starší. Jde prý o modely včel, létajících ryb a dalších zvířat, ačkoli žádný ze známých živočichů nemá současně vertikální a horizontální ocasní letky a ploutve.

Když byly tyto zoomorfní předměty vyfotografovány ve formaci V, tvořené devíti originálními modely, vypadaly překvapivě stejně jako letka tryskačů s delta křídly.

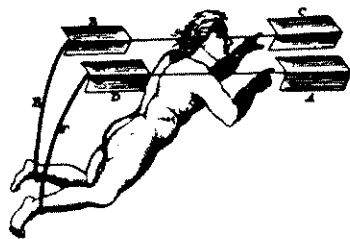
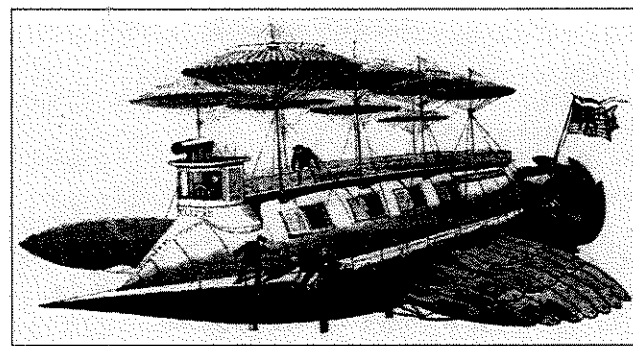
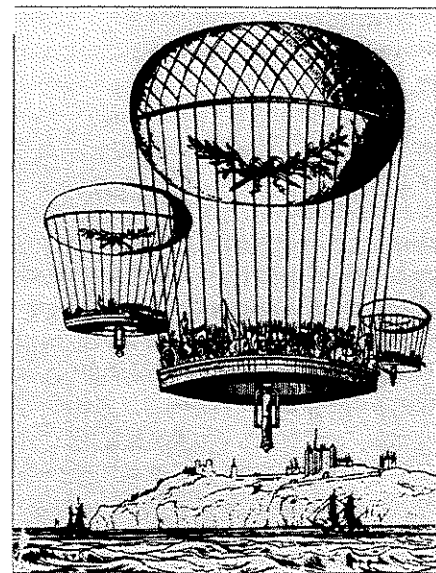

Schéma Besnierova „létajícího motoru“ z roku 1678

Sanderson ve své knize *Investigating the Unexplained* (Pátrání v nevysvětlené, 1972) uvádí, že v Přírodovědném muzeu v Chicagu mají jistý zvláštní předmět a v popisce u něj umístěné se píše, že pravděpodobně představuje „létající rybu“.

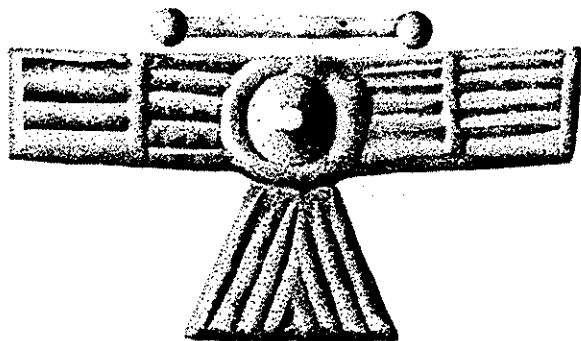
THE FIRST DIRIGIBLE WAS CONSTRUCTED IN 1785 BY COUNT D'ARTOIS WHO LATER BECAME KING CHARLES X OF FRANCE IT COULD BE STEERED BY SHIFTING VANES WITH A WINCH

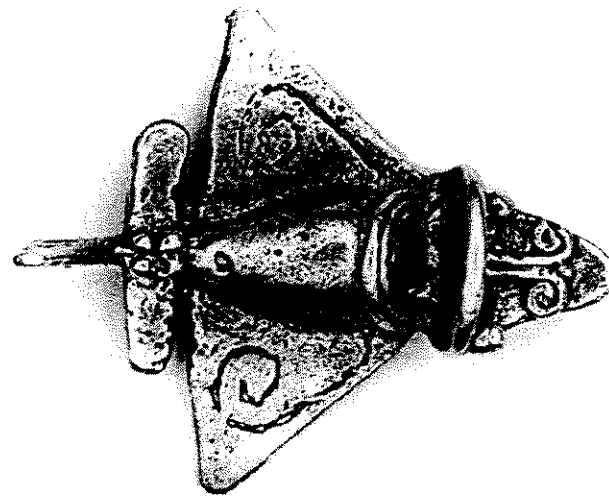
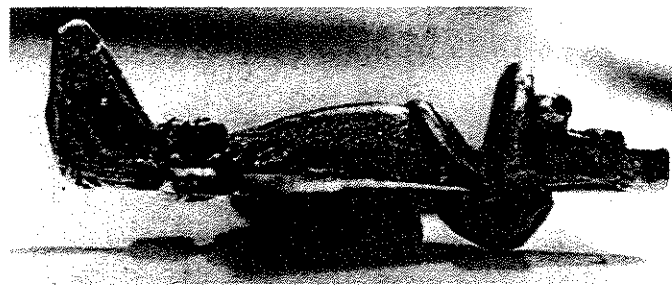
Nahoře vlevo: První řízený balon byl postaven roku 1785 hrabětem d'Artoisem, který se později stal francouzským králem Karlem X. Balon byl řízen vrtulemi ovládanými navijáky Vpravo nahoře a dole: Když jsme vstoupili do éry létání, nejprve jsme vyvinuli balony lehčí než vzduch s vrtulemi a později s křídly

Tak jako u panamského „buldozeru“ i u těchto zlatých zoomorfních předmětů bylo určeno stáří 800–1000 let. Zlato je nezničitelné, a tak starověké zlaté šperky a mince stále v té či oné podobě přetrvávají do dnešní doby. V mnoha případech byly roztaveny a byly z nich vyrobeny zlaté pruty nebo nové šperky. Jiné kovy by zkorodovaly a zoxidovaly, ale jak jsem se zmínil již dříve, se zlatými klenoty a ozdobami se dá obchodovat stovky a dokonce tisíce let.

V roce 1898 byl nedaleko Sakkáry objeven model jakéhosi předmětu. V Egyptském muzeu v Káhiře byl označen popisem „Pták“ a číslem 6347. O sedmdesát let později, roku 1969, si dr. Chalil Messiha ke svému údivu povšiml, že pták

Asyrská válcovitá pečeť zobrazující okřídlený disk

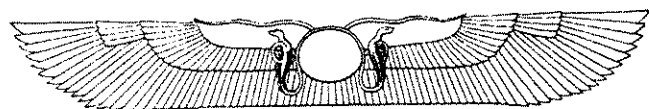
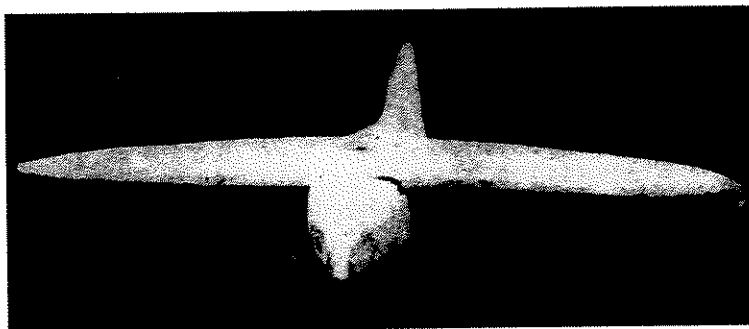

Zlatý kolumbijský model tryskáče

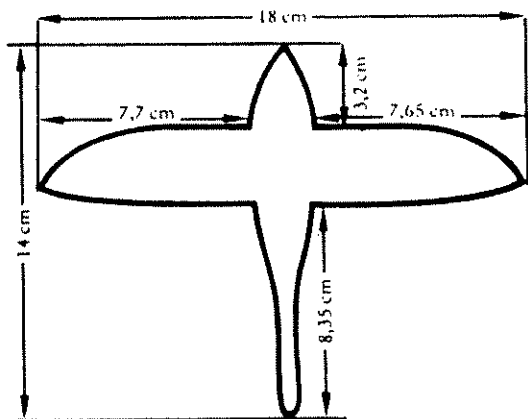
nemá pouze plochá křídla, ale také vzpřímené ocasní letky. Podle dr. Messihy tento předmět vypadá jako model letadla:

Je vyroben ze dřeva, váží 39,12 gramu a je v dobrém stavu. Rozpětí křidel je 18 cm, zobec letadla je dlouhý 3,2 cm a jeho celková délka je 14 cm. Výčnělky a špičky křidel mají aerodynamický tvar. Kromě symbolického oka a dvou krátkých čar pod křídly nemá žádné ozdoby a ani přistávací nohy. Odborníci model prohlédli a shledali jej schopným letu.

Po tomto senzačním objevu pověřil egyptský ministr kultury Mohammed Gamál el din Muchtar výzkumnou technickou skupinou, aby prohlédla další „ptáky“ pod mikrosko-

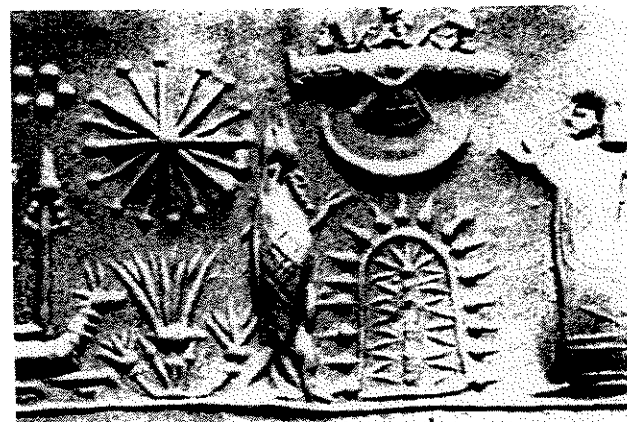
Sluneční disk s křídly – znak vítězného krále

Egyptský model kluzáku

Nepřipomíná vám ten tvar proudový letoun? (Detail z abydoského dveřního rámu)

*Nahoře: Dveřní rám v abydoském chrámu v Egyptě
Uprostřed: Symboly z Abydosu vypadají stejně jako moderní vrtulník, raketa, létající talíř či nadzvukový letoun
Dole: Asyrská válcovitá pečeť, na níž jsou zobrazeni tři muži v okřídleném disku*

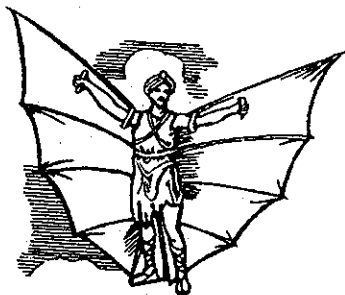
pem. Tým jmenovaný 23. prosince 1971 tvořili tito členové: dr. Henry Riad, ředitel Muzea egyptského starověku; dr. Abdul Kádír Selim, zástupce ředitele Egyptského muzea archeologického výzkumu; dr. Hismat Nessiha, ředitel Památkového úřadu, a Kamál Nagíb, prezident Egyptského leteckého svazu. 12. ledna 1972 byla otevřena první výstava starověkých egyptských modelů létajících strojů v hale Egyptského muzea historických památek. Dr. Abdul Kádír Hatem v zastoupení premiéra a ministr letectví Ahmed Moh představili veřejnosti čtrnáct starověkých modelů létajících strojů.

Další neobvyklou výstavou, pořádanou Egyptským muzeem v Káhiře, byla velká výstava bumerangů nalezených v hrobce krále Tutanchamona. I když bumerangy samozřejmě nelze považovat za modely starověkých létajících vozů, svědčí nicméně o tom, že Egyptany velmi zajímala mechanika létání, protože málokteré přístroje se chovají jako bumerang vyhozený do vzduchu. Velké množství reliéfů zobrazuje Egyptany lovící pomocí bumerangu a podobné zahnuté tyče byly nalezeny i na Floridě, v Polsku, v Texasu a samozřejmě v Austrálii. Je dost dobře možné, že Egyptané nebo nějaká kultura před nimi distribuovali bumerangy po celém světě. Andrew Tomas ve své knize *Nejsme první* píše:

Jedním z prvních leteckých inženýrů byl Daidalos. Sestavil pro sebe a svého syna Ikaru křídla z vosku a peří, ale chlapec při pilotování tohoto kluzáku zaletěl příliš vysoko a zřítíl se do moře, kterému se od té doby říká Ikarovo. Bratři Wrightové měli o 4500 let později víc štěstí,

protože se mezitím zlepšily podmínky pro pokrok letecké technologie.

Je mylné se domnívat, že Daidalos patří mytologii. Jeho kolegové – stavitelé Knóssu – zkonstruovali vodní šachty s parabolickými ohyby, aby je přesně přizpůsobili přirozenému toku vody. Pouze staletí zkoumá-

Ikaros

ní mohla přinést takové znalosti mechaniky proudění. A proudění je rovněž podstatnou součástí aerodynamiky, kterou zřejmě Daidalos mistrovsky ovládal.

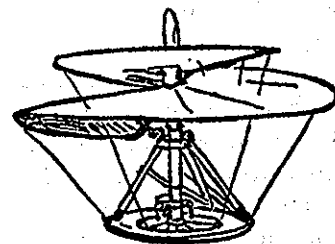
Anglický františkánský filozof a přírodovědec Roger Bacon má v jedné ze svých prací tajemnou větu: „Takovéto létající stroje byly vyráběny již v dávných dobách, a vyrábějí se dokonce i dnes.“ Toto tvrzení, napsané ve třináctém století, je záhadné. Bacon především potvrdil, že létající stroje existovaly již v dávných dobách – a navíc že existovaly v jeho době. Obě možnosti se zdají za vlasy přitažené, a přece jsou dějiny plné legend a zápisů o létajících strojích dávné minulosti.

Snad ještě překvapivější jsou čínské rukopisy, které uvádějí, že císař Šun (asi 2258–2208 př. n. l.) postavil nejen létající stroj, ale vyrobil dokonce padák – asi ve stejné době, kdy Daidalos postavil své kluzáky.

Císař Čcheng Tchang, žijící okolo roku 1766 př. n. l., nařídil slavnému vynálezci jménem Čchi-kung-ši, aby sestrojil létající vůz. Tento pradávny letecký inženýr úkol splnil a sám vyzkoušel létající stroj za letu. Ve svém létajícím stroji, zřejmě kluzáku, se prý dostal až do provincie Henan. Později císař Čcheng Tchang nařídil, aby stroj byl zničen, poněvadž se obával, že by se tajemství jeho mechanismu mohlo dostat do nesprávných rukou.

Asi roku 300 př. n. l. popsal čínský básník Čchü Jüan let v nefritovém voze ve velké nadmořské výšce nad pouští Gobi ve směru k zasněženým vrcholům pohoří Kchun-lun na západě. Andrew Tomas to komentuje slovy: „Přesně popsal, jak jeho létající stroj odolával větru a písku z pouště Gobi a jak prováděl letecký průzkum.“

Čínský folklor je plný příběhů o létajících vozících a o létání. Tomas se zmiňuje o kamenném náhrobku v provincii Šantung s datem 147 n. l., na kterém je vytesaný dračí povoz letící vysoko nad mraky. A dále se zmiňuje o tom, že čín-

Skica Leonarda da Vinciho

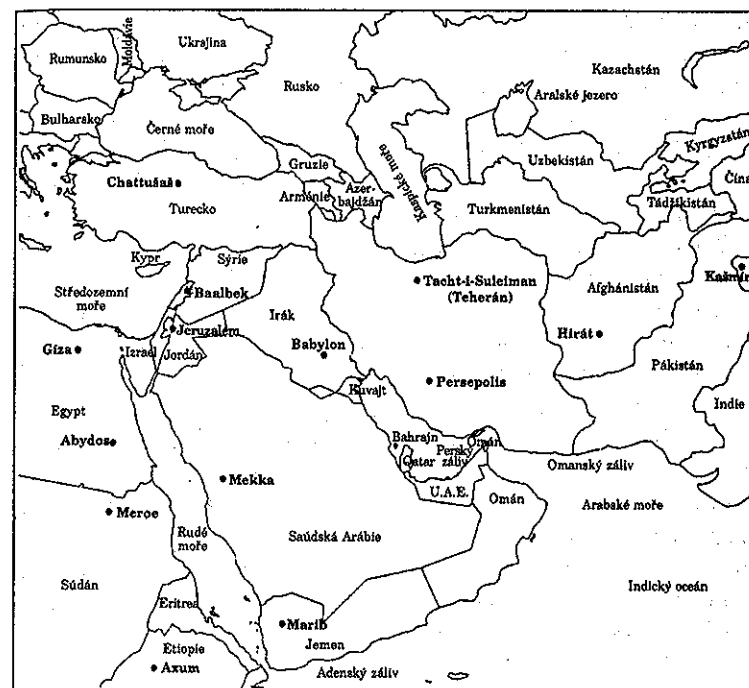
ský dějepisec Kchuo-chung psal o „létajících vozech ze dřeva z vnitřní části jojobového stromu, na které se používaly řemeny z volské kůže připevněné k otáčivým lopatkám, aby uvedly stroj do pohybu“. Leonardo da Vinci rovněž zkonstruoval funkční vrtulník, možná podle čínského vzoru. Vrtulníky na rozdíl od kluzáků nepotřebují dlouhou přistávací plochu, ale je mnohem obtížnější je řídit. Avšak kombinace balonu s vrtulí, která by mu napomáhala v pohybu, by byla technickým počinem, který by Číňané jistě zvládli.

Jim Woodman a jeho kamarádi experimentovali s podobnou technologií, když v Peru postavili koš z rákosy a pak letěli nad planinou Nazca v hrubém horkovzdušném balonu z vláken z místních rostlin a tkané látky. Balon byl pojmenován Kondor I. a Woodman popsal svůj příběh v knize *Nazca: Journey to the Sun* (Nazca: Cesta ke Slunci). Vystoupali do výšky 400 metrů a úspěšně přistáli, aniž byl kdokoli zraněn. Woodman věřil, že kresby na planině Nazca, které lze vidět vcelku pouze ze vzduchu, spatřili už starověcí kněží, kteří přelétali pouštní pláň v primitivních, ale funkčních horkovzdušných balonech.

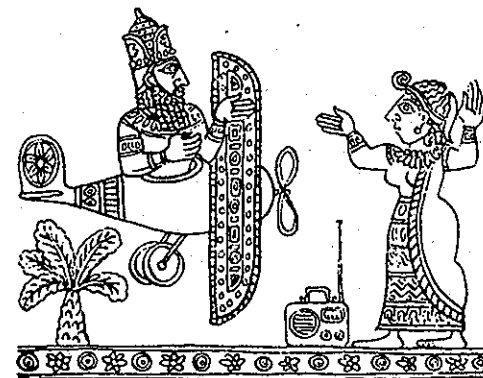
Létající lodi krále Šalomouna

V náboženských textech se hovoří o mnoha historických postavách, které údajně vlastnily létající lodi nebo vozy. Jednou takovou postavou byl princ Ráma z Ajódhy v severní Indii, o němž pojednává *Rámájana*. Ještě se o něm krátce zmíním. Dalším slavným vlastníkem starověké létající lodi byl moudrý židovský král Šalomoun, syn Davidův.

Šalomoun prý v Jeruzalémě postavil první chrám Hospodina, aby v něm uložil Archu úmluvy. Měl romantický poměr s etiopskou královnou ze Sáby, která ho přijela navštívit někdy kolem roku 1000 př. n. l. Podle staré etiopské tradice, zaznamenané v knize *Kebrá Nagast* (Sláva králů – něco jako etiopský Starý zákon), odjela vládnoucí královna Makeda z Axumu, pozdějšího z hlavního města Sáby, po Rudém moři do dnešního Jemenu a z Hijázu nahoru do Jeruzaléma, aby navštívila dvůr krále Šalomouna. Hlavním důvodem její návštěvy bylo spatřit slavnou Archu úmluvy.

Mapa míst zmíněných v textu včetně těch, která navštívil Šalomoun ve své létající lodi

Na této dobové kresbě vidíme Šalomouna na návštěvě u královny ze Sáby

Poté co strávila s králem Šalomounem několik měsíců, musela se vrátit do svého vlastního království, kde se jí narodil Šalomounův syn. Byl pojmenován Menelik I. a tímto dítětem, které se později stalo králem, započala vláda šalomounovské dynastie etiopských panovníků. Tato dynastie vládla nepřerušeně po dobu tří tisíc let až do smrti Haile Selassieho (225. panovníka) v srpnu 1975.

Podle knihy *Kebrá Negast* král Šalomoun navštěvoval Makedu a svého syna Menelika tak, že létal v „nebeském voze“. „Král a jeho dvořané létali v tomto voze bez bolesti a utrpení a bez potu a vyčerpání a v jednom dni urazili vzdálenost, jejíž překonání zabralo pěším tři měsíce.“

Po celém Středním východě až do Kašmíru se táhne pohorí známé jako „Šalomounovy trůny“, včetně jedné hory s plochým vrcholkem v severozápadním Íránu. Existuje domněnka, že mohly být přistávacími základnami pro Šalomounovu létající loď.

Nicholas Roerich potvrzuje, že po celé Střední Asii je rozšířena víra, že zde létal král Šalomoun v létající lodi. „Až dodnes se v lidovém pojetí udržela víra, že král Šalomoun létal ve svém zázračném létajícím stroji nad rozlehlými zeměmi Asie. Mnoho asijských hor má ruiny nebo kameny, nesoucí otisk jeho chodidla nebo kolene, jako důkaz jeho dlouhých modliteb. Jsou to takzvané Šalomounovy trůny. Veliký král létal na tyto hory, dosáhl všech výšin a zanechal za sebou všechny starosti panování a osvěžil zde svou duši.“ (Podle knihy N. Roericha *Shambala*)

Měl král Šalomoun skutečně létající vůz, na němž létal do Persie, Indie a Tibetu? S kým se zde setkával? Pokud vezmeme v úvahu množství létajících vozů ve starověké indické literatuře, pak tato myšlenka nezní tak neuvěřitelně. Hory s rozvalinami na vrcholcích skutečně existují po celém světě. Jedním z úchvatných měst tohoto druhu je Machu Picchu, město na vrcholcích hor v Peru. Byly velké travnaté plochy, které se nalézaly v těchto městech, přistávacími plochami pro létající stroje podobné vzducholodím? Je to zvláštní svět, plný podivuhodných příběhů, legend a starověkých tajemství. Někdy je skutečně „pravda podivnější než ta nejodvážnější fikce“.

První kosmické programy

Některé starověké texty líčí nejen starověká řemesla, jako například popis Ezechielovy biblické vize, ale i skutečné cesty do vesmíru. 4700 let starý *Etanův epos* obsahuje báseň Etanův let.

„Zanesu tě k Anuvu trůnu,“ řekl orel. Hodinu stoupali a pak orel řekl: „Pohleď dolů, čím se stala země!“ Etana pohleď dolů a viděl, že země vypadá jako kopec a moře jako studna. A letěli další hodinu a opět Etana pohleď dolů: země byla nyní jako mlýnský kámen a moře jako nádoba s vodou. Po třech hodinách byla země pouhým zrnkem prachu a moře již vůbec nebylo vidět.

Anup (Anúbis), Zeus babylonského Olympu, byl bohem velikých nebeských hlubin – které nyní nazýváme vesmírem. Tento popis kosmického letu vyjadřuje přesně to, co se děje, když člověk opouští Zemi. Všimněte si, že zde máme pojetí kulaté země, která se zmenšuje díky perspektivě, tak jak se zvětšuje vzdálenost, což naznačuje, že jde o skutečnou svědeckou výpověď.

Knihá Enochova, část apokryfů, obsahuje pasáž, která rovněž vypadá jako popis kosmického letu.

A pozvedli mě do nebes...(14,9)

A ta byla žhavá jako oheň a studená jako led...(14,13)

Viděl jsem místa zářících těles...(17,3)

A přišel jsem do veliké temnoty...(17,6)

Viděl jsem hlubokou propast... (17,11)

Nezní to jako názorný popis cesty do vesmíru? Je to tmavá propast, kde jsou předměty horké na straně ozářené Sluncem a ledově studené na odvrácené straně. A je to příbytek Slunce, Měsíce, planet a hvězd, jak řekl Enoch.

Řecký spisovatel Lucian, který navštívil Malou Asii, Sýrii a Egypt, napsal ve druhém století n. l. povídku *Veta Historia*, v níž podal obraz cesty na Měsíc, jímž předběhl americký kosmický program: „Když jsme se takto drželi sedm dní

a sedm nocí daného kurzu oblohou směrem do vesmíru, osmý den jsme spatřili ve vzduchu něco jako zeměkouli, která se podobala velkému zářícímu kulatému ostrovu a šířila kolem sebe pozoruhodně zářivé světlo.“

Spisovatel Andrew Tomas vypráví příběh o čínské historické tradici, zmiňující se o muži jménem Chou-ž', staviteli císaře Jaa, který byl obeznámen s astronautikou. Roku 2309 př. n. l. se rozhodl letět na Měsíc na nebeském ptáku. Pták mu dával rady o východu, kulminačním bodu a západu slunce. Bylo to vybavení vesmírné lodi, které podávalo tomuto prehistorickému astronautovi tyto informace? Chou-ž' prozkoumal vesmír, sedě na „proudu zářivého vzduchu“. Že by zplodiny výbušného motoru rakety?

Chou-ž' letěl do vesmíru, „kde nevnímal otáčivý pohyb Slunce“. Toto tvrzení má pro věrohodnost tohoto příběhu nejvyšší důležitost, protože pouze ve vesmíru člověk nevidí každodenní pohyby Slunce.

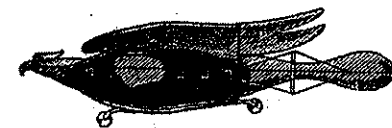
Na Měsíci viděl čínský astronaut „jakoby zamrzlý horizont“ a postavil zde „palác velkého chladu“. Jeho žena Čchang-nguo se také věnovala vesmírným letům. Podle starých čínských písemností letěla na Měsíc, který jí připadal jako „světelná koule, zářící jako sklo, obrovské velikosti a velmi studená; světlo Měsíce se rodí ve Slunci,“ prohlásila čínská astronautka.

Je to tato zpráva z Měsíce, co nás na tomto 4300 let starém příběhu tak zneklidňuje. Popis, tak jak jej podala Čchang-nguo, je správný. Astronauti z *Apollo 11* popsali povrch Měsíce jako pustý, s půdou podobnou sklu. Na odvrácené straně je zima větší než na našich pólech. A světlo Měsíce samozřejmě pochází ze Slunce.

Tomas se dále zmiňuje o jiné čínské knize – *Sbírece starých příběhů*, pocházející ze čtvrtého století. V knize je jeden příběh z dob císaře Jaa, kdy Chou-ž' a Čchang-nguo letěli na Měsíc. V noci se na moři objevila obrovská loď se zářícími světly, které během dne pohasly. Možná také cestovala na Měsíc a ke hvězdám, a proto ji pojmenovali „loď zavěšená mezi hvězdami“ nebo „člun k cestě na měsíc“. Tato obří loď, která byla schopná cestovat oblohou nebo se plavit po mořích, byla vidět po dvanáct let.

Andrew Tomas dodává, že jedna z nejstarších knih na světě zabývajících se astronomií je hinduistická *Súrja Sídhanta*. Hovoří o muzích zvaných sídhové a vidjáhové neboli o filozofech a vědcích, kteří uměli v dávných dobách obletět zemi „pod Měsícem, ale nad mraky“.

V knize *Nejsme první* Tomas říká:

Další indická kniha – *Samaranga Sútradhara* – obsahuje fantastický odstavec o vzdálené minulosti, kdy lidé pluli ve vzduchu v létajících lodích a nebeské bytosti sestupovaly z oblohy. Byla to snad tehdy v zapomenutých dobách jakási dvousměrná kosmická doprava?

Ve svém eseji o *Rgvédě* píše profesor H. L. Harijappa o dávné době, kdy „bohové často přicházeli na Zemi“, a o „privilegiu některých lidí navštívit nesmrtelné v nebi“. Indická tradice neoblomně trvá na realitě této komunikace s jinými světy v době zlatého věku.

Staré sanskrtské texty hovoří o hadích bozích, zvaných Nágové, kteří žijí v podzemních palácích osvětlených zářícími drahokamy kdesi v rozlehlých prostorách Himálaje. Nágové jsou létající bytosti, které se vydávají na dlouhé cesty oblohou. Víra v Nágy je tak pevně vtisknuta v indickém národním vědomí, že dodnes filmy a divadelní hry využívají tohoto tématu k potěšení indického obecnstva. Podzemní město Nágů Bhagavati, zářivě osvětlené diamanty, je možná lidovou představou o letecké základně, osvětlené a vybavené ventilací. Bylo by zajímavé vědět, jestli jsou tam stále kosmonauti.

Bráhmami považují boha Garúdu za kombinaci člověka a ptáka, která cestuje vesmírem. Věří, že se dostal na Měsíc, a dokonce až na Polárku, která je od nás vzdálena 55 světelných let.

Pátý díl *Mahábháraty* obsahuje pasáž, která má pouze jediný význam – život na jiných planetách: „Nekonečno je prostorem zalidněným dokonalými bytostmi a bohy, jejichž skvělým příbytkům není konce.“

S vyprávěními o nebeských bozích, sestupujících na Zemi, se setkáváme po celé naší planetě. Nový zákon obsahuje výmluvnou pasáž: „Nezapomeň projevit pohostinnost. Jsou lidé, kteří, aniž by to věděli, svou pohostinností potěšili anděly.“ Nu, andělé asi nepotřebují potěšit, ale piloti a astronauti jistě nepohrdnou dobrým vydatným jídlem!

Mýty vznikají dokonce i v tomto století. Melanésy kult cargo hlásá podivnou víru, že předměty používané bělochy, jako nože, konzervované jídlo, mýdlo nebo zubní kartáčky, byly přineseny jejich kmenům, žijícím stále způsobem života doby kamenné, „velkými kánoemi“ nebo „velkými ptáky“. Když v roce 1943 americká letadla shazovala do džungle zásoby jídla pro postupující australské a americké oddíly, domorodci to chápali jako naplnění svých mýtů. Po válce stále stavěli napodobeniny přistávacích drah pro velké ptáky, aby jim mohli doručit „náklad“ (cargo). Dokonce vystavěli ohromné sklady pro očekávané zboží. Protože viděli rádiové instalace, vztyčovali stožáry s anténami a „rádiové soupravy“ z bambusu, jejichž prostřednictvím chtěli navázat kontakt s „bohy“. Součástí jejich víry bylo přesvědčení, že všechno toto jídlo ve formě „nákladu“ jim posílají jejich mrtví předkové.

Někteří z nich, ovlivnění křesťanstvím, se domnívali, že prostřednictvím těchto „rádiových přenašečů“ mohou hovořit s Ježíšem Kristem nebo s „Johnem Frommem“. Nicméně všechna tato naivní přesvědčení měla určitou reálnou základnu: „velcí ptáci“ (letadla), „velké kánoe“ (parníky) a „cargo“ (průmyslové výrobky) byly naprosto skutečné.

Takto mohly být starověké legendy o „bozích sestupujících na Zem“ a době, kdy se stýkali „lidé s bohy“, lidovými vzpomínkami na epochu, kdy vesmírné lodi cestovaly na naši planetu a přistávaly na letištích ve větších městech. Skutečně mnoho starověkých měst, například města v Jižní a Střední Americe, mají na předměstí nebo přímo v centru obrovská otevřená prostranství – rovné plochy vhodné pro přistávání velkých vesmírných lodí.

Legendy a historické zprávy o levitaci

Fyzici hovoří o různých „silách“, které na nás stále působí. Je to atomová energie, magnetické pole, elektrická energie a nakonec gravitace. Gravitace je nejslabší a nejméně poznatelná z těchto „sil“. Paradoxně zvládnutí právě této nejslabší síly je nejobtížnější, jelikož o ní víme tak málo. Přesto je známo, že docházelo k levitaci – určitému zrušení gravitace – přinejmenším podle historických záznamů!

Tomas říká:

Nejneuvěřitelnější příběhy dávných dob se týkají levitace neboli schopnosti neutralizovat gravitaci. Ve své *Chaldejské magii* píše François Lenormant o tom, že kněží starověkého Babylonu uměli za pomoci zvuku vyzvednout do vzduchu těžké kameny, které jinak nepozdvihlo ani tisíc mužů.

Byl tímto způsobem postaven Baalbek? Gigantická deska, kterou v lomu na úpatí terasy zanechali titáni, kteří toto starověké město údajně postavili, je 21 metrů dlouhá, 4,8 m široká a 4,2 m vysoká. Bylo by zapotřebí čtyřiceti tisíc dělníků, aby pohnuli touto masou kamene. Otázka zní, jak by se takové množství lidí k desce dostalo? Ani v naší technologicky vyspělé éře neexistuje na světě jeřáb, který by dokázal tento monolit z lomu vyzvednout!

Jisté arabské prameny obsahují zvláštní vyprávění o tom, jak byly vztyčeny egyptské pyramidy. Podle jednoho z nich byly kameny zabaleny do papyru a pak do nich udeřil kněz hůlkou. Tím úplně ztratily váhu a pohybovaly se vzduchem do vzdálenosti přibližně 50 metrů. Pak hierofant postup opakoval, dokud se kámen nedostal k pyramidě a nebyl správně umístěn. To by vysvětlovalo fakt, že na hranách kamenů chybí jakékoli úlomky a že do spojů mezi kameny není možné vložit ani list papíru. I když Chufevova pyramida již není nejvyšší stavbou světa, je to stále největší megalitická stavba na Zemi.

Babylonské desky potvrzují, že zvuk dokázal zvedat kameny. Bible hovoří o Jerichu a o tom, co zvukové vlny

udělaly s jeho hradbami. Koptské písemné památky uvádějí postup vyzdvihování kamenů do souvislosti se zvukem chorálů. Avšak současná úroveň našich vědomostí neumožňuje nalézt souvislost mezi zvukem a ztrátou váhy.

Je zde také zmínka o tom, že Lucian (2. století n. l.) podal svědectví o činech antigravitace ve starověké historii. Když hovořil o bohu Apollonovi v syrském chrámu v Hieropoli, popsal zázrak, kterému byl sám přítomen: „Apollo zanechal kněze na zemi a byl vyzdvížen do velké výše.“

Andrew Tomas, který v šedesátých letech procestoval velkou část Číny a Indie, uvádí, že životopis Liou-ana v knize *Sen-sien Čchüan* (4. století) obsahuje anekdotický případ levitace. Když Liou-an pozřel taoistický elixír, vznesl se do vzduchu. Ale nádobu ponechal na dvoře a netrvalo dlouho, psi a drůbež vylízali a vypili to, co v ní zbylo. Jak říká historický záznam: „Také oni vypluli na nebe; a bylo slyšet kohouty, jak kokrhají na obloze, a štěkání psů se rozléhalo v oblacích.“ Podobně také buddhistické vyprávění Džátáka hovoří o kouzelném drahokamu, který dokázal vyzvednout kohokoli do vzduchu, když jej člověk držel v ústech.

Je znám příběh o Šimonu Mágovi, kouzelníkovi (Simon Magus), gnostickém filozofovi z prvního století n. l., který hovořil v Římě o své filozofii gnóze a svých znalostech k tisícům posluchačů. Tradice říká, že „duchové vzduchu“ mu pomohli vystoupit vysoko do vzduchu, protože Šimon byl „mužem dobře znalým magických umění“. Ačkoli si křesťanští historici nebyli jisti zdrojem Šimonových schopností, byla mu vždy připisována schopnost létat. O tomto kouzelníkovi se také říkalo, že dokáže způsobit, aby sochy ztratily svou váhu a vznášely se ve vzduchu. Také Iamblichus, neoplatonský filozof čtvrtého století, byl znám tím, že létal ve výšce půl metru nad zemí.

Katolická církev má seznam asi dvou set svatých, kteří ovládli sílu gravitace. Svatá Kristina, křesťanská misionářka ve Španělsku, prokázala podle Rufina schopnost antigravitace. Král a královna Ibérie stavěli kostel a stalo se, že jeden sloup byl tak těžký, že nemohl být správně umístěn.

Příběh pokračuje tím, že svatá Kristina přišla o půlnoci na staveniště a v modlitbě žádala o boží pomoc. Náhle se sloup zvedl do vzduchu a zůstal tam až do rána. Užasní dělníci bez obtíží přesunuli sloup vzduchem na správné místo, nad kterým zase nabyl své váhy a byl umístěn na podstavec.

V Itálii se na hoře Cassino nachází velký těžký kámen, který podle tradice zvedl svatý Benedikt (448–548 n. l.), když zrušil gravitaci. Kámen měl být umístěn v hradbách kláštera a zedníci s ním nedokázali pohnout. Svatý Benedikt učinil na bloku znamení kříže, a zatímco sedm mužů, kteří jej předtím nedokázali uzvednout, v úžasu přihlíželo, sám jej bez většího úsilí zvedl.

Tomas se zmiňuje o návštěvě krále Ferdinanda I. u svatého Františka z Pauly (1416–1507) v Neapoli. Král viděl pootevřenými dveřmi mnicha v meditaci, jak se vznáší vysoko nad podlahou svého pokoje. Také svatá Tereza z Avily (1515 až 1582) často vystupovala do vzduchu, a to někdy v těch nejnevhodnějších chvílích, jako například když se během návštěvy nějaké abatyše nebo biskupa ve svém klášteře náhle vznesla ke stropu.

Snad nejslavnějším z létajících svatých byl italský mnich Josef z Copertina (1603–1663). Aby pomohl zvednout jedenáctimetrový kříž, vystoupil svatý Josef šedesát metrů vysoko do vzduchu, uchopil kříž a postavil ho na správné místo. Roku 1645 se za přítomnosti španělského velvyslance na papežském dvoře vznesl a plul kostelem nad hlavami přítomných k patě jednoho z náboženských pomníků. Velvyslanec, jeho žena a ostatní lidé v kostele úžasem ztratili řeč.

Ezechiellovo vidění

Ve starém britském koloniálním tisku vydávaném v Indii bylo uvedeno mnoho případů jogínů sedících v Buddhově pozici ve vzduchu nebo na vodě. Fakíři šplhali na provazy visící ve vzduchu nebo levitovali, držíce v ruce hůl.

Andrew Tomas uvádí poměrně nedávný (1951) případ levitace v Nepálu. Zapsal jej E. A. Smythies, zdejší vládní poradce. Zmiňuje se v něm o svém mladém domorodém sluho-
vi, který byl v transu: „Jeho hlava a tělo se trásly a chvěly, jeho tvář byla zbrocena potem a vydával ty nejpodivnější zvuky. Připadalo mi, že určitě nevnímá, co provádí, a ani neví, že na něj spolu se mnou zírám kroužek dost vyděšených sluhů otevřenými dveřmi ze vzdálenosti nějakých osmi nebo deseti stop. Trvalo to asi deset minut až čtvrt hodiny a pak se náhle (se zkříženými nohama a zařatými pěsti) vznesl asi dvě stopy do vzduchu a po vteřině dopadl tvrdě zpět na zem. To se opakovalo ještě dvakrát, přesně stejným způsobem, až na to, že se jeho ruce a nohy oddělily.“

Tomas navíc tvrdí, že „podle dva tisíce let staré Súrja Síd-
dhanty se sídhové, adepti vysoké vědy, mohli stát buď extrémně těžkými, nebo lehkými jako pírko. Starověké pojetí gravitace jako síly spíše proměnlivé než stálé je samo o sobě velmi zajímavé, jelikož neznáme nic, co by podle fyzických zkušeností starověkých brahmánů naznačovalo, že se předměty mohou stát těžšími nebo lehčími.“

V roce 1939 prohlásil švédský letecký návrhář Henry Kjellson, že byl svědkem toho, jak tibetští mniši přivedli k levitaci kámen tím, že bubnovali na velké bubny. Ve své knize, vydané ve Švédsku, popisuje, že to bylo 14 velkých nebo středních bubnů, zavěšených za rám, doprovázených trumpetami a zástupem 200 mnichů. Mniši tloukli na bubny v pravidelném rytmu, dokud se velký žulový blok nevznesl nad útes. Tento těžký kamenný blok se údajně obloukem vyhoupl do vzduchu a přistál na skalním převisu strmé hory, 250 metrů nad zástupem.

Kjellson údajně celou událost nafilmoval na 16milimetrový film, ale snímky nebyly nikdy uveřejněny. NASA studovala použití trub a bubnů k akustické levitaci předmětů a je zajímavé srovnat moderní stereoreproduktor ve tvaru kužele s fotografiemi a nákresey létajících talířů. Vypadají velmi

podobně! Trouby byly použity v biblické bitvě o Jericho ke stržení městských hradeb. Ultrazvukové zbraně, používající k ničení zvukové vlny, jsou dnes skutečností. Bylo tomu tak i ve starověku?

Známa francouzská cestovatelka Alexandra David-Neelová, která zemřela roku 1969 ve věku 101 let, popisuje v knize *With Mystics and Magicians in Tibet* (S mystiky a kouzelníky v Tibetu) své zvláštní zkušenosti s levitací v této zemi, kde žila čtrnáct let: „Bez jakéhokoli přehánění mohu říct, že mě má omezená zkušenost a to, co jsem slyšela od důvěryhodných lamů, přesvědčily, že člověk může dosáhnout stavu, v němž necítí váhu svého těla.“

Autorka měla to štěstí, že viděla lamu krácejícího ve spánku, neboli „lunggomba“. Tito lamové se dokázali téměř zbavit své váhy a po dlouhodobém tréninku se mohli vznášet ve vzduchu. Lama, kterého viděla na své cestě po severním Tibetu, vyskakoval do vzduchu „s pružností balonu a odrazil se od země vždy, když se jí dotkl nohou“.

Tibetáné Alexandru David-Neelovou varovali, aby se nepokoušela lamu zastavit nebo na něho hovořit, protože by mu to mohlo způsobit smrt z šoku. Jak je lama míjel výjimečnou rychlostí svého vlnivého běhu, francouzská cestovatelka a její společníci se rozhodli, že jej budou sledovat na koních. Ale přestože měli tak vynikající dopravní prostředek, nedokázali s lamou držet krok. Říká se, že v tomto stavu podobném transu je „lunggomba“ stále schopna uvědomovat si terén a překážky na cestě.

Alexandra David-Neelová získala určité velmi závažné informace o tomto druhu levitace. Ráno, večer a noc jsou prý pro tyto spící poutníky vhodnější než poledne nebo odpoledne. Možná že tedy existuje nějaká souvislost mezi postavením Slunce a gravitací.

Tato schopnost se prý dá vypěstovat hlubokým rytmickým dýcháním a duševním soustředěním. Po dlouhých letech cvičení se lamovy nohy již nedotýkají země a on se začne vznášet, klouzaje vzduchem s velkou mrštností, jak píše David-Neelová. Dodává, že někteří lamové si uměle zvyšují gravitaci tím, že nosí těžké řetězy, aby neodpluli do vesmíru!

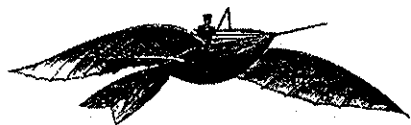
Je zřejmé, že levitace je vhodná pouze pro někoho, i když

je zajímavá pro své nerespektování fyzikálních „zákonů“. My se však nyní budeme zabývat základními principy létajících strojů.

Rámma říše v Indii

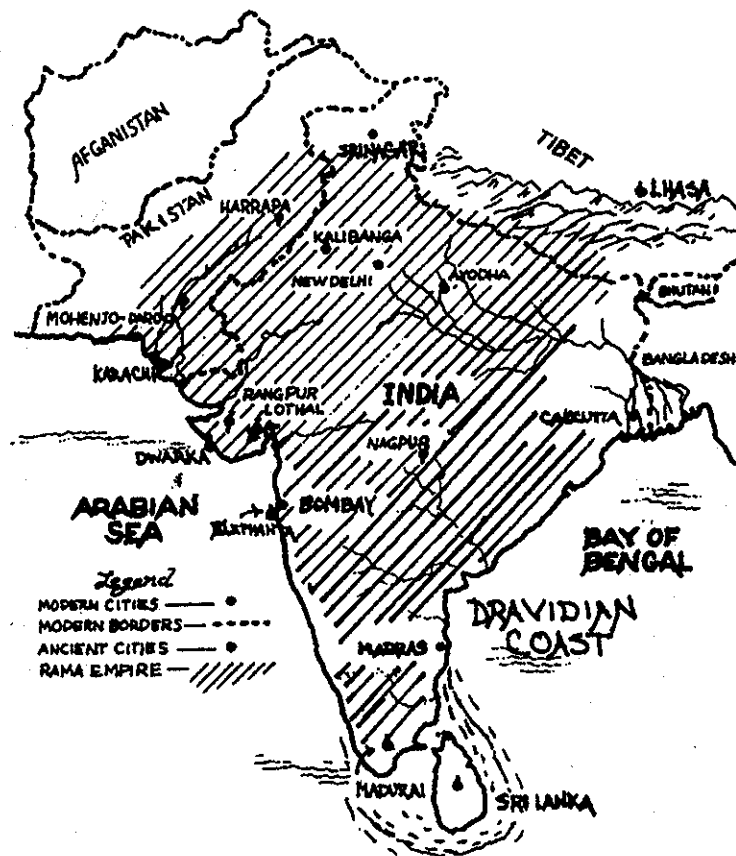
Myšlenka, že civilizace se zrodila v Sumeru, je z archeologického hlediska celkem nová, protože se objevila s britskými a německými vykopávkami v polovině devatenáctého století. V té době byl Sumer uznán za nejstarší civilizaci na světě, všechny ostatní známé byly určeny jako pozdější. Věda v podstatě prohlásila, že člověk žil desetitisíce a statisíce let v neorganizovaném chaosu až do doby Sumerů, asi 9000 let př. n. l. Dnes však již Sumer není považován za nejstarší kulturu na světě. Existují teorie o tom, že kultury starověké Indie a jihovýchodní Asie jsou ještě starší.

Indické záznamy o historii Země tvrdí, že indická kultura již existuje doslova desetitisíce let. Přesto se všichni „odborníci“ až do roku 1920 shodovali na tom, že původ indické civilizace lze datovat do doby výpravy Alexandra Velikého na tento subkontinent, k níž došlo roku 327 př. n. l. – plus minus několik málo století. Avšak to ještě nebyla objevena

města Harappa a Mohendžo-Daro v dnešním Pákistánu. Později byla odkryta a vykopána další města se stejným půdorysem, včetně Kot Didži poblíž Mohendžo-Dara, dále Kalibangan a Lothal, přístav v indickém Gudžarátu. Přístavní město Lothal je dnes na míle daleko od oceánu.

Objevy těchto měst přinutily archeology posunout počátky indické civilizace o tisíce let dál do minulosti, jak tvrdili sami Indové. Překvapením pro dnešní badatele pak byla skutečnost, že tato města byla velmi vyspělá a moderní. Způsob, jakým byla postavena v pravidelných blocích, s ulicemi protínajícími se v pravých úhlech a rozdělenými na čtvrti, vedl archeology k názoru, že města byla předtím, než byla vystavěna, naplánována jako celky – což je vskutku pozoruhodný příklad velmi starého plánování měst. Ještě pozoruhodnější

Rámma říše v jižní Asii podle původních odhadů. Dnes existují důkazy, že zasahovala také na území Afghánistánu a Íránu a pravděpodobně rovněž do Indonésie, jihovýchodní Asie a Pacifiku

je, že instalační systémy těchto velkých měst jsou tak sofistikované, že jsou lepší než systémy mnoha pákistánských (a dalších) měst současnosti. Kanalizace byla zakrytá a většina domů měla toalety a tekoucí vodu. A co víc, všechny vodovodní a odpadní systémy byly dokonale oddělené.

Tato vyspělá kultura měla své vlastní písmo, které nebylo nikdy rozluštno, a používala osobní hliněné pečeti, podob-

né těm, které dodnes používají Číňané, k úřednímu potvrzení dokumentů a dopisů. Některé z pečeti představují figury zvířat, která jsou nám dnes neznámá!

Na rozdíl od jiných národů, jako byli Egypťané, Číňané nebo Peruánci, starověcí Hindové nemuseli všechny své historické knihy na příkaz zničit, takže se nám uchovaly jedny z mála pravdivých dokumentů o starobylé a přitom vědec-

ky velmi vyspělé minulosti. Moderní badatelé si hindských textů vysoce cení, protože jsou jedním z posledních křehkých spojení se starověkými knihovnami minulosti. Supercivilizaci, známou jako Ráмова říše, popisuje staroindický epos *Rámájana*, který v sobě ukrývá klíč k pravdě minulosti. Jeho autorství je připisováno legendárnímu indickému básníkovi Válmíkimu.

Rámájana popisuje život a činy mladého prince jménem Ráma, syna krále Dašarathy ze severoindické Ajódhji. Ráma se ožení s krásnou ženou jménem Síta. Po několika letech manželství Síta uteče (nebo je unesena) Rámovým nepřitelem, králem démonů Rávanou. Rávana odveze Sítu na své vimáně do svého hlavního města, které leží na ostrově zvaném Lanka (Srí Lanka). Ráma ji s pomocí opičího vojska vedeného Hanumánem osvobodí a Rávana je zabit. Přivede si Sítu zpět do svého rodného města Ajódhji, kde se ona sama za nevěru vyhostí do lesa. Ráma ji po letech útrap nakonec vezme k sobě zpět a pak žijí již navždy šťastně.

Za město Ajódhja, zmíněné v *Rámájaně*, je považováno městečko Ayodha v severní Indii. Odehrává se zde každoroční hinduistický festival a model vimány je nesen v průvodu po městě. Nedávno (v únoru 1998), jak praví zpráva z časopisu *Motilal Banarsidass Newsletter* o archeologii indického subkontinentu, prohlásil penzionovaný profesor zeměpisu S. N. Pande, že Ráмова Ajódhja ležela vlastně v Afghánistánu. Dr. Pande řekl, že současná Ayodha vznikla kolem roku 800 př. n. l., zatímco události *Rámájany* jsou mnohem starší.

Dr. Pande tvrdí, že starověké město Ajódhja bylo přesta-

věno jako město Kušak, známé podle kmene Kaši a později podle jména Ráмова syna Kuši.

Ajódhja a Kaši se tak staly v těch dobách synonymy. Je trochu zvláštní představa, že se většina událostí *Rámájany* a *Mahábháraty* odehrávala jak v Persii a Afghánistánu, tak na indickém subkontinentu. Pokud však vezmeme v úvahu tradiční spojení mezi východním Středomořím, Persií a Indií, nemusí nás to překvapit. Překvapením však jsou příběhy o starověkých letech a vzdušných válkách.

*Ráma vládl zemi po jedenáct tisíc let.
Pořádal slavnosti, které trvaly celý rok,
právě v tomto najmišském lese.
V té době byla celá tato země jeho královstvím
před jedním světovým věkem,
dávno před námi a daleko v minulosti.
Ráma byl králem od středu světa
až ke břehům čtyř oceánů.*

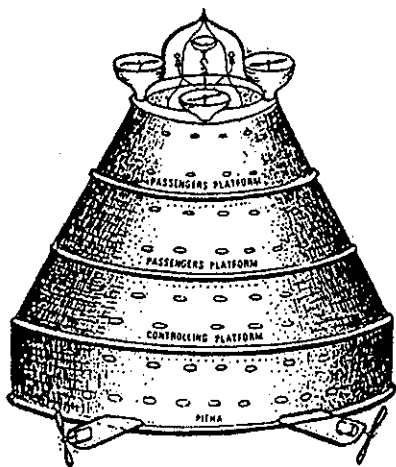
– Počáteční kapitola Válmíkiho *Rámájany*

Polejte přátelskou oblohou v létající indické vimáně

Téměř každý hinduista a buddhista na světě – a jsou to stamiliony lidí – slyšel o starověkých létajících strojích, zmiňovaných v *Rámájaně* a dalších textech jako vimány. Vimány se vyskytují dokonce i dnes v běžné indické literatuře a ve zprávách médií. V největším indickém deníku *Times of India* se 8. dubna 1999 objevil článek nazvaný „Letecká dráha“ od indického žurnalisty Mukula Šarmy. Článek pojednával o vimánách a starověkých válkách:

Podle některých výkladů zachovaných textů to vypadá, že indická budoucnost se odehrála již dávno v její minulosti. Vezmeme případ *Jantry Sarvasvy*, kterou prý napsal mudrc Mahariši Bhardwaj.

Skládá se ze 40 částí, z nichž jedna, *Vajmanika Prakarana*, pojednávající o astronautice, má osm kapitol, sto témat a 500 sůter.

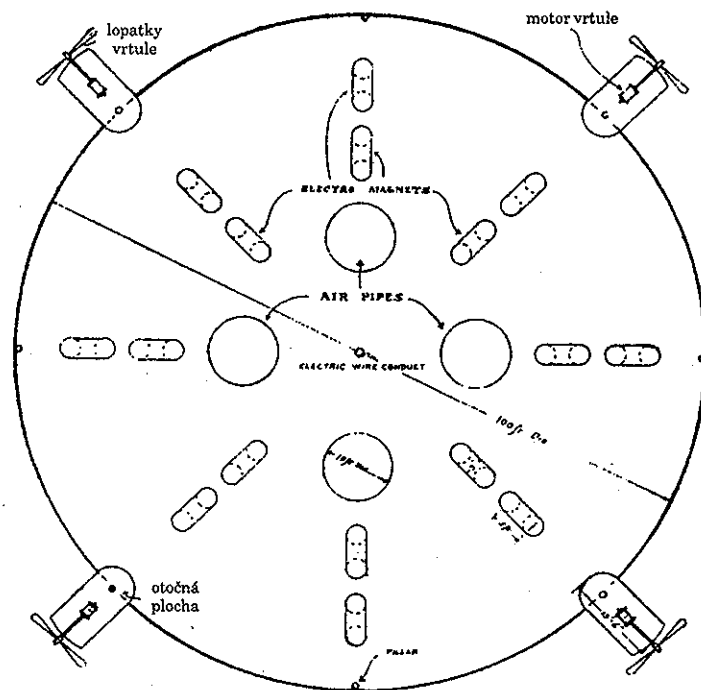

Podle starověkých textů existovaly čtyři druhy vimán:

1. rukma vimána ve tvaru disku nebo okrouhlá
2. sundara vimána, rovněž okrouhlá, ale na koncích zašpičatělá jako raketa
3. šakuna vimána, okřídlený stroj se středovou věží
4. tripura vimána, stroj ve tvaru tubusu nebo doutníku

technicky vybavená k vidění a zaznamenávání věcí, lidí, událostí a situací odehrávajících se v nepřátelských letadlech; musela stále evidovat směr pohybu ostatních letounů v okolí; musela být schopná uvést nepřátelskou posádku do stavu polobezvědomí, intelektuálního umrtvení nebo úplné ztráty vědomí; být schopná ničení; vybavená posádkou pilotů a spolupasažérů, kteří se umějí přizpůsobit klimatu, v němž se pohybují; schopná regulovat vnitřní teplotu; postavená z velmi lehkých kovů pohlcujících žár; vybavená mechanismem, který zvětšoval nebo zmenšoval obrazy a zesiloval nebo zeslaboval zvuky. Nehledě na to, že taková mašinka by připomínala něco mezi nejmodernějším Stealth Fighterem (nejlepší

Bhardwaj zde popisuje vimány neboli letouny, které lze rozdělit do tří skupin: (1) ty, které cestují z místa na místo; (2) ty, které cestují ze země do země; (3) ty, které cestují z planety na planetu. Zvláštní místo mezi nimi zaujímal vojenská letadla, jejichž funkce byly definovány některými skutečně pozoruhodnými detaily, které dnes čteme jako dokonalou science fiction. Musela být například nepropustná, nerozbitná, nehořlavá a nezničitelná, schopná zastavit se okamžitě na mrtvém bodě; dále neviditelná pro nepřítele; schopná naslouchat konverzaci a zvukům v nepřátelských letadlech;

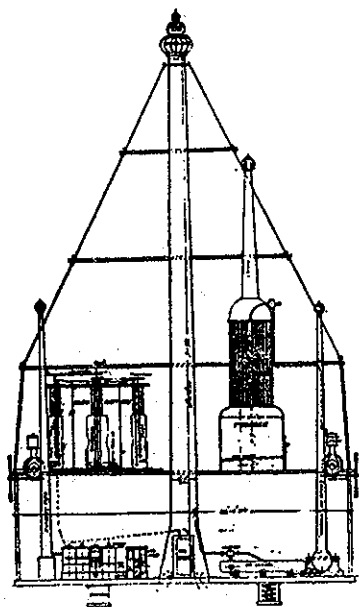
Rukma vimána:
plán základny neboli pithy

Kresba T. K. Ellappy z roku 1923, návrh Pandit Subbaraja Šastry z Anekalu, Bangalore

(Nakresleno podle staroindických textů o vimánách)

americký vojenský letoun – pozn. př.) a létajícím talířem, neznamená to snad, že staří Indové dobře znali vzdušné a kosmické lety a že se v Indii rozvíjela výroba letadel, zatímco zbytek světa se právě chystal zvládnout základy zemědělství? Ne tak docela (přijetí absence důkazů není důkazem, že tyto důkazy neexistují), protože výrobní postupy, popsány níže, jsou neskutečně rozvláčné a záměrně nejasné.

Ale přinejmenším to svědčí o představivosti, která bere dech a která by nás – kdyby byla někdy realizována – přivedla ještě dál než *Hvězdné války*.

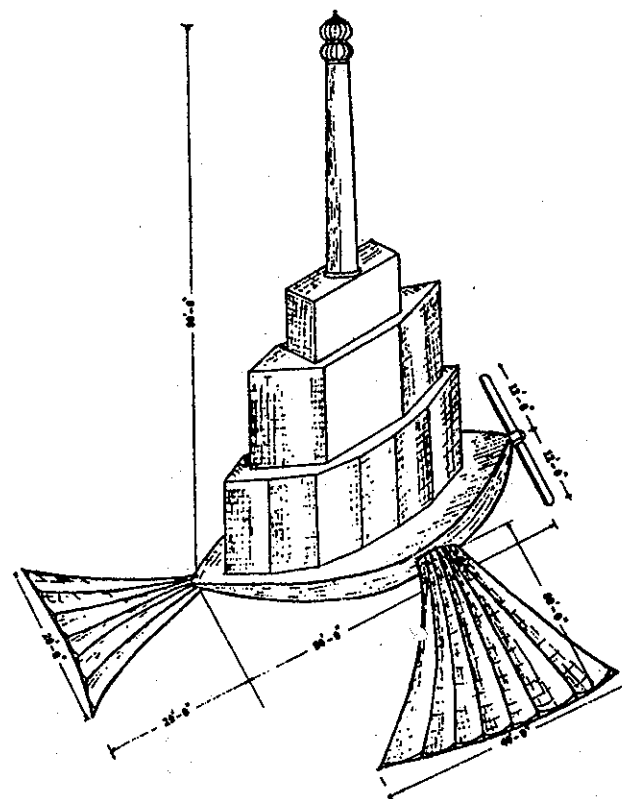
Sundara vimána:
podélný řez

Kresba T. K. Ellappy z roku 1923, návrh Pandit Subbaraja Šastry
z Anekalu, Bangalore

(Nakresleno podle staroindických textů o vimánách)

Podle uvedeného článku by se mohlo zdát, že moderní Indové nyní hledí na svou minulost jako na jistý druh science fiction. Ve starověké hindské literatuře jsou vzdušné bitvy a honičky běžné. Když čtete jejich eposy, napadají vás Buck Rogers, Flash Gordon a *Hvězdné války*.

Jak tyto létající lodi vypadaly? Staroindická *Mahábhárata* hovoří o vimáně jako o „vzdušném vozu s bočními stranami ze železa, vybaveném křídly“. *Rámájana* popisuje vimánu jako dvoupatrový okrouhlý (válcovitý) létající stroj se vstupními otvory a kupolí. Létala „rychlostí větru“ a vydávala „melodický zvuk“ (zvuk odstředivého pohybu?). Starověké indické texty o vimánách jsou tak početné, že jen odkazy na ně by zabraly přinejmenším celou jednu knihu. Mezi jinými je

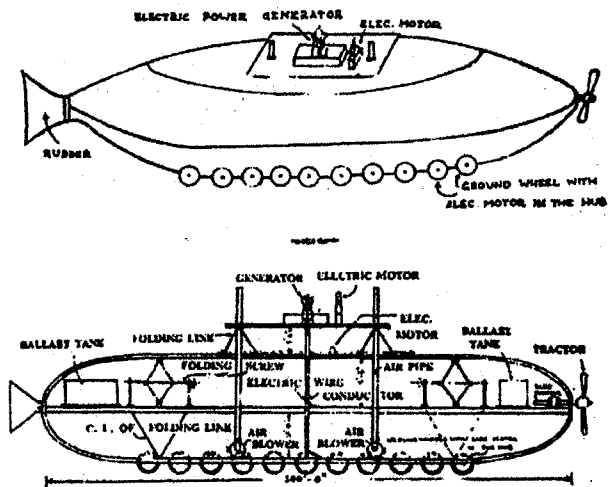

Šakuna vimána:
pohled z perspektivy

Kresba T. K. Ellappy, z roku 1923, návrh Pandit Subbaraja Šastry
z Anekalu, Bangalore

(Nakresleno podle staroindických textů o vimánách)

to například moje kniha *Vimana Aircraft of Ancient India & Atlantis* (Vimány – létající stroje starověké Indie a Atlantidy). Sami Indové napsali v minulosti celé letecké manuály o údržbě a ovládní různých typů vimán. *Samaranga Sūtradhara* je vědecké pojednání zabývající se všemi možnými aspekty cestování vzduchem ve vimáně. Obsahuje 230 strof, zabývajících se konstrukcí, startem, cestováním na

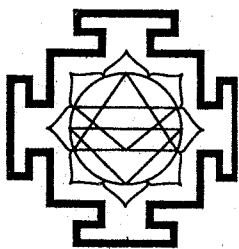

Tripura vimána:
pohled z perspektivy a podélný řez

vzdálenost tisíce mil, normálním i nuceným přistáním, a dokonce možným střetem s ptáky. Existovaly by tyto texty (a ony opravdu existují), kdyby zde nebyla ona skutečnost, kterou popisují? Tradiční historici a archeologové prostě takové písemnosti ignorují jako bujné fantazie skupiny nadopovaných starověkých spisovatelů. A kde jsou tedy všechny tyto vimány, o kterých píší? Možná jsou k vidění každodenně po celém světě a říká se jim UFO!

Andrew Tomas říká: „Rozlišujeme dvě kategorie starověkých sanskrtských textů – záznamy faktů, známé jako *Manusa*, a mytickou a náboženskou literaturu, známou jako *Dajva*. *Samaranga Sútradhara*, která patří k typu literatury faktu, se zabývá cestováním ve vzduchu ze všech úhlů... Je-li toto science fiction starověku, pak je to ta nejlepší, jaká kdy byla napsána.“

V roce 1875 byla v jednom z indických chrámů znovuobjevena *Vaimanikašástra*, text ze 4. století př. n. l., jehož autorem je Mahariši Bhardwaj.

Knihy (převzatá ze starších textů, jak říká autor) se zabývá provozem starověkých vimán a obsahuje informace o řízení, opatření pro dlouhé lety, ochranu létající lodi před bouří a bleskem i jak převést provoz na sluneční energii nebo nějaký jiný „bezplatný“ zdroj energie, možná nějaký druh „provozu na gravitační energii“. O vimánech se říkalo, že startují ve svislé poloze a mohou se vznášet po obloze jako vrtulníky nebo vzducholodi dnešní doby. Bhardwaj se odvolává na ne méně než sedmdesát autorit a deset odborníků na létání ve starověku. Tyto prameny jsou nyní ztraceny.

Vimány se shromažďovaly na místě zvaném „vimána griha“ čili v hangáru. Byly prý poháněny nažloutlou bílou kapalinou a používaly se k různým účelům. Létající lodi se vyskytovaly po celém světě, pokud máme věřit těmto zdánlivě za vlasy přitáženým příběhům a pohlížet na ně podle archeologických důkazů. Kromě toho, že sloužily k cestování, byly bohužel tyto létající lodi používány obyvateli Rámovy říše a Atlantidy také jako lodi válečné.

Planina Nazca v Peru je velmi slavná, protože z velké nadmořské výšky vypadá jako komplikovaně zkonstruované a velmi matoucí letiště. Někteří badatelé zastávají teorii, že to bylo jakési předsunuté stanoviště Atlantidy. Stojí za povšimnutí, že Rámová říše měla také svá předsunutá stanoviště: Velikonoční ostrov, ležící téměř přesně na protilehlém bodě zeměkoule k Mohendžo-Daru, vyvinul svůj vlastní psaný jazyk, podivný rukopis, ztracený pro dnešní obyvatele, ale zachovaný na kamenných tabulích a jiných rytinách. Tento zvláštní rukopis byl nalezen pouze na jediném dalším místě na světě: v Mohendžo-Daru a v Harappě! Je možné, že by Rámová říše a Atlantida používaly obchodní síť operující až za Tichým oceánem?

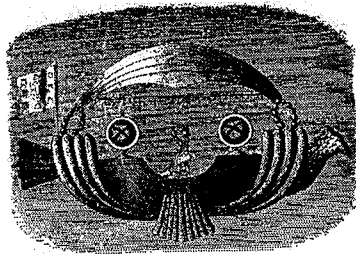

Vimána zobrazená
na chrámovém reliéfu
v jeskyních Ellora, Indie

Vzdušné války ve starověké Indii

Starověké indické epy zacházejí do pozoruhodných detailů při líčení vzdušných válek před deseti tisíci lety. Do takových detailů, že jeden slavný oxfordský profesor zařadil do své knihy o starověkých válkách celou jednu kapitolu na toto téma!

Podle indického učence Rámačandry Dikšitara, oxfordského profesora, který téměř před šedesáti lety napsal knihu *War in Ancient India* (Válka ve starověké Indii, 1944), „za současné světové situace nemůže být zajímavější otázky, než

je indický přínos vědě o aeronautice. V naší rozsáhlé literatuře purán a v literatuře epické je mnoho příkladů toho, jak skvěle ovládli starověcí Indové vzdušný prostor. Přitom prohlásit vše, co tato literatura uvádí k danému tématu, jako výmysly a rovnou to odmítnout jako nereálné

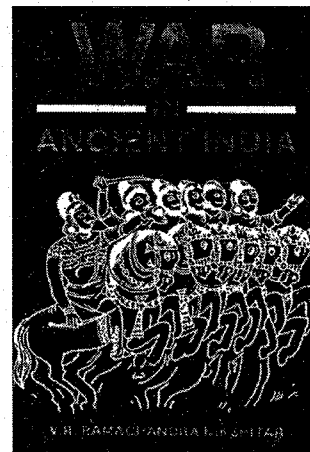
bylo donedávna běžnou praxí západních i východních učenců. Sama myšlenka létání byla znevažována a lidé zacházeli tak daleko, že tvrdili, že je pro člověka fyzicky nemožné používat létající stroje. Ale dnešní doba se svými balony, letadly a dalšími létajícími stroji přinesla obrovskou změnu našeho názoru na létání“.

Dr. Dikšitar dále říká: „Ráмова nebo Rávanova létající vimána byla vykládána jako pouhý sen bájeslovců, dokud ve dvacátém století nespatriily světlo světa letadla a vzducholoďi. Mohanastra neboli ‚šíp nevědomí‘ starých Indů byla donedávna legendárním stvořením, dokud jsme jednoho dne neslyšeli o bombách nesoucích jedovaté plyny. Dlužíme mnoho těm zapáleným vědcům a průzkumníkům, kteří se nevzdávali a vytrvale se spouštěli se svými pochodněmi hluboko do jeskyní a pozůstatků starých civilizací a vynášeli odtud cenná svědectví o úžasných výtvořech lidstva v mlhavém starověku.“

Dr. Dikšitar se také zmiňuje o tom, že ve védské literatuře se v jedné z bráhman objevuje popis lodi, která se plaví po

nebesích. „Tato loď je Agniliotra, u níž ohně Ahavaja a Garhatja představují dva její aspekty, směřující k nebesům, a kormidelníkem je Agnihotrin, který poskytuje mléko třem Agni. Dále v ještě starší Rgvédě Samhitě čteme o tom, že Asvinové bezpečně odvezli zachráněného Bhuju okřídlenými loděmi. Tento spis může odkazovat k letecké navigaci ve starších dobách.“ Dále dr. Dikšitar komentuje slavný text *Vimanikašástra*:

V nedávno vydané knize *Samaranga Sútradhara* je věnována celá kapitola o 230 strofách konstrukčním principům, které jsou základem různých létajících strojů a dalších motorů, používaných k vojenským a jiným účelům. Jsou zde důkladně vysvětleny přednosti používání strojů, především strojů létajících. Zvláště se zdůrazňuje, že mohou útočit na viditelné i neviditelné předměty, že se dají používat libovolně a pro potěšení, že jejich pohyb je nepřerušovaný, že jsou silné a trvanlivé, zkrátka že mají schopnost dělat ve vzduchu vše, co se dá dělat na zemi. Po vyjmenování a vysvětlení velkého množství dalších výhod autor výklad uzavírá tím, že se jimi dají uskutečnit dokonce i věci nemožné. Těmto strojům jsou obvykle připisovány tři druhy pohybu – stoupání, překonávání vzdáleností tisíců mil atmosférou a nakonec přistání. V létajícím voze prý člověk může vystoupat do Surja-mandaly, „sluneční oblasti“, a do Naksatry-mandaly, „hvězdné oblasti“, a rovněž cestovat různými oblastmi vzduchem nad mořem a zemí. Tyto vozy se prý pohybují tak rychle, že hluk, který způsobují, je na zemi slyšet jen slabě. Přesto stále někteří skeptici vyjadřují pochybnosti a ptají se: „Byla to pravda?“ Ale důkazy ve prospěch této pravdy jsou nepopiratelné.

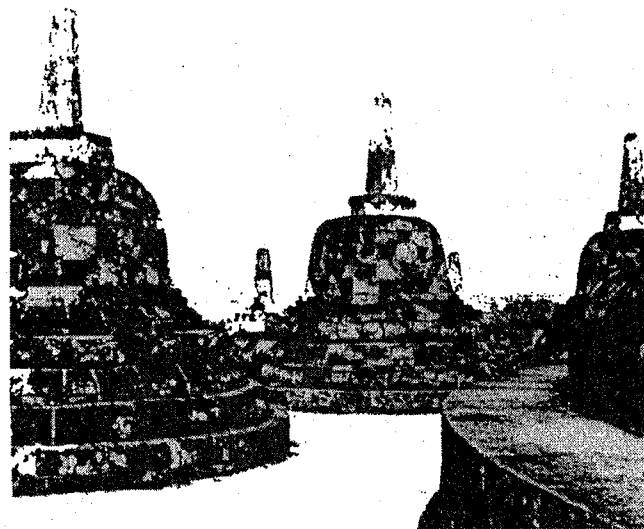
Kniha dr. Dikšitara,
vydaná roku 1944

Je zde popsána výroba strojů k útoku a obraně, jež se používají na zemi a ve vzduchu. Když krátce srovnáme létající stroje, o nichž se toto dílo evidentně zmiňuje, zjistíme, že měly různé tvary – vypadaly jako sloni, koně, opice, různé druhy ptáků a vozů. Takováto vozidla byla obvykle vyrobena ze dřeva. Povšimněme si v této souvislosti následujících detailů, abychom měli představu o materiálech a velikostech, tím spíš, že žijeme v době pevných létajících lodí, cestujících vzduchem po dlouhé časové úseky a rovněž na dlouhé vzdálenosti.

Létající vůz je vyroben z lehkého dřeva a vypadá jako velký pták s pevným a dobře tvarovaným tělem, které má uvnitř rtuť a vzadu oheň. Má dvě velkolepá křídla a je poháněn větrem. Létá v atmosféře na dlouhé vzdálenosti a přenáší s sebou několik osob. Vnitřní konstrukce připomíná nebesa stvořená samotným Brahmou. K výrobě těchto strojů se rovněž používá železo, měď, ocel a další kovy. To vše dokazuje, jak vysoce bylo v Indii vyvinuto umění tohoto oboru. Takovéto podrobné popisy by měly přesvědčit kritiky, že vimány a podobná vzdušná vozidla, zmiňovaná ve starověké indické literatuře, nemohou být odkázána do říše mýtů.

Starověké texty rovněž zdůrazňují, že vimány byly skutečnými, reálně existujícími stroji, kdežto kontakt s duchovním světem, anděly nebo vílami byl něco úplně jiného. Dr. Dikšitar k tomu dodává:

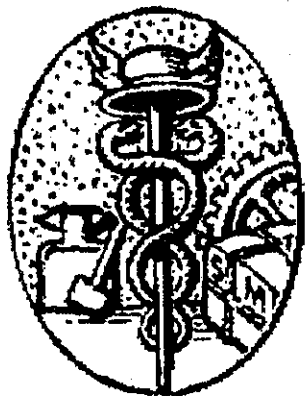
Starověcí pisatelé zcela jistě rozlišovali mezi mytickými vzdušnými válkami, které označovali jako „dajva“, a válkami skutečnými, označovanými jako „manusa“. Některé války, zmiňované ve starověké literatuře, patří k typu „dajva“, jelikož se odlišují od „manusa“. Příkladem války „dajva“ je bitva mezi Sumbhou a bohyní Durgou. Sumbha byl poražen a zřítíl se dolů na zem. Brzy se zotavil a znovu vzlétl a zoufale bojoval, dokud nakonec nespádl mrtev na zem. A dále, ve slavné bitvě mezi „nebešťany“ a asury, podrobně popsané v *Harivamse*, asura Maja házel shora kameny, skály a stromy, ačkoli hlavní boj se

Borobudur v Indonésii: postavy Buddha jako by se vznášely v létajících talířích

odehrával dole na bitevním poli. Podobná taktika se objevila ve válkách mezi Ardžunou a asurou Nivatakavakou a mezi Karnou a Rakšasou, při nichž byly z nebeských oblastí vrhány dolů šípy, oštěpy, kameny a další střely.

Bráhman Galava popisuje krále Satrudžitu a jeho koně jménem Kuvalaja, který měl moc odnést krále na jakékoli místo na zemi. Pokud je tento popis založen na skutečnosti, musel to být létající kůň. Jak ve *Višnupuráně*, tak v *Mahábháratě* jsou odkazy na to, že Krišna létal vzduchem na Garúdovi. Tyto popisy by buď musely být smyšlené, nebo se týkají stroje ve tvaru orla, létajícího vzduchem. Subrahmanja používal jako své vozidlo páva a Brahma labuť. Dále asura jménem Maja prý vlastnil oživený zlatý vůz se čtyřmi silnými koly, který měl objem 12 000 tehdejších měrných jednotek a tu úžasnou moc letět, kam jste si přáli. Byl vybaven rozličnými zbraněmi a nesl obrovské zástavy...

Rtuťové motory a texty o vimánách

Snad nejcennějších informací se nám dostalo z Bhardwajovy *Vimánikašastry*, kde je popis zařízení, které dnes známe jako rtuťový turbomotor.

V páté kapitole *Vimánikašastry* se Bhardwaj odvolává na starověké texty a popisuje podle nich výrobu rtuťového turbomotoru.

Připravte si čtvercovou nebo kruhovou základnu o šíři 9 palců ze dřeva a skla, označte střed a zakreslete čáry v 8 směrech, vzdálené od sebe asi 1,5 palce směrem k okraji, a na každou čáru připevněte 2 závěsy, aby se dal motor otevírat a zavírat. Do středu umístěte 6palcový otočný čep a čtyři trubičky vyrobené z kovu *višvodara*, vybavené závěsy a kroužky ze železa, mědi, mosazi nebo oceli, a upevněte je na kolíky na čarách v několika směrech. Pak to vše zakryjte.

Připravte si zrcadlo s dokonalým povrchem a připevněte je na *dandu* neboli čep. Na základnu čepu by měla být upevněna elektrická *jantra*. Dále na základnu, střed a vrchol čepu nebo po jeho stranách umístěte krystalky nebo skleněné korály. K patě čepu připevněte zrcadlo ve tvaru kruhu nebo poháru, aby přitahovalo sluneční paprsky, a na západ od něho umístěte obrazový reflektor. Pracovní postup jeho výroby je následující:

Nejprve čep nebo tyč napněte pohybem *keele* neboli vypínače. Zrcadlo k pozorování připevněte k základně čepu a dospod připevněte nádobu se rtutí, v níž je krystal s otvorem. Otvorem v chemicky očištěném krystalu protáhněte citlivé dráty a připevněte je ke koncovým korálkům v rozličných směrech. Uprostřed čepu se umístí sluneční zrcadlo očištěné hořčičným plynem. K patě čepu se pak postaví nádoba se solnou tekutinou *ručaka*, do níž se upevní krystal se závěsem a dráty.

Doprostřed dna této nádoby se umístí okrouhlé zrcadlo ve tvaru číše, aby přitahovalo sluneční paprsky. Na západ od něho by se mělo umístit odrazové zařízení. Na východ od nádoby se slanou vodou se umístí elektrický generátor a k němu se připojí dráty vedoucí od krystalu. Proud z obou *janter* by měl procházet krystalem v nádobě se slaným roztokem *ručaka*. Osm částí sluneční energie v slunečním reflektoru a dvanáct částí elektrické energie by mělo procházet přes krystal do rtuti a odtud do univerzálního odrazového zrcadla. A pak se toto zrcadlo nastaví ve směru oblasti, která má být fotografována. Obraz, který se objeví v předních čočkách, se odrazí krystalem do solného roztoku. Obraz, který se objeví v zrcadle, bude pravdivý a umožní pilotovi, aby poznal podmínky dané oblasti a učinil přiměřená opatření, která odvrátí nebezpečí a způsobí škody nepříteli.

Z textu *Vimánikašastry* je zřejmé, že rtuť, magnety, elektřina, krystaly, gyroskopy(?) a čepy plus antény jsou součástmi přinejmenším jednoho druhu vimány. Nedávno obnovené použití krystalů k ezoterickým a vědeckým účelům je v kontextu *Vimánikašastry* velmi zajímavé. Krystaly (v sanskrtu *mani*) byly zřejmě nedílnou součástí vimán, stejně jako jsou dnes součástí digitálních hodinek. Je zajímavé si v této souvislosti připomenout, že tibetská modlitba Óm mani padme hüm je invokací „krystalu (nebo klenotu) v lotosu (mysli)“.

Zatímco není pochyb o tom, že krystaly jsou velmi důležitými a účinnými vědeckými nástroji, je to rtuť, co nás zde znepokojuje.

Rtuť je kovový prvek. Podle Všeobecné encyklopedie je rtuť „kapalný, stříbrobílý, lesklý ušlechtilý kov, známý od starověku. V přírodě se vyskytuje zejména v rudě cinabaritu (rumělký, sulfidu rtuťnatého). Podle *Van Nostrandovy vědecké encyklopedie* byla rtuť získávána již roku 500 př. n. l. z krystalů rumělký, což jsou obvykle „malé a často různorodé hexagonální krystaly, obyčejně klencové soustavy. Původ jejího jména je připisován Hindům“.

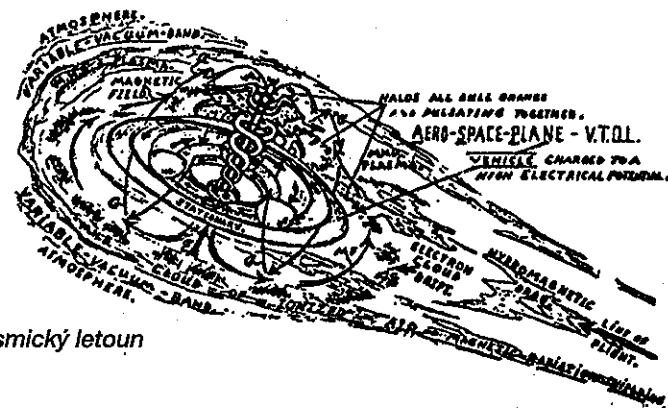
Rtuť byla zcela jistě těžena a používána dávno před rokem 500 př. n. l.; vědecké encyklopedie a podobná literatura bý-

vají totiž příliš konzervativní. Tento kov je pojmenován po poslu bohů římské mytologie. Je to těžká, stříbřitě bílá kapalina, známá pod značkou *Hg* – *hydrargyrum*. Název je odvozen z řeckého slova *hydrargos*, které znamená vodu, stříbro nebo tekuté vyrovnávací zařízení. Při normálních teplotách je rtuť tekutá a rovnoměrně se roztahuje a smršťuje, když se zahřívá nebo ochlazuje.

Když je rtuť zahřívána, uvolňují se páry, které jsou smrtelně jedovaté. Rtuť bývá většinou uzavřena ve skleněných zkumavkách nebo nádobách, které jsou zapečetěné, a tudíž pro člověka, který s nimi manipuluje, neškodné. Turbínové rtuťové parní motory v dnešní době užívají velké množství rtuti, ale jen málo je jí potřeba doplňovat, protože mají uzavřený cirkulační systém. Rtuť a její páry jsou elektricky vodivé. Rtuť zesiluje zvukové vlny, ale nesnižuje přitom kvalitu tónu. Pro rozptýl kovového katalyzátoru, jako je rtuť, v reakční nádobě nebo v regenerátoru může být použit ultrazvuk. Vysokofrekvenční zvukové vlny vytvářejí v tekuté rtuti bubliny. Když se zvýší frekvence bublin, aby odpovídala frekvenci zvukových vln, bubliny implodují a přitom se prudce uvolňuje teplo.

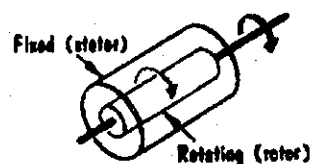
Podle Williama Clendenona, známého znalce jevů UFO a autora knihy *Mercury: UFO Messenger of the Gods* (Rtuť: UFO posel bohů), se ke stabilizaci a pohánění létajících talířů dá používat setrvačnick naplněný rtutí. Gyroskopy na bázi protonů tekuté rtuti se podle Clendenona mohou používat jako gyroskopy citlivé na směr pohybu, pokud se umístí v úhlu 120 stupňů na otočný stabilizační setrvačnick létajícího talíře.

Gyroskopy na bázi protonů tekuté rtuti mají podle Clendenona několik výhod. Zaprvé, těžké protony v atomech rtuti jsou velmi stabilní. Zadruhé, takové gyroskopy nevyžadují zahřívací fázi, kterou potřebují gyroskopy mechanické. Zatřetí, gyroskopy využívající stabilní rtuťové protony nejsou ovlivněny vibracemi a nárazy. Začtvrté, tyto gyroskopy nemají žádné pohyblivé součástky a mohou fungovat donekonečna. A nakonec, atomy rtuti představují nejstabilnější přirozená gyroskopická zařízení, jaká známe, a mají tu dodatečnou výhodu, že ušetří prostor a váhu. To je cenné zvláš-

Kosmický letoun

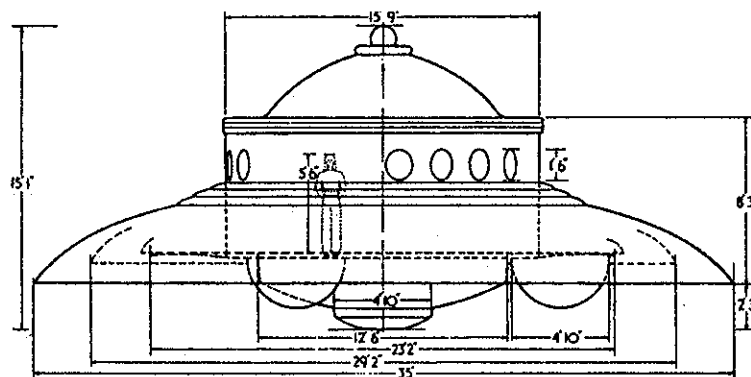
CONVENTIONAL MOTOR.

GYRO MOTOR

Většina motorů má otočnou část uvnitř a pevnou část vně, ale u gyromotorů je umístění opačné

Pérovky z knihy Williama Clendenona *Rtuť: UFO posel bohů*

John F. Fullerton,
Notary Public for State of Washington
Residing in Clallam County, Port
Angeles, Washington.

Dated this 5th day of April, 1967

John F. Fullerton

William D. Clendenon Jr.
Clendenon

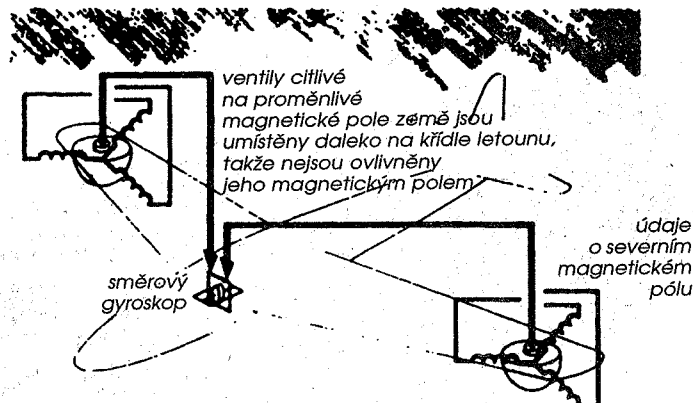
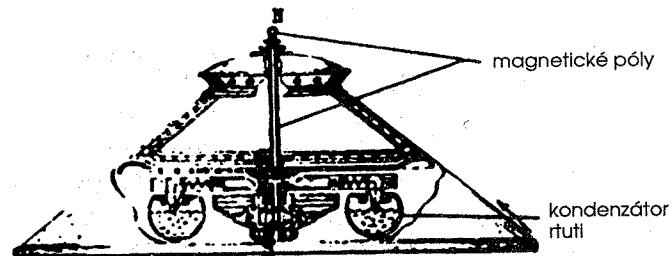
Notary public for State of Washington
Residing in Clallam County, Port
Angeles, Washington. Dated this
11th day of April, 1967

John F. Fullerton

William D. Clendenon Jr.
Clendenon

Z knihy Williama Clendenona
Rtuť: UFO posel bohů

Z knihy Williama Clendenona
Rtuť: UFO posel bohů

tě při letech na dlouhé vzdálenosti, kdy veškerý prostor a zatížení musejí být pečlivě propočteny a zachovány.

Ivan T. Sanderson se zmiňuje o rtuťových motorech a cituje z Bhardwajova textu: „Musí se vyrobít silný, trvanlivý trup, jako veliký létající pták, z lehkého materiálu. Uvnitř se umístí ‚rtuťový motor‘ a pod něj železné zahřívací zařízení. Za pomoci síly skryté ve rtuti, která uvede do pohybu ‚větrný vír‘, může člověk sedící uvnitř cestovat oblohou na veliké vzdálenosti tím nejúčasnějším způsobem.

Podobným způsobem, za použití předepsaných postupů, si může člověk postavit vimánu velkou jako chrám Boha a schopnou pohybu. Do vnitřní konstrukce musí být vestavěny čtyři silné zásobníky naplněné rtutí. Když jsou zahřáty kontrolovaným plamenem v železných nádobách, vimána je díky rtuti schopna vyvinout sílu hromu. A vzápětí se zaskví jako perla na obloze. Pokud je železný motor s dokonale svařenými spoji naplněn rtutí a oheň se zavede do jeho vrchní části, ta úžasná síla je provázena řevem lva.“

Sanderson pak pokračuje obecnou připomínkou, že obsah kulaté nádoby se rtutí se otáčí opačným směrem než otevřený oheň kroužící pod ním a nabírá stále větší rychlost, dokud nepřekoná rychlost otáčení tohoto ohně. Jeho pozorování je jednou z prvních zmínek o zařízení, které dnes nazýváme rtuťový turbomotor.

Caduceus

Mytický bůh Merkur (u Řeků Hermés) byl poslem bohů: létal rychle vzduchem a nosil důležitá poselství a oficiální zprávy od králů, bohů nebo svrchovaných mocností. Když prý bohové chtěli komunikovat, obchodovat nebo rychle a bezpečně přemístit věci z jednoho místa na druhé na velké vzdálenosti, k provedení svých záměrů využili Merkurových služeb.

Merkur nosil okřídlený klobouk a okřídlené sandály, které ho přenesly velkou rychlostí přes moře i zemi. Vždy měl u sebe kouzelné žezlo neboli „caduceus“ – okřídlenou hůl, s níž mohl konat zázračné činy. Tento starověký symbol se v té či oné formě objevuje po celém světě, i když jeho skutečný původ zůstává tajemstvím. Caduceus je tyčka ovinutá dvě-

Merkur, létající posel bohů

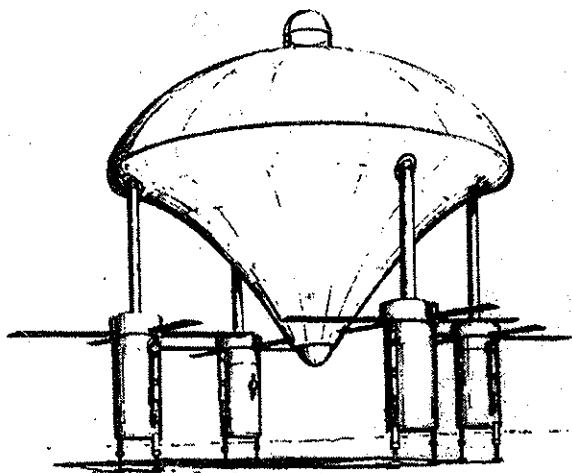

ma hady, která má na konci okřídlenou kouli. Dnes je caduceus užíván jako symbol lékařské profese, což se traduje pravděpodobně už od středověku.

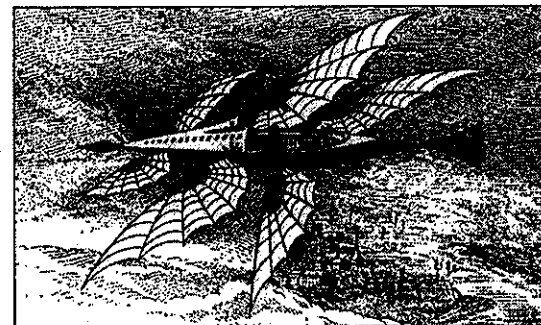
Clendenon ve své knize *Rtuť: UFO posel bohů* tvrdí, že caduceus je starověkým symbolem „elektromagnetického létání a kosmické energie“. Propletení hadi jsou vířivými prstenci pohonné látky, tyčka je kotel se rtuť (startér/anténa) a křídla symbol létání.

Clendenon odvedl obrovský kus experimentální práce s technologií vířivé rtuti podle starověkých textů. Jeho vima, jejíž předlohou byla Adamskiho „průzkumná loď“, se skládá z okrouhlého rámu, který je částečně elektromagnetický a prochází jím rychle pulzující přímý proud. Funguje zhruba takto:

- Elektromagnetická cívka, která sestává z uzavřeného okruhu výměníku tepla/okruhu kondenzační cívky, obsahujícího tekutou rtuť a/nebo její horké páry, je umístěna kolmo k lodi.
- Kruhový vodič (směrová gyroarmatura) je umístěn okolo okruhů budící cívky (výměníku tepla), takže jádro ver-

Ezechielova biblická vize, tak jak se ji pokusil vysvětlit inženýr NASA Joseph F. Blumrich. Byla to vrtulniku podobná vimána?

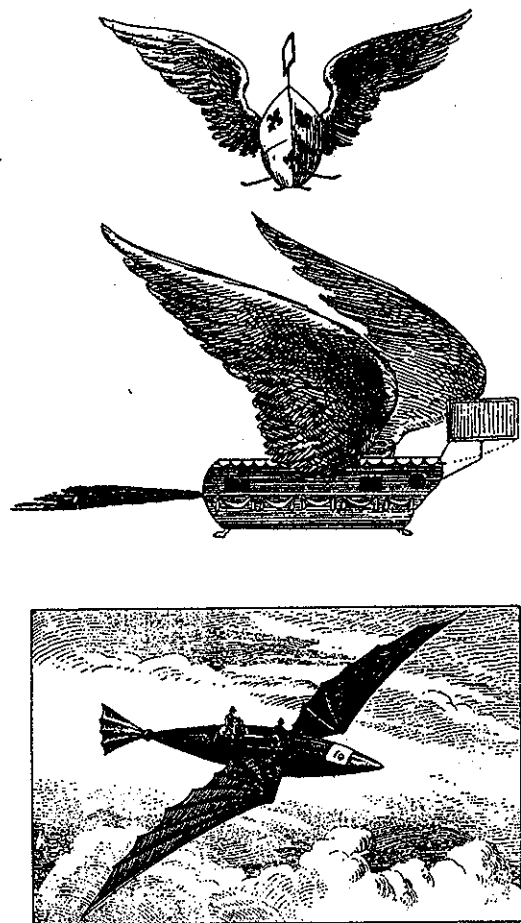
Konstrukční plány letadel v devatenáctém století byly velmi podobné vimánám

tikálního výměníku tepla prochází středem kruhového vodiče.

- Když se do elektromagnetu (cívky výměníku tepla) přivede energie, kruhový vodič je okamžitě vystřelen do vzduchu a s ním celá loď jako komplexní jednotka.
- Pokud je přívod proudu kontrolován odporem ovládaným počítačem (reostatem), armatura kruhového vodiče s lodí se může vznášet nebo plout v zemské atmosféře.
- Elektromagnetické součásti a kruhová armatura (neboli torus) se provozem silně rozpálí. Je-li elektrický proud dost silný, okruh začne horkem slabě červeně nebo oranžovorezavě zářit.
- Tento fenomén (vnější projev fungujícího přírodního zákona) je vyvolán účinkem indukovaného proudu, stejným, jako je působení obyčejného transformátoru.
- Protože odpor mezi elektromagnetem a kruhovým vodičem je vzájemný, lze si představit, že loď je ovlivněna a reaguje na tento fenomén odporu jako komplexní jednotka.
- Odpor vzniká díky těsnému přiblížení magnetického pole ke kruhovému vodiči a může ho být využito jako pohonu k pohybu vpřed nebo ke zpětnému pohybu.

Clendenon tedy vykládá *Samaranga Sútradharu* zcela jinak nežli většina badatelů – a říká: „Za pomoci síly ukryté ve rtuť, která uvádí řídicí, větrný vír do pohybu, může člověk sedící uvnitř cestovat oblohou na veliké vzdálenosti tím nejužasnějším způsobem.“

Je přesvědčený, že velká většina létajících talířů spatřených od roku 1947 jsou vimány buď starověké, nebo moderní výroby. Věří, že slavná průzkumná loď, spatřená Georgem Adamským (a později dalšími svědky), není ani podfuk, ani meziplanetární vesmírná loď. Její rtuťové motory nejsou schopny meziplanetárních letů, jak říká, ale tak jako tato verze vimány jsou určeny pouze pro pozemské lety. Je přesvědčen, že velký počet fenoménů UFO by mohl být vysvět-

Rozličné verze starověkých létajících strojů a vimán

len jako výsledek technologie rtuťových turbomotorů a létajících lodí, které ji používají. Přitom některé z těchto lodí byly starověké – řízené tajemnými lidskými bytostmi, které mohly žít stovky let – a některé moderní výroby, americké, britské a německé.

Co se týče neobvyklých efektů UFO, Clendenon říká, že koule světla, která často obklopuje lodí UFO, je zmagnetizovaná hydrodynamická plazma, horký, stále cirkulující proud vzduchu, který prochází turbínou lodí a je ionizovaný (elektricky vodivý). A ve chvíli, kdy je vidět třpytivý efekt podobný fata morgáně, vyvolaný teplem a doprovázený pulzováním světelné koule, loď vypadá, jako by byla živá a dýchala. Tím se vysvětluje, proč si svědkové některých UFO letů občas mysleli, že vidí živou věc. A může to být také jeden z důvodů, proč loď vypadá, že náhle zmizela, ačkoli je stále na stejném místě a není ani dematerializovaná. Ionizovaná bublina vzduchu obklopující loď UFO může být ovládnuta počítačovým reostatem, takže ionizovaný vzduch postupně prochází všemi barvami spektra a zakrývá tak loď pohledu.

Následující text se objevil roku 1998 na internetu a týká se tajného letounu americké vlády, zvaného TR-3B, který prý je poháněn rtuťovým turbomotorem, jak je popsán v textu *Vimánikašastry*:

„Trojúhelníková antigravitační létající loď – velmi důležitá řeč pronesená na letním zasedání Mezinárodního kongresu UFO 1998 – popisuje 200 stop dlouhou trojúhelníkovou „antigravitační“ loď, která byla postavena a vyzkoušena v areálu S-4 v oblasti 51 v Nevadě. Údajně používá zahříváný rtuťový turbomotor, aby překonala ‚tíhu‘ gravitace.“

Je rtuť prvkem bohů? Je caduceus vertikálním schématem zařízení se rtuťovým turbomotorem? Starověká indická civilizace možná skutečně měla „technologie bohů“.

Koncem všeho učení je znovunabytí ztracené myslí.
– Mencius, asi 282–301 př. n. l.

Na Velký Teton v atlantské létající lodi

V roce 1899 vyšla pod názvem *A Dweller on Two Planets* (Obyvatel dvou planet) neobyčejná kniha. Údajně byla roku 1884 nadiktována „Tibetanem Phylosem“ mladému Kalifornňanovi jménem Frederick Spencer Oliver, který roku 1886 přepsal diktát do rukopisu.

Kniha je dlouhou a komplikovanou historií mnoha osob a karmy vytvořené každou z nich v průběhu jejich mnoha životů. Popisuje, jak se prolínaly karmické vztahy a události „amanuensise“ (Fredericka Spencera Olivera a jeho různých životů) a „Phylose“.

Obyvatel dvou planet byla po více než jedno století oblíbenou okultní knihou, zejména proto, že obsahovala detailní popis života v Atlantidě včetně různých zařízení a technologií, jež byly v době, kdy byla kniha napsána, bezesporu velmi pokročilé. Jak prohlašuje obálka jednoho z vydání, „jedním z největších divů naší doby je tajemný způsob, kterým *Obyvatel dvou planet* předpověděl vynálezy, které moderní technologie uskutečnila až po napsání této knihy“.

Mezi vynálezy a přístroji v knize zmiňovanými jsou ventilyátory (které si umějí poradit se smrtelnými a škodlivými výpary); vakuová lampa (trubice s krystalem osvětleným „sílymi noční strany“); elektrické pušky (zbraně používající elektrinu jako pohonnou energii – vlysové zbraně jsou podobným a velmi čerstvým vynálezem); jednokolejná doprava; vodní generátory (přístroje ke kondenzaci vody z atmosféry) a *vailx* (létající loď na principu levitace a anti-gravitačního odporu).

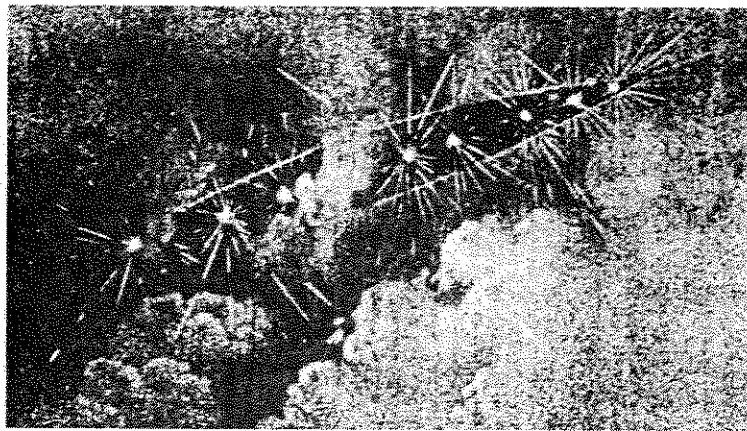
V *Obyvateli dvou planet* hrdina Zailm (dřívější inkarnace Phylose) navštíví Kaiful, hlavní město Atlantidy, a spatří mnoho úžasných elektrických zařízení a jednokolejný dopravní systém.

Dále se seznámí s atlantskými elektromagnetickými le-touny a s rádiem a televizí (nezapomeňte, že tato kniha byla napsána roku 1886). Vysvětluje se zde, že létající loď, podobně jako vzducholoď, jsou elektromagnetické gravitační

podstaty. Pohybují se vzduchem za použití antigravitace a mohou se potápět jako ponorky.

Kniha rovněž popisuje úžasný výlet jednou z létajících lodí do budovy na vrcholu Tetonů. Hlavní hrdina knihy, mladík Zailm, navštíví „Umaur“, kolonii Poseidů. Popis by mohl být výjimečně jasnozřivým viděním starověkého severoamerického kontinentu před jedenácti tisíci lety.

„...Z města Tolta na pobřeží Miti se náš vailx vznesl a uhá-

Dvě ilustrace z knihy vydané roku 1899
Obyvatel dvou planet

něl na sever přes jezero Ui (Velké solné jezero) na jeho severozápadní pobřeží, stovky mil daleko. Na jeho vzdáleném pobřeží se tyčily tři vznešené horské štíty pokryté sněhem, Pitači Ui, podle nichž bylo pojmenováno jezero na jejich úpatí. Na nejvyšším z nich stála, možná již po pět století, budova z těžkých žulových desek. Byla původně postavena k dvojímu účelu, jako místo modliteb k Incalovi (Slunci nebo Bohu) a pro astronomická pozorování, ale v mé době se používala jako klášter. Na vrchol hory nevedla žádná cesta a jediným způsobem, jak se tam dostat, bylo přiletět sem, tak jak jsme to udělali my.“

Dále Frederick Spencer Oliver uvádí, že takovéto masivní zdi ze žulových desek objevil roku 1866 profesor Hayden, údajně první člověk, který kdy vystoupil na Velký Teton. „V době před přibližně dvaceti lety, počítáno od roku 1886, se neohrožený americký cestovatel... dostal až ke Třem Tetonům. Tato trojice hor byla Pitači Ui v Atlantidě. Profesor Hayden dorazil na úpatí těchto velkolepých hor a po neúnavném úsilí dosáhl vrcholu nejvyššího ze štítů a vykonal tak první známý vysokohorský výstup naší doby. Na vrcholu objevil stavbu ze žulových desek, uvnitř které našel ‚suť, jejíž hloubka podle něho naznačovala, že zde ležela po dobu jedenáct tisíc let‘. Domníval se, že tak dlouhá doba uběhla od stavby žulových zdí. Náhodou vím, že profesor měl pravdu. Zkoumal stavbu vytvořenou rukama Poseidů před 127 500 lety, a to proto, že on sám byl kdysi Poseida a za vlády Atlantanů zastával úřad atašé vládní vědecké instituce se sídlem v Pitači Ui. Byl karmicky přitahován k návratu na místo, kde před dlouhou dobou působil. Znalost tohoto faktu by možná ještě zvýšila jeho zájem o Tři Tetony.“

F. S. Oliver vyprávění o cestě uzavírá: „Náš vailx se pak snesl na skalní římsu vedle chrámu Ui, právě když padl soumrak. Bylo zde velmi chladno, tak daleko na severu a v takové nadmořské výšce. Hlavním důvodem naší návštěvy byla naše touha zbožně se poklonit bohu Inkalovi, protože příští ráno bylo dnem Jeho zrození. Ráno po východu slunce naše loď vzlétla a odletěla na východ, kde jsme navštívili naše měděné doly v oblasti dnešního Velkého jezera. Elektrickými tramvajemi jsme projeli labyrintem galerií a tunelů. Když jsme

se chystali k odjezdu, vládní pověřenec, dozírající na doly, každému z nás věnoval nějaký předmět z tvrzené mědi.“

Skupina se pak vrátila do Poseidu, přičemž část cesty vykonala pod vodou.

Nakonec bych rád poznamenal, že je to opravdu zvláštní kniha, obsahující zajímavá tvrzení. Existují na vrcholu Velkého Tetonu masivní žulové desky tvořící zeď? Pokud ano, byly by jistě ve špatném stavu anebo by vypadaly spíš jako přírodní útvar. Bylo by pěkné, kdyby myšlenka atlantských ruin kdesi na Velkých Tetonech byla buď dokázána, nebo vyvrácena.

Starověké doly na měď v oblasti Velkého jezera skutečně existují a jsou jedním z nejtajemnějších archeologických nálezů. Jejich existence byla známa již v polovině devatenáctého století a jsou nalezištěm čisté mědi. Odhaduje se, že již před pěti tisíci lety se započala v povrchových dolech u Velkého jezera těžba čistá měď a že se zde vytěžily statisíce tun tohoto kovu. Avšak civilizace, která měď těžila, a její zmizení – to vše zůstává záhadou.

Obyvatel dvou planet je podivuhodná kniha, jedna z těch, které by mohly být víc než fikcí. Pokud vimány starověké Rámovy říše létaly kolem zeměkoule, jistě přepravovaly náklad a pasažéry jako dnešní letadla. Možná že se v době okolo roku 12 000 př. n. l. mohl člověk nalodit na vimánu na letišti Ajódhja v Indii, přeletět Tichý oceán a přistát v Jižní Americe. Další zastávkou na této cestě kolem světa mohla být atlantská pevnost na Velkém Tetonu a pak jste se mohli vrátit domů do Poseidu. Jak tak kráčíme dolů dlouhými chodbami leteckého terminálu směrem k nástupišti dalšího letu, klademe si mimoděk otázku: cožpak neexistuje nic nového pod Sluncem?

6. Starověké atomové války

Historie nás učí, že jsme se nikdy z historie nepoučili.
– Mark Twain

*Válka je naprosto nevhodným nástrojem k nápravě zla,
neboť ztráty ještě zvyšuje, místo aby je nahrazovala.*
– Thomas Jefferson

Neuvěřitelné důkazy starověké atomové války

Následující článek se objevil 16. února 1947 v newyorských novinách *Herald Tribune* (a byl uveřejněn v roce 1970 v lednovém vydání časopisu *Pursuit* Ivana T. Sandersona).

Když v Novém Mexiku vybuchla první atomová bomba, pouštní písek se roztavil na zelené sklo. Podle časopisu *Free World* znamenal tento fakt pro některé archeology důležitý obrat v jejich bádání. Při vykopávkách v údolí Eufratu byla objevena vrstva zemědělské kultury stará 8000 let, dále mnohem starší vrstva pastevčeské kultury a ještě starší kultura jeskynních lidí. A nedávno byla pod nimi odkryta další vrstva... roztaveného zeleného skla. Přemýšlejte o tom, přátelé!

Je dobře známo, že atomový výbuch na písčité poušti nebo nad ní roztaví křemík obsažený v písku a změní povrch země ve skleněnou plochu. Ale pokud se takovéto plochy roztaveného skla objevují v různých částech světa, neznamená to, že se zde v minulosti odehrávaly starověké atomové války nebo že tu v mlhavých dobách historie probíhaly přinejmenším zkoušky atomových zbraní?

Tato teorie asi mnohé podráždí, ale nechybějí pro ni důkazy: starověké plochy pouštního skla jsou totiž geologickou

skutečností. Také úder blesku může někdy roztavit písek, jak tvrdí meteorologové, což probíhá charakteristickým způsobem, kdy sklo vypadá jako kořeny plazící se po zemi. Tyto geologické útvary, nazývané fulgurity, však nikdy nevypadají jako ploché desky roztaveného skla. Blesk jako jejich původce bývá proto geology vylučován, ti se spíše přikláníjí k teorii nárazu meteoritu nebo komety. Problém této teorie však tkví v tom, že na místech těchto zvláštních skleněných ploch obvykle nebyl nikdy nalezen žádný kráter po nárazu.

Brad Steiger a Ron Calais ve své knize *Mysteries of Time and Space* (Tajemství času a prostoru) uvádějí, že Albionu W. Hartovi, jednomu z prvních stavebních inženýrů, kteří absolvovali Massachusettský technologický institut, byl zadán stavební projekt v africkém vnitrozemí. Když se svými muži cestoval na určené místo do téměř nepřístupné oblasti, musel nejprve překonat velké rozlohy pouště.

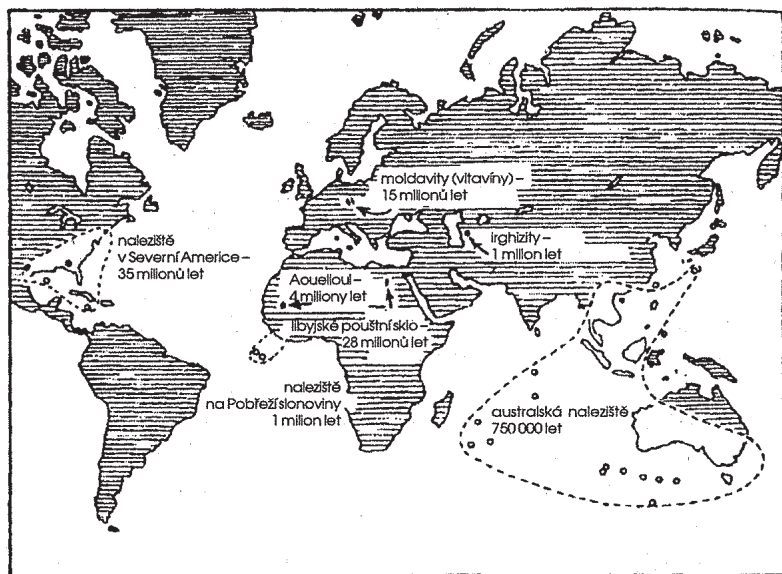
„Byl úplně zmatený a neschopný vysvětlit velké plochy nazelenalého skla, které pokrývalo písek, kam až oko dohlédlo,“ píše Margarethe Cassonová ve svém článku „Život srdce“ (Hart's Life), uveřejněném v časopisu *Rocks and Minerals* v roce 1972.

A dále pokračuje tím, že „o mnoho let později Hart projížděl oblastí Bílých písků, poté co zde proběhl první atomový výbuch, a pozoroval stejný druh roztaveného křemíku, jaký viděl o padesát let dříve v africké poušti“.

Tajemství tektitů

Rozsáhlé pouštní oblasti jsou posety tajemnými kuličkami skla – známými jako tektity (křemičitanové sklo) – a příležitostně se o nich diskutuje v geologické literatuře. Tyto hrudky „ztvrdlého skla“ (sklo je vlastně kapalina) prý ve většině případů pocházejí z nárazu meteoritu, ale podivné je, že tu v mnoha případech nezůstal žádný kráter po nárazu.

Dalším vysvětlením by mohl být pozemský původ tektitů – atomová válka nebo technicky vyspělé zbraně, schopné roztavit písek. Debatu o tektitech zrekapituloval John O'Keefe v článku „Problém tektitů“ (The Tektite Problem) uveřejněném v časopise *Scientific American* v dubnu 1978. O'Keefe píše:

Mapa rozšíření tektitů s uvedením jejich teoretického stáří

pouště. Některé kusy váží 26 kilogramů, ale většina LDG existuje v menších ostrých úlomcích, které vypadají jako střepy obří zelené láhve, rozbité nějakými kolosálními silami.

Podle Wrightova článku sklo LDG, ať je jakkoli čisté, obsahuje drobné bublinky, bílé chomáčky a inkoustové víry. Bělavé složky se skládají z ohnivzdorných minerálů, např. kristobalitu. Inkoustové víry jsou však bohaté na iridium, což je údajně dokladem nárazu meteoritu nebo komety. Obecně se má za to, že sklo vzniklo nárazem žhavého kosmického projektilu, který roztavil písek.

Ale tato teorie neřeší všechny problémy, říká Wright, a mnoho tajemství zůstává neobjasněno. Hlavní problém: odkud pochází to ohromné množství skleněných střepů, rozptýlených na tak velké ploše? Nejsou zde žádné stopy po kráteru, který by po takovém nárazu musel vzniknout, a nic neobjevily ani mikrovlnné sondy, prohledávající písek za pomoci satelitního radaru.

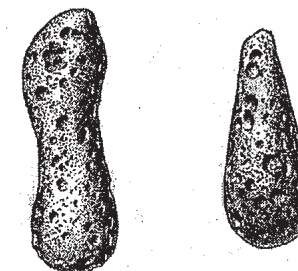
A co víc, LDG se zdá být příliš čisté na to, aby pocházelo z chaotické kosmické srážky. Wright se zmiňuje o známých

nárazových kráterech, jako je například kráter ve Wabaru v Saúdské Arábii, které jsou zaneseny kusy železa a meteoritové suti. To však není případ místa nálezů libyjského pouštního skla. LDG je kromě toho soustředěno ve dvou oblastech, ne pouze v jedné. Jedna oblast výskytu LDG má tvar oválu; druhá je kruhem o průměru 21 km. Široký střed tohoto kruhu neobsahuje žádné LDG.

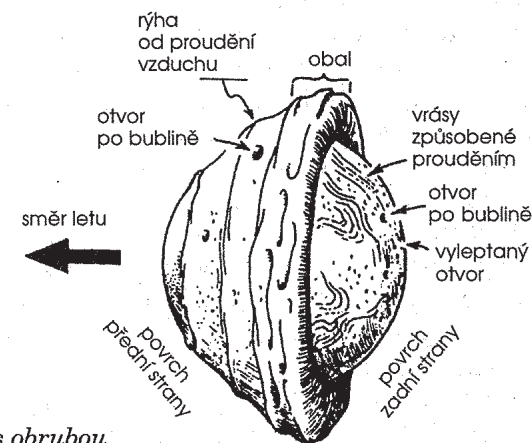
Jedna teorie hovoří o „měkkém“ nárazu, což znamená, že meteorit o nějakých 30 metrech v průměru detonoval asi 10 kilometrů nad písečnou pouští. Strašlivý poryv horkého vzduchu mohl roztavit písek na zemi. Za takovouto srážku bez kráteru se považuje takzvaný pád tunguzského meteoritu na Sibiři v roce 1908, alespoň podle konvenční vědy. Tato událost, stejně jako čisté pouštní sklo, zůstává tajemstvím.

Fulgurit – spečený písek vytvořený bleskem

Indonéské tektity

Tektit s obrubou

Jiná teorie praví, že meteorit se odrazil od povrchu pouště, zanechávaje za sebou skleněnou krustu a mělký kráter, který byl brzy zasypán. Ale existují dvě známé oblasti LDG. Byly zde snad dvě kosmické střely v tandemu?

Je možné, že skleněná poušť je pozůstatkem atomových válek dávné minulosti. A je rovněž možné, že byla zasažena nějakým typem paprskové zbraně, která roztavila poušť, snad při nějakém testu.

V britském časopise *Nature* se v roce 1952 objevil článek Kennetha Oakleye s názvem „Časové zařazení libyjského pouštního křemičitého skla“ (Dating the Libyan Desert Silica-Glass), v němž autor říká:

Kusy přírodního křemičitého skla o váze až 16 liber se objevily v písečném moři Libyjské pouště, rozptýlené ve tvaru oválu, měřícího od severu k jihu 130 km a od východu na západ 53 km. Tento pozoruhodný materiál je téměř čistý (97 procent křemíku), poměrně lehký, průzračně žlutavě zelené barvy, kvality drahokamu. Byl objeven v roce 1932 egyptskou průzkumnou expedicí pod vedením pana P. A. Claytona a úplně prozkoumán dr. L. J. Spencerem, který byl roku 1934 členem zvláštní expedice.

Kusy skla se nalézají v jakýchsi chodbách bez písku mezi hřebeny dun, táhnoucími se od severu k jihu, asi 100 metrů vysokými, vzdálenými od sebe 2–5 kilometrů. Tyto chodby nebo „ulice“ mají vyhlazený povrch, pokrytý ostrým štěrkem a hlinitou červenou zvětralou sutí. Kusy skla leží na povrchu nebo jsou částečně zapuštěné dovnitř. Pod povrchem se našly jen malé úlomky, a to ne hlouběji než metr. Všechny kusy byly na povrchu poškrábané nebo vyhlazené pískem. Rozmístění skla je nerovnoměrné... I když jde nepochybně o sklo přírodní, jeho původ je nejistý – svým složením připomíná tektity, které jsou údajně kosmického původu, ale jeho úlomky jsou mnohem menší. Tektity jsou obvykle černé, ačkoli jeden druh, vyskytující se v Čechách a na Moravě, známý jako moldavit (vltavín), je tmavě zelený až olivově hnědý. Libyjské křemičité sklo bývá rov-

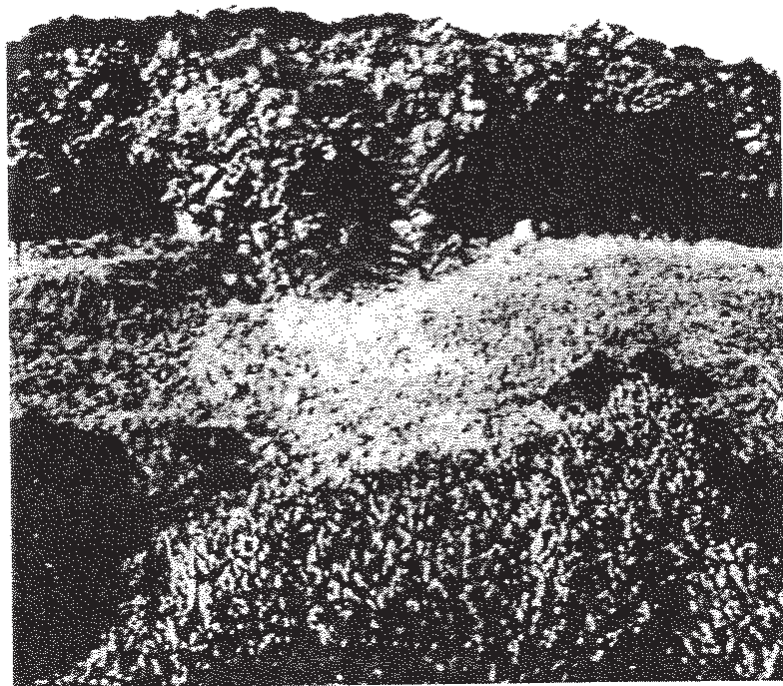
něž přirovnáváno ke sklu, které vzniklo roztavením písku při pádu velkého meteoritu, jako například ve Wabaruu v Arábii a v Henbury ve střední Austrálii. Dr. Spencer ve zprávě o expedici říká, že nebyli schopni odhalit původ libyjského skla; v oblasti jeho výskytu nebyly nalezeny žádné úlomky meteoritů nebo stopy po meteoritových kráterech. „Zdá se, že bude snadnější předpokládat, že prostě spadlo z nebe,“ dodává.

Bylo by zajímavé zjistit, zda by se dala geologickými nebo archeologickými metodami zjistit doba vzniku nebo počátečního výskytu křemičitého skla v Libyjské poušti. Omezení jeho výskytu na povrch nebo povrchové vrstvy naznačuje, že z geologického hlediska není příliš staré. Na druhé straně je jasné, že se zde nacházelo již v prehistorických dobách. Některé z úlomků byly předloženy egyptologům v Káhiře a ti je ohodnotili jako „pozdně neolitické“. Avšak navzdory pečlivému pátrání dr. Spencera a později i A. Lucase nebyly nalezeny žádné předměty z křemičitého skla ani v hrobce Tutanchamonově, ani v ostatních hrobkách egyptských panovníků. V oblasti výskytu křemičitého skla nebyly zaznamenány žádné úlomky keramiky, ale v sousedství nálezů se našly nějaké „hrubé skleněné hroty oštěpů“ a nástroje z křemene a úlomky ulit.

Oakley zřejmě nemá pravdu, když říká, že LDG nebylo v Tutanchamonově hrobce nalezeno, protože O'Keefe tvrdí něco jiného. V každém případě by obě oblasti Libyjské pouště měly být podrobněji prozkoumány. Jsou oblasti skleněných ploch v severní Africe důkazem starověké války, která možná změnila severní Afriku a Arábii v poušť, jakými jsou dnes?

Skelné pevnosti ve Skotsku

Jedním z velikých tajemství klasické archeologie je existence mnoha skelných pevností na území Skotska. Jsou rovněž důkazem starověké atomové války? Snad ano, ale možná také ne.

Jedna ze skelných pevností Skotska, Tap O'Noth

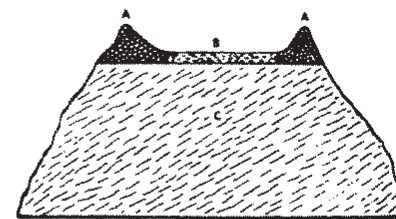
Říká se, že po celém Skotsku se vyskytuje přinejmenším sedesát těchto pevností. Mezi nejznámější patří Tap O'Noth, Dunnideer, Craig Phadrig (poblíž Invernessu), Abernathy (poblíž Perthu), Dun Lagaidh (v Rossu), Cromarty, Arka-Unskel, Eilean na Goar a Bute-Dunagoil v průlivu Bute na Arranském ostrově. Další známou skelnou pevností je pevnost na hoře Cauadle v Argyllu v západním Skotsku.

Jednou z nejtýpějších je pevnost Tap O'Noth, ležící u vesnice Rhynie v severovýchodním Skotsku. Tato masivní pevnost z prehistorických dob se nalézá na vrcholu hory stejného jména, 560 metrů vysoké, odkud je impozantní pohled na krajinu Aberdeenského hrabství.

Na první pohled to vypadá, že zdi jsou z trosek kamenů, ale při bližším pohledu je jasné, že nejsou postaveny z kamene, ale z roztavené horniny! To, co kdysi bývalo jednotlivými kameny, je nyní černá seškvařená masa, slitá dohromady žá-

rem, který musel být tak silný, že po zdech tekly proudy žhavé horniny.

O skelných pevnostech podal jako první zprávu Edward Hamilton v článku „Skelné pevnosti na západním pobřeží Skotska“ (Vitrified Forts on the West Coast of Scotland), uveřejněném v roce 1880 v časopise *Archaeological Journal*. Hamilton detailně popisuje několik míst včetně Arka-Unskelu:

Průřez skelnou pevností

„Na místě, kde se jezero Loch na Nuagh začíná zužovat, takže vzdálenost k protějšímu pobřeží je asi jedna a půl míle, je malý mys spojený s pevninou úzkým pruhem písku a trávy, který byl evidentně kdysi při přílivu zatopen. Na plochem vrcholku tohoto mysu se nalézají rozvaliny skelné pevnosti, jejíž jméno je Arka-Unskel.“

Skála, na které je pevnost umístěna, je metamorfovaná rula, pokrytá trávou a kapradím, jež se na třech stranách zvedá téměř kolmo do výšky asi 110 stop. Nahoře je hladký povrch rozdělen úzkou proláklinou na dvě části. Na té větší, se strmými stěnami spadajícími do moře, je situována hlavní část pevnosti, která zabírá celý plochý vrcholek. Má téměř oválný tvar. Obvod měří okolo 200 stop a po celé jeho délce se táhnou skelné hradby... Kopali jsme pod sklovitou masou a našli jsme něco velmi zajímavého, co vrhá světlo na způsob, jakým zde byl použit oheň za účelem roztavení kamene. Vnitřní části horních zdí do výše přibližně jedné až jedné a půl stopy se oheň nedotkl, kromě některých plochých kamenů, které byly lehce spečené dohromady. Všechny tyto kameny, které byly umístěné ve vrstvách jeden nad druhým, byly živcového původu.

Bylo tedy jasné, že hrubá základna z balvanů byla nejdříve vytvořena z původní skály a na ni pak byla posazena vrstva volných, většinou plochých kamenů z pískovce a z dalších druhů hornin nalezených v nejbližším okolí. Ty byly roztaveny zářem zvenčí. Podobné základy se našly rovněž ve skelné pevnosti Dun Mac Snuichan nebo Loch Etive.“

Hamilton popisuje další skelnou pevnost, mnohem větší, která se nachází na ostrově ležícím v ústí jezera Loch Ailort. „Tento ostrov, jehož místní název je Eilean na Goar, leží nejdál na východ a na všech stranách je ohraničen strmými rulovými skalami; slouží jako příbytek a hnízdiště mnoha mořských ptáků. Plošina na vrcholu je 120 stop nad mořem a právě zde se nalézají trosky skelné pevnosti obdélníkového tvaru, s ochozy širokými pět stop. Prostor, který hradby uzavírají, zabírá plochu 420 krát 70 stop. Na východním konci je masa hradeb roztavená. Ve středu uzavřeného prostoru je hluboká proláklina, kde je množství materiálu z roztavených hradeb, zjevně přeneseného sem z původního místa.“

Hamilton přirozeně pokládá otázky, které nás při pohledu na pevnosti napadnou: Byly postaveny za účelem obrany? Bylo roztavení kamene součástí stavebního postupu, nebo nehodou? Jak k němu došlo?

V procesu roztavení kamene se velké bloky slily dohromady s menší sutí a vytvořily tvrdou sklovitou hmotu. Vysvětlení je málo a objevují se sporadicky a žádné z nich nebylo všeobecně přijato. Jedna starší teorie praví, že tyto pevnosti byly postaveny v místech starověkých sopek (nebo na jejich pozůstatcích) a lidé použili roztavené kameny, vyvržené erupcemi, ke stavbě svých sídlišť.

Jiná teorie tvrdí, že roztavení kamene bylo záměrné a mělo posílit hradby. Po vybudování zdi byl zapálen přidáný hořlavý materiál, aby byly hradby dostatečně silné a odolaly vlhkosti místního podnebí a nepřátelským armádám.

Je to zajímavá teorie, ale má určitá úskalí. Tak především – nic nenaznačuje, že roztavení kamene skutečně posílilo hradby pevností; spíš to vypadá, že je oslabilo. V mnoha případech to vypadá, že se díky ohni zdi pevností zhroutily. A protože zdi mnoha skotských pevností jsou roztavené pouze částečně, těžko lze tvrdit, že jde o účinnou stavební metodu.

Julius Caesar ve svých *Zápisích o válce galské* popsal jeden druh pevnosti ze dřeva a kamene, známé jako „*muris Gallicis*“. Jeho popis nám může pomoci při hledání řešení záhady těchto skelných pevností, protože galské pevnosti byly postaveny z kamenných zdí vyplněných sutí a prokládaných dřevěnými poleny ke zlepšení stability. Úvaha, že požár ta-

kových dřevem vykládaných zdí mohl vytvořit fenomén zesklivatění, vypadá celkem logicky.

Někteří badatelé jsou přesvědčeni, že zesklivatění kamene způsobili sami stavitelé. Arthur C. Clarke cituje tým chemiků z Přírodovědného muzea v Londýně, kteří většinu těchto pevností prozkoumali. „Když vezmeme v úvahu vysoké teploty, kterých muselo být dosaženo, a skutečnost, že na omezené ploše Skotska se nachází možná šedesát takových pevností, není pravděpodobné, že by tento typ stavby byl důsledkem náhodného požáru. Spíš lze předpokládat, že stavba byla provedena na základě pečlivého plánu.“

Na rozdíl od něho skotská archeoložka Helen Nisbetová věří, že roztavení kamene nebylo záměrem stavitelů pevností. Při důkladné analýze použitých typů kamene zjistila, že většina pevností byla postavena z kamene dostupného na místě stavby, a nikoli z kamene vhodnějšího k roztavení.

Sám proces roztavení kamene, i kdyby byl proveden záměrně, zůstává tajemstvím. Tým chemiků, o kterém hovoří Arthur C. Clarke ve své knize *Mysterious World* (Tajemný svět), podrobil vzorky kamenů z jedenácti pevností přísné chemické analýze a došel k závěru, že teplota potřebná k roztavení kamene byla tak vysoká (až 1100 °C), že při prostém požáru zdi, v nichž je kámen prokládán dřevem, by takových teplot nikdy nemohlo být dosaženo.

Nicméně pokusy provedené ve třicátých letech slavným archeologem V. Gordonem Childem a jeho kolegou Wallacem Thorneycroftem prokázaly, že pevnosti opravdu mohly být zapáleny takovým požárem, jaký by roztavil kámen. Tito dva vědci navrhli v roce 1934 testovací zeď o délce 3 metrů, 1,5 metru silnou a 1,5 metru vysokou, která byla postavena v Plean Colliery ve Stirlingtonském hrabství. Při stavbě použili staré šamotové cihly, důlní vzpěry jako výdřevy a mezeřry mezi stěnami vyplnili malými kousky čedičové sutí. Vršek zdi nakonec pokryli drny. Pak ke zdi nahrnuli asi čtyři tuny dřevěných pilin a roští a zapálili je. Protože se právě zvedala sněhová bouře, silný vítr rozdmýchal hořící směs dřeva a kamene a kámen ve vnitřní části zdi se skutečně roztavil.

V červnu 1937 Childe a Thorneycroft zopakovali svůj pokus s roztavením kamene v pevnosti Rahoy v Argyllském

Pozůstatky zikkuratu v Birs Nimrud (Borsippě), jižně od Hiláhu v Iráku, kdysi zaměňovaného s babylonskou věží. Na vrcholu stupňovité pyramidy je bezvará hmota cihel, spečených dohromady silným žářem. Mohl by to být následek starověké atomové války, i když první archeologové připisovali tento úkaz blesku

hrabství a použili při tom kameny nalezené na místě. Jejich pokus však nevyřešil žádnou ze záhad obestírajících pevnosti; dokázal pouze, že je teoreticky možné navršit dostatek dřeva a roští na směs dřeva a kamene, aby se po zapálení masa kamene roztavila. Jako jedna z výtek na adresu Childa se ozvalo, že použil větší množství dřeva než kamene, což podle historiků neodpovídá složení stavebního materiálu starověkých pevností.

Důležitým bodem Childovy teorie bylo, že to byli nájezdníci, a ne stavitelé, kteří napadli pevnosti a pak zapálili u hradeb hromady dřeva a roští, ale přesto je těžké porozumět tomu, proč by lidé opakovaně stavěli obranné hradby, které mohou nájezdníci zapálit, když dlouhé ochozy ze solidního kamene zůstaly nepoškozené.

Odpůrci této teorie útoku poukazují na to, že k tomu, aby bylo dosaženo dostatečně silného žáru, musely by být zdi postaveny určitým způsobem. Tvrzení, že stavitelé zkon-

struovali pevnosti, které byly vzápětí zapáleny, nebo že nájezdníci vyvinuli tak velké úsilí jen proto, aby založili oheň dostatečně silný k roztavení zdí, se zdá přehnané, přinejmenším pokud používali tradiční techniky.

Společným problémem všech těchto teorií je předpoklad, že kultura starověkého Skotska byla na primitivní úrovni.

Udiví nás, když si uvědomíme, jak početná a dobře řízená musela být populace nebo armáda, která postavila a osídlila tyto starověké stavby. Janet a Colin Bordovi ve své knize *Mysterious Britain* (Tajemná Británie) hovoří o „Panenském hradě“ (Maiden Castle), aby navodili představu o rozměrech tohoto zázraku prehistorického stavitelství. Hrad zabírá plochu 120 akrů o průměrné šíři 400 a délce 800 metrů. Vnitřní obvod je víc než půldruhého kilometru a odhaduje se, že k jeho obraně bylo třeba 250 000 mužů. Opravdu těžko uvěřit, že hrad byl postaven za účelem obrany.

„Pro archeology byl vždy velkou hádankou labyrint východních a západních vchodů na každé straně hradeb. Možná měly sloužit jako přístupy pro davy lidí v době neolitu. Později, když válečníci doby železné začali používat stavbu jako pevnost, zjistili, že tyto vchody mohou zmást útočníky snažící se dostat dovnitř. Skutečnost, že tolik těchto „pevností na kopci“ má dva vchody – jeden na severovýchodní a druhý na jihozápadní straně – rovněž naznačuje, že možná šlo o nějaký druh slunečního rituálu.

Počet 250 000 mužů bránících pevnost – to už představuje obrovskou armádu v dobře organizované společnosti. To není tlupa Piktů oblečených do kožešin a ozbrojených oštěpy, kteří brání pevnost před drancujícími skupinami lovců-sběračů.

Přesto zůstává otázkou, co to bylo za obrovskou armádu, která bránila tyto pevnosti na útesech v ústí mořských zálivů a jezer? A jaké ohromné námořní moci tito lidé neúspěšně odolávali?

Pevnosti na západním pobřeží Skotska připomínají tajemné pevnosti na útesech Aran-ských ostrovů na západním pobřeží Irska. Zde máme opravdu náznaky atlantského příběhu se silnou námořní flotilou, napadající a podrobující si své sousedy. Strašné bitvy tohoto příběhu se odehrávaly ve Walesu, Skot-

sku, Irsku a Anglii – ale v případě skotských skleněných pevností to vypadá, že obránci válku prohráli, nikoli vyhráli. A stopy obrany jsou vidět po celé zemi: válečné příkopy v Sussexu, skelné pevnosti ve Skotsku, konec a zmizení civilizace, která tyto stavby vybuďovala. Jaký dávný armageddon zničil Skotsko?

Ve starověkých dobách existovala substance známá z písemných památek jako „řecký oheň“. Byl to určitý druh napalmové bomby, která se vrhala pomocí katapultu a nedala se nijak zlikvidovat. Některé druhy „řeckého ohně“ prý dokonce hořely pod vodou, a používaly se proto v námořních bitvách. (Vlastní složení řeckého ohně není známo, ale jistě obsahoval fosfor, smůlu, síru a další hořlavé látky.)

Nemohl to být nějaký druh „řeckého ohně“, který způsobil zesklotatění kamene? Zatímco teoretici starověké astronautiky věří, že je to dílo mimozemšťanů a jejich atomových zbraní, pravděpodobnější se zdá, že to byl důsledek člověkem vyvolané apokalypsy chemického rázu. Nezaútočila na tyto veliké pevnosti ohromná flotila s obléhacími stroji, bojovými plavidly a „řeckým ohněm“ a nespálila je nakonec v pekelném žáru?

Svědectví skelných pevností je jasné: ve Skotsku, Anglii a Walesu žila v prehistorických dobách, asi tisíc let před naším letopočtem nebo ještě dříve, velmi úspěšná a dobře organizovaná civilizace, která budovala gigantické stavby včetně pevností. Byla to zřejmě námořní civilizace, která byla připravena na námořní válku i jiné formy útoku.

Další skelné trosky

Další skelné pozůstatky se nalézají ve Francii, v Turecku a na dalších místech Středního východu. O skelných pevnostech ve Francii se už v roce 1881 objevil v časopise *American Journal of Science* článek s názvem „O substancích nalezených v některých ‚skelných pevnostech‘ ve Francii“ (On the Substances Obtained from Some „Forts Vitrified“ in France) od M. Daubreeho.

Autor se zmiňuje o několika pevnostech v Bretani a severní Francii, kde byly nalezeny roztavené žulové bloky. Popisuje „částečně roztavené žulové kameny z pevností Château-

vieux a Puy de Gaudy (Creuse) a rovněž ze sousedství Saint Briec (Côtes-du-Nord)“. Sám pro ně pochopitelně nenašel žádné přijatelné vysvětlení.

Také rozvaliny Chattušaše ve středním Turecku, starověkého města Chetitů, jsou částečně roztavené. Chetitě prý vynalezli vůz a velký význam pro ně měli koně. Zobrazení vozu skutečně poprvé vidíme na chetitských stélách, ale z toho nelze vyvozovat, že by jezdecké umění a kolové vozy byly vynalezeny Chetity. Je například velmi pravděpodobné, že se ve stejnou dobu vozy používaly ve starověké Číně.

Na chetitských artefaktech se objevuje neobvyklý motiv dvouhlavého orla, symbol, který dodnes používá Německo. Víme, že Chetitě byli ve styku s úžasným světem starověké Indie, v Chattušaši se našly protoindické texty a vědci nyní připouštějí, že indická civilizace, jak tvrdí starověké indické texty jako *Rámájana*, je stará mnoho tisíc let.

Ve své knize *Bible as a History* (Bible jako dějiny), vydané roku 1965, uvádí německý historik Werner Keller některé záhady týkající se Chetitů. Podle Kellera jsou Chetitě poprvé v bibli jmenováni v souvislosti s židovským patriarchou Abrahámem (Genesis 23), který od nich požadoval pro svou ženu Sáru pohřebiště v Hebronu. Konzervativní zastánci klasické vědy Keller je tím poněkud zmaten, protože Abrahám žil v době okolo roku 2000–1800 př. n. l., zatímco o Chetitech se tradičně uvádí, že se jejich civilizace objevila až v 16. století př. n. l.

Ještě více Kellera mate biblické tvrzení, že Chetitě jsou zakladateli Jeruzaléma (Numeri 13, 29–30). Je to šokující tvrzení, neboť by znamenalo, že Chetitě rovněž ovládali Baalbek, který ležel mezi jejich říší a Jeruzalémem. Jak jsme viděli, Chrámová hora v Jeruzalémě je postavena na základech ze stejných obřích kvádrů jako Baalbek. Chetitě rozhodně ovládali gigantické megalitické stavitelství, známé jako kyklopské – obrovské, podivně tvarované polygonální bloky, zapadající dokonale jeden do druhého. Masivní zdi a brány Chattušaše jsou záhadně konstrukčně podobné pozůstatkům v Andách a dalším megalitickým stavbám po celém světě. Rozdíl je jen v tom, že v Chattušaši jsou některé části města roztavené a kamenné hradby částečně zesklotatěly.

Čtyři jezdcí apokalypsy

té tak jako Egypťané tesali masivní žulové sfingy kyklopských rozměrů a vzývali Slunce. Pro svého slunečního boha používali rovněž symbol okřídleného disku, stejně jako Egypťané. Chetitě byli ve starověkém světě dobře známi, protože byli hlavními výrobci železných a bronzových předmětů. Byli to metalurgové a mořeplavci. Ve skutečnosti by mohly jejich okřídlené disky představovat létající stroje zvané vimány.

Některé starověké zikkuraty v Íránu a Iráku v sobě rovněž ukrývaly roztavenou hmotu, o níž se někteří archeologové domnívali, že byla roztavena „řeckým ohněm“. Například skleněné trosky zikkuratu v Birs Nimrud (Borsippé) jižně od Hiláhu byly zaměňovány s „babylonskou věží“. Trosky jsou pokryté hmotou z roztavených cihel, kde jsou hliněné cihly spečené dohromady silným žářem. Mohlo to být způsobeno apokalyptickými starověkými válkami, popsány v *Rámájaně* a *Mahábháratě*, i když první archeologové přisouvali tento úkaz blesku.

Přichází tíseň; budou hledat pokoj, ale žádný nebude.

– Ezechiel (7, 25)

Řecký oheň, plazmové zbraně a atomová válka

Pokud máme věřit indickému eposu *Mahábhárata*, v dávné minulosti se odehrávaly fantastické bitvy s létajícími loďmi, laserovými paprsky, chemickými útoky a možná také s ato-

movými zbraněmi. Stejně jako se v bitvách naší moderní doby používaly neuvěřitelně ničivé zbraně, mohlo se i v dávných dobách Atlantidy bojovat s vysoce sofistikovanými a technicky dokonalými zbraněmi.

Záhadný řecký oheň byl „chemickou ohnivou koulí“. Zápalné směsi se vyráběly přinejmenším již v pátém století př. n. l., kdy Aineias Tacticus napsal knihu nazvanou *O obraně opevněných pozic*. Právě zde: „A oheň samotný, který má být mocný a neuhasitelný, se připravuje takto: když chcete založit

požár v nějaké stavbě svého nepřítele, zapalte smolu, síru, koudel, granulovanou pryskyřici a borové piliny v pytlích.“

L. Sprague de Camp se ve své knize *The Ancient Engineers* (Starověcí inženýři, 1970) zmiňuje o tom, že v určitém momentu dějin přišli lidé na to, že ropa, která v Iráku i jinde prosakuje ze země, je ideálním materiálem pro výrobu zápalných směsí, protože se dá stříkat stříkačkou a použít jako bojový oheň. Byly k ní přidávány ještě další složky jako síra, olivový olej, kalafuna, živice, sůl a nehasené vápno.

Některé z těchto přidaných látek byly skutečně účinné – síra přinejmenším způsobila pěkný puch – ale ostatní ne, ačkoli byly za účinné pokládány. Například sůl se možná přidávala proto, že sodík dodal plameni jasnou oranžovou barvu. Tehdejší lidé zřejmě předpokládali, že jasnější oheň bude také žhavější, a chybně z toho vyvozovali, že sůl pomáhá ohni lépe hořet. Hořlavé směsi se ukládaly do lehkých dřevěných sudů a byly katapulty vrhány na nepřátelské lodi a na dřevěné obléhací stroje a obranné stavby.

Podle de Campa uprchl v roce 673 architekt Kallinikos před arabskými nájezdníky z Heliopole-Baalbeku do Konstan-

Oheň z nebe:
co byl „řecký oheň“?

tinopole, kde prozradil císaři Konstantinovi IV. zdokonalený recept na výrobu tekuté zápalné směsi. Ta se nestříkala pouze na nepřítel, ale mohla být s výborným výsledkem používána i na moři, protože vzplanula, když se dotkla vody, a hořící pak plula na vlnách.

De Camp uvádí, že byzantské galeje byly vyzbrojeny stroji na vrhání plamenů, umístěnými na přídi, které měly nádrž s touto směsí, pumpu a trysku. S pomocí této nebezpečné zbraně Byzantinci v letech 674 až 676 a 715 až 718 prolomili arabské obležení a později, v roce 941 a 1043, odolali i ruským útokům. Zápalná tekutina způsobila obrovskou spoušť; z 800 arabských lodí, které v roce 716 zaútočily na Konstantinopol, se jich domů vrátilo jen pár.

Návod na „mokrou“ verzi „řeckého ohně“ nebyl nikdy objeven. De Camp říká: „Pečlivým dodržováním bezpečnostních opatření se byzantským císařům podařilo udržet návod na přípravu této substance, zvané ‚mokrý oheň‘ nebo ‚divoký oheň‘, v tajnosti tak hluboké, že se nikdy nestala obecně známou. Když se na ni někdo vyptával, odpovídali neurčitě, že návod prvním Konstantinovi prozradil anděl.“

Proto můžeme složení směsi pouze odhadovat. Podle jedné sporné teorie byla ‚mokrým‘ ohněm ropa s příměsí fosfidu vápníku, získaného z vápna, kostí a moči.

Kallinikos možná na tuto substanci narazil během alchymických pokusů.

Roztavení cihel, kamene a písku mohlo být způsobeno mnoha technicky dokonalými nástroji. Novozélandský spisovatel Robin Collyns ve své knize *Ancient Astronauts: A Time Reversal?* (Starověcí astronauti: Čas pozpátku? – 1976) naznačuje, že existuje pět způsobů, jakými mohli starověcí astronauti vést válku s různými civilizacemi na planetě Zemi. A dodává, že tyto metody jsou v moderní společnosti opět na vzestupu.

Těmito metodami jsou: plazmové zbraně, difúzní lampy, díry proražené v ozonové vrstvě, manipulace s počasím a uvolnění ohromné energie, jako je atomový výbuch. Protože Collynsova kniha byla vydána v Británii v roce 1976, jeho zmínka o ozonových dírách a ovlivňování počasí za válečnými účely působí až podivně prorocky.

Když vysvětluje plazmové zbraně, Collyns říká: „Plazmová zbraň byla již dříve pokusně vyrobena k mírovým účelům: ukrajinští vědci z Institutu geotechniky pokusně vyrazili tunely v dolech na železnou rudu za použití plazmatronu, tj. trysky s plazmovým plynem, který má teplotu 6000 °C.“

Plazma je v tomto případě elektrifikovaný plyn. Elektrifikované plyny hrají rovněž důležitou úlohu ve starověké knize o vimánách, nazvané *Vimanikašastra*, která tajemně hovoří o používání tekuté rtuti jako paliva, což by mohla být silně ionizovaná plazma.

Collyns pokračuje popisem difúzní lampy: „Toto je další možná válečná metoda útočníků z vesmíru nebo starověké rozvinuté civilizace obývající Zemi. Možná že starověká solární zrcadla byla opravdu difúzními lampami? Difúzní lampa je vlastně dalším stupněm plazmové trysky. V roce 1970 přednesli dr. Bernard J. Eastlund a dr. William C. Cough na newyorském setkání představitelů letecké a kosmické vědy teorii výroby difúzní lampy. Základní myšlenkou je vytvořit fantastickou teplotu, přinejmenším 50 milionů stupňů Celsia, která by byla ovládána a kontrolována. To znamená, že uvolněnou energii bude možné využít k mnoha mírovým účelům, a to s nulovým radioaktivním odpadem, abychom se vyhnuli znečištění životního prostředí, nebo s nulovou produkcí radioaktivních prvků, které jsou vysoce nebezpečné, jako např. plutonium, což je nejsmrtelejší substance známá člověku. Termónukleární fúze může probíhat u vesmírných procesů, uměle byla vyvolaná při explozích atomových bomb.“

Může být použito fúze deuteria nucleí (těžkého vodíku – izotopu vodíku, jehož atomové jádro je tvořené jedním protonem a jedním neutronem), extrahovaného z mořské vody, s dalším deuteriem nucleí nebo s tritiem (další izotop vodíku) nebo s heliem. Vlastní difúzní lampou může být tryska s ionizovanou plazmou, která by odpařila vše a cokoli, na co by se namířila – pokud by byla použita k ničivým účelům – zatímco pro mírové využití by mohla recyklovat základní prvky z odpadních kovů.

Vědci Texaské univerzity v roce 1974 prohlásili, že právě vyvinuli první pokusnou difúzní lampu s neuvěřitelným tepelným výkonem 93 °C. Je to dvakrát vyšší teplota než poslední nejvyšší dosažená teplota obsaženého plynu a je dva-

krát vyšší než minimum potřebné k jaderné syntéze, ale udrželi ji pouhých padesát miliontin sekundy místo potřebné celé sekundy.

Je namístě zmínit se zde o tom, že dr. Bernard Eastlund je držitelem patentu na jiné neobvyklé zařízení, které souvisí s projektem HAARP v Gakoně na Aljašce. HAARP (Projekt výzkumu vzduchu ve vysokých nadmořských výškách) je údajně spojen s ovládním počasí, tedy jedním ze způsobů, kterým ve starověku podle Collynse vedli válku.

Pokud se týká ozonových děr a manipulace s počasím, Collinys říká: „Sovětská vědci otázku projednali a navrhli Spojeným státům zákaz vývoje nových způsobů války, jako je tvorba děr nebo ‚oken‘ v ozonové vrstvě, aby se určité oblasti Země daly bombardovat silným ultrafialovým zářením, což by zničilo všechny formy života a krajinu by to změnilo v pustou poušť.“

Další myšlenkou projednanou na newyorském setkání bylo použití „infrazvuku“ k ničení lodí vytvořením akustických polí na moři a vrhání obrovských kusů kamene do moře s pomocí nějakého levného atomového zařízení. Výsledná přílivová vlna by pak zničila přímořské oblasti určité země. Přílivové vlny by bylo možné vytvořit také detonacemi nukleárních zařízení na ledových pólech. Kontrolované záplavy, hurikány, zemětřesení a sucha, zaměřené na určité cíle a města, to jsou další možnosti.

A nakonec, říká Collinys, „ačkoli to není nová válečná metoda, zápalné zbraně se nyní vyvíjejí tak rychle, že se brzy budou vyrábět ‚chemické ohnivé koule‘, vyzařující tepelnou energii, podobnou energii atomové bomby.“

Nese Údolí smrti v Kalifornii stopy atomové války?

V knize *Secrets of the Lost Races* (Tajemství ztracených ras) probírá Rene Noorbergen důkazy katastrofální války vzdálené minulosti, ve které se bojovalo s létajícími loděmi a zbraněmi, které dokázaly roztavit kamenná města. „Nejpočetnější skelné trosky Nového světa se nalézají na západě Spojených států. Americký badatel kapitán Ives William Walker byl první, kdo některé z nich spatřil, a to roku 1850 v Údolí

smrti. Objevil město asi míli dlouhé, se stále patrnými liniemi ulic a umístěním budov. Ve středu města našel obrovský kámen, 20 až 30 stop vysoký, a na něm pozůstatky ohromné budovy. Jižní strany kamene i stavby byly roztavené a sklovité.

Walker se domníval, že příčinou byla sopečná činnost, ale v této oblasti žádné sopky nejsou. A navíc, tektonický žár by nezpůsobil takové roztavení kamene. Jeden ze spolupracovníků kapitána Walkera, který byl přítomen nálezu, prohlásil: „Celá oblast mezi řekami Gila a San Juan je pokryta troskami. Nalézají se zde pozůstatky měst, která musela být opravdu rozsáhlá a dnes jsou spálená a částečně roztavená, plná spečených kamenů a kráterů, způsobených ohněm, který byl natolik zhavý, že roztavil kámen stejně jako kov. Jsou zde dlažební kameny a domy rozervané obrovskými prasklinami... [jako by byly] napadeny obřím ohnivým pluhem.“

Vyprávění o těchto skelných troskách v Údolí smrti zní velmi zajímavě – ale existují doopravdy?

V této oblasti určitě existují doklady o starověkých civilizacích. V Titově údolí byly do stěn neznámými prehistorickými rukama vyryty petroglyfy a nápisy. Někteří odborníci se domnívají, že tato graffiti vytvořili lidé, kteří zde žili dlouho před Indiány, které známe, protože místní Indiáni o těchto znacích nic nevědí a pohlížejí na ně s pověřivou úctou.

Jim Brandon v knize *Weird America* (Podivná Amerika, 1978) říká: „Legenda Pintů hovoří o městě pod Údolím smrti, kterému říkají ‚Šin-au-av‘. Tom Wilson, indiánský průvodce, v roce 1920 tvrdil, že jeho dědeček toto místo objevil, když jednou prošel na míle dlouhým labyrintem jeskyní pod povrchem dna údolí.“

Tento Indián nakonec prošel do podzemního města, kde lidé hovořili nesrozumitelným jazykem a nosili oděvy z kůže. Wilson tento příběh vyprávěl poté, co jeden zlatokop jménem White prohlásil, že se v opuštěném dole ve Wingate Pass propadl do neznámého tunelu. Prošel pak řadou místností, kde objevil stovky humanoidních mumií, oblečených do kůží. Zlaté pruty zde byly navršeny jako cihly a také uloženy v nádobách.

White tvrdil, že jeskyně prozkoumal třikrát. Jednou ho do-

provázela manželka, podruhé jeho obchodní partner Fred Thomason. Ale když přivedli na prohlídku skupinu archeologů, žádný z těch tří nebyl schopen znovu najít vchod do jeskyně.“

Zdá se, že jeden místní chlapík věděl, jak to místo najít. Brandon uvádí, že „Scotty z Údolí smrti“, výstředník, který utratil miliony za stavbu domu podobného zámku, byl znám tím, že když mu došly prostředky, chodil „těžit zlato“. Scotty vždycky na několik dní zmizel v horách Grapevine Mountains a zpět přinášel zlato, které vypadalo podezřele dobře zpracované a o kterém tvrdil, že je vytěžil. Mnoho lidí věřilo, že ho má ze zlatých prutů uložených v systému tunelů pod Údolím smrti.

Důkaz o ztracené civilizaci v Údolí smrti se objevil 5. srpna 1947, kdy byl uveřejněn v nevadských novinách *Hot citizen*, v bizarním článku o jeskyních a mumíích.

EXPEDICE PODÁVÁ ZPRÁVU O DEVÍTISTOPÝCH KOSTRÁCH

Skupina amatérských archeologů dnes oznámila, že objevila v kalifornských jeskyních ztracenou civilizaci lidí vysokých devět stop. Mluvčí expedice Howard E. Hill prohlásil, že by mohlo jít o legendární ztracený kontinent Atlantis.

V jeskyních se nacházejí mumie lidí a zvířat a doklady kultury osmdesát tisíc let staré, ale v některých ohledech pokročilejší než naše,“ prohlásil Hill. Všechny 32 jeskyní údajně pokrývá plochu 180 čtverečních mil v kalifornském Údolí smrti a na území jižní Nevady.

ARCHEOLOGOVÉ JSOU SKEPTIČTÍ

„Tento objev je možná významnější než odhalení hrobky krále Tutanchamona,“ tvrdí Hill.

Profesionální archeologové jsou k Hillovu příběhu skeptičtí. Vědci místního muzea v Los Angeles poukázali na to, že dinosauři a tygři, o kterých Hill tvrdil, že v jeskyních leží vedle sebe, se na Zemi objevili s časovým rozdílem 10–13 milionů let.

Hill prohlásil, že jeskyně objevil roku 1931 dr. F. Bruce

Russell, lékař z Beverly Hills, který se do nich doslova propadl, když prorážel šachtu, ve které chtěl těžit rudu.

„Léta se pokoušel přimět lidi, aby se zajímali o tyto jeskyně, ale nikdo mu nevěřil,“ dodal.

Russell a další amatérští archeologové se po válce sdružili ve společnosti s ručením omezeným nazvané *Amazing explorations* a začali s vykopávkami. V několika jeskyních ležely mumifikované pozůstatky „lidské rasy, vysoké 8–9 stop,“ uvádí Hill. „Nosili zřejmě prehistorické oblečení ze zvířecích kožesin, chlupaté oděvy střední délky, kabáty a kalhoty po kolena.“

NALEZEN JESKYNNÍ CHRÁM

Další jeskyně byla podle Hillových slov jejich rituální síň, s předměty a znaky podobnými řádu zednářů.

„Z tohoto chrámu vedl dlouhý tunel, který končil v místnosti, kde ležely ve výklencích jako vystaveny páry dobře zachovalých pozůstatků dinosaurů, šavlozubých tygrů, obrovských slonů a dalších vyhynulých druhů zvířat,“ vypráví dále Hill.

„Nějaká katastrofa zjevně zahnila lidi do jeskyní; byly zde nalezeny všechny druhy nástrojů, které jejich civilizace používala, včetně domácích potřeb a sporáků, které zřejmě fungovaly na principu elektromagnetických vln.

Já vím, že tomu nebudete věřit,“ dodal skepticky.

I když lze pochybovat o pravdivosti tohoto příběhu, je přinejmenším zajímavý. Poslední poznámka o tom, že lidé nebudou věřit, že by se dalo vařit na elektromagnetických vlnách, asi vyvolá váš úsměv. Je to jedna z věcí, které dnešní čtenáři tohoto příběhu jistě uvěří, vždyť všichni dnes používáme mikrovlnné trouby – a kdo o ní roku 1947 vůbec něco věděl?

Sodoma a Gomora se setkávají s Hirošimou a Nagasaki

Asi nejslavnějším ze starověkých „nukleárních“ příběhů je známé biblické vyprávění o Sodomě a Gomoře.

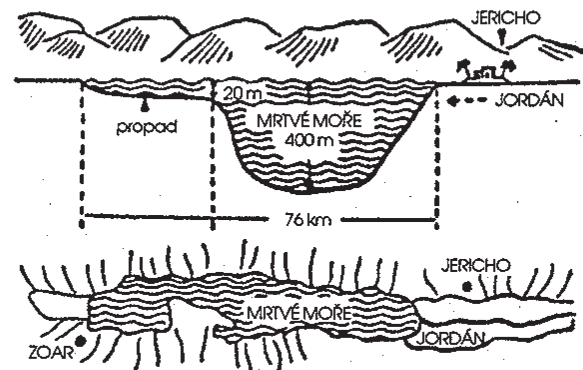
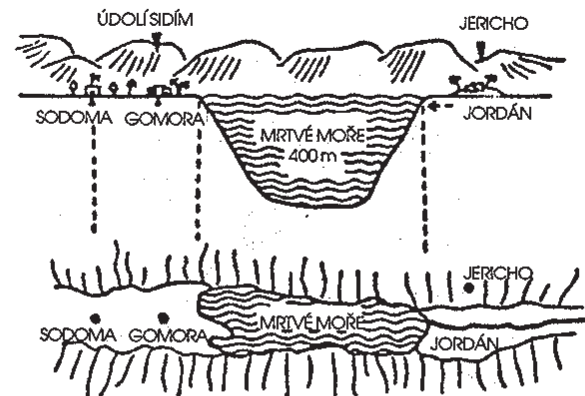

Lot a jeho rodina opouštějí Sodomu

Hospodin dále pravil: „Křik ze Sodomy a Gomory je tak silný a jejich hřích je tak těžký...“ A Hospodin začal chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň; od něho z nebe to bylo. Tak podvrátil ta města i celý okrsek a zničil všechny obyvatele měst, i co rostlo na rolích. Lotova žena šla vzadu, ohlédla se a proměnila se v solný sloup... a hle, po celé krajině vystupuje ze země dým jako dým z hutě.“ (Genesis 18,20; 19,24–26,28)

Tato pasáž z bible se stala symbolem ničivé síly božího hněvu, postihnuvšího místo, které zhřešilo. Bible je velmi přesná v určení polohy Sodomy a Gomory a několika dalších míst; nalézaly se v údolí Sidím, na jižním okraji slaného moře (dnes zvaného Mrtvé moře). Dalšími městy této oblasti byly Soár, Adem a Sebój (Genesis 14,2). Město zvané Soár zde existovalo až do středověku.

Hladina Mrtvého moře je 400 metrů pod úrovní světových oceánů a moře je neuvěřitelných 400 metrů hluboké. Dno Mrtvého moře je okolo 800 metrů pod úrovní hladiny Středozemního moře. Voda z Mrtvého moře obsahuje přibližně 30 procent pevných složek, většinou chlorid sodný, tedy kuchyňskou sůl. Normální mořská voda má pouze 3,3–4 procenta soli. Do této přirozené vodní nádrže ústí Jordán a mnoho menších řek, ale nic z ní nevytéká. Všechny chemické složky, které přítoky přinesou, zůstávají uloženy na 980 čtverečních kilometrech jeho plochy. Pod sálajícím sluncem se z povrchu moře denně vypaří přes 620 000 kubických metrů vody. Arabská tradice říká, že z moře

Mrtvé moře před a po propadu

se odpařuje tolik jedovatých látek, že nad ním nemohou létat ptáci, protože by zemřeli dřív, než by dosáhli protějšího břehu.

V moderní době bylo Mrtvé moře poprvé prozkoumáno roku 1884, kdy zde W. F. Lynch, americký geolog, vedl expedici. Z vládní průzkumné lodi vynesl na souš dva kovové čluny, které připevnil k vozům s velkými koly. O několik měsíců později Lynchova výprava, tažená dlouhou řadou koní, dosáhla Mrtvého moře. Zjistil, že ústní tradice má pravdu v tom, že se člověk v Mrtvém moři nemůže potopit. Prozkoumali celé moře, povšimli si jeho neobyčejné hloubky a mělké oblasti neboli „jazyka“ na jeho jižním konci. Zde leželo údajně

údolí Sidím a jeho pět měst. V jižní části moře lze pod vodou spatřit celé lesy stromů obalených solí.

Standardní historická teorie o zničení Sodomy a Gomory, uvedená v knize *The Bible as History* (Bible jako dějiny, 1965) Wenera Kellera, tvrdí, že města v údolí Sidím byla zničena při pohybu zemských desek, kdy vznikla velká příkopová propadlina El Ghor, v jejíž části dnes leží Mrtvé moře. Jak se zemská deska posunula, jižní konec dnešního Mrtvého moře se propadl. Zemětřesení bylo zřejmě provázáno explozemi a únikem plynů, kdy síra pršela z nebe jako déšť. Podle Kellera k tomu pravděpodobně došlo okolo roku 2000 př. n. l., v dobách Abraháma a Lota, ačkoli geologové datují tuto událost o mnoho tisíc let dříve.

Keller říká: „Údolí Jordánu je pouze jednou částí obrovského zlomu v zemské kůře. Průběh tohoto zlomu je přesně lokalizován. Začíná daleko na severu, několik stovek mil za hranicemi Palestiny, na úpatí pohoří Taurus v Malé Asii. Na jihu se táhne od jižního břehu Mrtvého moře přes Vádí al-Aráb k Akabskému zálivu a končí až za Rudým mořem v Africe. Na mnoha místech této rozsáhlé prolákliny jsou zřetelné známky dávné sopečné aktivity. V Galilejských horách, na Transjordánské vrchovině, na březích Jabboku, přítoku Jordánu, a v Akabském zálivu jsou černé čediče a láva.

Propad uvolnil sopečné síly, které dřímaly po celé délce praskliny. Ve výše položených údolích Jordánu poblíž Bašanu se stále tyčí krátery vyhaslých sopek; pod vápencovým povrchem jsou rozsáhlá úložiště lávy a hluboko položené vrstvy čedičů. Odněpaměti byla oblast okolo této praskliny postižována zemětřeseními. Máme o nich opakované důkazy a sama bible je rovněž zaznamenává. Nepropadly se také Sodoma a Gomora, když se část základu této ohromné praskliny zřítla ještě hlouběji v důsledku zemětřesení a sopečných erupcí?“

Co se týče solného sloupu, Keller uvádí: „Na západ od jižního pobřeží a ve směru biblické ‚Země jihu‘ – Negevu, se od severu k jihu táhnou hřebeny kopců, asi 150 stop vysoké a 10 mil dlouhé. Jejich svahy se lesknou a jiskří ve slunečním světle jako diamanty. Je to zvláštní přírodní úkaz. Důvodem je skutečnost, že převážná část tohoto malého pásma je z čisté kamenné soli. Arabové je nazývají Džibil Usdum, starově-

kým jménem, které přetrvalo ve slově ‚Sodoma‘. Mnoho bloků soli se rozpustilo deštěm a zřítlo dolů. Mají prazvláštní tvary, některé z nich stojí vztyčené a vypadají jako sochy. Je snadné představit si, jak náhle ožívají.

Tyto podivné solné sochy nám živě připomínají biblický popis Lotovy ženy, která se obrátila v solný sloup. A až do dnešních dnů se vše v okolí Mrtvého moře rychle pokryje vrstvou soli.“

Ale i Keller připouští, že tato teorie má jeden závažný problém: ke katastrofě, při které se údolí Sidím ocitlo na dně Mrtvého moře, došlo – alespoň podle názoru většiny archeologů – někdy před statisíci nebo dokonce miliony let. „Především nesmíme zapomenout, že příkopová propadlina Ghor musela vzniknout před rokem 4000 př. n. l.,“ říká Keller. Podle posledních výkladů tohoto úkazu je její původ datován do oligocénu, období starších třetihor. Proto musíme uvažovat v rozmezí ne tisíců, ale milionů let. Bylo zjištěno, že prudké sopečné aktivity, související s touto propadlinou, probíhaly až poté, ale i tak se nedostaneme blíž než do pleistocénu, který skončil přibližně před deseti tisíci lety. Určitě se nepřiblížíme až ke třetímu, nebo dokonce druhému tisíciletí před Kristem, do doby, do níž jsou tradičně datovány životy patriarchů.“

Keller zkrátka říká – nebo mu to řekli profesionální archeologové –, že jakákoli geologická katastrofa, která zničila Sodomu a Gomoru, se musela odehrát před milionem let. Na jižním okraji Mrtvého moře geologové údajně nenašli žádné stopy katastrofy, která by se odehrála dřív než před deseti tisíci lety.

„Na závěr je nutno dodat,“ pokračuje Keller, „že přesně na jih od Lisanského poloostrova, v místech, kde prý byly zničeny Sodoma a Gomora, končí známky sopečné činnosti. Stručně řečeno, nálezy geologů nám neposkytují žádný důkaz o tom, že by se v této oblasti v poměrně nedávné době odehrála katastrofa, která by smetla z povrchu zemského několik měst a která by byla doprovázena sopečnou činností.“

V tom je tedy onen hlavní problém Kellerovy teorie: oblast Mrtvého moře možná otřásla katastrofa, která mohla posloužit jako osnova známého příběhu ze Starého zákona, ale podle názoru konzervativních geologů se zde takovéto změ-

ny musely odehrát dlouho předtím, než mohla být událost jakkoli kolektivně zaznamenána.

Michael Sanders, britský specialista v oboru biblických studií, přišel koncem roku 1999 s novou teorií. Během několika týdnů pilné práce, kdy se on a jeho mezinárodní tým potápěli v Mrtvém moři v miniponorce, objevil na mořském dnu něco, co vypadá jako solí potažené pozůstatky starověkého osídlení.

Sanders sdělil televiznímu štábu čtvrtého programu BBC, který natáčel o expedici dokument: „Je zde velká šance, že tato návrší skrývají cihlové stavby a jsou jedním ze ztracených měst z planin, možná dokonce samotné Sodomy nebo Gomory, ačkoli bude třeba ještě prozkoumat důkazy. Biblické příběhy byly předávány z generace na generaci ústním podáním dlouho předtím, než byly zapsány, a tento vypadá, že je na něm hodně pravdy.“

Sanders jednou při vykopávkách objevil mapu z roku 1650, která ho utvrdila v přesvědčení, že tato dvě města se nacházejí spíše na severní než na jižní straně Mrtvého moře. Navázal spolupráci s Richardem Slaterem, americkým geologem a odborníkem na hloubkové potápění, aby spolu prozkoumali hlubiny Mrtvého moře v malé ponorce pro dva, která byla použita při nalezení potopeného zaoceánského parníku *Lusitania*.

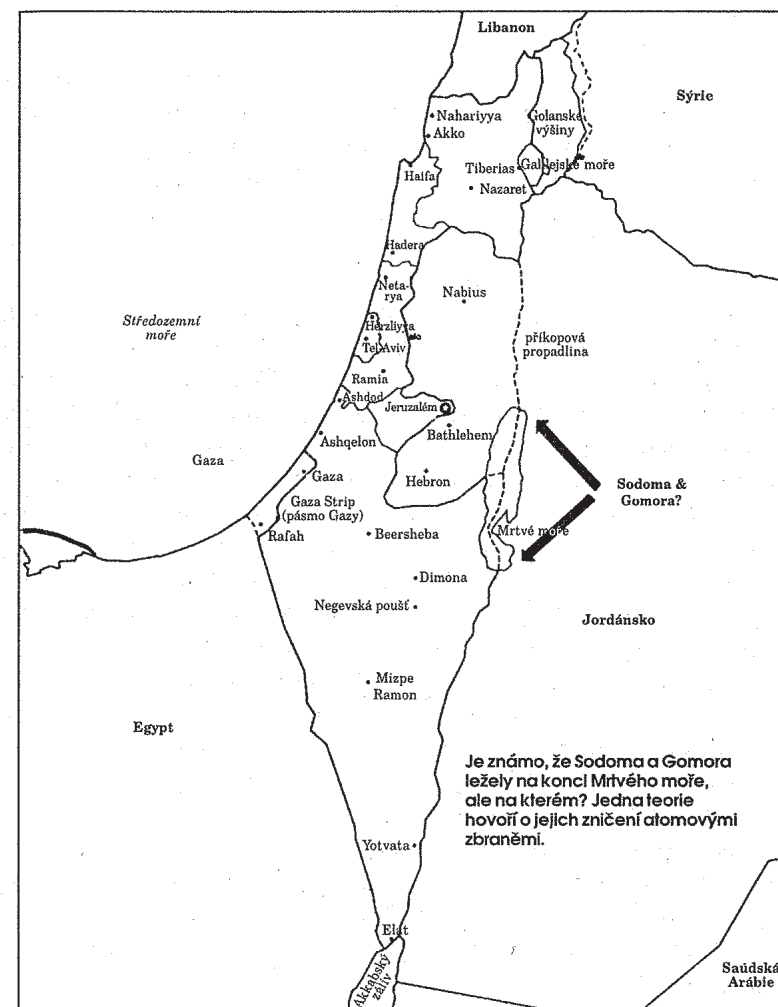
Sandersovo umístění Sodomy a Gomory do hluboké severní části Mrtvého moře se s historií a geologií rozchází ještě víc než Kellerovy teorie o městech na mělkém jižním okraji. A tak se dostáváme zpět k populární teorii, že tato města nebyla zničena geologickou katastrofou, ale člověkem (nebo mimozemšťany) způsobenou apokalypsou, která byla technologického rázu. Zaútočily na Sodomu a Gomoru atomové zbraně, tak jako na Hirošimu a Nagasaki?

Badatel L. M. Lewis ve své knize *Footprints on the Sands of Time* (Stopy v písku času, 1975) prohlašuje, že Sodoma a Gomora byly zničeny atomovými zbraněmi, a tvrdí, že solné sloupy a vysoký obsah soli v okolí Mrtvého moře jsou důkazem nukleárního výbuchu.

„Když se znovu stavěla Hirošima, našly se úseky písečné půdy změněné ve hmotu, která připomíná sklovitý křemík

prostoupený solnými krystaly,“ říká Lewis. „Z hmoty se odřezávaly malé kostky a prodávaly se turistům jako upomínkové předměty na město – a atomový výbuch.“

A i kdyby ještě větší výbuch rozdrtil na prach každý kámen – a celé město by zmizelo ve vzduchu – na okrajích zdevastované oblasti by stále zůstaly neklamné znaky toho, co

Mapa ukazující umístění Sodomy a Gomory

se stalo. Na některých místech bylo možné pozorovat změnu složení půdy nebo změny v struktuře hmoty některých pozorovaných předmětů.“

Lewis tvrdí, že kdyby byly solné sloupy na okraji Mrtvého moře z obyčejné soli, zmizely by při pravidelných deštích. Ale tyto sloupy jsou ze zvláštní, tvrdší soli, která může vzniknout pouze při nukleární reakci, jakou je například atomový výbuch.

Tyto solné sloupy vydržely opravdu dlouhou dobu. Nejenom že existovaly již ve starověku, ale stojí tu dodnes. Lewis cituje z knihy *Židovské starožitnosti* od známého římského historika Flavia Josepha: „...ale Lotova žena se stále otáčela zpět, aby spatřila město, které opouštěla, ačkoli jí to Bůh zakázal, a změnila se v solný sloup: já jsem ho viděl a on tu stojí dodnes.“

Lewis poznamenává: „Měli bychom si uvědomit, že Flavius Josephus žil od roku 37 asi do roku 100 našeho letopočtu. Jak již bylo řečeno, Sodoma se rozpadla roku 1898 před naším letopočtem. Je to úžasné, protože v tom případě Josephus viděl lidský „solný sloup“ poté, co stál na místě téměř 2000 let! Kdyby to byla obyčejná sůl, zmizela by s prvními dešti.“

I když se v průběhu historie mohlo vyskytnout mnoho solných sloupů, Lewis se domnívá, že důkazy podporují teorii atomového výbuchu. „Změny v struktuře půdy, na které stála Lotova žena, a půdy v Hirošimě vykazují podobnost, která se nedá popřít! Obě místa prošla tak prudkou atomickou změnou, jakou mohlo vyvolat pouze náhlé působení nukleárního štěpení. Protože věci, které mají stejné důsledky, musejí být stejného rázu, přímo se nabízí myšlenka, že Sodoma byla zničena podobnými prostředky jako Hirošima.“

„Pokud spoléháme na pravdivost slov Flavia Josepha, můžeme učinit jediný závěr: a to že Sodoma byla zničena nukleárním štěpením.“

Příběh Sodomy a Gomory není záhadný jen díky jejich zničení, ale také díky osobám, které v něm hrají určitou roli, jako byl například anděl, jenž Lota varoval a radil mu opustit město odsouzené k zániku.

Byl Lot varován předtím, než byla města zničena „nukleárními zbraněmi“ mimozemšťanů nebo lidmi se zbraněmi špič-

kové technologie? Varovali ho, aby odvedl svou rodinu, ale jeho žena se ohlédla a byla oslepena atomovým zábleskem. Možná že se její tělo dokonce atomicky změnilo.

Dnes stojí na jižním okraji Mrtvého moře moderní chemická továrna, která připomíná základnu mimozemšťanů. Z pouště zde vyrůstají zvláštní věže, podivné budovy a špičaté vížky jsou osvětleny různobarevnými světly. Člověk by čekal, že každou chvíli u nich přistane létající talíř. Jsou to zdejší chemické závody. Přes den vypadají docela obyčejně, jako ropná rafinerie nebo něco podobného, ale v noci se jeví díky světlům, rozmístěným po závodech, jako z jiného světa.

O této ohromné chemické továrně se říká, že má nekonečnou zásobu hodnotných minerálů ke zpracování, včetně radioaktivních solí. Vznikly snad některé z těchto látek jako důsledek starověkého atomového výbuchu?

Atomové pustošení, indický styl

(Citáty z *Mahábháraty*)

Na nebesích se objevila různá znamení – dudy větry, meteority padaly po tisících, hrom burácel z čisté oblohy.

Uviděl kolo s loukotí ostrou jako čepel, otáčející se kolem sómy. Když si vzal sómu, rozbil točící se stroj...

Dróna k sobě zavolal Ardžunu a řekl mu: „Přijmi ode mne tuto nepřekonatelnou zbraň, zvanou brahmasira. Ale musíš mi slíbit, že ji nikdy nepoužiješ proti lidskému nepříteli, protože tak by mohla zničit svět. Pokud tě napadne nepřítel, který není člověkem, smíš ji v bitvě proti němu použít... Nikdo jiný než ty si tuto božskou zbraň, kterou jsi ode mne obdržel, nezaslouží.“ (To je zvláštní prohlášení, protože jaký jiný nepřítel, kromě lidského, se mohl objevit? Hovoříme o meziplanetární válce?)

„Budu s tebou bojovat božskou zbraní, kterou mi dal Dróna.“ Pak na něj mrštil planoucí zbraň...

Nakonec došlo na rány, a tak uchopili své kyje a udeřili jeden druhého... a padali jako padající hvězdy.

Tato zvířata (sloni), obrovská jako hory, zasažena Bhímovým kyjem padala s rozbitými hlavami, padala na zem jako skály uvolněné hromem.

Bhíma ho popadl za ruku a táhl ho na otevřené místo, kde

začali bojovat jako dva sloni, šílení vztekem. Prach, který zvířili, se podobal dýmu lesního požáru; pokryl jejich těla, takže vypadali jako vrávorající skály zahalené mlhou.

Ardžuna a Krišna objížděli ve svých vozech les, každý z jedné strany tam a zpět, a hnali nazpět stvůry, které se pokoušely uniknout. Tisíce jich shořelo, voda v tůňkách a jezerech se začala vařit... Plameny dokonce dosáhly nebes... Indra neztrácel čas a poslal pro Kandavu a pokryli oblohu spoustou mraků; déšť padal dolů, ale ještě ve vzduchu se žářem vypařil.

Tyto verše z *Mahábháraty* (zapsané nejprve starověkým drávidským jazykem a později sanskrtem) popisují hrůzné války, které se odehrály dlouho předtím, než se jejich autoři narodili. Některé historické záznamy svědčí o tom, že indická kultura je doslova desetitisíce let stará. Přesto se až do roku 1920 všichni „odborníci“ shodovali na tom, že původ indické kultury je třeba hledat v několika staletích okolo roku 327 př. n. l., kdy Alexandr Veliký vstoupil na tento subkontinent. To však bylo ještě předtím, než bylo objeveno a vykopáno několik velikých měst jako Harappa a Mohendžo-Daro (Návrší mrtvých) a rovněž Kot Didži, Kalibanga a Lothal. Město Lothal, které kdysi bývalo přístavem, je nyní na míle vzdálené od oceánu a bylo objeveno až na konci dvacátého století v Gudžarátu v západní Indii.

Nálezky těchto měst donutily archeology posunout data původu indické civilizace o tisíce let do minulosti, tak jak to vždy tvrdili sami Indové. Tato města musela být velmi vyspělá a moderní. Způsob, jakým jsou postavena, domy v pravidelných blocích, s ulicemi křížícími se v pravých úhlech, a jak je celé město rozdělené do čtvrtí, dokonce i archeology přesvědčil o tom, že města byla naplánována jako celky, dříve než byla postavena – je to pozoruhodně starý příklad plánování městské zástavby. Ještě pozoruhodnější je, že instalační a odpadní systémy, rozvedené po těchto rozsáhlých městech, jsou tak sofistikované, že jsou lepší než systémy dnešních měst v Pákistánu, Indii a mnoha dalších asijských zemích. Odpady byly zakryté a většina domácností měla vlastní toalety a tekoucí vodu. Vodovodní a odpadní systémy byly navíc dobře oddělené. Ale o tom už jsme psali.

Rámovo impérium, popsané v *Mahábháratě* a *Rámájane*,

existovalo zřejmě ve stejné době jako velké kultury Atlantidy a Osirionu. Atlantis, dobře známá z Platonových spisů a ze starověkých egyptských záznamů, se pravděpodobně nacházela někde ve středním Atlantiku. Osiriánská civilizace, všeobecně známá jako předcházející dynastickému Egyptu, byla zaplavena, když se Atlantis potopila a Středomoří se začalo plnit vodou.

Ve stejném období vzkvétala Rámova říše, která doznívala v tisíciletí následujícím po zničení atlantského kontinentu. Jak jsme již poznamenali výše, starověké indické eposy popisují řadu strašlivých válek, které se možná odehrály mezi Indií a Atlantidou nebo snad ještě další zemí v oblasti Gobi v západní Číně. *Mahábhárata* a *Dróna Parva* (další starověký indický epos) hovoří o této válce a o zbraních, které se v ní používaly: veliké ohnivé koule, které dokázaly zničit celé město, „Kapilův pohled“, který ve vteřině spálil na popel padesát tisíc mužů, a létající oštěpy, jež pustošily celá „města plná pevností“.

Jak zjistil plukovník James Churchward, Rámova říše byla založena Nágý (Nákaly), kteří do Indie přišli z Barmy. Poté, co se usadili na Dakkhinské náhorní plošině v severní Indii, vybudovali své hlavní město ve starověkém městě Dakkhi, v místech, kde dnes leží moderní město Nagpur.

Říše Nágů se zřejmě začala postupně rozšiřovat po celé severní Indii. Zahrnovala města Harappu, Mohendžo-Daro a Kot Didži (nynější Pákistán), Lothal, Kalibangu, Mathuru a možná i další města jako Varánasí, Ajodhju a Pataliputru.

Tato města vedli „Velcí učitelé“ neboli „Mistři“, což byli velkorysí šlechtici Rámovy říše. Dnes se jim všeobecně říká „kněží-králové“ civilizace údolí Indu a bylo nalezeno mnoho soch těchto takzvaných bohů. Ve skutečnosti to byli nejspíš lidé, jejichž mentální a psychické síly byly na takovém stupni, že se to většině dnešních lidí zdá neuvěřitelné. Rámova říše i Atlantis byly na vrcholu moci, když prý propukla válka, zřejmě proto, že se Atlantis pokusila podmanit si Rámovu říši.

Podle materiálu Společenství Lemurie se populace obklopující Mu (Lemurii, která předcházela ostatním kulturám) nakonec rozdělila na dva zneprátelené tábory: na ty, kteří si nejvíc cenili účelnosti, a na ty, kteří si cenili duchovnosti.

*Byl to jeden z kněží
králů Rámovy říše?*

Obyvatelstvo, nebo alespoň vzdělaná elita země Mu, bylo rovnoměrně rozděleno na tyto dvě skupiny. Elita pak začala povzbuzovat ostatní skupiny, aby se odstěhovaly do neobydlených krajů. Ti, kteří si cenili účelnosti, odešli na ostrov Poseid (Atlantis), a ti, kteří oceňovali duchovnost, nakonec skončili v Indii. Atlantáné, patriarchální civilizace s extrémně materialistickou, na technologii zaměřenou kulturou, považovali sami sebe za „pány světa“ a nakonec poslali armádu do Indie, aby si podmanila její říši a podrobila ji nadvládě Atlantidy. Zpráva o této bitvě, uváděná v nauce Společenství Lemurie, vypráví o tom, jak kněží-králové Rámovy říše porazili Atlantány.

Vybaveni strašnou válečnou silou a „fantastickou výzbrojí“, přistáli Atlantáné u jednoho města Rámovy říše, sešikovali své oddíly a poslali vládnoucímu knězi-králi vzkaz, že se má vzdát. Kněz-král atlantskému generálovi odpověděl: „My, obyvatelé Indie, nemáme žádnou rozepři s vámi, obyvateli Atlantidy. Žádáme pouze o to, abychom mohli vést svůj vlastní způsob života.“

Atlantský generál hodnotil mírnou odpověď vládce jako přiznání slabosti, a očekáváje snadné vítězství, jelikož Rámová říše neměla ani válečnou technologii, ani agresivitu Atlantánů, poslal další vzkaz: „Nezničíme vaši zemi mocnými zbraněmi, které podléhají našim rozkazům, pokud zaplatíte dostatečnou daň a přijmete vládu Atlantidy.“

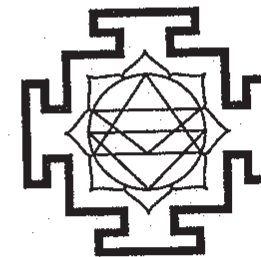
Kněz-král opět odpověděl pokorně, aby zabránil válce: „My, obyvatelé Indie, nevěříme ve válku a svár, našim ideálem je mír. Ani my nezničíme vás nebo vaše vojáky, kteří pouze poslouchají příkazy. Avšak pokud trváte na svém rozhod-

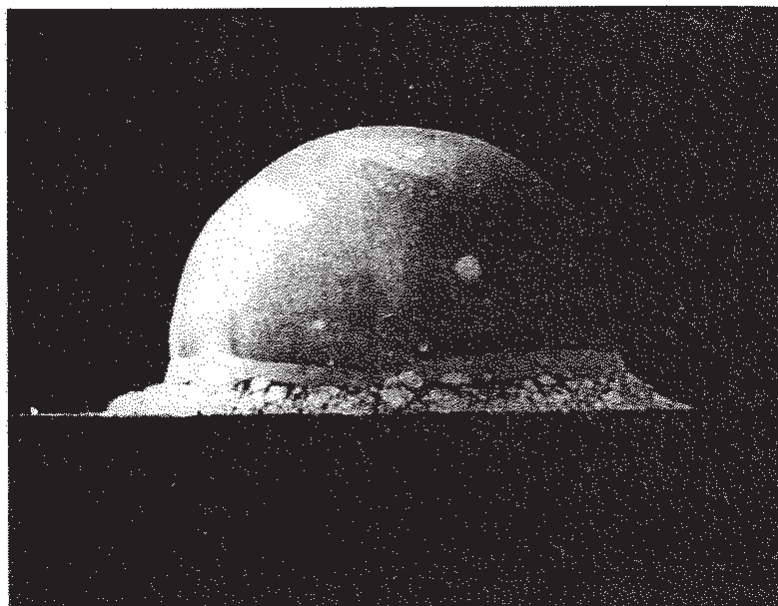
nutí a chcete nás napadnout bez příčiny a pouze z důvodu dobytí naší země, nezbude nám nic jiného než zničit vás a všechny vaše vůdce. Odejděte a opusťte nás v míru.“

Atlantáné ve své povýšenosti věřili, že Indové nemají sílu je zastavit, rozhodně ne technickými prostředky. Za úsvitu se atlantská armáda dala na pochod směrem k městu. Z vysoko položené pozorovatelné kněz-král smutně sledoval její postup. Pak zvedl paže k nebi a (používaje duševní techniku, kterou dnes zná možná pár velmi poučených osob) způsobil, že generál a po něm všichni důstojníci podle hodnotí padli mrtvi k zemi, zřejmě následkem nějakého druhu srdečního selhání. Zbylé atlantské síly v panice a bez vůdců prchly do čekajících lodí a v hrůze se stáhly zpět do Atlantidy. V obklíčeném indickém městě nepadl jediný muž.

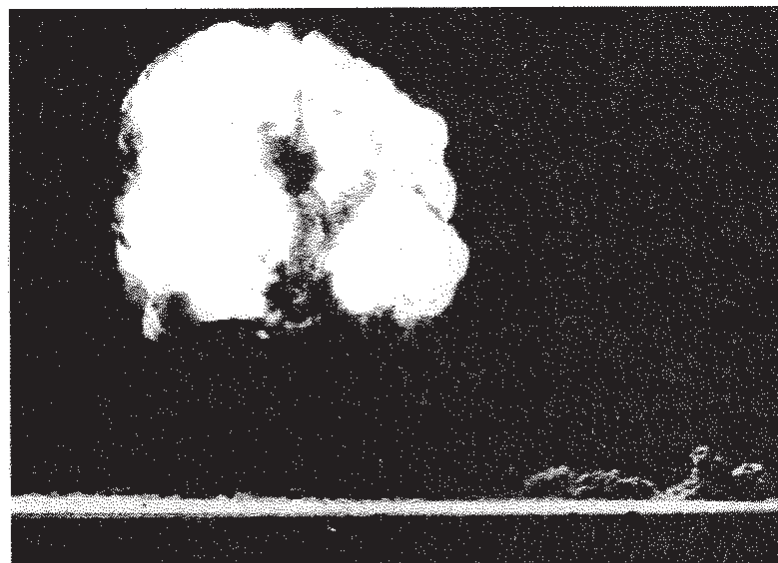
Zatímco toto vyprávění je možná jen smyšlenou fantazií, indické eposy vyprávějí konec hrozného příběhu, který se nevyvíjel pro Rámovu říši dobře. Atlantis – pokud bylo předchozí vyprávění pravdivé – nebyla potěšena pokořující porážkou, a proto použila svou nejmocnější a nejničivější zbraň, asi atomovou bombu! Svědčí o tom verše *Mahábháraty*:

*...Byla to jediná střela,
nabitá veškerou silou Vesmíru.
Doběla rozžhavený sloup dýmu a plamene,
jasný jako tisíc sluncí,
povstal v celé své velkoleposti...
...Byla to neznámá zbraň,
železný úder blesku,
gigantický posel smrti,
který obrátil v popel
celé plemeno
Vrišnisů a Andhakasů.
...Těla byla tak spálená,
že se nedala rozeznat.
Vlasy a nehty odpadly;
Nádoby pukaly bez zjevné příčiny
a ptáci zbělali...
...Po několika hodinách
byly všechny potraviny nakažené...*

Atomový test v Alamogordu v 0.016. vteřiny

Atomový test v Alamogordu v 15. vteřině

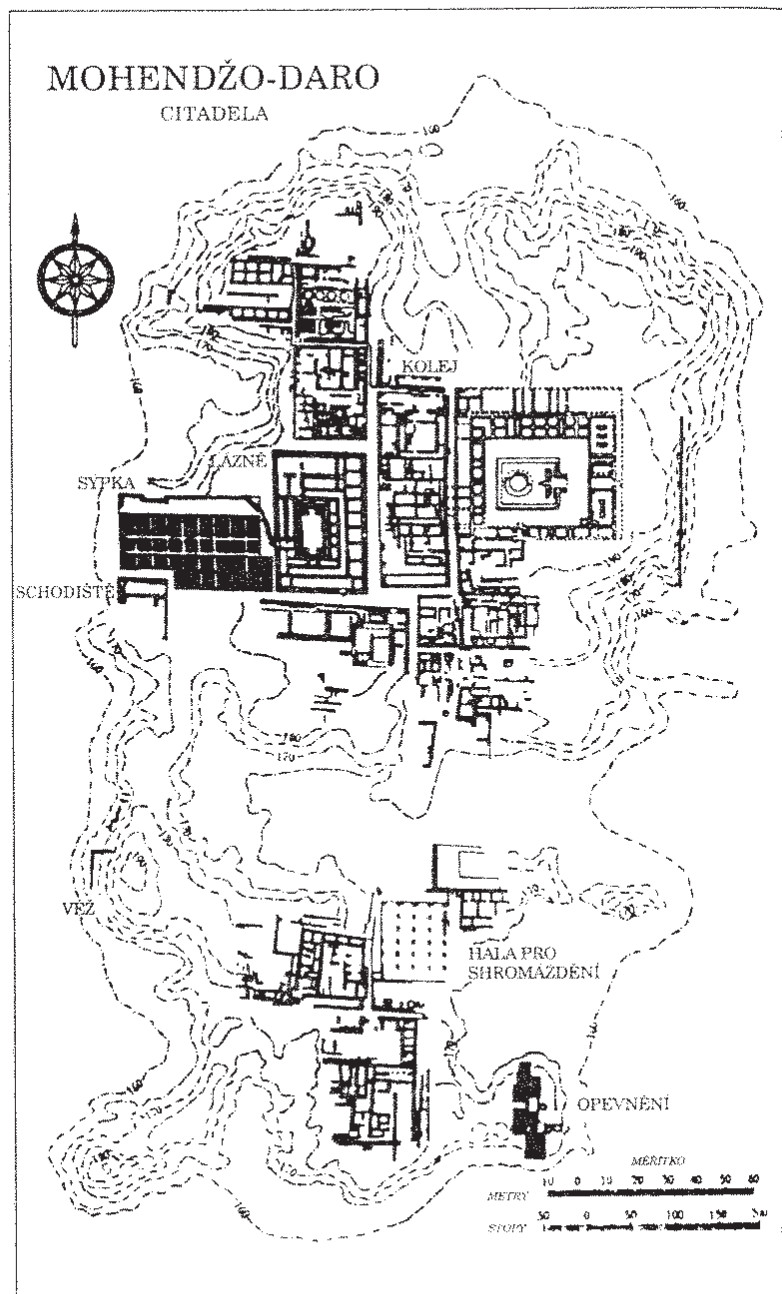
*...Aby unikli,
vrhali se vojáci do řek,
aby omyli sebe a svou výzbroj.*

Z hlediska tradičního pohledu na starověkou minulost se zdá naprosto neuvěřitelně, že by se před nějakými deseti tisíci lety odehrála atomová válka. A přece, o čem jiném by mohla *Mahábhárata* hovořit? Možná je to jen poetický způsob, jak popsat, jak se jeskynní lidé zabíjeli navzájem kyji? Koneckonců, takto je nám předkládána starověká minulost. Až do bombardování Hirošimy a Nagasaki si moderní člověk nedovedl představit zbraň tak hroznou a ničivou, jako jsou zbraně popsané ve starověkých indických textech. Přesto tyto texty velmi přesně popisují následky atomového výbuchu. Radioaktivní otrava způsobuje vypadávání vlasů a nehtů. Ponoření do vody je jedinou úlevou, i když ne léčbou.

Je zajímavé, že dr. J. Robert Oppenheimer, „otec atomové bomby“ – proslul tím, že byl dobře obeznámen se starověkou sanskrtskou literaturou. V rozhovoru, který se uskutečnil poté, co sledoval první atomový test, citoval z *Bhagavadgíty* (6. knihy *Mahábháraty*): „Nyní jsem se stal smrtí – ničitelem Světů. Domnívám se, že jsme se takto cítili všichni.“ Když se ho sedm let po nukleárním testu v Alamogordu při interview na Rochesterské univerzitě zeptali, zda to byla první atomová bomba, která kdy vybuchla, jeho odpověď zněla: „Inu, v moderních dějinách ano.“

Neblahý osud města Mohendžo - Daro

Ač to může vypadat neuvěřitelně, archeologové našli v Indii důkazy, které naznačují, že některá města zde byla zničena atomovým výbuchem. Když vykopávky v Mohendžo-Daru a v Harappě dosáhly úrovně ulic, byly odkryty kostry roztroušené po ulicích. Mnohé z nich se držely za ruce a ležely na zemi, jako by je tam náhle zasáhla nějaká strašná pohroma. Lidé prostě leželi nepohřbeni v ulicích města. A tyto tělesné pozůstatky jsou tisíciletí staré, dokonce podle standardní tradiční archeologie! Co mohlo takovou věc způsobit? Proč se těla nerozpadla nebo nebyla snědena divokou zvěří? Na-

Veliké lázně v Mohendžo-Daru

Výjev z ulic města.
Když se archeologové
prokopali na úroveň ulic,
odkryli kostry lidí, kteří tu
leželi mrtví – po tisíce let

Hliněná pečeť se zobrazením
vyhynulého druhu býka

*Starověké přístavní město Lothal,
dnes na míle vzdálené od oceánu*

víc nebyla pozorována žádná zjevná příčina násilné smrti (rozbité nebo useknuté hlavy apod.).

Tyto kostry patří k nejvíce radioaktivním lidským pozůstatkům, které kdy byly nalezeny; lze je srovnat s tělesnými pozůstatky obětí z Nagasaki a Hirošimy. Sovětští vědci našli na jednom místě kostru s padesátkrát vyšší úrovní radioaktivity, než je norma. Ruský archeolog A. Gorbovskij upozorňuje ve své knize *Záhady starověké historie*, vydané roku 1966, na vysoký výskyt radiace u zdejších koster. Navíc se v Mohendžo-Daru našly tisíce spečených kamenných hrud, nazývaných „černé kameny“. Zdá se, že by to mohly být úlomky hliněných nádob, které se roztavily v extrémním žáru.

V severní Indii byla odkryta další města, která nesou známky výbuchů velkého rozsahu. Jedno takové město, nalezené v oblasti mezi Gangou a horami Rádžmahal, vypadá, že bylo vystaveno silnému žáru. Obrovské masy hradeb a základů jsou spečené dohromady, doslova roztavené! Protože u Mohendžo-Dara a ostatních měst nebyly zjištěny žádné stopy sopečných erupcí, silný žár, který roztavil i hliněné nádoby, lze vysvětlit jedině atomovým výbuchem nebo použitím nějaké jiné, neznámé zbraně.

Tato města byla úplně smetena z povrchu země. Pokud přijmeme příběhy Společenství Lemurie za pravdivé, pak Atlantis již nechtěla ztrácet čas s knězi-králi Rámovy říše a jejich mentálními triky. Při své strašlivé pomstě zcela zničila Rámovu říši, zanechávajíc za sebou zpustošenou zem, ze které jí už nikdo nemohl platit daň. Oblast okolo měst Harappa a Mohendžo-Daro je dnes neobydlenou pouští, přestože se v jejím sousedství dnes do určité míry daří zemědělství.

V ezoterické literatuře je uvedeno, že ve stejné době nebo krátce poté se Atlantis pokusila podmanit si civilizaci v oblasti dnešní pouště Gobi, což byla tehdy úrodná pláň. Za použití takzvané „zbraně postupné vlny“ smetla své protivníky a je možné, že současně také sebe samu. Přirozeně existuje spousta spekulací, týkajících se vzdálených dějin, a my se asi nikdy nedozvíme skutečnou pravdu, i když starověké texty mohou být dobrým začátkem.

Atlantidu potkal její vlastní neblahý osud, když se podle Platona při ohromné katastrofě potopila do oceánu; mys-

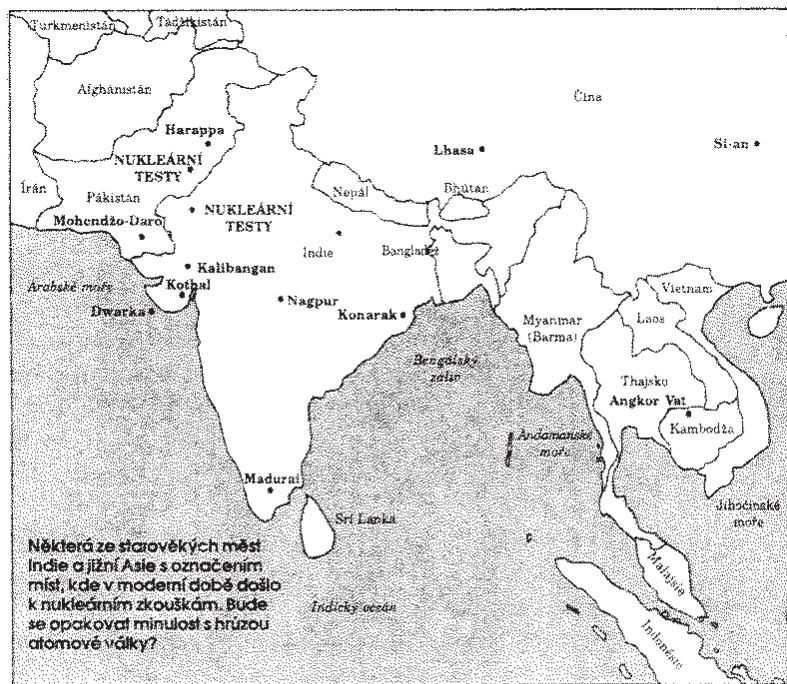
*Trosky Paršaspuru
v Kašmíru*

lím, že to nebylo dlouho po válce s Rámovou říší.

Fantastická válka starověkých dob, která zničila Rámovu říši, zasáhla také Kašmír. Blízko Šrínagaru se nacházejí ohromné rozvaliny chrámu zvaného Paršaspur. Je to obraz naprosté zkázy: veliké bloky kamene jsou roztroušeny na veliké ploše, takže pozorovatel

má dojem ničivého výbuchu. Zničila Paršaspur stejná fantastická zbraň při jedné z těch apokalyptických bitev, o kterých pojednává *Mahábhárata*?

Další podivnou stopou starověké atomové války v Indii je obří kráter poblíž Bombaje. Indický kráter Lonar, téměř okrouhlý, o průměru 2154 metrů, leží 400 kilometrů sever-

Některá ze starověkých měst Indie a jižní Asie s označením míst, kde v moderní době došlo k nukleárním zkouškám. Bude se opakovat minulost s hrůzou atomové války?

*První vládce atomu:
hinduistické kosmické kolo
Suderšánovy čakry. Předznamenává
vímány a ničivé starověké války?*

ně od Bombaje. Vznikl někdy před 50 000 lety, takže by rovněž mohl souviset s nukleární válkou starověku. Na místě kráteru ani v jeho okolí nebyl nalezen žádný meteorický ani jiný podobný materiál a sám kráter je jediným známým nárazovým kráterem v čediči. Na místě byly nalezeny stopy po obrovském nárazu (s tlakem překračujícím šest set tisíc atmosfér) a intenzivním prudkým žáru (který naznačují skleněné čedičové sférolity).

Vědecký ortodoxní přístup samozřejmě nemůže připustit nukleární původ takovýchto kráterů, i když pro něj máme důkazy a jakýkoli meteorický materiál chybí. Pokud jsou takové, z geologického hlediska nedávno vzniklé krátery jako Lonar meteorického původu, proč potom takové kolosální meteority nepadají i dnes?

Před padesáti tisíci lety nebyla zemská atmosféra pravděpodobně jiná, než je dnes, takže hypotézou lehčí atmosféry není možné vysvětlovat obrovskou velikost meteoritu, která by se samozřejmě v těžší plynné atmosféře podstatně zmenšila vlivem oxidace. Americký konzultant vesmírné problematiky Pat Frank prosazuje teorii, že některé obrovské krátery na Zemi mohou být ve skutečnosti jizvy po starověkých nukleárních výbuchách!

Ozvěny starověké atomové války v jižní Asii jako by se ozývaly i v současnosti: Indie a Pákistán si vzájemně hrozí válkou. Moderní Indie je pyšná na své nukleární zbraně a přirovnává je k „Rámovu šípu“. Podobně i Pákistán by velmi rád použil svou atomovou bombu v sousední Indii. Je ironií, že ohniskem konfliktu je Kašmír, kde se již kdysi jedna atomová válka možná odehrála. Bude se minulost v Pákistánu a Indii opakovat?

V bláznivém světě nového tisíciletí a jeho podzemních tunelů, tajných základů, UFO a nukleárních zbraní je vždy možnost, že to vše se již jednou stalo. Možná ano, možná ne. *Déjà vu!*

7. Země jako obrovská elektrárna

*Kněží mi sdělili, že Velká pyramida v sobě
obsahuje všechny zázraky fyziky.
– Hérodotos (350 př. n. l.)*

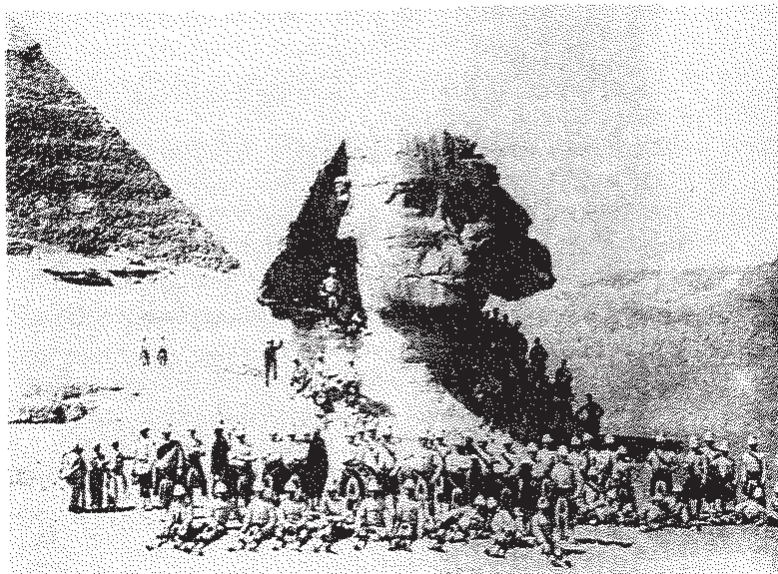
*Dříve než můžete pravidla porušit, musíte je znát.
Jinak to není vůbec žádná legrace.
– Sonny Crockett, Miami Vice*

Komplex pyramid v Gíze

Stavby na plošině pyramid v Gíze jsou snad nejúchvatnějšími příklady technologických zázraků vybudovaných našimi předky, užívajícími technologie, jímž dnes nedokážeme ani porozumět, ani je napodobit. Základem nekonečných mnohaletých spekulací zůstává otázka, kdo, jak a proč tyto monumenty postavil.

Jednou ze tří nekontroverznějších egyptských staveb, spolu s Velkou pyramidou a Usirovým chrámem (tzv. Osiriionem) v Abydosu, je Sfinga. Vytesána z kompaktní skály, jako by v sobě ztělesňovala tajemství Egypta, když mlčky zírá směrem od pyramid. Stáří Sfingy je předmětem velkých sporů. Její tělo je vážně poškozeno erozí, i když nyní egyptská vláda zajišťuje opravu.

Čím mohlo být toto těžké poškození způsobeno? Kontroverzní německý egyptolog Schwaller de Lubicz se domnívá, že mimořádně silná eroze těla Sfingy nemohla nastat v důsledku působení větrů a písku, jak se všeobecně předpokládá, ale byla spíše způsobena vodou. Geologové připouštějí, že v nepříliš vzdálené minulosti byl Egypt obětí silných povodní.

Sfinga v době, kdy byla ještě zasypaná, s turistickou výpravou (asi v roce 1912)

Sfinga s Velkou pyramidou v pozadí

Toto období je obvykle kladeno do souvislosti s táním ledu na konci poslední doby ledové, zhruba 15 000 až 10 000 let př. n. l.!

To by svědčilo o tom, že Sfinga již v této době existovala a je tak bez konkurence nejstarší stavbou v Egyptě, postave-

* J. A. West: *A Traveller's Key to Ancient Egypt*, Quest Books 1988

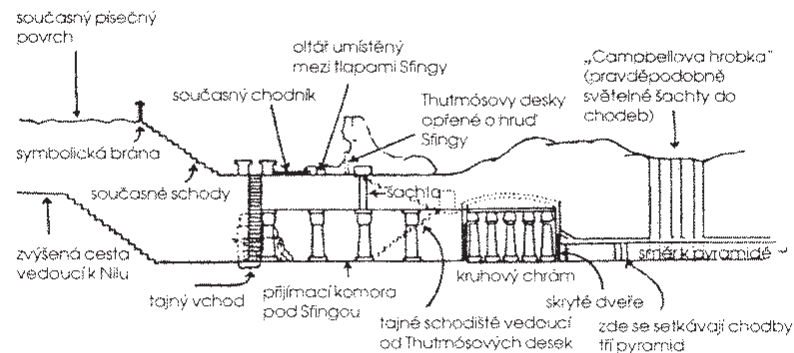
nou dávno před vznikem nám známé egyptské civilizace. Jsme tak náhle zpět u pověstí o dávné říši Usirově, Atlantidě a u kataklyzmatické změny zemských pólů, která otřese naší planetou zhruba každých deset tisíc let.

Často se tvrdí, že Sfinga je zpodobněním faraona Rachefa, jehož několik převrácených soch, jedna dokonce ve tvaru sfingy, bylo nalezeno v chrámu sousedícím se Sfinjou. Říká se také, že Sfinga byla nejméně jednou přetvořena a její hlava je nyní nepřírozeně malá v poměru k tělu, což svědčí o tom, že byla kdysi podstatně větší. Možná že ji faraon Rachef dal za svého života upravit do své vlastní podoby.

Rachefův údolní chrám v sousedství Sfingy je rovněž mimořádnou stavbou. Je postaven z obrovských žulových a vápencových bloků o hmotnosti až 100 tun. V chrámu nebyl nalezen žádný nápis a jednotlivé bloky do sebe zapadají v nezvyklém vzoru, který je spojuje, jako by tvořily skládačku. Jak jsme se již dříve zmínili, je to typická výrobní značka „stavitelů pyramid“, druh megalitické stavby, kterou je nejen extrémně obtížné vybudovat, ale stejně tak obtížné

Možné tajné komory pod Sfinjou

Možné tajné komory pod Sfinjou (podélný řez)

i zbořit. Vzhledem k tomu, že jsou jednotlivé bloky navzájem zaklíněny, nemohou se zbořit jako cihly nebo čtvercové zednické bloky. Zvlášt zajímavé je srovnat způsob stavby Rachefova údolního chrámu se stavbami nalezenými v Cuzcu, Sasayhuamanu, Ollantaytambu nebo dokonce v Machu Picchu.

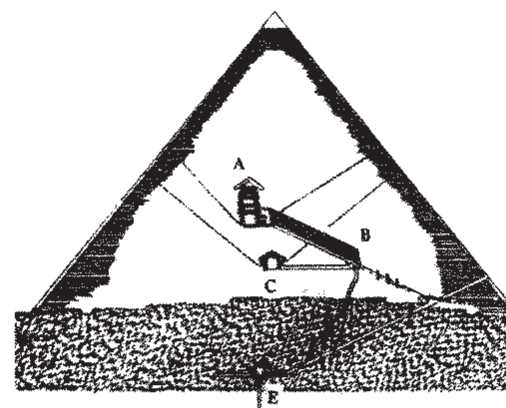
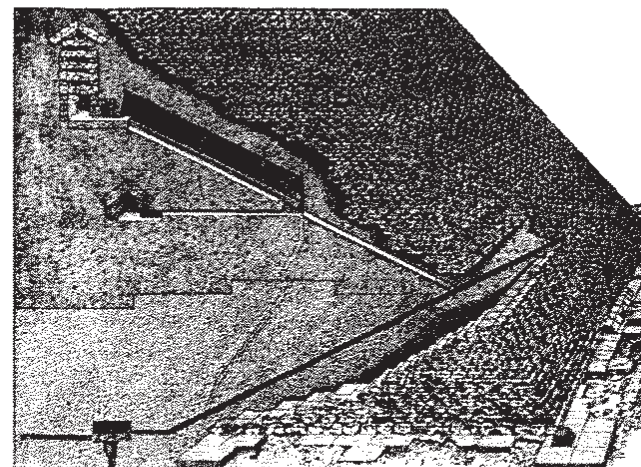
Ríká se také, že pod plošinou v Gíze existují tajné chodby. Tyto chodby směřují k pyramidám, údajně začínají od Sfingy a byly částí dávných tajných egyptských škol. Podivná šachta na planině v Gíze mezi pyramidou Rachefovou a Sfingou je známá jako Campbellova hrobka nebo Campbellova studna. Tato čtvercová šachta je nyní znepřístupněna mříží, ale stále je možné do ní nahlédnout. Je asi 5 metrů široká a 30 metrů hluboká. Po stranách jejích stěn je vidět množství tunelů, chodeb a dveří, vysekaných v kompaktní skále. Tyto chodby jsou součástí systému tunelů, rozprostírajícího se pod planinou v Gíze. Byl záměrně vybudován tak, aby sám o sobě představoval velké nebezpečí pro toho, kdo by tudy chtěl proniknout k pyramidám nebo do tajných podzemních místností, které se pod nimi nacházejí. Jejich existence i to, co by v nich mohlo být nalezeno, je obsahem různých prorocství a legend.

Byla vyslovena domněnka, že tam někde dole, pod plošinou v Gíze nebo v jejím blízkém okolí, je ukryta tajná knihovna z Atlantidy. Tato knihovna je všeobecně známá jako Prastará hala záznamů. Podle některých teorií jsou v ní uloženy dávné vědomosti formou zakódovaných informací v krémíkových krystalech, podobně jako může být dnes laserem zakódován hologram. V těchto tajných místnostech, zapečetěny před zbytkem lidstva v temných dobách egyptských dějin, kdy zločinné kněžstvo usilovalo o nadvládu nad lidmi, jsou údajně ukryty i stroje a zařízení z těchto zapomenutých věků. Někteří také věří, že uvnitř Velké pyramidy byla jeden čas ukryta i Archa úmluvy, odkud ji pak vyzvedl Mojžíš, když se Židé vydali na pouť do Země zaslíbené.

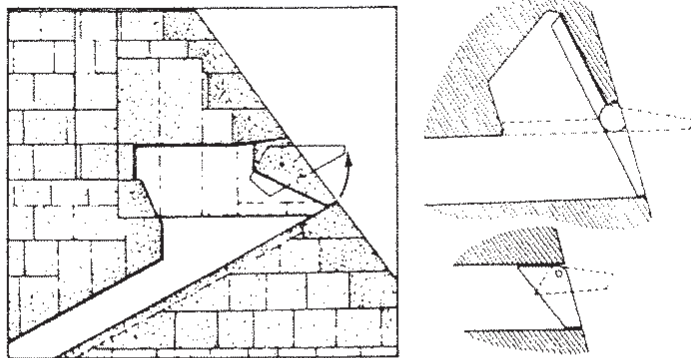
Pyramidy na plošině v Gíze byly odnepaměti považovány za inženýrský zázrak. Hérodotos (řecký dějepisec žijící v 1. století př. n. l.) uvádí, že mu kněží asi dva tisíce a možná i více let po postavení Velké pyramidy sdělili, že skupiny, z nichž se každá skládala z deseti tisíc mužů, pracovaly de-

set let na stavbě rampy pro stavební bloky. Postavení pyramidy pak trvalo dvacet let. A konečně dalších deset let se kladly odshora dolů kameny tvořící obložení pyramidy. Hérodotos uvádí, že Chufev financoval stavbu tím, že svou vlastní dceru přinutil, aby pracovala jako prostitutka. Kněží přečetli Hérodotovi i nápis u základny pyramidy, hovořící o tom, kolik cibule a ředkviček bylo třeba k nasycení dělníků.

Nicméně se zdá, že Hérodotos vyslechl pouhé povídačky. Ve skutečnosti nebyly objeveny žádné stopy po rampě. Většina vědců se domnívá, že rampa, o níž se Hérodotos zmiňuje,

Dva pohledy dovnitř Velké pyramidy

Teoretická rekonstrukce masivních vápencových dveří, které zakrývaly vchod do pyramidy. Mojžíš pryč vstoupil do pyramidy tak, že zatlačil na tyto dveře; pak odnesl Archu úmluvy

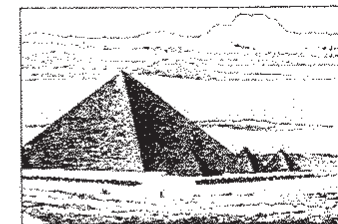
je cesta vedená po hrázi vzhůru od Nilu okolo Sfingy. Ke všem pyramidám vedly tyto vyvýšené cesty, ale očividně neměly žádnou souvislost s jejich stavbou. Neexistuje žádná nástěnná kresba pyramidy ve výstavbě, ale máme k dispozici nákresy zobrazující přepravu gigantických obelisků a obrovských soch o hmotnosti více než sto tun muži vlekoucími je na saních.

I když bylo možné shromáždit během času dost pracovních sil k postavení pyramid, muselo být při tom použito nějakého zdvihacího zařízení – jak upozorňuje J. A. West – s čímž zatím nikdo jiný nepřišel. Jiní inženýři tvrdí, že žádné zdvihací zařízení nebylo zapotřebí a že rampa musela pouze dosahovat až k vrcholu pyramidy. Nicméně dánský inženýr P. Garde-Hanson spočítal, že postavení takové rampy by vyžadovalo okolo třinácti a půl milionu kubických metrů materiálu – sedmkrát víc, než bylo potřeba k postavení vlastní pyramidy! Garde-Hanson věří, že by rampa dosahující jen do poloviční výše pyramidy byla lepší, ale bylo by při tom nutno použít zdvihací zařízení, což nás vrací zase zpět k starému problému.

Umístění vápencových obkladových kamenů o hmotnosti deseti nebo více tun je ještě větší problém, uvažíme-li, s jakou přesností jsou vytesány a zasazeny. Chufev dokonce ani

svou vlastní pyramidu nepodepsal – jedinými znaky jsou tu značky z kamenolomu na žulových blocích uvnitř pyramidy, o nichž se nepředpokládalo, že je vůbec někdy někdo spatří.

Jednu z možností nabízí vynalézavá teorie, že pyramida sama byla hydraulickou pumpou a bloky byly plaveny na svá místa na vorech z nedalekého jezera Moeris. Jiná teorie, která má jistou přitažlivost pro mystiky, tvrdí, že bloky byly přepravovány levitací s využitím duševní síly, Egypťany nazývané *ma-at*, příbuzné síle mana, známé ze sanskrtu.

Byla Velká pyramida na své místo vylita?

Jedna překvapující teorie týkající se pyramid byla formulována dr. Josephem Davidovitem, autoritou na technologii dávných staveb. Během posledních několika let Davidovits došel k názoru, že Velká egyptská pyramida, stejně tak jako i ostatní pyramidy v Egyptě, nebyla postavena z tesaného kamene, jak se to vždy předpokládalo, ale že velké bloky byly doslova na svá místa vylity a že jsou jakýmsi druhem dokonalého syntetického kamene, který byl odlit na místě jako beton.

Davidovits referoval o svém výzkumu na shromáždění Americké chemické společnosti v polovině osmdesátých let minulého století. Je zakladatelem a ředitelem Institutu pro aplikované archeologické vědy se sídlem nedaleko Miami. Je rovněž autorem knihy *The Pyramids: An Enigma Solved* (Pyramidy: Záhada vyřešena), která vyšla v roce 1988. Davidovits tvrdí, že nová interpretace starého hieroglyfického textu poskytuje několik přímých informací o stavbě pyramid a že podporuje jeho teorii, že stavebním materiálem byl syntetický kámen.

Text, nazývaný „Hladovou stélou“, byl objeven před sto lety na ostrově poblíž egyptské Elephantiny. Skládá se z 2600 hieroglyfů, z nichž asi 650 bylo interpretováno tak, že pojednávají o technologii výroby kamenů. Text uvádí, že instruk-

ce k výrobě syntetického kamene dal egyptský bůh faraonu Džóserovi, který pak v roce 2750 př. n. l. vybudoval první pyramidu.

V návodu byl i seznam 29 minerálů, z nichž může být spolu s drceným vápencem a dalším přírodním plnivem vytvořen syntetický kámen použitý při stavbě chrámů a pyramid. Egyptané stejně jako chemici sedmnáctého a osmnáctého století nazývali tyto minerály podle jejich fyzikálních vlastností či výrazného pachu „cibulová ruda“, „česneková ruda“ nebo „ředkvičková ruda“.

Davidovits je přesvědčen, že minerály v uvedených rudách obsahovaly arzenik. Ostatní složky pro výrobu syntetického kamene – fosfáty z kostí nebo hnoje, nilské bahno, vápenec a křemen – byly také při ruce.

Podle této teorie byly jednotlivé ingredience promíchány s vodou a nality do dřevěných forem, podobných těm, které se používají při výrobě betonu. Davidovits říká, že tmel použitý v těchto umělých kamenech svazuje chemicky plniva a ostatní ingredience v procesu podobném tomu, při němž vznikají kameny přírodní. Proto je mimořádně obtížné oba druhy kamenů od sebe odlišit. Nicméně portlandský cement využívá spíš mechanické než molekulární vazby svých ingrediencí. Takže „egyptský cement vydrží tisíce let, zatímco běžný cement má životnost pouze 150 let“. Davidovits také tvrdí, že v kamenných blocích Velké pyramidy byla nalezena organická vlákna, která náhodně spadla do uvedené směsi.

K čemu pyramidy sloužily?

Ačkoliv se obvykle tvrdí, že pyramidy byly hrobkami faraonů, archeologické nálezy tuto teorii nepotvrdily. I když se to zdá sebezpřekvapivější, žádná egyptská mumie nebyla nikdy v pyramidě nalezena. Našlo se mnoho egyptských mumií, ale nikoli uvnitř pyramid. Spíš byly nacházeny v podzemních kryptách a tunelech, jako ty v Údolí králů, kde byl nalezen Tutanchamon.

Jak to říká jinak tradicionalistický archeolog Kurt Mendelsohn ve své knize *The Riddle of Pyramids* (Hádanka pyramid):

„Zatímco nemůže být pochyb o funkci pyramid při pohřebním obřadu, je mnohem obtížnější dokázat, že tam kdysi byli faraoni pohřbíváni...“

Když ponecháme stranou Džóserovu stupňovitou pyramidu s jejími unikátními pohřebními komnatami, devět zbývajících pyramid neobsahuje víc než tři autentické sarkofágy. Ty jsou umístěny ve čtrnácti (!) pohřebních místnostech. Petrie prokázal, že sarkofág bez víka v pyramidě faraona Chufeva byl uložen v královské komoře, dříve než byla zastřešena, neboť je příliš velký na to, aby prošel vstupní chodbou... Rád bych věděl, co se stalo s chybějícími sarkofágy. Zloději mohli rozmlátit víka, ale stěží by se obtěžovali, aby ukradli rozbité sarkofágy. Přes pečlivý průzkum nebyly v žádné z chodeb ani komor nalezeny jejich úlomky. Navíc si musíme uvědomit, že počínaje meidumskou pyramidou byl vchod vždy dost vysoko nad zemí. U bentské pyramidy je dokonce i nižší chodba umístěna 12 metrů nad základnou a přinesení či odnesení těžkého sarkofágu by vyžadovalo použití pořádné rampy...

Skutečnost, že sarkofágy v pyramidách faraonů Chufeva a Rachefa byly nalezeny prázdné, lze lehce vysvětlit tím, že jde o práci vetřelců, ale prázdné sarkofágy Sechemketa, královny Heteferes a třetí sarkofág v šachtě pod stupňovitou pyramidou představují odlišný problém. Ty všechny zůstaly od nejstarších dob neporušeny. A protože v těchto případech šlo o pohřby bez mrtvol, téměř nás to vede k závěru, že tu bylo rituálně pohřbíváno něco jiného než lidské tělo.

Již jsme se zmínili o tom, že vše nasvědčuje tomu, že Snefru měl dvě nebo dokonce i tři pyramidy, ale těžko mohl být pohřben ve všech třech...

Zatímco jen velmi málo lidí by zpochybňovalo tvrzení, že pyramidy měly nějakou souvislost s posmrtným životem faraonů, obecné prohlášení, že v nich byli faraoni pohřbeni, není v žádném případě nezpochybnitelné... Je docela možné, že každá pyramida v sobě kdysi přechovávala faraonovo tělo, ale zároveň existuje nepříjemně velké množství faktorů, které mluví proti tomu. Právě na základě těchto spleťostí a protimluvů se musí egyptologové snažit najít řešení nejobtížnějšího problému ze všech: proč byly vůbec tyto obrovité pyramidy stavěny?“

A pokud pyramidy nebyly hrobkami, čím tedy vlastně byly? Existuje teorie, že byly astronomickými observatořemi. Jiný názor je, že pyramidy, především Velká pyramida, byly geodetickými značkami a schránkami s poselstvím napříč časem v tom smyslu, že do jejich stavby byl včleněn dokonalejší stupeň poznání, především z oblasti vyšší geometrie a matematiky. Jiní jsou přesvědčeni, že pyramidy byly centrem zasvěcení. Pak tu samozřejmě stále zůstává „energie pyramid“. Slovo „pyramida“ pochází ve skutečnosti z řečtiny a znamená „středový oheň“.

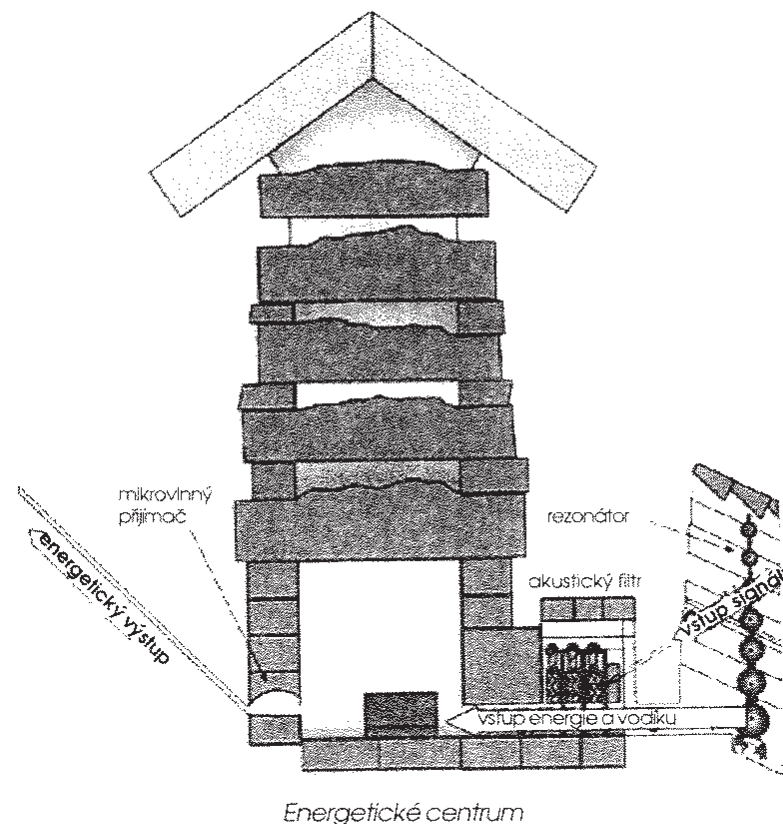
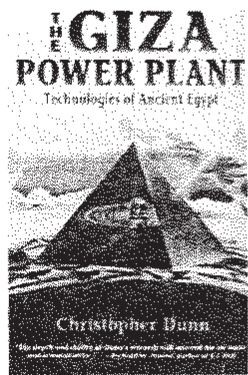
Elektrárna v Gíze

Teorie, že pyramidy byly zařízením na odsávání energie z van Allenova pásu, kde objem pyramidy sloužil jako ochranná vrstva, například jako izolace kolem elektrického kabelu, je snad tím nejneuvěřitelnějším nápadem ze všech. Tuto teorii nyní zastává britský inženýr Christopher Dunn. Dunn je autorem knihy *The Giza Power Plant: Technologie of Ancient Egypt* (Elektrárna v Gíze: Technologie starého Egypta), která vyšla v roce 1998. V této knize Dunn vymezuje svou teorii a předkládá důkazy o pokročilých strojírenských a inženýrských znalostech ve starém Egyptě.

Dunn tvrdí, že Země může být obrovskou elektrárnou a množství pyramid, obelisků a vztyčených megalitických kamenů může být součástí tohoto velkého „energetického systému“. Říká, že Velká pyramida byla gigantickou elektrárnou a že souzvukné rezonátory byly umístěny v úzkých otvorech nad královskou komorou. Uvažuje také o možnosti, že uvnitř královské komory došlo k vodíkové explozi, která přerušila chod elektrárny.

V srpnu 1984 publikoval časopis *Analog* Dunnův článek „Pokročilé strojírenství ve starém Egyptě?“. Byla to studie ke knize *Pyramids and Temples of Gizeh* (Pyramidy a chrámy v Gíze), napsané sirem Williamem Flindersem Pe-

triem. Dunn je přesvědčen, že v některých případech bylo využito pokročilých strojírenských znalostí. „Od data, kdy byl tento článek publikován, jsem navštívil Egypt dvakrát a po každé návštěvě jsem odjížděl s větším respektem k dávným stavitelům pyramid,“ píše. „Když jsem byl v Egyptě roku 1986, navštívil jsem Káhirské muzeum a předal řediteli muzea kopii svého článku společně s vizitkou. Přátelsky mi poděkoval, hodil to do šuplíku k dalším materiálům nejrůznějšího druhu a otočil se ke mně zády. Jiný egyptolog mě zavedl do ‚oddělení nástrojů‘, aby mě poučil o metodách starých zedníků tím, že mi ukázal několik vitrín s primitivními

Kresba Christophera Dunna znázorňující královskou komoru jako energetické centrum obrovské maserové mikrovlnné elektrárny

triem. Dunn je přesvědčen, že v některých případech bylo využito pokročilých strojírenských znalostí. „Od data, kdy byl tento článek publikován, jsem navštívil Egypt dvakrát a po každé návštěvě jsem odjížděl s větším respektem k dávným stavitelům pyramid,“ píše. „Když jsem byl v Egyptě roku 1986, navštívil jsem Káhirské muzeum a předal řediteli muzea kopii svého článku společně s vizitkou. Přátelsky mi poděkoval, hodil to do šuplíku k dalším materiálům nejrůznějšího druhu a otočil se ke mně zády. Jiný egyptolog mě zavedl do ‚oddělení nástrojů‘, aby mě poučil o metodách starých zedníků tím, že mi ukázal několik vitrín s primitivními

měděnými nástroji. Zeptal jsem se svého hostitele na tesání žuly, neboť to bylo ústředním bodem mého článku. Vysvětlil mi, že staří Egypťané vysekali v žule úzké otvory, strčili do nich dřevěné klíny a ty nechali nasáknout vodou. Roztažením dřeva se vytvořil tlak, který roztrhl skálu. Trhat skálu tímto způsobem je něco úplně jiného než ji odřezávat nějakým nástrojem. Můj průvodce mi vůbec nevysvětlil, jak bylo možné měděnými nástroji tesat žulu, ale byl tak nadšený svým výkladem, že jsem ho nepřerušoval. Aby dokázal své tvrzení, zavedl mě do nedaleké cestovní agentury a nabádal mě, abych si koupil letenku do Asuánu, kde, jak říkal, najdu jasný důkaz. Rozhodně si tam musím, na tom trval, prohlédnout stopy po kamenících, stejně tak jako nedohotovený obelisk.

Pokorně jsem si zakoupil letenku a následující den dorazil do Asuánu. Když jsem se poučil o některých egyptských zvyklostech, nabyl jsem dojmu, že to nebylo poprvé, kdy můj přítel egyptolog nahrál ty stopy kamenických prací a cestu do Asuánu cestovní kanceláři. Doklady v kamenolomu mě nepřesvědčily, že by popsaná metoda byla jediným způsobem, kterým se stavitelé pyramid vlamovali do asuánské skály. V kanálu táhnoucím se podél obelisku o hmotnosti zhruba 3000 tun je velký kruhový otvor vyvrtaný do podloží svahu. Je široký přibližně 30 cm a hluboký 90 cm. Otvor byl vyvrtán v úhlu, jehož vrchol proniká do prostoru kanálu. Dávni řemeslníci museli použít vrtáků, aby odstranili materiál z obvodu obelisku, vyrazit přepážky mezi jednotlivými otvory a pak odstranit hroty.

Dunn prohlašuje, že archeologie je především studiem historie výrobců nástrojů a že archeologové chápou úroveň pokroku, dosaženého tou kterou společností, na základě nalezených nástrojů a artefaktů. Kladiivo bylo pravděpodobně prvním nástrojem, který byl kdy vynalezen, a kladiiva vykovala mnoho elegantních a krásných artefaktů. Od těch dob, kdy člověk poprvé pochopil, že může výrazně změnit okolní prostředí použitím síly spojené s dostatečným stup-

něm přesnosti, vývoj nástrojů se stal trvalým a fascinujícím aspektem lidského snažení. A Velká pyramida je v čele dlouhého seznamu artefaktů, jimž nebylo porozuměno

a které byly archeology špatně pochopeny. Ti podporují teorie a metody, založené na sběru nástrojů, a potýkají se s tím, jak okopírovat jejich nejjednodušší funkce.

„Ve většině případů jsou nalezené primitivní nástroje považovány za stejně staré jako artefakty z téhož období,“ tvrdí Dunn. „Ale v této době egyptské historie byly artefakty produkovány v hojném počtu, aniž by se zachovaly nástroje, které by osvětlily, jak byly vytvořeny. Staří Egypťané vytvářeli předměty, které nemohou být vysvětleny jednoduchým způsobem. Ani nástroje nereprezentují plně „úroveň umění“ patrnou z artefaktů. Existuje několik úchvatných předmětů, které tuto civilizaci přežily, a navzdory jejím nejnápadnějším a nejpůsobivějším monumentům máme pouze zlomek představy o celém rozsahu její technologie.“

Nářadí předváděné egyptology jako nástroje, jimiž bylo vytvořeno mnoho z těchto neuvěřitelných artefaktů, je fyzicky neschopné tato díla reprodukovat. Nejdříve stojíte v posvátné bázni před těmito stavebními zázraky a pak vám ukáží ubohou sbírku měděného nářadí ve vitrině v Káhirském muzeu a vy odcházíte zmatení a znechucení.

Dunn prohlašuje, že britský egyptolog sir William Flinders Petrie také poznal, že toto nářadí je nepostačující, a tuto nesouměřitelnost podrobně rozebral v knize *Pyramidy a chrámy v Gíze* a zároveň vyjádřil údiv nad způsobem, jímž staří Egypťané tesali tvrdé vyvrlelé skály. O jejich technologiích prohlásil, že „...teprve nyní je začínáme chápat“.

„Nejsem egyptolog, jsem technolog,“ pokračuje Dunn. Moc mě nezajímá, kdo a kdy zemřel, koho mohl vzít s sebou a kam

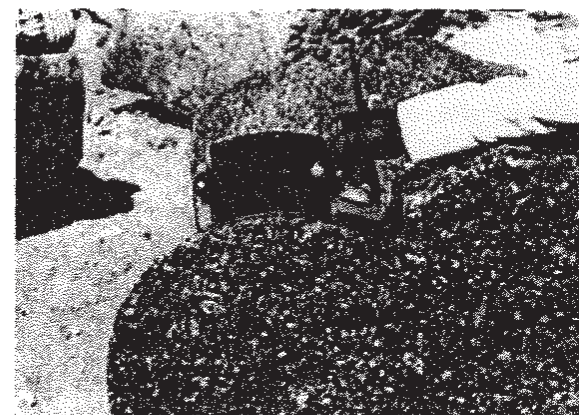

Tato zvláštní deska je připisována Narmerovi, legendárnímu prvnímu faraonovi sjednoceného Egypta

šel. Tím nechci říct, že bych nerespektoval horu práce a miliony hodin výzkumů inteligentních vědců (jak profesionálů, tak i amatérů), věnovaných tomuto předmětu, ale můj zájem, moje zaměření je jiné. Když pohlédnu na artefakt, abych vyzkoumal, jak byl vyroben, nezajímá mě jeho historie ani chronologie. Tím, že jsem strávil většinu své kariéry prací se stroji, na nichž se tvoří moderní výrobky, jako jsou například komponenty tryskových motorů, jsem schopen analyzovat a určit, jak byl ten který předmět vytvořen. Prošel jsem také praxí a mám zkušenosti s některými nekonvenčními výrobními metodami, jako jsou laserové přístroje nebo přístroje pro práci s elektrickými výboji. Po tomto prohlášení bych měl konstatovat, že jsem na rozdíl od některých populárních spekulací nenašel sebemenší známku toho, že by egyptské skály byly řezány laserem. Přesto je tu doklad jiných nekonvenčních strojových metod, stejně jako mnohem pokročilejších konvenčních způsobů řezání, soustružení a frézování. Některé z artefaktů, které zkoumal Petrie, byly bezpochyby vyrobeny soustružením. Existují také velmi zřetelné stopy po soustružení u několika vík „sarkofágů“. V muzeu v Káhiře je dostatek důkazů, které potvrdí, že staří Egypťané užívali vysoce pokročilých výrobních způsobů. Stačí je jen důkladně analyzovat.

Existuje několik artefaktů, které téměř nepopíratelně svědčí o tom, že stavitelé pyramid využívali energie strojů. Tyto artefakty, podrobně prozkoumané Williamem Flindersem Petriem, jsou všechny fragmenty mimořádně tvrdých vyvřelých hornin. Jednotlivé kusy žuly a dioritu vykazují známky opracování totožné s těmi, které vznikají při řezání tvrdých vyvřelých hornin moderními stroji.

Je šokující, že Petrieho studie nevzbudila větší zájem, neboť jde o nevyvratitelný důkaz metody strojového opracování. Mnoho lidí bude pravděpodobně překvapeno, až se dozví, že důkaz toho, že staří Egypťané používali takové nástroje, jako jsou přímé i kotoučové pily, a dokonce i soustruh, jsou známy již déle než celé století. Soustruh je otcem všech existujících obráběcích strojů a Petrie předkládá důkaz, že staří Egypťané nejen užívali soustruh, ale zvládali i úkoly, které by podle dnešních standardů byly považovány za ne-

Dunnovy vzorky opracování egyptské žuly

možné bez vysoce vyvinutých specializovaných technik, jako je například řezání konkávních a konvexních oblouků, aniž by se zpracovávaný materiál roztránil.

Dokážou archeologové, když se prokopávají pozůstatky dávných civilizací, okamžitě poznat strojovou práci podle stop na materiálu nebo uspořádání úlomků, které prohlížejí? Naštěstí jeden archeolog měl dostatek vnímavosti a znalostí, aby tyto známky rozpoznal, ačkoli v době, kdy byly Petrieho nálezy publikovány, bylo strojírenství v plenkách. Rozvoj strojírenství, který od té doby nastal, však opravňuje nový pohled na jeho objevy.“

Dunn pak pokračuje: „Po tom, co jsem při mnoha příleži-

tostech pracoval s mědí, a po tom, co jsem se snažil zvýšit její tvrdost, zapůsobilo na mne toto prohlášení jako naprosto absurdní. Jistěže můžete zvýšit tvrdost mědi tím, že do ní budete opakovaně bušit, nebo dokonce tím, že ji budete ohýbat. Nicméně po tom, kdy bude dosaženo určité tvrdosti, měď se začne rozštěpovat a rozlamovat. To je důvod, proč je nutné při jakékoli náročné práci měď pravidelně chladit nebo změkčovat, pokud ji chcete udržet vcelku. Dokonce ani po takovém zvýšení tvrdosti nebude měď schopna řezat žulu. Nejtvrdší dnes známá slitina mědi je její slitina s beryliem. Neexistuje žádný důkaz toho, že by staří Egypťané měli tuto slitinu k dispozici, ale i kdyby měli, ani ona není dost tvrdá na to, aby byla schopná řezat žulu. Měď je převážně popisována jako jediný kov, který byl k dispozici v dobách, kdy byla postavena Velká pyramida. Z toho vyplývá, že všechny práce musely být založeny na možnosti využití tohoto základního kovového prvku. Nicméně však nemusíme mít vůbec pravdu v základním předpokladu, že měď byla jediným kovem, který měli staří Egypťané k dispozici. Neboť jiný málo známý fakt týkající se stavitelů pyramid je, že dokázali také vyrobit železo.

Bez toho, že bychom cestovali zpět v čase a zpovídali řemeslníky, kteří pracovali na pyramidách, se pravděpodobně nikdy nedozvíme s úplnou jistotou, z jakého materiálu byly jejich nástroje zhotoveny. Jakákoliv debata na toto téma by byla bez užitku, neboť dokud nebudeme mít v ruce jasný důkaz, nemůžeme dospět k uspokojivému závěru. Nicméně se můžeme bavit o způsobu, jakým zedníci své nástroje užívali, a možná, pokud srovnáme současné metody řezání žuly s výsledným produktem (žulovými kvádry), můžeme najít společnou základnu k paralelnímu posouzení.

Současné metody řezání žuly zahrnují strunovou pilu a nějaký brusný materiál, obvykle karborundum (karbid křemíku), který má tvrdost srovnatelnou s diamantem, a proto je dostatečně tvrdý, aby se prořezal krystalem křemene v žule. Struna tvoří nekončící smyčku na dvou kotoučích, přičemž jeden z nich je kotoučem hnacím. Mezi oběma kotouči, jejichž vzdálenost je různá podle velikostí přístroje,

je žula řezána tak, že je tlačena proti struně, nebo tak, že je držena pevně a struna proniká skrz ni. Struna sama žulu neřeže, ale je upravena tak, že spolehlivě drží karborundovou drť, která koná vlastní práci.

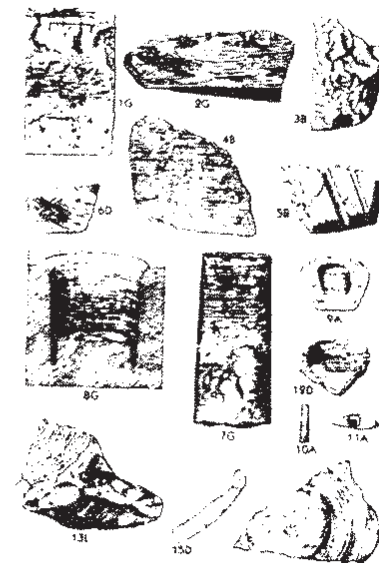
Prohlédneme-li si tvar řezu, který byl proveden na čedičových vzorcích 3b a 5b, napadne nás asi, že zde byla použita strunová pila, která na hornině zanechala stopy. Oblouk na spodní části řezu má přesně takový tvar, jaký by strunová pila vytvořila.

Pan John Barta z John Barta Company mě informoval, že strunové pily užívané dnes v lomech řezou žulu velkou rychlostí, krájí ji tak, jako by to bylo máslo. Jen tak mimochodem jsem se ho zeptal, co si myslí o teorii měděných dlát. Pan Barta projevil svůj vynikající smysl pro humor a vyslovil několik ironických poznámek ohledně praktičnosti takové myšlenky.

Pokud staří Egypťané opravdu používali strunové pily pro řezání tvrdých hornin, byly tyto pily ruční, nebo strojové? Se svými zkušenostmi ze strojírenského oboru a po nekonečném množství případů, kdy jsem musel použít pilu (jak ruční, tak i strojovou), bych řekl, že mnohé svědčí pro to, že aspoň v několika případech používali těch posledně jmenovaných.“

Pozorování sira Williama Petrieho podporuje to, co říká Dunn. O schránce uvnitř královské komnaty Velké pyramidy poznamenává:

„Na severním konci (schrány) je místo, kde pila pronikla do žuly příliš hluboko, a tak ji zedníci vytáhli. Zkusili to znovu, ale opět zajeli moc hluboko, a tak o pět centimetrů níž

Petrieho vzorky strojového opracování

vytáhli pilu podruhé, když se prořezali víc než o 2,5 mm hlouběji, než původně zamýšleli...“

Následující text se týká schránky uvnitř Druhé pyramidy:

„Schránka je dobře vyleštěna – ne pouze uvnitř, ale i po celé venkovní ploše, ačkoli byla téměř celá ponořená do podlahy a překrytá kamennými bloky. Spodek byl ponechán neopracovaný a dokazuje, že byl odřezán a potom otesán do potřebné výše. Při řezání však zasáhla pila příliš hluboko a byla vytažena. Schránka proto není dole otesána po celé základně, chybná část řezu je vedena o 5 mm hlouběji než otesaná část. To je jediná řemeslná chyba na celé schránce. Jinak je na všech stranách vyleštěna a stopy po pile na ní nejsou viditelné, jako je tomu na schránce ve Velké pyramidě.“

Petrie odhaduje, že k tomu, aby se bronzová pila s diamantovými hroty prořezala mimořádně tvrdou žulou, by bylo potřeba tlaku jedné nebo dvou tun. Pokud s těmito odhady souhlasíme, stejně jako s teoriemi konstrukce pyramid navrhovanými egyptology, pak je mezi oběma patrný ostrý nesoulad.

„Až dosud nepřikládali egyptologové víru žádné z úvah o tom, že stavitelé pyramid mohli v tomto rozsáhlém konstrukčním projektu používat stroje místo pouhé lidské síly,“ říká Dunn. „Nepříznávají totiž stavitelům pyramid ani inteligenci potřebnou k objevu a používání prostého kola. Je pozoruhodné, že kulturu, která měla dostatečné technické schopnosti ke zhotovení hrnčířského kruhu a byla schopna pokračovat dál a rozvíjet techniku, která jí umožnila vytvářet polokruhové žlábký v tvrdém dioritu, nikdy předtím nezapadlo zhotovit kolo.“

Petrie logicky předpokládá, že žulové schránky nalezené v pyramidách v Gíze byly předem vyznačeny, dřív než byly odřezány z podkladu. Dělníci dostali instrukce, podle kterých měli pracovat. Potvrzuje to přesnost rozměrů těchto schrán, stejně tak jako skutečnost, že zedníci museli mít nějaké značky, aby se vyvarovali chyb.

I když zatím nikdo nedokáže s určitostí říct, jak byly tyto žulové schránky vyřezány, stopy po pile mají určité charakteristické rysy, naznačující, že nejsou výsledkem ručního ře-

zání. Kdyby tu nebyly protichůdné důkazy, mohl bych souhlasit, že žulové schránky ve Velké pyramidě i ty v Druhé pyramidě mohly být docela dobře vyrobeny s vynaložením pouze lidské síly a ohromné spousty času.

Je zcela nepravděpodobné, že by skupina zedníků pracujících s třímetrovými ručními pilami řezala tvrdou žulu tak rychle, že přejeli značku dřív, než by si chyby všimli. Že pak pilu vytáhli a stejnou chybu zopakovali, jako se to stalo u schránky v královské komoře Velké pyramidy, rozhodně nepotvrzuje závěr, že tento předmět je výsledkem ruční práce.

Když jsem četl Petrieho pasáž týkající se těchto rozporů, zaplavil mě příval vzpomínek na mé vlastní zkušenosti s pilami, jak motorovými, tak i ručními. Na základě svých zkušeností, stejně jako na základě zkušeností ostatních, se mi zdá nereálné, že by pouhá paže člověka byla tou hybnou silou, která vyřezala ty žulové schránky. Při řezání oceli ruční pilou by předmět, který má velkou plochu a takové rozměry jako ony schránky, rozhodně nemohl být vyřezáván velkou rychlostí a nesprávným směrem, do něhož se mohla pila stočit, by byl zaregistrován mnohem dřív, než by došlo k vážné chybě. Přirozeně čím menší je opracovávaný předmět, tím rychleji jím ostří projde.

Na druhé straně, pokud je pila motorová a reže zpracovávaný předmět rychle, může „zabloudit“ od zamýšleného kurzu a proniknout za vymezenou značku takovou rychlostí, že k chybě dojde dřív, než je možné učinit nápravu. To není nic neobvyklého.

To neznamená, že ruční pila nemůže „zabloudit“, ale její operační rychlost je malá a umožňuje rychlejší korekci každé odchylky od zamýšleného směru.

Spolu s důkazem vně žulové schránky, nacházejícím se v královské komoře, další důkaz může být nalezen i uvnitř ní. Způsob, evidentně použitý staviteli pyramid k vyhloubení vnitřku žulové schránky, je téměř shodný s metodou, jaká by byla použita k strojovému vyhloubení vnitřku podobného předmětu dnes.“

Uvnitř královské komory

Dunn říká, že známky po nástrojích uvnitř žulové schránky v královské komoře svědčí o tom, že dřív než byla vyhloubena, byly kolem materiálu, který měl být odstraněn, nahrubo vyvrtány otvory. Podle Petrieho byly tyto vrty udělány trubicovitými vrtáky, zanechávajícími uprostřed jádro, které bylo po vyvrtání díry vyraženo. Po vyvrtání všech děr a odstranění všech jader byla schránka ručně opracována do požadovaných rozměrů. Řemeslníci dali opět svým nástrojům volnou ruku a chyby, k nimž v důsledku toho došlo, je stále možné najít uvnitř schránky v královské komoře:

„Na východní straně se uvnitř schránky zachovala díra vyvrtaná trubicovitou vrtačkou, kterou nedrželi vertikálně, ale sklonili do šikmé polohy. Usilovně se snažili celou tuto část vyhladit. Aby toho dosáhli, odstranili kolem dokola vrstvu asi 2,5 mm silnou, ale stejně zůstal ve stěně otvor asi 2,5 mm hluboký, 7,5 cm dlouhý a 3 cm široký. Jeho spodní část je asi 20 až 22 cm pod původní horní hranou schránky. Podobnou, ale méně nápadnou chybu udělali i na severní straně. A na západní straně jsou stopy horizontálních brusných linií.“

Dunn dále prohlašuje: „Chyby, které zaznamenal Petrie, nejsou v tomto oboru nic zvláštního ani v současné době a musím se přiznat, že jsem je občas dělal i já sám. Může s nimi být spojeno několik faktorů, ačkoliv si nedovedu představit, že by jakýkoli z nich mohl být způsoben manuální prací. Opakuji znovu, když řemeslník vrtal žulu svou vrtačkou, udělal chybu a neměl již čas, aby ji mohl napravit.“

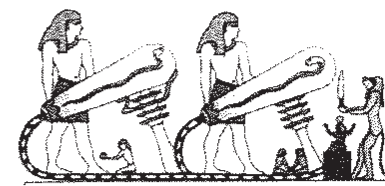
Představme si na chvíli, že šlo o ruční vrtačku. Jak hluboko by bylo možné se do žuly zavrtat, než by bylo třeba vrták vytáhnout a z otvoru odstranit odpad? Byli schopni vyvrtat 20 nebo 22 cm, aniž by museli vrták vytáhnout? Nemohu uvěřit tomu, že by bylo možné dosáhnout takové hloubky s ruční vrtačkou bez jejího častého vytahování, nutného k vyčištění otvoru, a nedovedu si představit zařízení, které by dokázalo čistit díru, kdyby byl vrták v provozu. Takže je možné, že časté vytahování vrtáku by odhalilo chybu a že by si všimli chybného směru dřív, než by vrták vyvrtal 5-milimetrový žlábek podél schránky a než by dosáhl hloubky

20 nebo 22 cm. Nejde o obdobnou situaci s vrtákem jako s pilou? Máme zde dvě operace prováděné vysokou rychlostí, kdy k chybám došlo dřív, než měl pracovník možnost je napravit.

I když se starým Egypťanům nepřiznává ani znalost a užívání jednoduchého kola, existují důkazy, že nejen kolo znali, ale že pro ně měli i velmi pokročilé využití. Důkaz užívání soustruhu je zcela zřetelný na několika artefaktech umístěných v Káhirském muzeu, stejně jako na těch, které studoval Petrie. Dva kusy dioritu ve své sbírce určil jednoznačně jako výsledek opracování na soustruhu.“

Dunn poznamenává, že Petrie nspecifikuje způsob, jakým zkoumal ono jádro, zda použil metrologické přístroje, mikroskop nebo je prohlížel pouhým okem. Zmiňuje se také o tom, že ne všichni egyptologové akceptují obecné Petrieho závěry. Tak například

v knize *Ancient Egyptian Materials and Industries* (Materiály a industrie starých Egypťanů) rozebírá její autor Lucas Petrieho závěry, že žlábkové vryty upevněnými diamantovými body. Konstatuje:

„Podle mého soudu předpokládat, že dokázali vybrousit tyto drahokamy do tvaru zubů a zasadit je do kovu takovým způsobem, aby vydržely zátěž tak náročného užívání, a dokázat to v tak časně historii lidstva by pro další výklad přineslo velké obtíže. Ale byly to opravdu zuby, jak se domnívá Petrie? Důkazy pro to jsou následující:

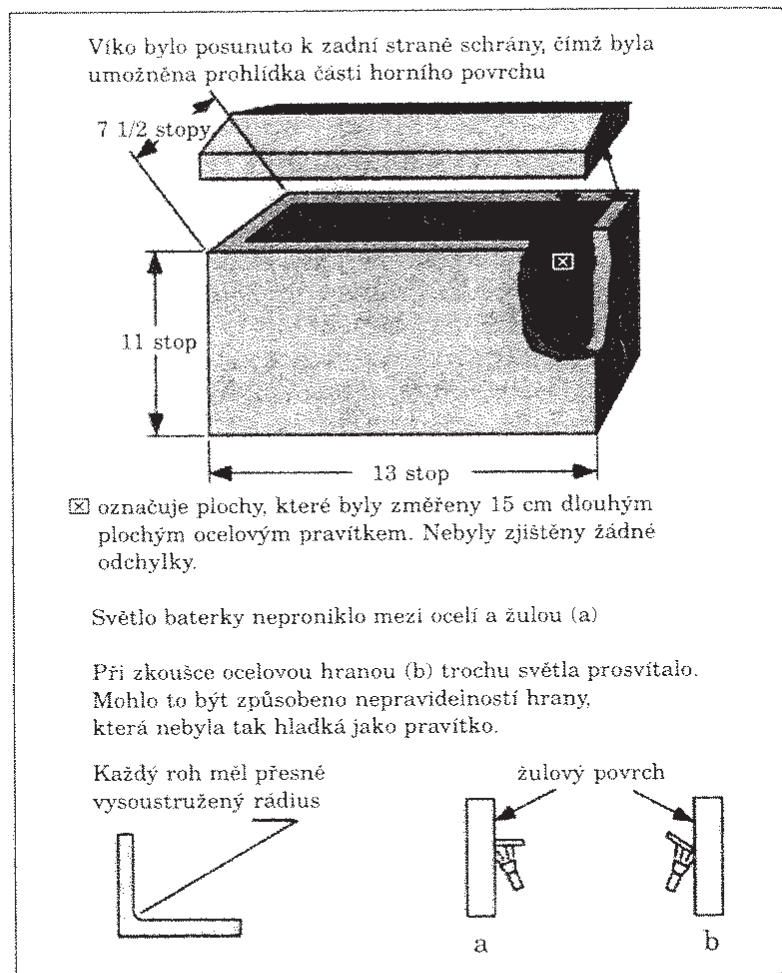
a) Válcovité jádro žuly vyhloubené vrtákem, přičemž jsou žlábkové nepřerušované a tvoří spirálu, v určité části s jediným žlábkem, který lze sledovat pět otoček kolem jádra.

b) Část otvoru v dioritu se sedmnácti žlábků ve stejné vzdálenosti od sebe, vyvrtaného postupnou rotací téhož vrtáku.

c) Jiný kus dioritu se sérií žlábků vyrytých jediným řezem do hloubky více než 0,25 mm.

d) Ostatní kusy dioritu vykazující pravidelné žlábkové vryty po pile ve stejné vzdálenosti od sebe.

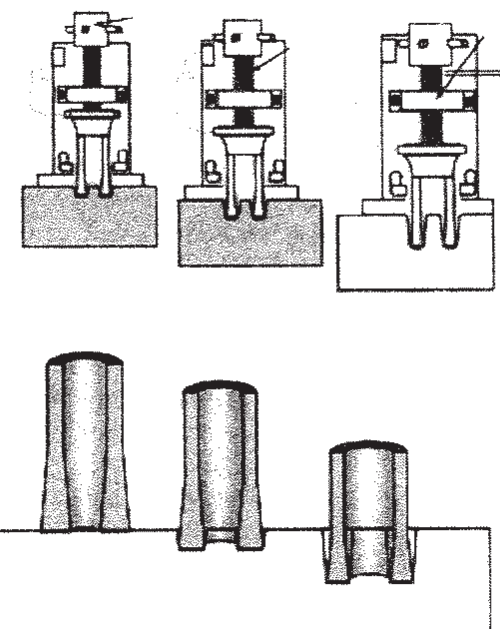
e) Dva kusy dioritových misek s hieroglyfy vyrytými volně pohyblivým hrotem, nevyškrábanými ani neprolamovanými.

Dunnův náčrt žulové schránky

Pokud však byl brusný prach použit s měkkými měděnými pilami a vrtáky, je velmi pravděpodobné, že by části brusiva byly vtlačeny do kovu, kde mohly určitou dobu zůstat, a jakékoli takto náhodně vytvořené dočasné zuby by měly stejný účinek jako zuby záměrně vytvořené a trvalé...“

Lucas pokračuje ve spekulacích, že žlábků byly vytvořeny vytažením trubicovitého vrtáku, aby mohl být odstraněn odpad a vložen čerstvý brusný materiál. S touto teorií jsou

Náčrt Christophera Dunna zobrazující vrtání žuly.
Nahoře: Postup vrtání při použití ultrazvukové (vibrační) vrtáčky. Vrtáčka proniká do hloubky 0,25 cm při každé otočce.
Dole: Průřez vrtáčkou ukazující, jak brusná hmota odírá nástroj stejně jako žulu. Délka nástroje se zmenšuje, jak se otvor prohlubuje, což má za následek zkosení jádra i otvoru.

ale problémy. Dunn říká, že je pochybné, že by jednoduchý nástroj, otáčený ručně, pokračoval v otáčení i po tom, co by jej řemeslník vytáhl z otvoru. Stejně tak opět vložení nástroje s čerstvým brusným materiálem do vyčištěného otvoru nevyžaduje, aby se nástroj otáčel. Je zde také problém úhlové úchytky otvoru a jádra. Mezi nástrojem a žulou by vznikl volný prostor, takže kontakt nutný k vytvoření žlábků by byl znemožněn.

Dunn prohlašuje: „Metoda, kterou navrhuji, vysvětluje, jak mohly být řezány otvory nalezené v Gíze. Může objasnit všechny detaily, nad nimiž jsme si s Petriem lámali hlavu. Naneštěstí pro Petrieho nebyla tato metoda v době, kdy pro-

váděl své studie, známá, takže nepřekvapuje, že nebyl schopen nalézt uspokojivé řešení.

Aplikace ultrazvukového obrábění je jedinou metodou, která z technického hlediska zcela uspokojí logiku a vysvětlí všechny protichůdné fenomény. Ultrazvukové obrábění představuje kmitavý pohyb nástroje, jenž odštipuje materiál, jako například sbíječka odštipuje kousky betonového chodníku, jenže mnohem rychleji, a ne tak nápadným pohybem. Ultrazvukový přístroj, vibrující v 19 až 25 tisících cyklech za sekundu (hertzech), našel jedinečné uplatnění v přesném strojírenství podivně tvarovaných otvorů v tvrdém křehkém materiálu, jako je například kalená ocel, karbid, keramika a polovodiče. K urychlení celého procesu se užívá brusná kaše nebo pasta.“

Ultrazvukové obrábění žulového jádra

Dunn prohlašuje: „Nejdůležitějším detailem postřehnutým u vrtaných děr a jader je pro Petrieho skutečnost, že žlábek je vyříznut hlouběji v křemenu než v živci. Krystaly křemene se podílejí na vytváření ultrazvuku a zpětně jsou citlivé na vliv vibrací a mohou být indukovány, aby vibrovaly ve vysokých frekvencích. Pokud se ultrazvuk použije při obrábění žuly, tvrdší materiál nemusí klást větší odpor, jako by tomu bylo při obrábění konvenčními metodami. Nadzvukově vibrující nástroj, který se prořezává žulou, nachází mnoho příznivě naladěných materiálů, obsažených právě v oné žule! Místo aby řezání kladl odpor, křemen reaguje a vibruje v souladu s vysokou frekvencí vln a zesiluje brusnou činnost nástroje, který se jím prořezává.

Fakt, že se tu nalézají žlábek, lze vysvětlit několika způsoby. Nestejnoměrný tok energie může způsobit, že nástroj osciluje víc na jednu stranu než na druhou. Nástroj může být nesprávně nasazen. Nános brusného materiálu na jedné straně může vyříznout žlábek, když nástroj vniká do žuly.

Zahrocené strany otvoru a jádra jsou úplně normální, uvážíme-li základní požadavky na všechny druhy rezných nástrojů. Tím požadavkem je, že mezi nepracovní částí nástro-

je a zpracovávaným předmětem musí být určitý prostor. Místo abychom měli rovnou trubici, budeme mít proto trubici s určitou tloušťkou stěn, která se bude zužovat. Vnější průměr se bude postupně zmenšovat, čímž se bude vytvářet prostor mezi nástrojem a otvorem, a vnitřní průměr se bude zvětšovat, čímž se bude vytvářet prostor mezi nástrojem a centrálním jádrem. To umožní volný tok brusné kaše, aby dosáhla až do oblastí řezu.

Trubicovitý vrták tohoto typu by také vysvětlil zahrocení stran otvoru a jádra. Při užití trubicovitého vrtáku zhotoveného z měkčího materiálu, než je brusivo, se rezná hrana bude postupně odírat. Rozměry otvoru budou tedy odpovídat rozměrům nástroje u rezného konce. Jak se bude nástroj odírat, na otvoru i na jádru se to projeví zahrocením.“

Dunn tvrdí, že při ultrazvukovém obrábění může nástroj vniknout přímo do zpracovávaného předmětu. Může být k němu také přišroubován. Spirálový žlábek lze také vysvětlit, pokud vezmeme v úvahu jednu z metod, která se užívá k posunu strojových komponentů. Rotační rychlost vrtáku nehraje při této metodě roli. Rotace vrtáku je pouze prostředkem k posunu vrtáku do záběru. Použitím šroubu a matky se může trubicovitý vrták účinně posouvat do záběru. Šroub bude postupně pronikat matkou, čímž bude kmitající vrták vtlačován do žuly. Řez vznikne pohybem vrtáku indukovaným ultrazvukem, a nikoli rotací. Rotace bude pouze zapotřebí k přidržení nástroje na daném místě. Podle definice není tento proces vrtáním odpovídajícím konvenčním standardům, ale brusným procesem, během něhož se na materiál působí abrazivou tak, že je předem určená část odstraněna.

Dunn říká: „Jiná metoda, kterou by mohly být žlábkové vytvořeny, je použití rychle se točícího vrtacího přístroje nasazeného mimo rotační osu. Clyde Treadwell z firmy Sonic Mill Inc. v Albuquerque v Novém Mexiku mi vysvětlil, že když nevycentrovaný vrták rotuje žulou, bude postupně zatlačen k vyrovnání do souososti s rotační osou vrtáčky. Tvrdí, že žlábkové mohly být vytvořeny tím, jak byl vrták rychle z otvoru vytažen.

Pokud je Treadwellova teorie správná, stále by vyžadovala technologickou úroveň, která je mnohem rozvinutější

a pokročilejší, než jsme ochotni stavitelům pyramid přiznat. Tato metoda může být jistou alternativou teorie obrábění ultrazvukem, i když ultrazvuk řeší všechny nezodpovězené otázky tam, kde ostatní teorie selhaly. Lze samozřejmě uvažovat o metodách, které řeší jednotlivé aspekty užití stroje, a neuchylovat se k pokročilejším metodám zde uvedeným. Avšak hledáme-li jedinou metodu, která by poskytla odpověď na všechny aspekty, musíme postoupit od primitivního a konvenčního obrábění a začít uvažovat o metodách, které jsou pro toto dějinné období poněkud nezvyklé.“

Žulové truhlice ve skalních tunelech

V únoru 1995 se Dunn v Káhiře připojil ke Grahamu Hancockovi a Robertu Bauvalovi, aby se zúčastnil natáčení dokumentárního filmu. Tam přišel do styku s několika artefakty vytvořenými starými staviteli pyramid a zkoumal je. Byl přesvědčen, že jsou dokladem toho, že tato stará civilizace užívala vysoce pokročilé a náročné přístroje a metody. Skupina zkoumala artefakty nalezené ve skalních tunelech u chrámu Serapeum v Sakkoře, v místě, kde stojí stupňovitá pyramida a Džóserova hrobka. Dunn říká: „Nacházeli jsme

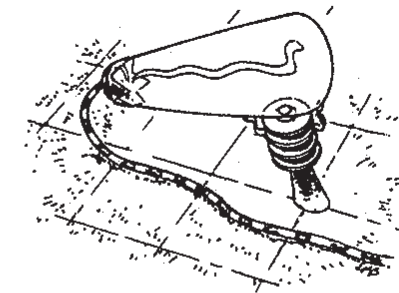
Christopher Dunn

se v dusivém ovzduší tunelů, kde byl stojatý vzduch prosycený prachem zviřeným turisty. Tunely obsahují 21 obrovských žulových truhlic. Odhaduje se, že každá z nich má hmotnost asi 65 tun. Spolu s těžkým víkem na nich položeným bude celková hmotnost jednoho takového kusu asi 100 tun. Hned za vchodem do tunelů leží nedokončené víko a pod ním hrubě tesaná žulová truhlice, která se do tunelu jen stěží vejde.

Žulové schránky jsou přibližně 4 metry dlouhé, 2,25 metru široké a 3,3 metru vysoké. Jsou umístěny v „kryptách“ vytesaných ve

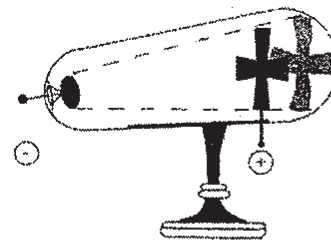
vápencovém podloží v nepravidelných intervalech podél tunelu. Podlaha krypt je asi 1,2 metru pod úrovní podlahy tunelu a schránky jsou zasazeny do výklenku v jejich středu. Bauval se pozastavil nad způsobem uložení těchto ohromných schránek v tak omezeném prostoru. Poslední z krypt byla umístěna až u samého konce tunelu. Nebyl tu žádný prostor pro stovky otroků, táhnoucích na lanech tyto obrovské truhlice na jejich místo. Jak je tam dokázali umístit?

Zatím co Hancock a Bauval filmovali, skočil jsem dolů do krypty a přiložil pravítko k vnějšímu povrchu schránky. Byl naprosto rovný. Posvítíl jsem tam baterkou a nenašel sebe-menší odchylku od perfektně rovného povrchu. Vyškrábal jsem se přes vylomený okraj dovnitř jiné obrovité schránky a opět jsem byl překvapený tím, jak byla úžasně rovná. Hledal jsem chyby a nemohl jsem žádné najít. Přál jsem si tehdy,

Nákres elektrického zařízení podle starověkého reliéfu

abych měl s sebou patřičné vybavení, abych mohl pečlivě prozkoumat celý povrch a udělat si představu o celém rozsahu té práce. Nicméně jsem vzal zavděk i baterkou a pravítkem a zůstal jsem stát v posvátné úctě před tou úžasnou přesností u tak neuvěřitelně mohutných artefaktů. Když jsem zkoumal víko a povrch, na nějž dosedalo, opět jsem zjistil, že oba předměty byly zcela rovné. Dva naprosto rovné povrchy stlačené k sobě tak, že hmotnost jednoho vytlačí vzduch mezi nimi. Ve srovnání s technickou obtížnos-

Dunn říká, že Roentgen objevil paprsky, když dělal pokusy s Crooksovou trubicí.

Elektrony urychlené v Crooksově trubicí prolétají kolem anody a tvoří stín na stěně trubice. Nástěnná rytina v Dendeře může být Crooksovou trubicí

tí dokončení vnitřku tohoto kusu je sarkofág v Rachefově pyramidě jednoduchou záležitostí. Doprovázel mě tehdy kanadský badatel Robert McKenty, který pochopil význam tohoto objevu a vše svou kamerou nafilmoval. V tom okamžiku jsem si uvědomil, jak se musel cítit Howard Carter, když objevil Tutanchamonovu hrobku.

Prach v tunelech činil dýchání obtížným. Mohl jsem si jen představit, jaké by to tu bylo, kdybych tu zpracovával kus žuly, bez ohledu na použitou metodu, a jak nezdravé by to bylo. Nebylo by mnohem lepší dokončit práci venku? Byl jsem tak vyvedený z míry touto myšlenkou, že mě napadlo až mnohem později, že tvůrci těchto památek je chtěli mít z jakýchsi důvodů, známých jen zasvěcencům, mimořádně přesné. Dali si tu práci a dopravili do tunelů nedohotovený materiál, aby z určitého důvodu dokončili práci až pod zemí. Je to logické v případě, že požadujete vysoký stupeň přesnosti při opracování daného předmětu. Kdybyste jej se stejnou přesností dokončili na místě s odlišnou atmosférou a teplotou, jaká byla venku v horkém slunci, znamenalo by to, že po konečné instalaci v chladných, jeskyni podobných podmínkách tunelu by požadovaná přesnost zmizela. Žula by změnila svůj tvar vlivem tepelné rozpínavosti. Tehdy jako dnes řešení mohlo být jen jedno: připravit přesné povrchy na místě, kde mají být předměty uloženy.

Toto zjištění spolu s úvahou, jaký význam to mělo pro umělce, kteří to tu zbudovali, překročily mé nejdivočejší sny o tom, co je možné v Egyptě ještě objevit. Pro muže mé profese to bylo ještě lepší než Tutanchamonova hrobka. Záměr Egyptanů, pokud jde o uvedenou přesnost, je nad slunce jasnější, ale jaký to mělo význam? Další studie těchto artefaktů by měly zahrnovat podrobné zmapování a průzkum pomocí následujících přístrojů. Laserového interferometru se schopností měřit rovnost plochy povrchu. Ultrazvukového měřicího přístroje ke změření síly stěn a určení jejich konzistence. Optického měřiče ploch s monochromatickým světelným zdrojem. Jsou povrchy skutečně uhlazeny tak, že dosahují optické přesnosti?“

Dunn kontaktoval čtyři výrobce předmětů z přesně opracované žuly a nedokázal nalézt jediného, který by byl scho-

pen takového výkonu. Dostal dopis od Erica Leithera z Tru-Stone Corporation o technické proveditelnosti několika egyptských artefaktů včetně obrovských žulových schránek nalezených v podzemních tunelech chrámu Serapeum v Sakkaře. Dopis zněl následovně:

„Milý Christophere,

napřed bych ti chtěl poděkovat za všechny ty fascinující informace. Většina lidí nikdy nedostane příležitost, aby se podílela na něčem takovém. Zmínil ses o tom, že schránka byla zhotovena z jediného celistvého bloku žuly. Podle odhadu kus žuly této velikosti může mít hmotnost 90 tun, pokud by šlo o žulu ze Sierra White. Kdyby byl takový kus žuly vůbec k dispozici, jeho cena by byla obrovská. Jen v surovém stavu by stál okolo 115 milionů dolarů. Tato cena nezahrnuje seřiznutí bloku do požadované velikosti ani náklady na dopravu. Dalším problémem by byla vlastní doprava. Bylo by k tomu třeba mnoho zvláštních povolení D. O. T., což by stálo tisíce dolarů. Podle informací v tvém faxu přepravili Egyptané tento kus žuly na vzdálenost 800 kilometrů. To je neuvěřitelný výkon pro civilizaci existující před tolika lety.“

Dunn pokračuje: „Eric dále uvádí, že jeho společnost nemá vybavení ani možnosti, aby vyrobila uvedené schránky tímto způsobem. Jeho společnost by byla schopna je vyrobit v pěti kusech, poslala by je zákazníkovi a sestavila by je dohromady až na místě.

Jiný artefakt, který jsem zkoumal, byl kus žuly, o nějž jsem doslova zakopl, když jsem se později téhož dne toulal po platině v Gíze. Po jeho předběžném průzkumu jsem došel k závěru, že dávní stavitelé pyramid museli k jeho vytvoření použít přístroje se třemi osami opracování (X-Y-Z) v trojrozměrném prostoru. Pomineme-li jejich neuvěřitelnou přesnost, normální ploché povrchy s jednoduchou geometrií lze vysvětlit jednoduchými metodami. Avšak tento kus nás vedl od otázky „Jaké nástroje byly použity k jeho zhotovení?“ k otázce mířící mnohem dál: „Co vedlo rezný nástroj?“ Při zkoumání této otázky a pochopení odpovědi bude účelné seznámit se se základy obráběcího strojírenství.

Mnoho předmětů vyráběných moderní civilizací není možné vytvořit pouze ručně. Jsme obklopeni artefakty, které jsou výsledkem toho, že lidé používají svůj mozek k vytvoření přístrojů překračujících jejich fyzické možnosti. Vyvinuli jsme stroje k výrobě lisů zhotovujících estetické tvary automobilů, v nichž jezdíme, rozhlasových přijímačů, jimž nasloucháme, a dalších věcí, které používáme. Aby tyto předměty mohly být zhotoveny, rezný nástroj musí přesně sledovat předem určenou třírozměrnou osu. Někdy se bude pohybovat ve třech rozměrech a bude používat tři nebo více os současně. Zhotovení artefaktu, na který jsem hleděl, vyžadovalo minimálně opracování ve třech osách. V době, kdy bylo strojírenství relativně mladé, používalo se výrobních technik, kdy se konečná podoba výrobku dotvářela ručně pomocí různých šablon. Dnes, při použití strojů řízených počítači, je podíl ruční práce zanedbatelný. Lehké přešetění, aby se odstranily nežádoucí stopy po nástrojích, bude v takových případech asi jedinou ruční prací. Člověk pozná, že předmět byl zhotoven právě takovým dokonalým strojem, podle přesné opracovaného povrchu se stopami nástroje. A to bylo přesně to, co jsem našel na plošině v Gíze, jižně od Velké pyramidy.

V této oblasti je tolik skal a kamenů všech možných tvarů a velikostí, že tenhle mohl být snadno přehlédnut. Měl jsem to štěstí, že nejen upoutal můj zájem, ale že jsem měl s sebou i potřebné nástroje, takže jsem jej mohl prozkoumat. Šlo o dva kusy ležící blízko sebe, kdy jeden byl větší než ten druhý. Původně tvořily jediný celek, ale byly přelomeny. Zjistil jsem, že budu potřebovat všechny nástroje, které jsem měl s sebou, abych předmět mohl prozkoumat. Nejvíce mě zajímala jeho symetrie a přesnost povrchu.

Měl jsem před sebou předmět, který byl původně jako jeden kus trojrozměrný a svým tvarem připomínal malou pohovku. Sedadlo tvořilo obrys přecházející do podpěr paží a zad. Zkontroloval jsem jeho přesnost tak, že jsem profil změřil podél tří os, počínaje obloukem poblíž opěradla zad a konce u bodu, v němž tečna splývala s rádiusem přední části. Rádiová měrka není tím nejlepším způsobem, jak určit přesnost určitého výrobku. Když se šablony nastaví do jedné polohy a pak se přemístí do polohy další, může se měřítka

posunout. Vzniká však otázka, zda ruka, která předmět vyrobila, počítala i s určitými nepřesnostmi povrchu. Nicméně když jsem zkusil vést rovnoběžky v několika bodech podél os pláště, zjistil jsem, že povrch je mimořádně přesný.

Během svého měření jsem přilákal pěkný dav lidí. Pokud přecházíte plošinu v Gíze v době, kdy je návštěvnost nejvyšší, nemůžete neupoutat pozornost průvodců na velbloudech a oslech a prodavačů nejrůznějších tretek. Sotva jsem z batohu vytáhl přístroje, už jsem měl dva ochotné pomocníky, Mohameda a Mustafu, kteří kupodivu vůbec nestáli o odměnu. Aspoň mě o tom ujišťovali, ale můžu čestně prohlásit, že jsem při tom dobrodružství přišel jenom o tričko. Musel jsem vyčistit roh většího bloku od písku a špíny a vymýt jej vodou. Použil jsem bílé tričko, které jsem měl v batohu, abych roh vytřel a mohl si pak o něm pomocí formovacího vosku udělat představu, ale Mustafa mě umluvil, abych mu ho dal. Byl jsem tak nadšený tím, co jsem objevil, že jsem mu tričko hodil. Mohamed mi přidržoval rádiovou měrku v různých polohách na povrchu předmětu, zatímco jsem fotografoval. Pak jsem vzal vosk, ohřál jej zápalkou, laskavě dodanou hostelem Mövenpick, a nacpal do rohu splývajícího rádiu. Odřízl jsem přečnickující část a umístil ji do dalších bodů vedle. To už mé počínání sledoval jeden starý velbloudář a policista na koni.

To, co jsem za pomoci vosku objevil, byl jednotný rádius, splývající do tečny s obrysem zadních i postranních stěn. Po návratu do Spojených států jsem voskové odlitky změřil a zjistil jsem, že byly naprosto stejné. Postranní obloukovité napojení (u „podpěrek na ruce“) mělo znaky dnes zcela běžného reliéfu. Při obrábění pravouhlého reliéfu má někdy odpovídající párová část menší poloměr, zvláště když se použije rezný nástroj s velkým průměrem. S ním se pak také odstraní víc materiálu. Jsem přesvědčený, že toho bude postupně odhaleno ještě mnohem víc, použijeme-li tuto metodu výzkumu. V Káhirském muzeu je nepochybně spousta artefaktů, které, budou-li analyzovány odpovídajícím způsobem, povedou ke stejným závěrům, jaké jsem odvodil z tohoto předmětu.“

Muselo být použito vysokoobrátkových automatů

Závěrem Dunn prohlašuje: „Používání vysokoobrátkových automatů a toho, co bychom mohli nazvat moderními technikami při výrobě žulových artefaktů nalezených v Gíze a ostatních lokalitách v Egyptě, by si zasloužilo seriózní výzkum provedený kvalifikovanými nepředpojatými osobami, které dokážou k tomuto problému přistupovat bez předem vytvořeného názoru.

Uvědomíme-li si tu vysokou úroveň technologie použité dávnými staviteli pyramid, jsou důsledky těchto objevů obrovské. Nezískáme tak pouze jasné důkazy, které nám unikaly po celá desetiletí a které znovu dokládají jejich vyspělost, ale zároveň získáváme i příležitost posoudit vše znovu, z úplně odlišného zorného úhlu. Pochopíme-li, jak něco bylo vyrobeno, otevírá nám to jiný prostor i tam, kde se pokoušíme určit, proč to bylo vyrobeno.

Přesnost těchto artefaktů je nevyvratitelná. A i když pomineme otázku, jak byly vyrobeny, stále stojíme před otázkou, proč byla taková přesnost nutná. Odhalení nových skutečností vznikají zákonitě i nové otázky. Je pochopitelné, že v takovém případě slyšíme: „Kde jsou ty stroje?“ Stroje jsou totéž co nástroje. Tato otázka by měla být pojata obecně a měla by být položena každému, kdo věří, že možná byly použity jiné metody. Pravdou je, že nebyly nalezeny žádné nástroje, které by doložily jakoukoli z teorií, jak byly postaveny pyramidy nebo vyráběny žulové schránky. V Egyptě bylo objeveno více než osmdesát pyramid, ale nástroje, které byly při jejich stavbě použity, nebyly nikdy nalezeny. Dokonce ani v případě, kdybychom přijali názor, že měděné nástroje byly schopny zhotovit tyto neuvěřitelné artefakty, těch pár kousků nalezeného měděného náčiní neodpovídá počtu, kterého by muselo být použito, kdyby každý kameník pracující na stavbě pyramid pouze v oblasti Gízy měl jen jeden nebo dva kusy. Odhaduje se, že jen Velká pyramida obsahuje na 2 300 000 kamenných bloků, jak vápencových, tak i žulových, o hmotnosti od dvou do sedmdesáti tun. To je celá hora důkazů, a přitom se nedochovaly žádné nástroje, které by osvětlily její vytvoření.

Princip ‚occamské břitvy‘, kdy se předpokládá ten nejjednodušší způsob výroby, dokud není prokázána jeho nedostatečnost, jsem se snažil aplikovat na metody stavitelů pyramid. Avšak nejjednodušší způsob výroby není schopen vysvětlit zjištěné skutečnosti, a přitom egyptologové nejsou přesto ochotni uvažovat o jiném způsobu než o tom nejjednodušším. Není pochyb o tom, že schopnosti dávných stavitelů pyramid byly vážně podceněny. Nejvýraznější doklady, jež mohu v tomto směru předložit, je přesnost a mistrovství jejich strojírenských technologií, které jsme si uvědomili až v posledních letech.

Některé technologie ovládané Egyptany dodnes uvádějí v úžas současné řemeslníky i inženýry. Vývoj přístrojů byl nerozlučně spjat s dostupností spotřebního zboží a přáním najít zákazníka. Jedno z kritérií k uznání určité civilizace za pokročilou je určitý stupeň výroby. Výroba je odrazem veškerého vědeckého a technického snažení. Po více než sto let se průmysl rozvíjel exponenciálně. Od doby mezi lety 1880 a 1882, kdy Petrie poprvé zveřejnil své kritické poznatky, poskočila naše civilizace vpřed závratnou rychlostí, aby zabezpečila spotřebitelům zboží, které je všechno vyráběno řemeslně. A dodnes, více než sto let od dob Petrieho, tito řemeslníci stojí v úžasu nad tím, co dokázali dávní stavitelé pyramid. A neuvádí je v úžas ani tak společnost, schopná užívat jen primitivní nástroje, jako spíš srovnání těchto prehistorických artefaktů s jejich vlastní současnou úrovní dovedností a technologického pokroku.

Interpretace a pochopení úrovně technologie dosažené určitou civilizací by neměly být závislé na zachování písemných záznamů každé z technik, které tato civilizace vyvinula. Šrouby a matky používané naší společností nám vždy neposkytnou dobrý obraz naší vyspělosti a nástěnná rytina na kameni byla vysekána spíš proto, aby nesla nějaké ideové poselství, než aby podala zprávu o technice, jakou byla pořízena. Záznamy o technologické vyspělosti naší moderní civilizace jsou obsaženy v médiích, která jsou zranitelná a mohou lehce přestat existovat v případě celosvětové katastrofy, jako je třeba atomová válka nebo další doba ledová. Návazně na to, po několika tisíci letech, může být interpretace metod užitých

dnešním řemeslníkem mnohem přesnější než interpretace jeho řeči. Vědecký jazyk a jazyk technologie nemají takovou svobodu jako hovorová řeč. Takže i když nástroje a stroje nepřežily ty tisíce let od okamžiku svého použití, musíme na základě objektivní analýzy předpokládat, že existovaly.

Je toho mnoho, co bychom se mohli naučit od našich dávných předků, jen kdybychom dokázali otevřít svou mysl a přijmout skutečnost, že jiná civilizace ze vzdálené epochy dokázala vyvinout výrobní techniky, které jsou stejně dokonalé nebo možná ještě dokonalejší než ty naše. Když vstřebáváme nové informace a nové názory na informace staré, je moudré připomenout si radu, kterou dal Petrie jednomu Američanovi, který ho navštívil v Gize. Američan se vyjádřil v tom smyslu, že se cítí jako na pohřbu poté, co se dověděl o Petrieho objevech, které otrásly některými tehdy oblíbenými teoriemi o pyramidách. Petrie prohlásil: „V každém případě ať mají ty staré teorie důstojný pohřeb. Ale měli bychom se postarat, aby žádná z pouze poraněných nebyla v tom chvatu pohřbena zaživa.“

S tak přesvědčivou sbírkou artefaktů, dokazujících existenci přesného strojírenství ve starém Egyptě, se zdá myšlenka, že Velká pyramida byla postavena pokročilou civilizací, obývající Zemi před mnoha tisíci lety, mnohem přijatelnější. Netvrdím, že tato civilizace byla technologicky pokročilejší než naše na všech úrovních, ale pokud se týká zednických prací a stavitelství, přesahovala její úroveň naše dnešní schopnosti a technické možnosti. Udělat z přesného obrábění obrovských kusů mimořádně tvrdých vyvřelých hornin rutinní záležitost je úžasná věc.

Posuzujeme-li tuto záležitost z hlediska logiky, musela civilizace stavitelů pyramid rozvíjet své znalosti stejným způsobem jako jakákoliv jiná a dosáhnout svého mistrovství postupným technologickým pokrokem zdokonalujícím se během mnoha let. Po celém světě probíhá rozsáhlý výzkum prováděný mnoha odborníky. Tito lidé se rozhodli nalézt odpovědi na mnoho nevyřešených tajemství nasvědčujících, že v dávné minulosti existovaly na naší planetě jiné, pokročilé civilizace. Snad až se tento nový poznatek a pohled vstřebá, budou se přepisovat dějepisné knihy, a pokud bude lidstvo

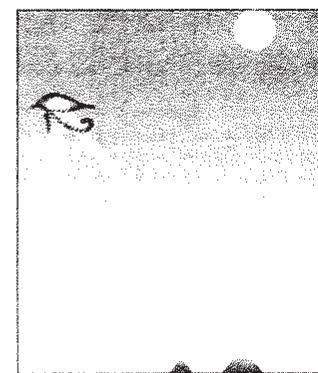
schopné poučit se z historických událostí, je možné, že se právě teď k užitku příštích generací formuluje ta nejdůležitější lekce. Nová technologie a pokrok vědy nám umožňují podívat se blíž na samé základy, na nichž byly budovány dějiny světa: zdá se, že se tyto základy otrásají. Bylo by tedy nelogické dogmaticky přilnout k jakémukoliv teoretickému závěru týkajícímu se dávných civilizací.“

Velká pyramida a mocný krystal

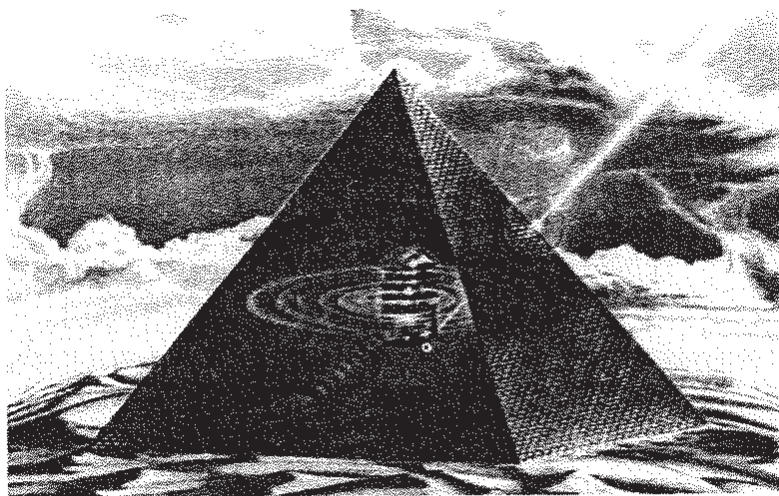
Jak sestrojit předmět, který by rezonoval se zemskými vibracemi? Jak bychom takovou energii využili? Jak bychom ji mohli převést na využitelnou elektřinu? Kdybychom tuto energii mohli nějak využít, byl by to pravděpodobně největší vynález na světě.

Dunn říká: „Napřed musíme porozumět tomu, co to je elektromechanický měnič. Již jsme mluvili o piezoelektrickém efektu (následkem deformace krystalu vznikají elektrické náboje a naopak krystal vložený do elektrického pole se deformuje), jakým působí vibrace na krystal křemene. Střídavé stlačování a uvolňování křemene vytváří elektřinu. Na tomto principu pracují například mikrofony a jiné elektronické přístroje. Když mluvíte do mikrofону, zvuk vašeho hlasu (mechanická vibrace) je přeměněn na elektrické impulzy. Opačný proces nastává u reproduktoru, kde jsou elektrické impulzy přeměňovány na mechanické vibrace. Vyskytly se i názory, že horniny obsahující křemen vytvářejí fenomén známý jako kulový blesk. Krystal křemene funguje jako měnič, přeměňuje jednu formu energie v druhou. Pokud máme zdroj této energie a pokud máme prostředky, jak na něj působit, pak vše, co potřebujeme udělat, je přeměnit neomezený mechanický tlak v použitelnou elektřinu pomocí krystalů křemene!

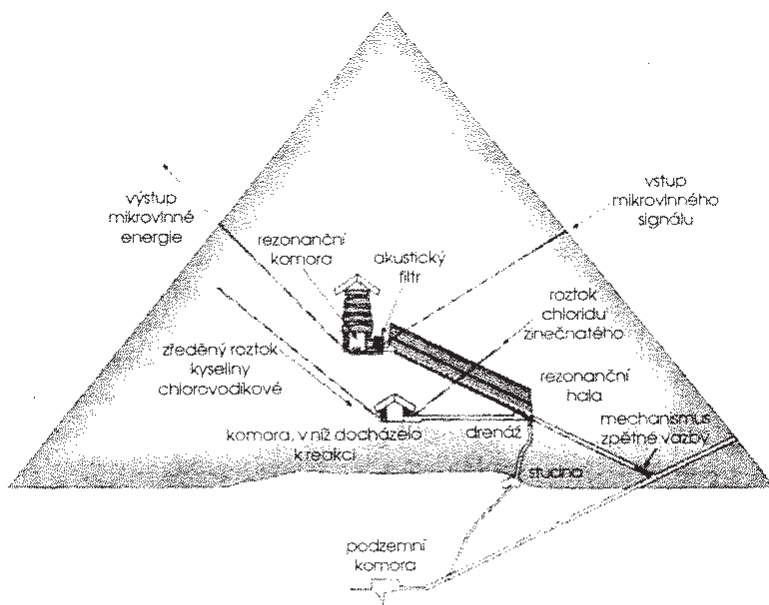
Velká pyramida byla geomechanická elektrárna, pracující v sou-

Dunnův egyptský maserový přenosový satelit

Elektrárna v Gíze

Koncept elektrárny v Gíze podle Christophera Dunna

ladu se zemskými vibracemi a přeměňující zemskou energii na elektřinu! Egypťané tuto elektřinu používali jako zdroj energie pro svou civilizaci, která napájela i přístroje s umělým pohonem, jimiž tvarovali tvrdé vyvřelé horniny.

Tak dobře, můžete namítnout, jak tedy ta elektrárna pracovala? Je to snadné, vypustit takové obecné konstatování, zdůvodňující vaši vlastní teorii o užívání strojů, ale potřebujeme víc faktů a důkazů že toto konstatování je víc než jen zajímavá a radikální teorie. Musíte předložit víc věrohodných důkazů založených na faktech!

Nuže, začněme s elektrickým krystalem neboli měničem. Měníče pro tuto elektrárnu jsou integrální součástí konstrukce, která je navržena tak, aby harmonicky rezonovala s vlastní pyramidou a také se Zemí. Královská komora, v níž si množství návštěvníků všimlo neobyčejných jevů a v níž Tom Danley zjistil infrazvukové vibrace Země, je sama o sobě ohromným měničem.

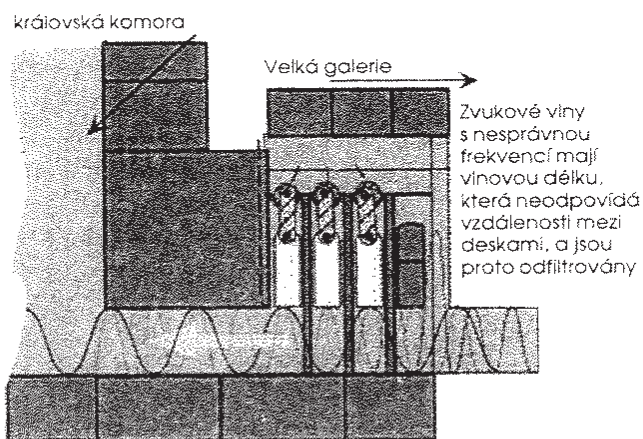
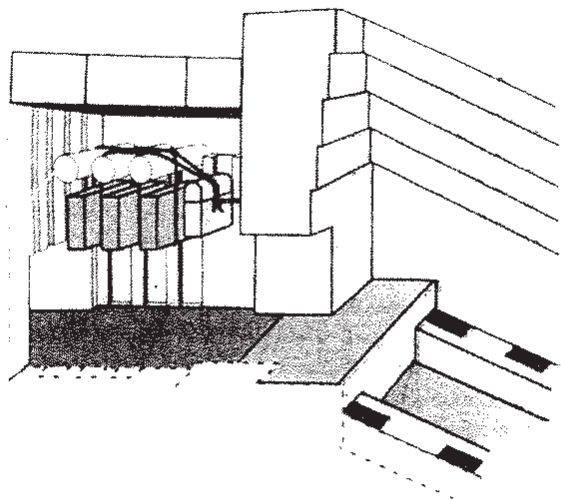
V každém stroji jsou součástky zajišťující, aby stroj pracoval. Ani v tomto případě tomu není jinak. A i když se zdá, že ve vnitřních komorách a chodbách Velké pyramidy není nic, co bychom mohli považovat za mechanické nebo elektrické zařízení, přesto jsou zde zabudována zařízení svou povahou podobná mechanickým přístrojům vyrobeným dnes.

Tato zařízení je možno považovat za elektrická v tom smyslu, že mají schopnost konvertovat nebo měnit mechanickou energii v elektrickou. Napadnou vás možná i jiné příklady, až bude důkaz jasnější. Pravá povaha zařízení, zabudovaných již při stavbě Velké pyramidy, nebyla správně pochopena. Nicméně byla neoddelitelnou součástí funkce tohoto stroje.

Žula, z níž byla tato královská komora postavena, je vyvřelá hornina obsahující krystaly křemene. Tato žula, dopravená z lomů v Asuánu, obsahuje 55 procent nebo i více krystalů křemene.“

Práce dvou vědců, Dee Jay Nelsona a Davida H. Covilleho, upozorňuje na zvláštní význam, jaký přikládali vybranému druhu kamene stavitelé královské komory. Píší:

„To znamená, že obložení královské komory tvoří doslova stovky tun mikroskopických částec křemene. Tyto částičky mají hexagonální, jehlanový nebo klencový tvar. Klencový

Akustický filtr

Nahoře: Kresba Christophera Dunna zachycující vstup do královské komory z Velké galerie a naznačující žulové desky, které podle archeologa Borchardta mohly být použity k zapečetění komory

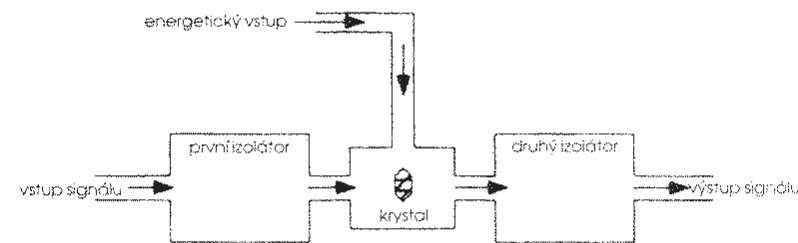
Dole: Předsálí, které sloužilo jako akustický filtr. Desky jsou zdvihány nebo spouštěny, aby systém „zatáhly“ a maximalizovaly tak jeho výkon

vé krystaly jsou šestiboké hranoly se čtyřúhelníkovými stranami. Všech šest fazet má tvar rovnoběžníku. To zaručuje, že uvnitř žulové horniny je obsaženo vysoké procento zlomků křemene, jejichž povrch je podle zákona pravděpodobnosti na horních a dolních plochách rovnoběžný. Navíc jakákoli drobná nepravidelnost nakupené žuly způsobí piezotenzi na rovnoběžných plochách a tím i vznik elektrického proudu. Velká kamenná masa nad komorami pyramidy tlačí na základě gravitační síly dolů na žulové stěny, čímž je neustále mění ve fungující elektrické generátory.

... Ve vnitřních komorách Velké pyramidy se vytvářela elektrická energie od okamžiku jejího postavení před 46 stoletími. Člověk stojící uvnitř královské komory se tak ocitá sice ve slabém, ale naprosto jistém indukčním poli.“

Dunn to komentuje tak, že „zatímco Nelson a Coville poskytli zajímavé údaje o svých pozorováních a úvahách ohledně žuly uvnitř pyramidy, nelze zjistit, zda mají pravdu v tom, když tvrdí, že tlak tisíce tun staviva umožňuje vznik elektrického proudu v žule. Tlak na křemen by musel být střídavě vyvíjen a opět uvolňován, aby elektrina proudila. Tlak, který popisují, by byl statický, a i když by jistě do určitého stupně křemen stlačil, proud elektronů by ustal, jakmile by se tlak přerušil.

Krystal křemene nevytváří energii, pouze mění jeden druh energie v jiný. Je zbytečné podotýkat, že tento bod sám o sobě vede k několika zajímavým pozorováním týkajícím se vlastností žulového komplexu“.

Třístupňový mikrovlnný zesilovač

Akustika Velké pyramidy

Jedním z klíčů k Dunnově teorii elektrárny v Gíze je akustika Velké pyramidy. Nad královskou komorou je pět řad žulových nosníků o celkovém počtu 43, přičemž hmotnost každého z nich dosahuje až 70 tun. Každá vrstva je oddělena prostorem dost velkým na to, aby se do něj dalo vlézt. Červené žulové nosníky jsou řezány do čtverce a na třech stranách rovnoběžně. Zůstaly však očividně nezpracované na horním povrchu, který je hrubý a nepravidelný. Některé z nich mají nahoře dokonce vydlabané otvory.

Když stavitelé řezali tyto gigantické monolity, zřejmě považovali za nezbytné opracovat nosníky určené pro nejvyšší komoru stejně pečlivě jako ty, které byly určeny pro strop přímo nad královskou komorou. Každý nosník byl hladce vyřezán do čtverce na třech stranách, přičemž horní strana zůstala prakticky neopracována. To je zajímavé zjištění, uvážíme-li, že nosníky, jež jsou přímo nad královskou komorou, jsou jediné, které mohou ti, kteří vstoupí do pyramidy, spatřit. Přesto pozornost věnovaná těmto žulovým stropním nosníkům byla v každém případě menší než ta, kterou stavitelé věnovali žule, z níž byly postaveny stěny.

William Flinders Petrie píše: „Stropní nosníky nejsou z hladké žuly, jak byly původně popisovány. Naopak, mají hrubý povrch, sice dobře tesaný, ale bez jakéhokoli pokusu o vyhlazení.“

Po poznámkách týkajících se žuly uvnitř královské komory pokračuje Petrie popisem žuly v horních komorách: „Všechny komory nad královskou komorou jsou pokryty horizontálními žulovými nosníky, hrubě opracovanými na spodních stranách tvořících strop, ale zcela neopracovanými nahoře.“

Dunn na to navazuje: „Je pozoruhodné, že stavitelé vynaložili stejné úsilí při dokončení 34 nosníků, které neměly být po dohotovení pyramidy vidět, jako u devíti nosníků tvořících strop královské komory, které vidět budou. Dokonce i tehdy, kdy tyto nosníky měly zajišťovat pevnost celého komplexu, odchylky v přesnosti byly jistě povoleny, což mohlo při řezání bloků ušetřit hodně času. Pokud ovšem neužívali tyto horní nosníky pro nějaký zvláštní účel a/nebo nepouží-

vali nějaké standardní strojové metody, vyrábějící jednotlivé předměty jen s malými odchylkami.

Tradiční výklad trvá na tom, že žulové nosníky sloužily k rozložení tlaku na komoru, aby mohla být postavena s plochým stropem. S tím nemohu souhlasit. Stavitelé pyramid znali a již úspěšně použili konstrukčně dobře zdůvodněný postup uvnitř pyramidy. Podíváme-li se na konzolové nosníky obloukovitého stropu královniny komory, vidíme, že má nad sebou více staviva než komora královská. Je možné si položit otázku; pokud by i zde stavitelé chtěli vytvořit rovný strop, nestačilo by jim přidat jen jednu vrstvu nosníků? Vzhledem ke vzdálenosti mezi stěnami jedna vrstva nosníků v královnině komoře, stejně jako 43 žulových nosníků nad královskou komorou, by nepodpírala víc než svou vlastní hmotnost.

To mě přivádí k otázce: Proč vytvořili pět vrstev nosníků? Včlenit do stavby tolik monolitických bloků žuly je nadbytečné. Zvláště vezmeme-li v úvahu to množství neuvěřitelně obtížné práce, kterou bylo nutno vynaložit při jejich lámání, řezání a dopravě na vzdálenost 800 kilometrů od lomů v Asuánu a pak k jejich vyzdvižení do úrovně pyramid, představující 53 metrů. Jisté zde musí existovat jiný důvod pro tak enormní úsilí a vynaložení času.“

A Dunn pokračuje dále: „Těch 43 gigantických nosníků nad královskou komorou nebylo do stavby včleněno proto, aby ji odlehčily od nadměrného tlaku shora, ale byly tu proto, aby plnily mnohem významnější úkol. Jednoduchou, přitom však dokonalou technologií lze rozeznat v žulovém komplexu v srdci Velké pyramidy a na základě této technologie dávná elektrárna také fungovala.“

Obrovské žulové nosníky nad královskou komorou lze považovat za 43 jednotlivých mostů. Stejně jako most v Tacoma Narrows, každý z nich je schopen vibrovat, dodáme-li mu odpovídající druh a množství energie. Pokud bychom se pokusili přinutit jen jeden z těchto nosníků, aby vibroval, každý další nosník naladěný na tuto frekvenci či harmonický s touto frekvencí, by začal vibrovat také, až by v této frekvenci vibrovaly nebo byly souzvukné všechny nosníky. Pokud by původní energie měla dostatečně silnou frekvenci, pak by její přenos od jednoho nosníku k druhému mohl ovliv-

nit celou řadu nosníků. Takže by mohla vzniknout situace, kdy by jeden konkrétní nosník ve stropě přímo nad královskou komorou nepřímou ovlivnil další nosníky v nejrůznějších komoře a přinutil je vibrovat ve stejném kmitočtu, jaký měla původní energie. Množství energie, absorbované těmito nosníky ze zdroje, by záleželo na přirozené rezonanční frekvenci nosníku.

Je nutno uvážit schopnost nosníků rozptýlit energii, které jsou vystaveny, stejně tak jako přirozenou rezonanční frekvenci žulového nosníku. Jestliže se energie (přiváděná síla zvuku) shoduje s přirozenou frekvencí nosníku, takže dojde jen k slabému útlumu (nosníkům není vibrace znemožněna), bude přenos energie maximální stejně jako vibrace nosníků.

Obrovské žulové nosníky nad královskou komorou mají délku přes 5 metrů (šířka komory), v níž mohou reagovat na indukovaný pohyb a vibrovat bez omezení. K určitému útlumu může dojít, pokud jsou sousední plochy nosníků tak blízko, že se o sebe otírají. Nicméně v případě, že nosníky vibrují jednotně, nejspíš ani k takovému útlumu nedojde. Aby se schopnost těchto 43 žulových nosníků rezonovat s původní energií dovedla k dokonalosti, musí mít přirozená frekvence každého nosníku stejný kmitočet jako frekvence původní energie, nebo s ní být v harmonii.“

Vyladěné žulové nosníky

Dunn tuto myšlenku dále rozvádí: „Změnou fyzických rozměrů by bylo možné naladit žulové trámy, například ty ve Velké pyramidě. Přesné frekvence může být dosaženo buď změnou délky nosníku, který má vibrovat (jako při hře na nějaký strunný nástroj), nebo odstraněním materiálu a snížením jeho hmotnosti jako při ladění zvonů. (Zvon se naladí na základní tón a kvalitu zvuku tím, že se odstraní kov z určitých míst.) Oscilace nosníku může být indukována tím, že do něj udeříme v poloze podobné té, v níž jsou nosníky nad královskou komorou – jako když se udeří ladičkou. Můžeme zkoumat vzorky frekvencí těchto vibrací a materiál odebrat postupně až do doby, kdy je dosaženo správné frekvence.

Takže horní plochy těchto žulových nosníků vděčí za svůj konečný tvar nikoli nedostatku pozornosti, ale spíš mnohem pečlivějšímu přístupu a práci, než jaké byly vynaloženy na strany nebo spodní části. Před umístěním ve Velké pyramidě mohl být každý nosník uveden do stejné polohy, v níž bude jednou spočívat uvnitř, a velká pozornost byla věnována jeho horní ploše. Každý žulový nosník byl tvarován a opracováván na horní straně, jak byl vyladěván! Tisíce tun žuly bylo tak vyladěno, aby rezonovaly se základní frekvencí Země a pyramid!

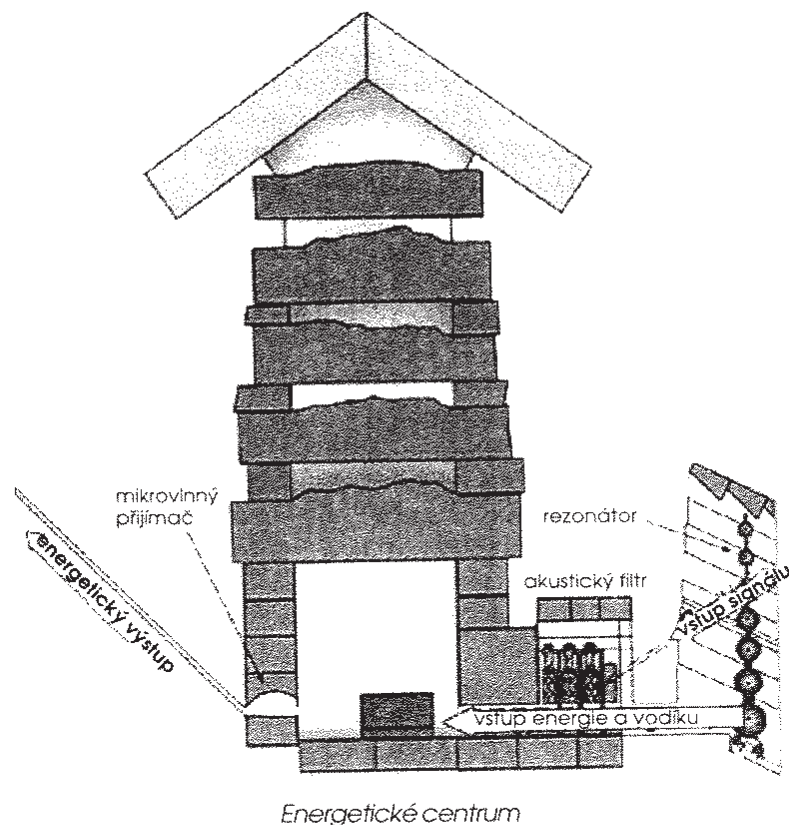
Žulové nosníky nad královskou komorou skutečně odpovídají tomu, jak by takový nosník měl vypadat, kdyby byl podobnou metodou vyladěn. Po odříznutí tří čtvercových stěn, naprosto shodných, byla zbývající plocha opracovávána a tvarována, dokud neodpovídala určité rezonanční frekvenci. Při odstraňování materiálu na horní straně nosníku byla brána v úvahu pružnost nosníku, a proto bylo na některých místech odebráno víc materiálu než na jiných. Fakt, že nosníky nad královskou komorou mají různé tvary a velikost tuto domněnku do jisté míry podporuje. Nebylo by překvapením, kdyby v některých žulových nosnících byly objeveny vydlabané otvory tam, kde ladiči opracovávali zvlášť obtížná místa.“

Piazzí Smyth se o těchto značkách zmiňuje ve své klasické knize *The Great Pyramid* (Velká pyramida, 1880): „Tyto značky byly objeveny pouze v oněch tmavých dírách nebo dutinách, tzv. ‚komorách‘ nebo spíše ‚dutinách ve stavbě‘, vylámaných plukovníkem Howardem Vysem nad královskou komorou Velké pyramidy. Zde lze také vidět další stopy pouze účelových prací, jako např. ‚netopýří díry‘ v kamenech, pomocí nichž byly těžké bloky zvedány na svá místa, a to všechno bylo ponecháno v původním, zcela hrubém stavu.“

Spíš než jako o děrách na zvedání bloků uvažuje William Flinders o jiném účelu těchto takzvaných „netopýřích děr“:

„Strop horní komory má v sobě velké otvory, evidentně k zakotvení silnějších konců nosníků podpírajících svažující se střešní bloky během stavby.“

Dunn to komentuje: „Jiným důvodem pro otvory vyhloubené do nosníků blízko jejich okrajů může být zajištění zpětné vazby do středu nosníku, místo aby se vibrace předávaly

Kresba Christophera Dunna znázorňující královskou komoru jako energetické centrum obrovské maserové mikrovlnné elektrárny

do jádra zdiva. I když nutno připustit, že obě uvedené teorie existenci „netopýřích děr“ vysvětlují, nevylučuje to další možnosti, které ještě musíme zvážit.

Podle Borise Saída, který doprovázel Toma Danleyho při provádění jeho testů, rezonovala královská komora v základní frekvenci a celý její komplex šířil tuto frekvenci prostřednictvím dominantních frekvencí v tónině *fis*. Pomocí velkých zesilovačů zjistili, že tón *fis* má frekvenci, která je v harmonii s vibrací Země. Saíd uvádí, že indiánští šamani měli své obradní flétny vyladěné právě na tón *fis*, neboť to podle nich byla posvátná frekvence matky Země.

Při testování frekvence umístil Tom Danley akcelerometr (měřič zrychlení) do prostor nad královskou komorou ale nevím, jestli byl tak důkladný a přesně změřil frekvenci každého nosníku. Saíd něco o tom prozradil ve svém rozhovoru s Artem Bellem, což může ukázat, jakým směrem se Danley při svém výzkumu ubíral. Řekl, že nosníky nad královskou komorou byly jako „přepážky v reproduktoru“. Avšak než získáme jistotu, že uvedené díry skutečně sloužily k vyladění nosníků na určitou frekvenci, je nutný další výzkum. Nicméně uvážíme-li vlastnosti celého žulového komplexu spolu s dalšími znaky objevenými ve Velké pyramidě, zdá se, že výsledky tohoto výzkumu budou v souladu s uvedenými úvahami.

Aniž bych měl potvrzeno, že žulové nosníky byly pečlivě vyladěny, aby reagovaly na určitou frekvenci, soudím tak podle toho, co bylo v této oblasti již prozkoumáno. Zatím jsem nenašel žádný doklad o tom, že by někdo zkoumal nosníky nad královskou komorou a měřil jejich rezonanční frekvenci, ale hodně toho už bylo napsáno o rezonančních kvalitách truhlice uvnitř komory samé. Tvrdí se, že truhlice rezonuje v kmitočtu 438 hertzů, stejně jako komora, v níž je uložena. To lze snadno prověřit a bylo to potvrzeno mnoha návštěvníky Velké pyramidy, včetně mne.“

Schorova expedice učinila jiný zajímavý objev. Jde jen o předběžnou zprávu, kterou dal Boris Saíd Artu Bellovi, a to, že podlaha královské komory není usazena na pevných kamenech. Nejenže je celý žulový komplex obklopen masivními vápencovými zdmi, kde mezi žulou a vápencem je volný prostor, ale podlaha je usazena na něčem, co je charakterizováno jako „vlnité“ tvarovaný kámen. Není divu, že celá komora „zvoní“, když v ní někdo chodí!

Dunn k tomu podotýká: „Všimněte si také, že stěny komory nejsou usazeny na žulové podlaze, ale jsou podepřeny zvenčí, asi 12,5 centimetrů pod úrovní podlahy. Žulový komplex uvnitř Velké pyramidy je tedy uzpůsoben k přeměně vibrací Země na elektrinu. To, co chybí, je dostatečné množství energie k pohonu nosníků a aktivaci jejich piezoelektrických vlastností. Tehdejší obyvatelé třeba předpokládali potřebu většího množství energie, než mohla být posbírána pouze uvnitř

královské komory. Rozhodli se, že se musí napojit na vibrace půdy ve větší oblasti uvnitř pyramidy a předat tuto energii do centra – královské komory – aby tak podstatně zvýšili amplitudu (rozkmit) oscilací žuly.

Zatímco se moderní výzkum v oblasti architektonické akustiky zaměřuje především na minimalizaci ozvučných efektů v uzavřených prostorách, stavitelé pyramid zřejmě sledovali zcela opačný cíl. Velká galerie, považovaná za mistrovské dílo architektury, je uzavřeným prostorem, v němž byly v úzkých otvorech při okrajích po celé délce instalovány rezonátory. Jak zemské vibrace probíhaly Velkou pyramidou,

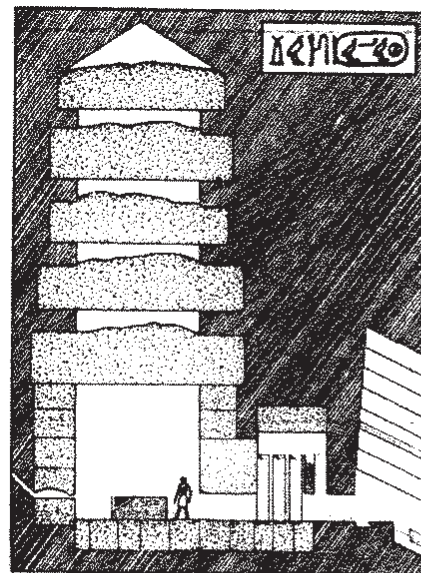
rezonátory měnily jejich energii ve zvuk. Úhly a povrch stěn a stropu Velké galerie byly uzpůsobeny tak, že zvuk odrážely a zaměřovaly do královské komory. I když královská komora rovněž reagovala na energii protékající pyramidou, mnoho energie by proudilo mimo ni. Konstrukce Velké galerie měla přenášet energii proudící rozsáhlými oblastmi pyramidy do rezonanční královské komory. Tento zvuk byl pak nasměrován do žulového rezonančního otvoru s amplitudou dostatečně velkou, aby rozechvěla stropní žulové nosníky. Tyto nosníky pak zase přiměly nosníky nad sebou rezonovat v harmonickém souznění. Takže díky zvukovému příkonu a maximalizaci rezonance se celý žulový komplex stal vibrující masou energie.

Akustické kvality horních komor Velké pyramidy byly zaznamenány a potvrzeny mnoha návštěvníky již od dob Napoleona, jehož muži, pálicí z pistolí na horním konci Velké galerie, zjistili, že exploze zněly v dálce jako dunění hromu.

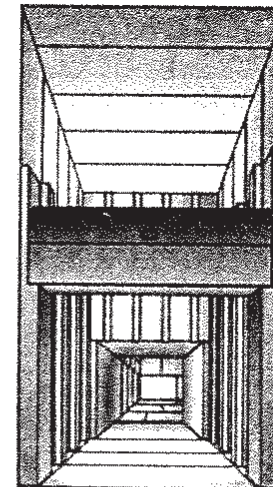
Úder do truhlice v královské komoře vyvolá hluboký zvonyvý zvuk neuvěřitelné a tajuplné krásy. Během let se stalo zvykem, že arabští průvodci předváděli tento rezonující zvuk turistům, které prováděli pyramidou. Tento zvuk byl též zařazen do alba Paula Horna *Inside the Great Pyramid* (Uvnitř Velké pyramidy). Poté, co se dověděl o zvuku vytvářeném truhlicí po úderu a o reakci celé komory na něj, zaznamenal Horn na speciální přístroj tón a jeho frekvenci. Na tento tón naladil svou flétnu a zjistil, že to bylo $a - 438$ kmitů za sekundu.

Ve skvělé brožurce, v níž zachytil své zkušenosti ve Velké pyramidě, popisuje Horn akustické vlastnosti vnitřních komor: „Ten okamžik přišel. Byl čas zahrát na mou flétnu. Vzpomněl jsem si na Bena Peitsche ze Santa Rose v Kalifornii (muže, který řekl Hornovi o tónu vydávaném truhlicí) a jeho nápad, abych do truhlice udeřil. Nahnul jsem se přes ni a bouchl do její vnitřní stěny masitou stranou pěsti. Okamžitě se ozval krásný kulatý tón. Báječná rezonance! Vzpomněl jsem si taky, jak Ben říkal, že když slyšíte ten tón, ponoříte se do historie, která se náhle stane přítomností. Do jedné ruky jsem vzal elektronický ladicí přístroj, který jsem si přinesl, a znovu udeřil na truhlici druhou rukou – a teď se to ozvalo: jednočárkové a , přesně jak to Ben předpověděl. Vyladil jsem ten tón a mohl jsem začít.“ (Album tímto příběhem začíná, takže to můžete všechno slyšet na vlastní uši.)

Když zaznamenal podivuhodné kvality královské a královny komory, vyšel Horn na nejvyšší stupeň Velké galerie, aby pokračoval ve svých zvukových testech. Velká galerie, jak o tom podal zprávu, zněla dost ploše ve srovnání s ostat-

Královská komora

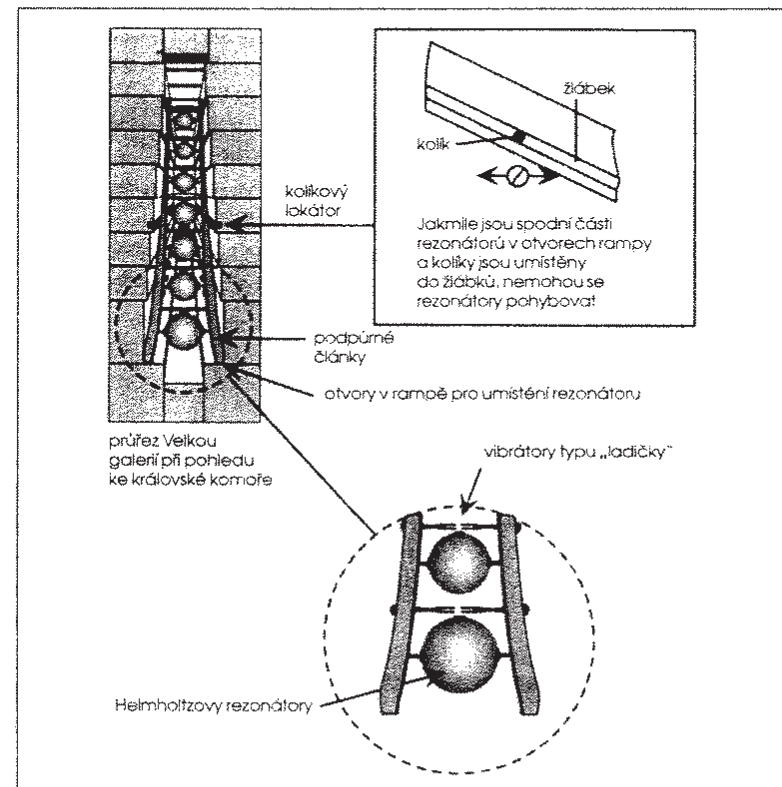
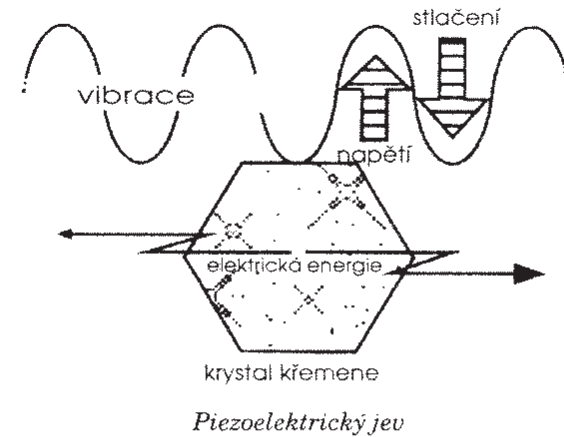
Kresba Ch. Dunna zobrazující předsálí mezi Velkou galerií a královskou komorou

ními komorami. V té chvíli zaslechl něco velmi zvláštního. Slyšel hudbu, kterou hrál, jak k němu přichází – naprosto jasně a výrazně – z královské komory. Zvuk se šířil do Velké galerie, byl chodbou odrážen a rozezněl se naplno v královské komoře!

Dunn tvrdil, že to vypadalo, jako by truhlice uvnitř královské komory byla speciálně naladěna na přesnou frekvenci a sama komora byla vyřešena tak, aby byla rezonátorem této frekvence. Možná že tato pozorování poskytnou nakonec odpověď na záhadu, již se William Flinders Petrie tak dlouho zabýval. Jeho objev oblého křemenu pod truhlicí po jejím nadzvednutí se mu vůbec nezdál nepodstatný z důvodů, které uvádí v knize *Pyramidy a chrámy v Gíze*:

„Valoun, který byl vložen pod truhlicí, je důležitý. Kdyby dnes někdo chtěl truhlicí nadzvednout, je přímo v pyramidě k dispozici množství kamenných úlomků. Takže to, že tam dali kámen zvenku, svědčí o tom, že truhlice byla prvně zdvižena v době, kdy se ještě v pyramidě nic nerozbilo, a neležely tu tedy žádné úlomky. To napovídá, že existoval nějaký přístup do horních komor, který by měl být stále k dispozici po odstranění volných bloků. Kdyby kameny na vrcholu větrací šachty, vedoucí z podzemních částí do galerie, byly na svých místech zacementovány, musely by být rozdrceny, aby se přes ně dalo proniknout, stejně jako by musely být zničeny žulové padací mříže v předsáli, pokud by stály v cestě. Není pravděpodobné, že by se někdo namáhal s nošením velkého valounu zvenku až do středu pyramidy, kdyby mu přímo v cestě ležely jiné vhodné úlomky kamene.“

Dunn se ptá: „Je možné, že by ten valoun byl umístěn pod truhlicí v době stavby? A že sloužil k nějakému účelu těm, kteří jej sem umístili? Alternativní odpověď, že existoval volný přístup do horních komor, není ničím potvrzena, a i kdyby byla, stále stojíme před otázkou, proč někdo považoval za nutné truhlicí nadzvednout. Nicméně kdybychom právě vyrobili předmět, jako je ona truhlice, a naladili jej, aby vibroval v přesné frekvenci, věděli bychom, že kdyby spočíval naplno na podlaze, vibrace by to do určitého stupně tlumilo. Teprve po zdvižení jednoho konce na valoun by mohl vibrovat s maximální účinností.“

Instalace Helmholtzových rezonátorů (kresba Ch. Dunna)

Jiný jedinečný znak, který lze zjistit přímo na místě, je evolventní stropní linie. Získat přesný propoččet skutečných úhlů přesahujících kamenů je problém, protože údaje dvou badatelů, kteří této otázce věnovali pozornost, si odporují. Nicméně první výpočty jsou přinejmenším zajímavé. Úhel Velké galerie je 26,3 stupně. Smyth měřil výšku Velké galerie a zjistil, že se pohybuje mezi 835 cm a 865 cm. Přesah má hloubku přibližně 30 centimetrů. Smyth napočítal 36 přesahů při délce stropu 46,11 metru. Plocha přesahujících kamenů v linii stropu svírá s vertikální rovinou téměř 45stupňový úhel. Při tomto sklonu stropního obkladu se vertikální zvukové vlny směřující ke stropu odrazí v úhlu 90 stupňů a budou se dál pohybovat směrem ke královské komoře.

To dodává více váhy jiné zprávě, které zatím nebyla věnována přílišná pozornost. Bylo oznámeno, že když Al Mamunovi muži rozbili falešnou podlahu galerie, jakmile jeden rozbitý kámen odstranili, zapadl jiný na jeho místo. Je to příliš stručná informace, která by si zasloužila další zkoumání. Al Mamunovi lidé vytrhali tolik vápencových bloků, že na tuto poznámku nikdo nereagoval. Nicméně bychom si měli zapamatovat, že i v této galerii mohla být evolventní podlaha s přesahujícími kameny odpovídající stropu. Většina kamenů, které Al Mamun odstranil ze stoupající chodby, byla svržena do chodby směřující dolů. Pozdější badatelé, např. Caviglia, Davison a Petrie, nakonec tuto chodbu vyčistili od všeho odpadu a většina sutě byla hozena do tradičních odpadních jam na severní a východní straně Velké pyramidy. Petrie oznámil, že uvnitř Velké pyramidy našel kámen ve tvaru hranolu, s polokruhovým žlábkem na delší straně. V klesající chodbě našel také žulový blok, přes 50 centimetrů široký, s trubkovitým otvorem na jednom konci vyvrtaným naskrz. Odkud tento kus žuly pocházel a k jakému účelu byl použit ve Velké pyramidě, zůstalo pro Petrieho záhadou. Vzhledem k tomu, že pozornost vzbudily mnohem významnější nálezy, není divu, že se o těchto detailech moc neuvažovalo.“

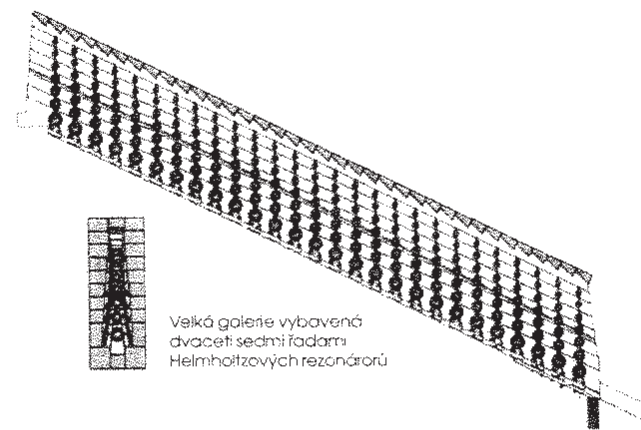
Dunn říká, že lze potvrdit, že Velká galerie je skutečně dílem odborníka na akustiku, který využil pouze jejich rozměrů: „To, že se z galerie ztratily rezonátory, lze velmi lehce vysvětlit, a to i v případě, že by byla přístupná jen těsnou

šachtou. Původní tvar rezonátorů zůstane navždy otevřenou otázkou. Nicméně existuje jeden přístroj schopný souzvučné reakce na vibrace. Nevíme, proč by takový přístroj nemohl být zhotoven i dnes. Je mnoho jedinců, kteří mají potřebnou zručnost, aby toto zařízení dokázali vyrobit.“

Helmholtzův rezonátor a rezonátory z Velké galerie

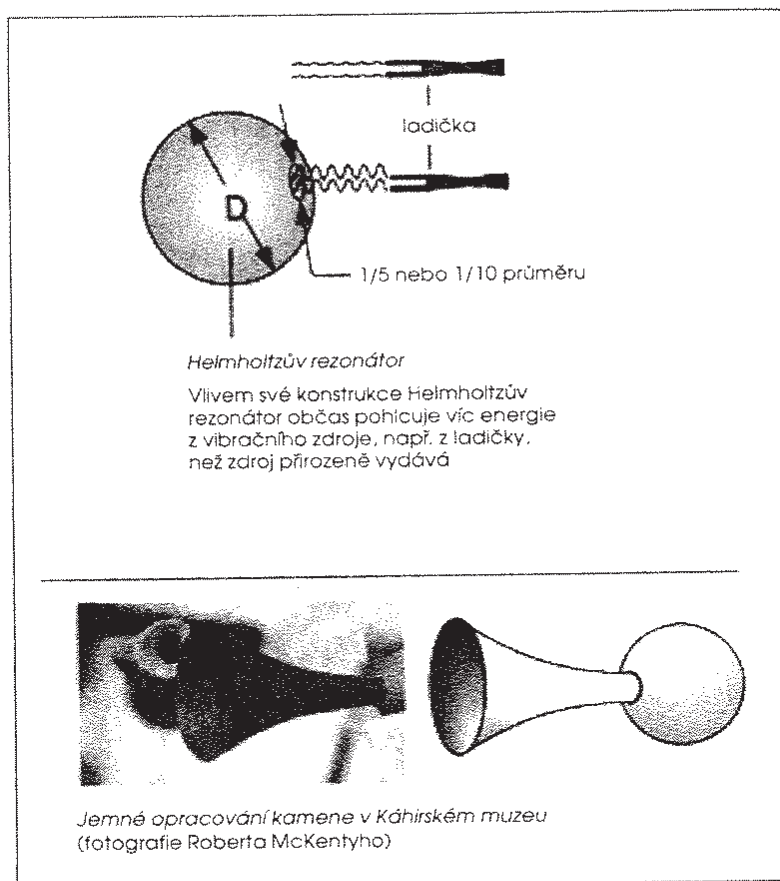
Podle Dunna je Helmholtzův rezonátor schopen reagovat na vibrace přicházející z hlubin Země a tak maximalizovat převod energie. Helmholtzův rezonátor je v podstatě dutá koule s kruhovým otvorem, který zabírá asi jednu desetinu až jednu pětinu průměru koule. Velikost koule určuje frekvenci, v níž bude rezonovat. Je-li frekvence rezonátoru v interakci se zdrojem vibrace, například s ladičkou, získává energii z ladičky a rezonuje s větší intenzitou než samotná ladička. To zpětně ovlivní ladičku, takže vydá více energie než normálně. Pokud není energie ladičky znovu doplněna, ztrácí ladička svou energii rychleji než bez Helmholtzova rezonátoru. Ale dokud zdroj vibruje, rezonátor z něj odčerpává stále více energie.

Dunn říká, že Helmholtzův rezonátor bývá obvykle vyroben z kovu, ale může být zhotoven i z jiných materiálů. Tyto rezonátory byly podle něho uvnitř Velké galerie nasazené

Velká galerie vybavená dvěma sedmi řadami Helmholtzových rezonátorů

Rezonátory ve Velké galerii (kresba Ch. Dunna)

na člancích instalovaných do úzkých otvorů a udržovaných ve vertikální poloze kolíky umístěnými ve žlábků, který se táhl po celé délce galerie.

„Materiálem na tyto články mohlo být dřevo, neboť strohy pravděpodobně nejúčinněji rezonují na přírodní zvuky země,“ uvažuje Dunn. „O některých stromech je známo, že díky své vnitřní struktuře, jako jsou například dutiny, vyluzují zvuky nebo hučí. Moderní koncertní haly jsou řešeny a postaveny tak, aby byly v interakci s nástroji, které v nich hrají. Jsou vlastně samy obrovskými nástroji. Na Velkou pyramidu můžeme pohlížet jako na takový obrovitý hudební

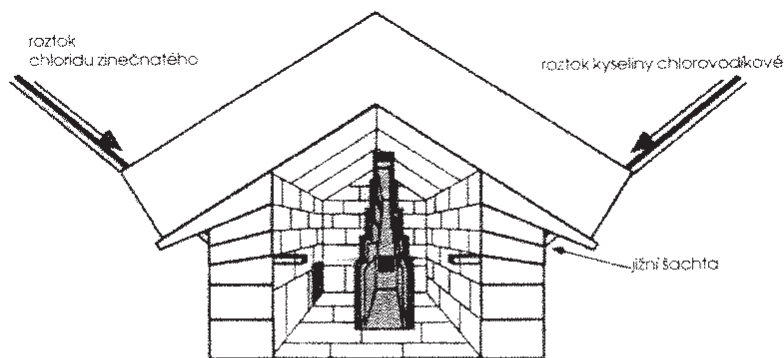
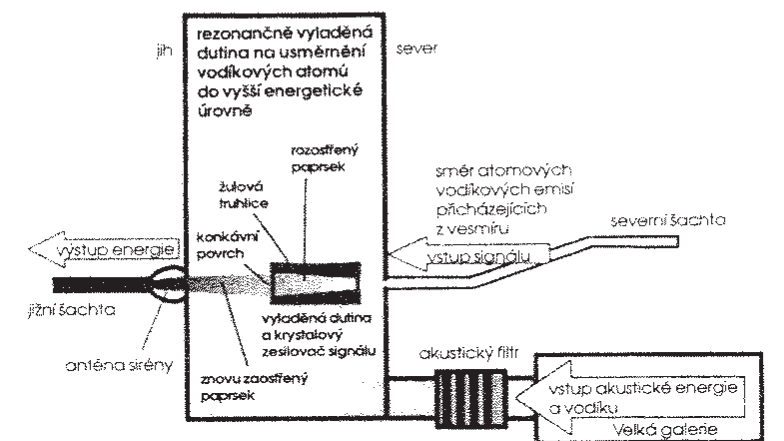
nástroj, jehož každá složka byla řešena tak, aby zesilovala účinek ostatních. Výběr přírodních materiálů, zvláště pro rezonanční zařízení, by byl zcela přirozený a logický. Kvality dřeva nemůže žádný syntetický materiál nahradit.

Podivné čedičové „vázy“ v Káhírském muzeu jsou možná oněmi rezonátory, které Dunn hledá: „Jeden z nejpozoruhodnějších řemeslných výrobků lze nalézt v Káhírském muzeu. Stál jsem v úžasu před kamennými džbány a mísami, jemně opracovanými a perfektně vyváženými. Mísa z krystalické břidlice se třemi výstupky zmenšujícími se směrem ke středu je přímo neuvěřitelným výtvozem. Dokázal bych pochopit, že ji mohli udělat s využitím nejmodernějších ultrazvukových přístrojů, ale účel toho, proč to dělali, mi stále uniká. Proč bylo vynaloženo tak obrovské množství práce pouze ke zhotovení nádoby pro domácnost! Možná že tyto kamenné artefakty, kterých bylo v Sakkaře nalezeno přes tisíce, byly nějakým způsobem používány k přeměně vibrací ve slyšitelný zvuk. Jsou tyto nádoby Helmholtzovými rezonátory, po nichž pátráme?

Předsálí bylo již předmětem mnoha diskusí. Ludwig Borchardt, ředitel Německého institutu v Káhiře, předložil okolo roku 1925 jednu z hypotéz na jeho využití. Borchardtova teorie vycházela z toho, že po pohřbu faraona Chufeva bylo na svá místa zasunuto množství kamenných desek. Domnívá se, že polokruhové žlábků v žulovém deštění podpíraly dřevěné nosníky, sloužící jako rumpál ke spouštění bloků.

Možná že Borchardt nebyl daleko od pravdy. Po zhotovení rezonátorů a jejich instalaci uvnitř Velké galerie, bylo třeba do královské komory nasměrovat zvuk o určité frekvenci, tzn. čistý tón nebo harmonizovaný akord. To lze zařídit tak, že se mezi Velkou galerií a královskou komorou nainstaluje akustický filtr. Po instalaci zvukových přepážek uvnitř předsálí byl zvuk šířící se z Velké galerie do královské komory filtrován, takže pouze jediná frekvence nebo frekvence s ní harmonizující by se dostala do rezonanční královské komory. Zvukové vlny o délkách neodpovídajících vzdálenostem mezi zvukovými přepážkami by byly odfiltrovány, takže do rezonanční královské komory by se dostaly pouze čisté zvukové vlny bez interferencí, které by mohly snižovat výsledný efekt systému.

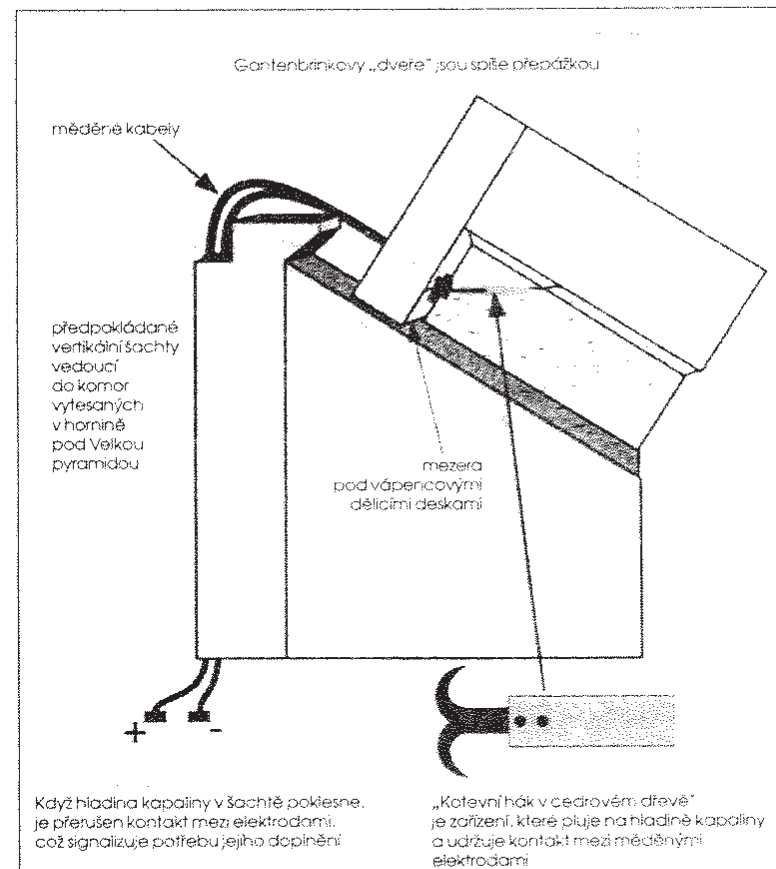
Proč jsou polokruhové žlábkové na jedné straně komory a hladký povrch na straně druhé, lze vysvětlit tak, že tyto zvukové přepážky, poté co byly instalovány, byly ještě s konečnou platností doladěny. Toho mohlo být dosaženo pomocí vaček. Při otáčení by nevycentrovaná tyčka snížila nebo zvýšila přepážku, až by byla výkonost rezonátoru maximalizována. Možná že k tomu bylo zapotřebí jen nepatrného pohybu. Maximálního výkonu mohlo být dosaženo, když strop

Výklenek uvnitř královny komory vybavený chladič a odpařovací věž

Nahoře: Kresba Christophera Dunna znázorňující maserový systém užitý v pyramidě

Dole: Mixovací komora a chladič a odpařovací věž

Když hladina kapaliny v šachtě poklesne, je přerušen kontakt mezi elektrodami, což signalizuje potřebu jejího doplnění

„Kotevní hák v cedrovém dřevě“ je zařízení, které pluje na hladině kapaliny a udržuje kontakt mezi měděnými elektrodami

Kresba Christophera Dunna znázorňující „přepínání prostřednictvím kapaliny“ při vodíkové reakci uvnitř pyramidy

první části chodby (z Velké galerie), strop chodby vedoucí od akustického filtru do rezonanční královské komory a spodní plocha každé přepážky byly seřizeny.“

Dunn si uvědomuje, že takovýto vibrační systém by mohl případně zničit sám sebe. Pokud neexistuje způsob, jak odčerpat energii, měl by přece existovat nějaký způsob, jak úroveň energie, na níž je funkce systému založena, kontrolovat. Jelikož zvuk vycházející z rezonanční dutiny by energii odčerpal jen do určitého stupně, jenž by představoval maximál-

ní množství, které byl žulový komplex schopen vytvořit, měl by být nějaký prostředek ke kontrole energie zabudován uvnitř Velké galerie.

Dunn uvádí tři možnosti, jak zabránit tomu, aby se vibrační systém nevymkl kontrole:

1. Uzavření zdroje vibrace. (To nelze udělat.)
2. Obrátit postup použitý k harmonizaci vibrací pyramidy a Země.
3. Nalézt způsob, jak udržet vibrace na určité bezpečné úrovni.

Dunn říká: „Vzhledem k tomu, že zdrojem vibrací je Země, je jasné, že našimi nejlepšími možnostmi jsou body 2 a 3. Existují dva způsoby, jak eliminovat konstantní vibraci: jeden je ztlumit ji a druhý působit proti ní protichůdnou interferenční vlnou, která ji vyruší. Fyzikální tlumení vibrace by nebylo u stroje praktické. Tlumení však nemuselo být vždy nezbytné, na rozdíl od tlumení vibrací mostu, a skutečně by mohlo mít nepříznivý vliv na účinnost stroje. Mohlo by ovlivnit jeho pohyblivé části – například u piana. V souvislosti s těmito úvahami jsem se hned začal podrobně zabývat stoupající chodbou. Je to jediné místo ve Velké pyramidě, které obsahuje ‚zařízení‘ přímo dosažitelné zvenku. Žulové klíny uvnitř této chodby nazývám ‚zařízením‘ ve stejném kontextu, jako nazývám zařízením žulové nosníky nad královskou komorou, neboť k zablokování této chodby nebylo nutné použít žulu, úplně by postačil vápenec. Je zřejmé, že jejich účel – zabezpečit vnitřní komory před zloději – měl poněkud protichůdný efekt. Přilákaly pozornost k stoupající chodbě a následně k celému vnitřnímu propojení chodeb a komor. K tomu, že zde byly žulové klíny umístěny, musel být jiný důvod!

Možná že byly zabudovány do stavby proto, aby umožnily nebo usnadnily nasměrování interferenčních zvukových vln do Velké galerie a zabránily zvyšování vnitřních vibrací až k hranici destrukce. To také může být důvodem, proč stavitelé zvolili žulu místo vápence k zaklínění stoupající chodby.“

Dunn uzavírá: „Ty tři klíny a jejich rozmístění uvnitř chodby měly možná zajistit zpětnou vazbu a signalizovat, kdy energie dosáhla nebezpečné úrovně. Tím, že stavitelé usměřovali fázové nebo mimofázové zvukové vlny ve stoupající chodbě, mohli kontrolovat energetickou úroveň systému. Vysláním signálu správné frekvence mohli být i schopni povzbudit tímto způsobem systém k vyššímu výkonu. Jinými slovy, celý systém by byl přinucen vibrovat, a jakmile by byl jednou v chodu, čerpal by energii přímo od Země bez jakéhokoli dalšího příkonu.

Sir William Flinders Petrie zkoumal tyto bloky a popsal je v knize *Pyramidy a chrámy v Gíze*. Upozorňuje, že sousední strany bloků nejsou hladké, ale mají vlnitý povrch s tolerancí plus minus 0,75 cm. Když jsem byl v Egyptě, nebyl jsem schopný to potvrdit, neboť bloky odkryté Al Mamunovým tunelem od dob Petrieho poněkud sklouzly a spočívají nyní jeden na druhém. Nicméně se nabízí zajímavá úvaha. Byla čela bloků zhotovena tak, aby modifikovala zvukové vlny? Mohla stoupající chodba sloužit k tomu, aby nasměrovala interferenční mimofázové zvukové vlny do Velké galerie a tím kontrolovala úroveň energie v systému? Stále existují tajemství čekající na odpověď. Ale ještě jsme neskončili!“

*Ti, kdož by se zmocnili Země
a tvarovat ji dle vůle své chtěli,
nikdy, říkám vám, neuspějí.
– Lao-c', Tao-te-ťing*

Velký krystal Edgara Cayceho

V podobném duchu jako Dunnovy teorie o Velké pyramidě se nese i „psychická“ informace Edgara Cayceho a Asociace pro výzkum a osvětu ve Virginia Beach v americkém státě Virginia. Edgar Cayce, známý jako „spící jasnovidce“, se narodil 18. března 1877 na jedné farmě blízko Hopkinsville ve státě Kentucky. Již jako dítě projevovat schopnost předvídavosti, která se zdála přesahovat běžné meze. V roce 1898 se ve věku jedenadvaceti let stal prodejcem společnosti obchodující ve velkém s papírenským zbožím. Trpěl postupující

paralýzou krčních svalů, následkem čehož mu hrozila ztráta hlasu. Když lékaři nebyli schopni najít příčinu, začal navštěvovat hypnotizéra. Během prvního transu, který byl pro Cayceho jedním z mnoha, mu hypnotizér doporučil lék a terapii, jež mu úspěšně navrátily hlas a vyléčily jeho krční neduh.

Začal lidem předčítat, především literaturu lékařského charakteru. Devátého října 1910 přinesl *The New York Times* dvě stránky plné výrazných titulků a fotografií týkajících se Cayceho fenoménu. Po své smrti (3. ledna 1945 ve Virginia Beach ve státě Virginia) zanechal Cayce přes 14 000 dokumentovaných těsnopisných záznamů telepaticko-jasnoviddeckých prohlášení, která během 43 let poskytl více než osmi tisícům různých lidí. Tyto dokumenty psané na stroji se nazývají „čtení“. Pro diskusi vedenou v této knize je důležité to, že mnoho z těchto „čtení“ se týká Atlantidy, minulých životů různých osob v Atlantidě a vzducholodí a hybné síly používané v Atlantidě.

Ve čtení 2437-1 z 23. ledna 1941 Cayce prohlašuje: „...V zemi Atlantské během oněch časů velké expanze, pokud jde o cesty, prostředky a způsoby aplikace vymožeností pro lid země – prostředky dopravy, letadla, jak jsou dnes nazývána, ale tehdy vzducholodě, neboť se plavily nikoli jen vzduchem, ale také ostatními elementy.“

Mnoho osob, které přišly za Caycem pro individuální čtení o svém životě, bylo kdysi podle Cayceho navigátory nebo inženýry těchto letounů: „V zemi Atlantské, když zde byly vyvinuty ony věci, pohonnou silou přepravující lidi do různých částí země a do ostatních zemí, byla entita, tehdy známá jako navigátor.“ (2124-3, 2. října 1931)

„...V zemi Atlantské, když lidé rozuměli zákonu vesmírných sil, entita schopná přenášet zprávy prostorem do ostatních zemí, řídila plavidla té doby.“ (2494-1, 16. února 1930)

Cayce nazývá pohonnou silou používanou v těchto vzducholodích „noční stranou života“. „V zemi Atlantské neboli Poseidii – entita vládla v pompě a síle a v porozumění tajům toho, co bylo tehdy často označováno jako noční strana živo-

* Viz Edgar Evans Cayce: *Edgar Cayce on Atlantis*, Warner Books 1968

ta, či v užití kosmických sil, jak byly v oné době chápány.“ (2897-1, 15. prosince 1929)

„...V atlantské době těch lidí, kteří získali mnohá porozumění mechanickým zákonům a užití noční strany života pro ničení.“ (2896-1, 2. května 1930)

Cayce mluví o použití krystalů či „ohnivých kamenů“ k získání energie a k podobným účelům. Mluví též o zneužití síly a varuje před destrukcí, která přijde „...do země Atlantské v období exodu následkem předpovědi nebo příprav činností, které s sebou přinesou síly zničení. Mezi ty, kteří byli nejen v Yucatánu, ale i v Pyrenejích a zemi Egyptské, neboť způsoby dopravy a komunikace pomocí vzducholodí té doby byly takovými jako Ezechiel popsány v době mnohem pozdější.“ (4353-4, 26. listopadu 1939; viz Ezechiel 1,15-25, 10,9-17)

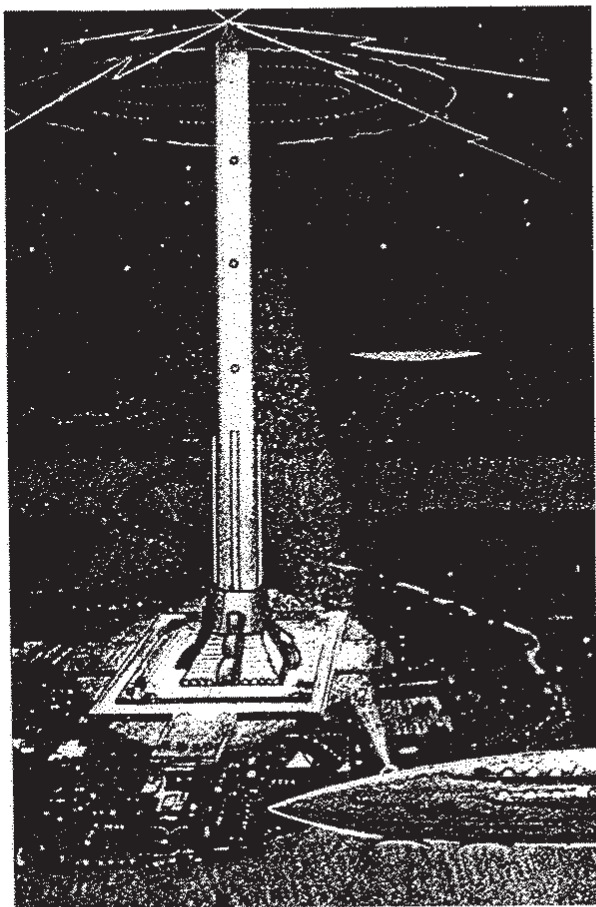
„...Když v Atlantidě probíhaly činnosti, které s sebou přinesly druhý převrat v zemi, entita byla tím, kdo by dnes byl elektrotechnickým inženýrem a aplikoval tyto síly nebo vlivy na letadla, lodě a to, co byste dnes nazvali radiovysílačem pro konstruktivní i destruktivní účely.“ (1574-1, 19. dubna 1938)

„...V zemi Atlantské před druhou destrukcí došlo k rozdělení ostrovů, když pokušení začalo činností synů Beliala a dětí Zákona jediného. Entita byla mezi těmi, kteří interpretovali zprávy obdržené pomocí krystalů a ohňů, které měly být věčnými ohni přírody. Nový rozvoj cest vzduchem i vodou nebyl žádným překvapením pro tuto entitu, neboť jejich vývoj začal v oné době za účelem úniku.“ (3004-1, 15. května 1943)

„...V zemi Atlantské v době vývoje elektrických sil, které se týkaly přemístování letounů z místa na místo, fotografování na dálku, překonávání samotné gravitace, přípravy krystalu, strašlivého mocného krystalu. Mnohé z toho přineslo zkázu.“ (519-1, 20. února 1934)

„...Ve městě Peos v Atlantidě – mezi lidmi, kteří získali porozumění aplikací noční strany života nebo negativních vlivů v zemských sférách od těch, kteří již poskytli mnoho pochopení způsobu tvorby zvuku, hlasu, obrazu a podobných věcí lidem oné doby.“ (2856-1, 7. června 1930)

„...V Poseidii se entita pohybovala mezi těmi, kteří měli v moci souhrn sil velkých krystalů, které tak kondenzovaly

Nahoře: Krystalová energetická věž v Atlantidě, podobná „hrozivému krystalu“ Edgara Cayceho, jak byla zobrazena Společností Lemurie v roce 1944

světla, formy aktivit, aby vedly lodě na moři a ve vzduchu a pro pohodlí těla televizi a zaznamenávání hlasu.“ (813-1, 5. února 1935)

O užití krystalu jako důležité součásti technologie se zmiňuje ve velmi dlouhém čtení z 29. prosince 1933: „Pokud jde o ohňový kámen – aktivity entity zahrnovaly zacházení jak s konstruktivními, tak i destruktivními silami v oné době. Bylo by dobře, kdyby tu byl podán trochu podrobnější popis, aby tomu dnes entita lépe porozuměla.

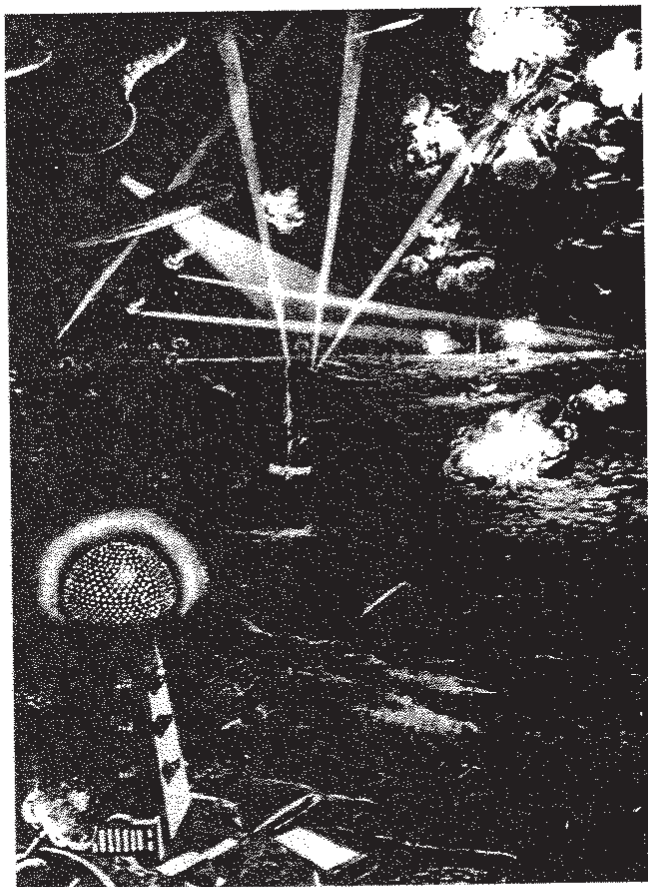
Ve středu budovy, o níž by se dnes řeklo, že je obložena nevodivým kamenem – něčím podobným azbestu – s ...ostatními nevodíči, jaké jsou dnes vyráběny v Anglii pod jménem, které je velmi dobře známé mnohým z těch, kteří se takovými věcmi zabývají.

Budova nad kamenem byla oválná, nebo kupole, v níž by mohla být... část posunující se nazpátek, takže aktivita hvězd je koncentrací energie vysílané tělesy, která jsou sama v ohni, spolu s elementy, které jsou či nejsou nalezeny v zemské atmosféře.

Koncentrace prostřednictvím hranolů nebo skla (jak by se to dnes nazvalo) byla takového druhu, že se projevovala pomocí přístrojů, které byly spojeny s různými druhy dopravy indukčními metodami, jež zajišťovaly téměř stejný charakter kontroly, jaký by dnes byl nazván dálková kontrola pomocí rádiových vln, nebo směrů, když druh síly získaný z kamene působil na hnací jednotky v samotných lodích.

Budova byla konstruována tak, že když byla kupole stažena, byla tu jen malá nebo žádná překážka pro přímé použití síly pro různé lodě, které měly být poháněny napříč prostorem – ať již v oblasti okem pozorovatelné nebo řízeny pod vodou nebo jinými elementy.

Příprava tohoto kamene byla v té době výlučně v rukou zasvěcenců a entita byla mezi těmi, kteří řídili vlivy radiace, vznikající ve formě paprsků, které nebyly viditelné pro oko, ale účinkovaly na samy kameny, jak to bylo pro hnací síly nastaveno – ať již bylo letadlo zdviženo tehdejším typem benzínu, nebo při řízení pohodlnějších dopravních prostředků podélným silovým pásem blízko Země, nebo lodí na vodě nebo pod vodou.

*Energetická vysílačka podle Nikoly Tesly, kolem níž bojují
antigravitační hvězdolety*

Tyto pak byly poháněny koncentrací paprsků z kamene, který byl umístěn ve středu elektrárny, jak by zněl dnešní termín.

Do aktivních sil těchto entita přinesla ničivé síly tím, že zbudovala – v různých částech země – takový druh, který měl vyrábět energii pro různé formy lidských činností ve stejných městech, městečkách a vesnicích, které je obklopovaly. Tyto všechny byly neúmyslně naladěny příliš vysoko. A přinesly druhé destruktivní období lidu Země – a roztrhaly zemi

na ostrovy, které se později staly dějištěm působení dalších destruktivních sil na zemi.

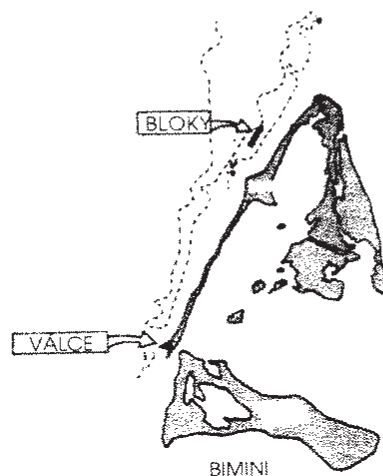
Prostřednictvím stejné formy ohně byla těla jednotlivců regenerována spálením – použitím paprsků z kamene – působením, které přineslo ničivé síly zvířecím organismům. Proto se tělo často omlazovalo a zůstávalo v této zemi až do možného konečného zničení, aby se připojilo k lidem, kteří způsobili roztržení země – nebo k Belialovi při konečném zničení země. V tom by se entita ztratila. Zpočátku to nebyl ani záměr, ani touha po destruktivních silách. Později to bylo pro vzestup samotné moci.

Pokud jde o popis způsobu konstrukce kamene: Víme, že to bylo velké válcovité sklo (jak by to bylo nazváno dnes), s fazetami vybroušenými takovým způsobem, že kámen na jeho vrcholu zajišťoval soustředění síly, která se koncentrovala mezi koncem válce a vlastním vrcholovým kamenem. Jak je udáno, záznamy o způsobu konstrukce jsou na třech místech v zemi. Zaprvé, v potopené části Atlantidy nebo Poseidie, kde by část chrámu mohla být ještě objevena pod slizem mořské vody – poblíž toho, co je dnes známo jako Bimini u pobřeží Floridy. Zadruhé, v záznamech chrámu, který byl v Egyptě, kde entita působila v součinnosti s jinými, aby uchovávala záznamy, které přišly ze země, kde byly přechovávány. Zatřetí, v záznamech, které byly přeneseny tam, kde je dnes Yucatán, do Ameriky, kde jsou tyto kameny, o nichž se ví tak málo, nyní během posledních několika měsíců odkrývány.“ (440-5, 20. prosince 1933)

Gigantická pyramida pod vodou u Bimini?

Ostrov Bimini je malým členem Bahamského souostroví, ležícím asi osmdesát kilometrů východně od Miami. Kromě toho, že má písčné pláže, korálové útesy, množství potopených lodí a několik vynikajících rybářských oblastí, je také místem mnoha neobvyklých podmořských kamenných formací. Tato sbírka obrovských bloků (mnoho z nich setrvává ve vzpřímené pozici) je ponořena do hloubky pouhých šesti nebo devíti metrů. V blízkosti Bimini by ale stejně tak dobře mohla být i velká pyramida – pod vodou.

Biminská stěna byla poprvé objevena v roce 1968 dr. J. Mansonem Valentinem, samotářským potápěčem z Floridy. Valentine nejprve uviděl stěnu z hladiny, když bylo moře mimořádně čisté. Tehdy byl ve společnosti dalších tří potápěčů, Jacquese Mayola, Harolda Clima a Roberta Angoveho. Valentine v interview prohlásil: „Široká dlažba, složená ze čtyřúhelníkových a polygonálních plochých kamenů různé veli-

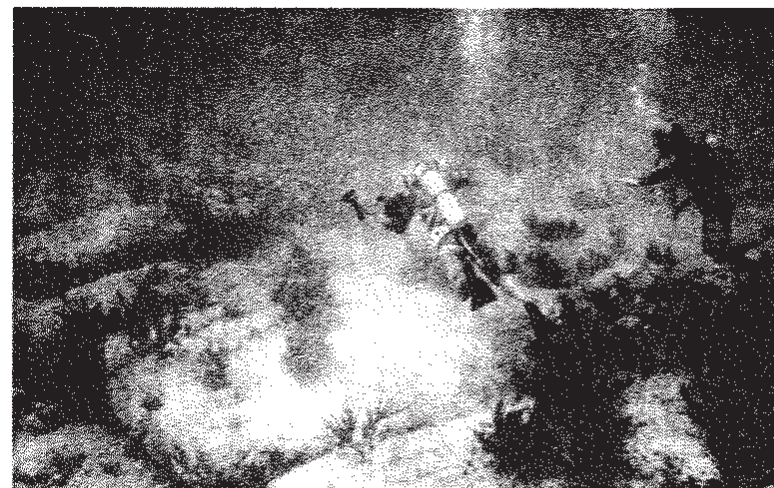

kosti a tloušťky, viditelné vědomě tvarovaných a přesně poskládaných, aby vytvořily uměle vytvořené uspořádání. Tyto kameny evidentně ležely velmi dlouho pod vodou, neboť okraje těch největších již byly ohlazené a zaoblené, což jim dávalo vzezření obrovských klenutých bochníků chleba nebo polštářů. Některé byly dokonalé čtyřúhelníky, někdy se blížící perfektním čtvercům. (Vzpomínám si na ty absolutně přímé linie, které nikdy neregistrujete v dílech vytvořených přírodou.) Větší kusy, nejméně tři až čtyři a půl metru dlouhé, byly často umístěny podél prostorných ulic s rovnoběžnými okraji, zatímco ty malé vytvářely mozaikové chodníky pokrývající širší úseky... Avenue z těchto pospojovaných kamenů jsou přímé a mají rovnoběžné strany. Ta dlouhá je jako přesně vytesaná dvojitá série přerušovaná dvěma prostory, obsahujícími mimořádně velké ploché kameny, v rozích

podepřené vertikálními články (jako staré dolmeny v Evropě). Jihovýchodní rameno této velké silnice končí krásně zakřiveným zákoutím. Tři kratší zvýšené ulice, složené z přesně sestavených velkých kamenů, mají stejnou šířku a končí nárožním kamenem...“

Dr. David Zink z US Air Force Academy v Coloradu začal kolem Bimini provádět průzkum, který dodnes pokračuje. Jeho kniha *The Stones of Atlantis* (Kameny Atlantidy) vypráví o jeho dobrodružstvích a je doprovázena mnoha dobrými fotografiemi z vod kolem Bimini. Dr. Zink pevně věří, že „biminská silnice“ je stavbou vybudovanou lidmi, ale připravil o slávu několik jiných staveb v této oblasti, včetně čtyřúhelníkové konstrukce u ostrova Andros, o níž se věřilo, že byla místem, na němž kdysi stál dávný chrám. Dnes se o ní soudí, že je to plantáž mořských hub vybudovaná někdy ve třicátých letech. V roce 1974 dokonce Zink fotografoval podivný kamenný sloup stojící ve vztyčené poloze, údajně horní část obelisku vysokého 12 až 15 metrů, jehož podstatná část je stále pohřbena v bahně mořského dna.

Mnoho lidí, kteří věří v Atlantidu, bylo těmito nálezy vzrušeno, neboť Edgar Cayce předpověděl, že první část ztraceného kontinentu, která bude objevena, se bude nacházet právě

Podivuhodné kameny na podmořské silnici u Bimini

v této oblasti, přímo naproti Miami. Cayce, který zemřel v roce 1945, také předpověděl, že první část Atlantidy, která se vynoří, bude nalezena v roce 1968 nebo 1969. Letecké průzkumy okolí v roce 1968 a následné akce potápěčů skutečně odhalily, že tyto kamenné konstrukce tkví hluboko v mořském dně.

Jinou možností je, že tyto masivní bloky jsou spíše produktem původní rané indiánské civilizace, která pokračovala kulturou Olméků a Mayů v blízké Střední Americe a ovlivnila vyspělá kulturní centra v Jižní Americe. Nicméně v současnosti mnoho důkazů nasvědčuje tomu, že tyto kamenné útvary by mohly být unikátními přírodními útvary. Geologové a archeologové zatím nenašli dostatek důkazů, které by je přesvědčily, aby změnili názor. Tvrdí, že jde o velmi zvláštní druh popraskaných pobřežních skal.

Bezpočet knih bylo napsáno o „bermudském trojúhelníku“, někdy nazývaném „ďáblův trojúhelník“, jehož je Bimini součástí. Většina z nich tvrdí, že za mizení lodí, ztracená letadla, přístroje, které jako by se najednou zbláznily, a tajemné magnetické a atmosférické úkazy je zodpovědný nějaký druh víru nebo časové smyčky.

Bylo zjištěno, že energetický vír nebo „gravitační anomálie“, jak je také někdy nazýván, se vyskytuje ve vodách nedaleko Floridy, kde probíhá hustá doprava. V této oblasti mezi Miami, Bermudami a Puerto Ricem doslova zmizely stovky lodí a letadel. V několika případech byly lodě nalezeny opuštěné, bez posádky. Vraků se našlo jen velmi málo.

V roce 1990 bylo oznámeno, že pět bombardérů amerického námořnictva, které zmizely v prosinci 1945, bylo objeveno v moři nedaleko Fort Lauderdale. Později bylo vydáno prohlášení, že nešlo o ztracené bombardéry, ale o jinou skupinu havarovaných letadel, z nichž dvě měla totožná identifikační čísla.

Podle Charlese Berlitzze, vnuka zakladatele Berlitzovy jazykové školy a autora světového bestselleru *Bermudský trojúhelník* (včetně dalších knih o Atlantidě a záhadách světa), existuje celá řada zvláštních případů, kdy byly v „bermudském trojúhelníku“ zaznamenány bizarní a životu nebezpečné jevy.

Podle Berlitzze:

- Skupina zabývající se na jachtě *New Freedom* výzkumem oceánu proplula v červenci 1975 intenzivní ale bezdešťovou elektromagnetickou bouří. Během jednoho obrovského výbuchu energie fotografoval dr. Jim Thorpe explodující oblohu. Po vyvolání byl na snímku vidět výbuch na obloze, ale byla na něm také zachycena loď se čtvercovými plachtami, plující ve vzdálenosti asi 30 metrů od *New Freedom*, ačkoliv těsně předtím nebylo na hladině vůbec nic.
- John Sander, stevard lodi *Queen Elisabeth-I*, viděl malé letadlo, tiše letící podél lodi v úrovni paluby. Přivolał jiného stevarda a důstojníka hlídky, ale letadlo se mezitím bezhlučně ponořilo do oceánu, pouze sedmdesát metrů od lodi. *Queen Elisabeth-I* se obrátila a spustila záchranný člun, ale nebyly nalezeny žádné stopy po nějaké katastrofě.
- Jiné záhadné letadlo vletělo bezhlučně do oceánu u Daytona Beach na Floridě 17. února 1935 před očima stovky svědků. Okamžité pátrání v mělkých vodách pláže však nic neodhalilo.
- Cessna 172, pilotovaná Helenou Casciovou, vzlétla z ostrova Turks na Bahamách s jediným cestujícím. V době, kdy měla přistát, pozorovala letištní věž nějakou Cessnu 172, která oblétila ostrov, ale k přistání se nechystala. Věž slyšela hlasy z letadla, ale pilot zřejmě neslyšel pokyny k přistání vysílané věží. Bylo slyšet ženský hlas, který říkal: „Musela jsem se špatně stočit. Měl by to být Turks, ale dole pod námi není nic. Žádné letiště. Žádné domy.“ Věž se mezitím snažila umožnit Cessně přistání, ale ta stále neodpovídala. Nakonec ženský hlas řekl: „Copak neexistuje způsob, jak se z toho dostat?“ a Cessna, sledovaná stovkami lidí, letěla pryč od ostrova do hradby mraků, z níž se nejspíš nikdy nedostala ven, neboť ani letadlo, ani pilotka, ani cestující nebyli nalezeni.

Jak Berlitz zdůrazňuje, pro lidi na ostrově Turks bylo letadlo viditelné, ale pilotka při pohledu dolů zřejmě viděla

jen neobydlený divoký ostrov. Spatřila snad ostrov v časové smyčce, dříve než na něm bylo letiště a domy postaveny? Kde nakonec letadlo přistálo? Přistálo někde na pláži minulého nebo budoucího světa?

K vysvětlení tajemství „bermudského trojúhelníku“ bylo předloženo mnoho různých teorií. Náhlé obrovské vlny nebo výbuchy podmořských sopek, víry a „díry v oceánu“ – v tom všem se hledaly možné příčiny. Většina badatelů je však ochotna připustit, že to, co způsobuje selhání přístrojů, je nějaký druh elektromagnetických poruch vyskytujících se v této oblasti.

Existují místní pověsti o podivné kompaktní mlze na mořské hladině nebo na obloze. Jak se zde věří, lodě a letadla, které se do této mlhy dostanou, se z ní už nikdy nevynoří.

Berlitz uvádí teorii Toma Garyho, autora knihy *Aventures of an Amateur Psychic* (Dobrodružství amatérského psychotronika), který tvrdí, že destrukční síla „bermudského trojúhelníku“ pochází z hlubin moře. „Existuje možnost, že struktura vysílající energii je stále pod mořskou hladinou v oblasti Bermud,“ píše Gary. Podle něho je umístěna na konci velkého elektromagnetického jádra, směřujícího dolů skrz zemskou kůru. „Když nastanou správné podmínky, zdroj energie začne s určitými přestávkami pracovat a způsobí, že kapitáni lodí a letadel ztrácejí kontrolu nad svými stroji.“

Podle Garyho vzniká v důsledku proudících iontů elektrický proud vytvářející magnetické pole, které způsobuje selhání přístrojů lodí a letadel nacházejících se poblíž. Jsou postíženy magnetické kompas, měřidla stavu paliva, výškoměry a všechny elektrické přístroje. Piloti, kteří to přežili, oznámili také vybití baterií.

Ray Brown z Mesy v Arizoně zažil neuvěřitelnou příhodu u ostrovů Berry v souostroví Baham. V roce 1970, když kolem ostrovů Berry pátrali po potopených galeonách, dostal se do velké bouře. Ráno po bouři se střelky jejich kompasů otáčely a magnetometry neposkytovaly žádné údaje. „Vydali jsme se na severovýchod od ostrova. Moře bylo kalné, ale náhle jsme pod vodou zpozorovali obrysy budov. Měli jsme pocit, že vidíme část velkého podmořského města. Bylo nás pět potápěčů a všichni jsme skočili do vody a potopili se,“ vyprávěl

Brown Charlesi Berlitzovi, „abychom to prozkoumali. Jak jsme plavali dál, voda byla stále čistší. Byl jsem již blízko dna v hloubce asi čtyřiceti metrů a snažil jsem se držet potápěče přede mnou. Otočil jsem se a pohlédl přes kalnou vodu ke slunci. Spatřil jsem něco ve tvaru pyramidy, co se lesklo jako zrcadlo. Asi deset až dvanáct metrů od špičky byl otvor. Váhal jsem, zda se mám podívat dovnitř... ale nakonec jsem tam stejně vplul. Otvor byl jako šachta rozšiřující se do vnitřní komory. Tam jsem spatřil něco zářícího. Byl to krystal, který držely dvě kovové ruce. Měl jsem navlečené rukavice a snažil jsem se krystal uvolnit. Jakmile jsem ho uchopil, cítil jsem, že je nejvyšší čas vylézt ven a nikdy se sem nevracet.“

Nejsem jediný, kdo tyhle zříceniny spatřil – jiní je viděli ze vzduchu a říkají, že jsou osm kilometrů široké a ještě víc dlouhé.“

Berlitz dále píše o tom, že tři z těch pěti potápěčů mezitím zemřeli při nehodách v „bermudském trojúhelníku“ a že Brown příležitostně ukazuje onen krystal, který údajně vzal z potopené pyramidy, posluchačům na svých přednáškách. Berlitz viděl ten krystal osobně, i když samozřejmě nemusí pocházet z pyramidy v Karibiku. Brown dosud nikomu neprozradil přesnou lokalitu onoho města, ale je přesvědčený, že pyramida a ostatní budovy tkví hluboko v mořském dně. Měl velké štěstí, že bouře, která zuřila den předtím, očistila zříceniny od písku a bahna.

Tato historka se zdá příliš fantastická na to, aby byla pravdivá, ale je tu jistá možnost, že do určité míry vychází z reality – ze „skutečnosti“, že poblíž Floridy může být velká pyramida, která vytváří silný elektromagnetický efekt.

Tato obrovská pyramida by mohla být jednou z obrovských generátorových elektráren, existujících kdysi po celém světě, odpovídajících teorii Christophera Dunna o Velké pyramidě.

8. Koloběh jako přirozenost dějin

*Svět je nebezpečné místo k žití;
ne kvůli lidem, kteří jsou zlí,
ale kvůli lidem, kteří s tím nic nedělají.*
– Albert Einstein

Život je buď odvážným dobrodružstvím, nebo není ničím.
– Helen Kellerová

Koloběh jako přirozenost dějin

Historie se opakuje, máme na to důkazy. Co je dnes, bylo již dříve. Co bylo včera, bude zítra. Musíme se učit ze svých chyb, abychom se místo nekonečného putování v opakujícím se kruhu pohybovali po vzestupné spirále směrem k dokonalosti a utopii.

Dnes jsme jako bohové včerejška: létáme vzduchem, komunikujeme s kouzelnými zrcadly a mluvícími skřínkami, máme válečné stroje a pohybujeme předměty způsobem, který vypadá jako kouzlo. A protože opakování je přirozeností dějin, ocitáme se v dobách skvělých technologií i v temných dobách ignorance a útlaku vědy. Aby provedly lidský rod dobami temna, jsou zakládány tajné společnosti a knihovny, které pak ochraňují takové vědomosti, jakými jsou znalost podoby světa jako koule nebo užití elektřiny k osvětlení a mnoho dalších.

Věci, které jsou dnes součástí každodenního života, byly včera tajemstvím. Kolik lidí bylo mučeno a zabito, aby se zabránilo technologickému a vědeckému pokroku? Seznam by byl dlouhý.

Kniha Enochova

Bible má velký význam, ne pouze v náboženském smyslu, ale také jako historický dokument. Vypráví příběhy, v mnoha případech pocházející ze starověkého Sumeru a Egypta, které by následkem ničení vědomostí v průběhu dějin byly pro nás ztraceny. Čtrnáct starověkých textů, které měly být do bible vloženy, bylo nakonec u většiny verzí vynecháno. Tyto knihy mají souhrnný název *Apokryfy*. Apokryfická „Kniha proroka Enocha“ byla poprvé objevena roku 1773 v Abyssinii skotským badatelem jménem James Bruce. Bruce, který byl jakýmsi Indiana Jonesem osmáctého století, možná viděl Archu úmluvy v Axumu (nebo její kopii, jak předpokládáme) a podařilo se mu získat starověký koptský křesťanský text, přibližně dva tisíce let starý. V roce 1821 byla „Kniha Enochova“ přeložena do angličtiny Richardem Laurencem a po částech vydávána až do roku 1883.

Kapitola XIII. „Knihy Enochovy“ říká: „Navíc Azajel naučil lidi vyrábět meče, nože, štíty, brnění, zrcadla a vyučil je řemeslné výrobě náramků a ozdob, používání nátěrů, zkrášlování obočí, používání všech hodnotných a vzácných druhů kamene a všech druhů barviv, takže svět byl změněn.“ Zde máme opět další příklad technologie, kterou lidskému rodu předal ve starověku pomocný „bůh“ nebo nadčlověk, připomínající Usireva, Quetzalcoatla nebo Tubala Kaina. Jsou to technologie měnící svět a je zajímavé, že předměty zmíněné na prvním místě se týkají vedení válek. Kdo byl Azajel a kde získal vědomosti, které předával?

Jeskyně starověkých

Charismatický (a dost plodný) britský spisovatel T. Lobsang Rampa napsal roku 1963 populární knihu na téma opakování dějin, nazvanou *The Cave of Ancients* (Jeskyně starověkých). V této údajně životopisné knize mladého Rampu, budoucího tibetského mnicha, vezme jeho učitel-guru na odlehlé místo, aby mu ukázal podivuhodnou „jeskyni předků“ – sbírku starověkých strojů a zařízení.

Rampa vypráví, co uviděl, když vstoupili do jeskyně: „Všichni čtyři jsme se zastavili v němém úžasu nad tím, co jsme spatřili. Být tam sám, každý z nás by si myslel, že ho klamou smysly. Jeskyně byla spíše obrovskou halou, prostírala se do dálky, jako by sama hora byla otvorem. Světlo bylo všude, padalo na nás z mnoha koulí, které vypadaly jako zavěšené v temnotě stropu. Byly zde nahromaděny podivné stroje, jaké bychom si nikdy nedokázali představit. Různá zařízení a soustrojí visela zavěšená i z vysokého stropu. Některá z nich, jak jsem s velkým úžasem zaznamenal, byla pokryta něčím, co vypadalo jako nejčistší sklo...

Pomalou, téměř nepostřehnutelně, se ve tmě před námi zformovala mlhavá záře. Nejprve to byl jen náznak modro-růžového světla, téměř jako by se nám před očima materializoval duch. Mlhavé světlo se rozšiřovalo a jasnělo, takže jsme mohli spatřit obrysy neuvěřitelných strojů, které byly nakupené po celé této veliké hale, kromě místa uprostřed, kde jsme seděli na zemi. Světlo se náhle samo vytáhlo nahoru, vířilo, pohasínalo a zase se rozjasňovalo, pak se zformovalo do tvaru koule a už tak zůstalo. Měl jsem podivný a nevysvětlitelný pocit, že se po éonech času dává skřípavě do pohybu jakési věkovité soustrojí.“

Lama Mingjar Dondup mladému Rampovi vyprávěl: „Před tisíci a tisíci lety žila na této zemi velmi vyspělá civilizace. Lidé uměli létat vzduchem ve strojích, které vzdorovaly zemské přitažlivosti; uměli vyrábět stroje, které mohly vnuknout jiným lidem myšlenky – myšlenky, jež se jevíly jako obrazy. Dokázali štěpit atom a nakonec odpálili bombu, která zpusťovala svět a způsobila, že se některé světadíly potopily a jiné vznikly. Svět byl rozvrácen, a tak nyní náboženství po celém světě vyprávějí příběh o potopě.“

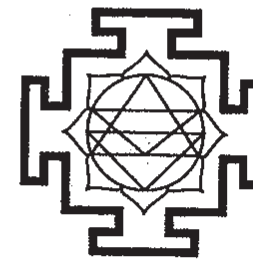
Lama pokračoval:

„Na jistém místě v egyptské zemi je podobná komnata. Na místě zvaném Jižní Amerika je další taková komnata se stejnými stroji. Viděl jsem je, vím, kde jsou. Dávní lidé tyto komnaty ukryli, aby jejich přístroje mohla najít pozdější generace, až přijde čas.“

Skupina procházela podzemními chodbami uvnitř hory. „Dostali jsme se k tabuli, o které mi lama Mingjar Dondup vyprávěl již dříve. Jak jsme se přiblížili, s pronikavým zaskřípěním se otevřela, tak hlasitým v tichu toho místa, že jsme myslím všichni poskočili úlekem. Uvnitř byla hluboká tma, téměř jako by kolem nás vířila oblaka černoty. Naše kroky vedly mělké kanály v podlaze. Šouravě jsme kráčeli tmou a na místě, kde kanály končily, jsme usedli. Jak jsme se usazovali, ozvala se řada cvaknutí, jako by kov dřel o kov, a do tmy se vkradlo téměř nepostřehnutelné světlo a zatlačilo ji do stran. Rozhlédli jsme se kolem sebe a uviděli jsme další podivné stroje. Byly zde sochy a obrazy vyryté v kovu. Dříve než jsme se stačili pořádně rozhlédnout, světlo se povytáhlo nahoru a ve středu haly utvořilo zářící kouli. Barvy blikaly a okolo světelné koule se bez zjevného účelu vinuly pruhy světla. Zformovaly se z nich obrazy, nejprve rozmazané a nezřetelné, pak stále živější a reálnější, s trojrozměrným efektem. Soustředěně jsme je sledovali...

Byl to svět před dávnými a dávnými časy, kdy byla zem ještě velmi mladá. Hory stály tam, kde jsou nyní moře, a příjemné přímořské oblasti byly tam, kde jsou nyní vrcholky hor. Počasí bylo teplejší a po zemi pobíhala podivná stvoření. Byl to svět vědeckého pokroku. Jezdily zde zvláštní stroje, létaly jen několik palců nad povrchem země, nebo v povětří, na míle od ní vzdálené. Veliké chrámy vzpínaly své věže k nebi jako výzvu oblakům. Zvířata a člověk se spolu dorozumívali telepaticky. Ale ne všechno bylo požeňnáním; politici bojovali proti jiným politikům. Svět byl rozdělen na dva tábory a jedna strana bažila po zemi té druhé. Kněží *obou* stran prohlašovali, že pouze oni jsou miláčky bohů. Na obrazech před sebou jsme viděli hartusící kněze, kteří stejně jako dnes šířili ten jediný pravý druh spásy. Kněží všech sekt učili, že je „svatou povinností“ zabíjet nepřátele. Téměř jedním dechem však hřímali, že lidé po celém světě jsou bratry. Nesmyslnost toho, že bratr vraždí bratra, jim nedocházela.

Viděli jsme veliké války, kde většinou obětí byli civilisté. Ozbrojené síly, skry-

té za svým opevněním, byly zpravidla v bezpečí. Starci, děti a ženy, ti, kteří nebojovali, byli těmi, kdo trpěli. Zahlédli jsme vědce pracující v laboratořích na tom, aby vyvinuli ještě smrtonosnější zbraně, ještě větší a lepší bomby, které by svrhli na nepřítele. Jeden záběr ukazoval skupinu uvážlivých mužů, kteří plánovali to, co nazývali ‚kapslí času‘ (a co my nazýváme ‚jeskyní předků‘), kde by mohli pro pozdější generace uložit funkční modely svých strojů a kompletní obrazový záznam své kultury i jejích nedostatků. Ohromné stroje vyhloubily jeskyně v útrokách hory. Davy mužů zde nainstalovaly modely a stroje. Viděli jsme, jak zdvíhali na vyvýšená místa koule svítící studeným světlem, s inertní radioaktivní substancí vyzařující světlo po miliony let. Inertní v tom, že nemohly ublížit lidskému zdraví, aktivní v tom, že toto světlo mohlo svítit téměř do konce všeho Času.“

Dutá hora jako atomový úkryt

I když příběh Lobsanga Rampy vypadá fantasticky, jeho autor jej prohlašuje za autobiografický a také další prameny podporují myšlenku tajných skladišť vědění – a rovněž existenci jeskyní plných technického vybavení. Dnes již nestavíme obří pyramidy, jako je Velká pyramida v Egyptě. Místo toho budujeme obrovské podzemní vojenské základny, jako je Area 51 v Nevadě. Dokážeme dokonce vyhloubit celé hory! Velitelství obrany NORAD v Colorado Springs sídlí v duté hoře, která má uvnitř celé město. Obyčejný občan, který by se dostal dovnitř, by byl zcela ohromen technologickou úrovní vybavení, které je zde uloženo. Základny, vybavené nejlepší technologií, jsou umístěny pod zemí, aby byly chráněny v případě katastrofy, včetně nukleární války. Nezní to podobně jako jeskyně předků?

Říká se, že ve starověku existovaly i další duté hory. Hora Shasta v severní Kalifornii je jednou z nich. Někdy se říká, že uvnitř této hory je „lemurské“ město. Prý jsou zde čas od času vidět divná světla a byl zde hlášen výskyt UFO.

Velký čínský filozof Lao-c', stejně jako Konfucius, ve svých spisech často hovořil o „dávných předcích“. Byli prý moudří a vzdělaní; lidské bytosti, podobající se bohům – mocní, dob-

ří, milující a vševědoucí. Tito předkové zřejmě žili na tajném, odlehlém místě Číny nebo Tibetu, kde strážili moudrost věků.

Lao-c', narozený kolem roku 604 př. n. l., napsal knihu, která je stále nejslavnějším čínským klasickým dílem všech dob, *Tao-te-ťing*. Když na konci svého velmi dlouhého života opustil Čínu, cestoval na západ, do legendární země Si-vang-mu, aby zde našel vedení Starověkých, Velké bílé bratrstvo. Když odjížděl, na čínských hranicích ho jeden strážce přesvědčil, aby napsal *Tao-te-ťing* a jeho moudrost tak nebyla ztracena.

*Starověcí Mistři byli jemní,
záhadní, hlubocí, vnímaví.*

Hloubka jejich znalostí je nezbadatelná.

Protože je nezbadatelná,

vše, co můžeme udělat, je popsat jejich vzhled.

Pozorní jako lidé přecházející zamrzlou řeku.

Bdělí jako lidé vědomí si nebezpečí.

Zdvořilí jako hosté na návštěvě.

Poddajní jako tající led.

Prostí jako kus dřeva bez rytin.

– Lao-c', Tao-te-ťing (kapitola 15)

Nikdo nikdy více o Lao-c' neslyšel a předpokládá se, že našel svou zemi Si-vang-mu. Si-vang-mu je jiné jméno pro oblíbenou čínskou bohyni Kuan-jün, „Milosrdnou strážkyni“ a „Královskou matku západu“. Její země, podle tradice ležící v horách Kchun-lun, byla známa jako „Příbytek nesmrtelných“ a „Západní ráj“.

V knize *Myths and Legends of China* (Mýty a legendy Číny), vydané roku 1922, je země Si-vang-mu spojována se ztraceným světadílem: „Si-vang-mu byla vytvořena z čisté podstaty západního vzduchu, na legendárním světadílu Šen-čou... Tak jako je Mu-kchung, vytvořený z východního vzduchu, aktivním mužským principem (jang) a vládcem východního vzduchu, tak je Si-vang-mu, zrozená ze západního vzduchu, pasivním neboli ženským principem (jin) a vládkyní západ-

ního vzduchu. Tyto dva principy v součinnosti zplodily nebe a zemi a všechny bytosti veškerenstva a staly se tak dvěma principy života a zdrojem všeho, co jest. Ona je hlavou vojska sídlícího v horách Kchun-lun (taoistický ekvivalent buddhistické hory Sumeru) a čas od času přichází do styku se vznesenými poddanými, těšícími se její přízni.

Palác Si-vang-mu se nalézá ve vysokých horách, ve sněžném pohorí Kchun-lun. Po obvodu měří 100 li (asi 333 mil); hradby z masivního zlata obepínají jeho cimbuří z drahých kamenů. Jeho pravé křídlo se tyčí nad řekou Ledňáčků. Je to obvyklý příbytek *Nesmrtelných*, kteří se dělí do sedmi zvláštních skupin podle barvy svých rouch – červené, modré, černé, fialové, žluté, zelené a „přírodní barvy“. Je zde nádherná fontána, postavená z drahých kamenů, u které se konají pravidelné hostiny nesmrtelných. Těmto hodům se říká Pchan-tchao-chuej, „Hostina broskví“. Konává se na březích Jao-čchi, Jezera klenotů, a navštěvují ji jak muži, tak ženy z řad nesmrtelných.“

V průběhu čínských dějin bylo posláno do hor Kchun-lun, na „horu Olympus“ starověké Číny, mnoho výprav, které se pokoušely navázat kontakt s dávnými předky.

Za vlády čínské dynastie Čin (265–420 n. l.) nařídil císař Wu-ti učenci Sü znovu vydat „bambusové knihy“, nalezené v hrobce starověkého krále jménem Ling-wang, syna Chuej-čcheng-wanga, který kolem roku 245 vládl státu Wej. Knihy popisovaly cesty císaře „Mu“ z dynastie Čou (1001 až 946 př. n. l.), který cestoval do hor Kchun-lun, aby „navštívil Královskou matku západu“. Císař se setkal se Si-vang-mu v příznivý den *šia-cu*. Číňané ve starověku počítali dny a roky zvláštním cyklickým způsobem, podobným způsobu Mayů ve Střední Americe. Je známo deset znaků jako deset kmenů nebes a dvanáct znaků jako dvanáct větví země. Kombinace těchto dvou sestav znaků dává jména šedesáti letům čínského cyklu. Dny jmenovali a počítali stejným způsobem.

Si-vang-mu udělila císaři Mu audienci na březích Jaspisového jezera v pohorí Kchun-lun. Požehnala mu a zpívala pro něho a císař

slíbil, že se vrátí za tři roky, až zajistí mír a blahobyt milionům svých poddaných. Pak obdržel rytiny v kameni jako důkaz své návštěvy a odebral se pouští na východ, zpět do svého království.

Ale ne všichni měli to štěstí, že se setkali s bohyní. Když slavný ruský umělec, badatel a mystik Nicholas Roerich cestoval na sever od hor Kchun-lun do Sinkiangu, slyšel poprvé o Údolí nesmrtelných, ležícím blízko za horami. „Za horami žijí svatí, kteří zachraňují lidstvo svou moudrostí; mnozí se snažili je spatřit, ale nepodařilo se jim to – jakmile překročili hřeben hor, ztratili směr,“ řekli mu. Domorodý průvodce mu vyprávěl o obrovských kryptách uvnitř hor, kam se ukládaly poklady od počátku dějin. Naznačoval rovněž, že se v těchto kamenných chodbách ukrývají vysocí bílí lidé.

Nicholas Roerich po jistou dobu vlastnil úlomek „kouzelného kamene z jiného světa“, který se v sanskrtu nazýval kámen Čintamani. Tvrdilo se o něm, že pochází z hvězdného systému Sirius a starověké čínské kroniky uvádějí, že úlomek tohoto kamene věnoval božský posel z nebes atlantskému císaři Tazlavovi. Podle legendy byl kámen později poslán králi Šalomounovi (který, jak si jistě pamatujete, prý létal nad Asií a Afrikou ve vimáně) do Jeruzaléma. Šalomoun kámen rozbil a z jednoho kusu vyrobil prsten.

Někteří lidé věří, že tento kámen je moldavit (vltavín), druh magnetického kamene, který se prodává v obchodech se sklem a polodrahokamy. O moldavitech (vltavínech) se říká, že před 14,8 miliony let spadly na zem v roji meteoritů. Jsou prý spirituálním urychlovačem a v nedávných letech si získaly určitou popularitu. Zde je vhodné rovněž poznamenat, že posvátný černý kámen, který je uložen v Kaabě v Mekce a ke kterému se modlí všichni muslimové, je také kusem meteoritu.

Sám Nicholas Roerich viděl něco, co bylo možná vimánou ze země Si-vang-mu v horách Kchun-lun. Do svého cestovního deníku si 5. srpna 1926 zaznamenal, že zatímco jejich karavana projížděla oblastí Kukunoru, viděli „něco velkého a zářivě odrážejícího slunce – jakýsi ohromný ovál, pohybující se velikou rychlostí. Když ta věc přelétala nad naším táborem, změnila směr z jižního na jihozápadní. A viděli jsme, jak zmizela v hluboké modré obloze. Měli jsme dokonce čas

vzít své dalekohledy a pozorovat celkem zřetelně oválný předmět s lesklým povrchem, s jednou stranou třpytící se na slunci.“

Snadno si povšimneme silné podobnosti legend o Šambale a o zemi Si-vang-mu. Šambala, ležící údajně v Tibetu, je proslavená jako místo uložené starověké moudrosti, po dlouhé věky chráněné v odlehlém údolí. Rovněž se říká, že v Tibetu je kdesi v podzemí ukryta starověká knihovna. Některé tradice tvrdí, že se tato knihovna nachází blízko Lhasy a je možná propojena podzemními tunely s Pótalou, dalajlamovým pohádkovým palácem.

Příběhy o skrytých archivech a střediscích učení jsou příliš univerzální a široce rozšířené, než aby se daly jen tak odbýt. Ač se to může zdát neuvěřitelné, v pohoří Kchun-lun v severozápadním Tibetu by se mohlo nacházet skladiště starověké čínské moudrosti. Třeba dutá hora s pozůstatky starověkých technologií?

Technologický pokrok je poháněn válkou

Věřím, že pokročilá technologie vznikla již před více než dvanácti tisíci lety. Používaly ji některé lidské civilizace, třebaže ne všechny. Tak jako dodnes žijí v horách Nové Guineje i na jiných místech Země kmeny na úrovni doby kamenné, i tehdy byly mnohé národy na primitivní úrovni. Vyspělé starověké civilizace nazýváme Atlantidou, Rámovou říší, Osirionem a dalšími jmény. Věřím, že Atlantis leží někde na dně středního Atlantiku, blízko Azorských či Bahamských ostrovů. Ačkoli to byl malý světadíl, jeho vliv zasahoval přes moře do obou Amerik a na druhé straně tam, kde nyní leží Británie, Irsko a oblast Středomoří. Civilizace ostrova Atlantis existovala současně s dalšími civilizacemi, jako byla osiriánská civilizace ve Středomoří, v Egyptě a v severní Africe a Rámová říše v Indii. Geologické otřesy okolo roku 10 000 př. n. l., možná jak přirozeného původu, tak zaviněné člověkem, potopily Atlantidu a zasáhly celý svět, zvláště Evropu

a obě Ameriky. Středomoří bylo v té době zjevně zaplaveno, a vznikly tak různé ostrovy a na březích tohoto pevninou uzavřeného moře unikátní megalitická kultura. Většina starověkých technologií byla pro lidstvo ztracena.

Tisíc let po zničení Atlantidy a po otřesech v ostatních říších začali Chetitě a Egypťané zkoumat nově vzniklou oblast Středozemního moře a Atlantiku. Dávné národy jako tiahuanacká kultura a Mayové začali v obou Amerikách znovu budovat své civilizace. Mořeplavci legendární Atlantské ligy začali okolo roku 6000 př. n. l. znovu brázdit Atlantik. Obyvatelé Středomoří kolonizovali oblasti severní Evropy včetně britských ostrovů až po Shetlandy (Set-lands).

Zemětřesení v Severním moři skoncovala s pobřežními civilizacemi, které obývaly většinu dnešního Nizozemí, Dánska a Švédska. Tato civilizace byla mnohem mladší než Atlantis, svého vrcholu dosáhla pravděpodobně kolem roku 1500 př. n. l. Někdy v této době nebo krátce poté přišly z Dánska, Anglie, Nizozemí, Německa a Francie mořské národy s rohatými přílbami a napadly Řecko, Egypt a říši Chetitů.

Mocné národy stejně jako dnes vyvolávaly války, které zasahovaly celé kontinenty. Tajné společnosti, například templáři, změnily starověké fénické přístavy ve své vlastní pevnosti. Existuje staré přísloví, které praví „kdo s čím zachází, tím také schází“. Láska člověka k válce podpořila jak vznik nových technologií, tak způsobila spoustu ničení a žalu. Čas od času se reinkarnují velcí učitelé lidstva, kteří se člověka pokoušejí naučit milovat své sousedy a žít se svými bližními v míru a spolupráci.

Přesto jsou naše dějiny nepřetržitým záznamem válek a invazí. Hnacím motorem technologie je v mnoha případech válka. Lidé se vraždí navzájem a bohové na nás shlížejí s bolestí a smutkem nad tím, co jsme si tu pro sebe vytvořili. Platon a egyptští kněží nám zanechali příběh o jedné starověké civilizaci, která vyhlásila válku zbytku světa, a o tom, jaké to mělo katastrofální následky.

Války, které hrozí dnes, mají kořeny v historii: vznik křesťanské církve, vytvoření islámské říše, založení židovského uprch-

lického státu v Izraeli, boj odvěkých nepřátel o zdroje energie a půdu. Válka, kterou vedli a vedou Rusové v Čečensku, je rovněž náboženským konfliktem kombinovaným se snahou ovládnout ropné bohatství v Kaspickém moři.

Dnes, kdy technologie opět dosáhla bodu, odkud není návratu, jsme snad připraveni postoupit na další úroveň. Úroveň, která je vyšší než technologie dneška. Na technologii bohů zítřka. Technologii, která člověku konečně umožní žít v harmonii s přírodou a s ostatními lidmi.

Použitá literatura

- Hodges, Henry: Technology in the Ancient World, Marboro Books 1970
- Landels, J.: Engineering in the Ancient World, University of California Press 1978
- Welfare, Simon – Fairley, John: Arthur C. Clarke's Mysterious World, Collins & Sons 1980
- Kean, Victor J.: The Ancient Greek Computer from Rhodos, Estathiadis Group 1991
- Corliiss, Willam: Ancient Man: A Handbook of Puzzling Artifacts, The Sourcebook Project 1978
- West, John Anthony: The Traveler's Key to Ancient Egypt, Alfred Knopf 1985
- Mackenzie, Donald: Egyptian Myth and Legend, Bell Publishers 1907
- Sanderson, Ivan T.: Investigating the Unexplained, Prentice Hall 1972
- Blundell, Nigel: The World's Last Mysteries, Octopus Books 1980
- Childress–Sanderson–Josyer: Vimana Aircraft of Ancient India & Atlantis, Adventures Unlimited Press 1991
- Lemurian Fellowship, Lesson Material, Ramona 1936
- Kueshana, Eklal: The Ultimate Frontier, The Stelle Group 1962
- Corliss, William: Strange Artifacts, The Sourcebook Project 1974
- The World's Last Mysteries, Reader's Digest Association, Inc. 1976
- Kolosimo, Peter: Timeless Earth, University Press Seacaucus 1974
- Steiger, Brad: Mysteries of Time & Space, Prentice Hall 1974
- Edwards, Frank: Strangest of All, Bantam Books 1959
- Brookesmith, Peter: Legends of the Lost, Orbis Publishing 1984
- Edwards, Frank: Stranger than Science, Bantam Books 1959
- Oliver, Frederick Spencer: A Dweller on Two Planets, Borden Publishing 1884
- Anderson, Flavia: The Ancient Secret: Fire fom the Sun, R.I.L.K.O. Books 1953
- Ziegler, Jerry: YHWH, Star Publishers 1985
- Childress, D. H.: Lost Cities of North & Central America, Adventures Unlimited Press 1992

Tomas, Andrew: We Are Not the First, Souvenir Press 1971
 Vanderberg, Philipp: The Curse of the Pharaohs, J. B. Lippincott Co. 1975
 Collyns, Robin: Ancient Astronauts: A Time Reversal?, Sphere Books 1976
 Sprague de Camp, L.: The Ancient Engineers, Ballentine Books 1960
 Dikshitar, V. R.: War in Ancient India, Oxford University Press 1944
 Keller, Werner: The Bible As History, Hodder & Stoughton, 1965
 Lewis, L. M.: Footprints on the Sands of Time, Signet Books 1975
 Service, Alistair: Lost Worlds, Arco Publishing 1981
 Noorbergen, Rene: Secrets of the Lost Races, Barnes & Noble Publishers 1977
 Bharadwaaj, Maharishi: Vymanika Shastra, G. R. Josyer 1979
 Brandon, Jim: Weird America, E. P. Dutton 1978
 Brown, Hugh A.: Cataclysms of the Earth, Twayne Publishers 1967
 Hapgood, Charles: The Path of the Pole, Adventures Unlimited 1970
 Coliss, William: Geological Anomalies, The Sourcebook Project 1974
 Corliss, William: Strange Artifacts, The Sourcebook Project 1974
 Collins, Robyn: Laserbeams From Star Cities, Sphere Books 1971
 Childress, David Hatcher: Lost Cities of China, Central Asia & India, Adventures Unlimited Press 1991
 Freedman, Russell: 2000 Years of Space Travel, William Collins & Sons 1963
 Berlitz, Charles: Mysteries of Forgotten Worlds, Doubleday 1972
 Gorbovskij, A.: Riddles of Ancient History, Soviet Publishers 1966
 Bord & Janet, Colin: Mysterious Britain, Granada Publishing 1972
 Charroux, Robert: The Mysterious Past, Robert Laffont 1973
 Mitchell, John - Rickard, Robert: Living Wonders, Thames & Hudson 1982
 Gould, Rupert: Enigmas, University Books 1945
 Wingate, Richard: Lost Outpost of Atlantis, Everest House 1980
 Edwards, Frank: Strange World, Bantam Books 1964
 Pellegrino, Charles: Unearthing Atlantis, Random House 1991
 Lewis, Ralph M.: Along Civilization's Trail, AMORC 1940
 Childress, David Hatcher: Lost Cities & Ancient Mysteries of South America, AUP 1987

Childress, David Hatcher: Lost Cities & Ancient Mysteries of Africa & Arabia, AUP 1990
 Childress, David Hatcher: Lost Cities of Ancient Lemuria & Pacific, AUP 1988
 Brugger, Karl: The Chronicle of Akakor, Delacorte Press 1977
 Berlitz, Charles: Atlantis, The Lost Continent Revealed, Macmillan 1984
 Bergier, Jacques: Extraterrestrial Intervention: The Evidence, Henry Regnery, 1974
 Bord, Janet & Colin: Mysterious Britain, Granada Publishing 1972
 Brown, Peter Lancaster: Megaliths and Masterminds, Charles Scribner's Sons 1979
 Bailey, James: The God-Kings & Titans, St. Martin's Press 1973
 Berlitz, Charles: The Bermuda Triangle, Doubleday 1974
 Charroux, Robert: Lost Worlds, Collins 1973
 Von Daniken, Erich: Chariots of the Gods, Putnam 1969
 Spence, Lewis: The History of Atlantis, 1926, pretisk Adventures Unlimited Press 1995
 Michell, John: The View Over Atlantis, Ballantine Books 1969
 Spence, Lewis: The Occult Sciences in Atlantis, Rider & Co. 1943
 Bramwell, James: Lost Atlantis, Harper & Brothers 1938
 Michell, John: Megalithomania Thames & Hudson 1982
 Tomas, Andrew: Shambala, Oasis of Light, Souvenir Press 1978
 Noone, R.: Ice, The Ultimate Disaster, Crown Publishers 1982
 Whishaw, E. M.: Atlantis In Andalucia, Rider 1928
 Saurat, Denis: Atlantis & Giants, Faber & Faber 1957
 Spence, Lewis: The Problem of Atlantis, Rider 1924
 Cayce, Edgar Evans: Edgar Cayce on Atlantis, Warner Books 1968
 Tomas, Andrew: Atlantis: From Legend to Discovery, Robert Laffont 1972, Sphere Books 1973
 Braghine, Colonel A.: The Shadow of Atlantis, 1940, pretisk Adventures Unlimited Press 1996
 Wilkins, Harold: Mysteries of Ancient South America, Citadel Press 1946
 Wilkins, Harold: Secret Cities of Old South America, Library Publications 1952, pretisk Adventures Unlimited Press 1998
 Fawcett, Brian: Exploration Fawcett/Lost Trails, Lost Cities, Hutchinson & Co. 1953

Ziegler, Jerry: *Indra Girt by Maruts*, Next Millennium Publishers 1994

Crosthwaite, H.: *KA: A Handbook of Mythology, Sacred Practices, Electrical Phenomena, and Their Linguistic Connections in the Ancient World*, Metron Publications 1992

Chandler, David: *100 Tons of Gold*, Doubleday 1978

Gamow, George: *The Birth & Death of the Sun*, Viking Press 1940

Mitchel-Hedges, F. A.: *Danger My Ally*, Elek Books 1954

Garviin, Richard: *The Crystal Skull*, Doubleday 1973

Hawkins, Gerald: *Stonehenge Decoded*, Doubleday 1965

Ivimy, John: *The Sphinx an the Megaliths*, Sphere Books 1974

van der Merwe, Nikolass: *The Carbon-14 Dating of Iron*, University of Chicago Press 1969

Dunn, Christopher: *The Giza Power Plant: Technologies of Ancient Egypt*, Bear & Company 1998

Temple, Robert: *The Genius of China: 3.000 Years of Science, Discovery and Invention*, Simon & Schuster 1987

Dikshitar, Ramachandra: *Warfare in Ancient India*, University of Madras/Oxford University 1944

Wallis, E. A.: *The Queen of Sheba and Her Only Son Menyelek /Kebra Nagast/* 1932

Roerich, Nicholas: *Shambala*, Roerich Museum 1930

The Five Sons of King Pandu, The Story of Mahabharata, Dent & Sons 1970

David-Neel, Alexandra: *With Mystics and Magicians in Tibet*, Dover 1931

Clendon, William: *Mercury: UFO Messenger of the Gods*, Adventures Unlimited Press 1990

Childress, David Hatcher: *Anti-Gravity & the Unified Field*, Adventures Unlimited Press 1990

Tompkins, Peter: *The Magic of Obelisks*, Harper & Row 1981

West, John Anthony: *The Serpent in the Sky*, Harper & Row 1984

Oscott, F. L.- Spearman, Neville: *Migdar—the Secret of the Sphinx*

Smyth, Piazz: *The Great Pyramid*, Bell Publishing Co. 1880

Mendelssohn, Kurt: *The Riddle of Pyramids*, Thames & Hudson

West, John Anthony: *A Traveller's Key to Ancient Egypt*, Quest Books 1988

Cremona, Michael - Thompson, Richard: *Forbidden Archeology*, Bhativedanta Book Trust 1993

Davidovits, Joseph - Moris, Margie: *The Pyramids. An Enigma Solved*, Hippocrene Books 1988

Tompkins, Peter: *Secrets of the Great Pyramid*, Harper & Row 1971

Hoffmann, Michael A.: *Egypt Before Faraohs*, Alfred Knopf 1979

Valentine, Tom: *The Great Pyramid: Man's Monument to Man*, Pinnacle 1975

Temple, Robert: *The Sirius Mystery*, Harper & Row 1976

Zink, David: *The Stones of Atlantis*, Prentice-Hall 1978

Lobsang Rampa, T.: *The Cave of Ancients*, Ballantine Books 1963

Bergier, Jacques: *Extraterrestrial Intervention: The Evidence*, Henry Regnery 1974

Fawcett, Brian: *Exploration Fawcett/Lost Trails, Lost Cities*, Hutchinson & Co. 1953

Cathie, Bruce: *The Bridge To Infinity*, Adventures Unlimited Press 1989

Sitchin, Zechariah: *The Lost Realms*, Avon Books 1990

Woodman, Jim: *Nazca: Journey to the Sun*, Simon & Schuster 1977

Reynolds, Reginald: *Cleanliness and Godliness*, Doubleday 1946

Mallery, Arlington - Harrison, Mary: *The Rediscovery of Lost America*, E. P. Dutton 1951, 1979

Kean, Victor J.: *The Ancient Greek Computer From Rhodes*, Estathiadis Group 1991

Silverburg, Robert: *Wonders of Ancient Chinese Science*, Ballentine Books 1972

Homet, Marcel: *On the Trail of the Sun Gods*, Neville Spearman 1965

Preliminary Catalogue of the Colmalcalco Briks, Neil Steede 1984

Soule, Garner: *Men Who Dared the Sea*, Thomas Crowell Co. 1976

Sodders, Betty: *Michigan Prehistory Mysteries I.*, Avery Studios 1990

Sodders, Betty: *Michigan Prehistory Mysteries II.*, Avery Studios 1991

Corliss, William: *The Unexplained*, Bantam Books 1976

Gordon, Cyrus H.: *Riddles in History*, Crown Publishers 1974

Heyerdahl, Thor: *The Maledive Mystery*, Adler-Adler 1986

de la Vega, Garcilaso: *The Incas (poprvé vydáno r. 1608)*, Orion Press 1961

Charles, Gilbert-Pickard: *Daily Life in Carthage*, Macmillan Co. 1961

West, John Anthony: *The Traveller's Key to Ancient Egypt*, Alfred Knopf 1985

Mackenzie, Donald: Egyptian Myth & Legend, Bell Publishers 1907
 Harden, Donald: The Phoenicians, Praeger Publishers 1962
 Flemming, Nicholas C.: Cities in the Sea, Doubleday 1971
 Schwartz, Stephen: The Alexandria Project, Dell Books 1983
 Foster, E. M.: Alexandria: A History & Guide, Morris 1922
 Herm, Gerhard: The Phoenicians, William Morrow & Co. 1975
 Ragette, Friedrich: Baalbek, Chatto & Windus 1980
 Godwin, Joscelyn: Mystery Religions in the Ancient World, Thames
 & Hudson 1981
 Sandars, N. K.: The Sea Peoples, Thames & Hudson 1978
 Stahel, H. R.: Atlantis Illustrated, Grosset & Dunlap 1982
 Mohen, Jean-Pierre: The World of Megaliths, Facts on File 1989
 Service, Alastair – Bradbery, Jean: The Standing Stones of Europe,
 Orion Publishing 1979
 Thompkins, Peter: Secrets of Great Pyramid, Harper & Row 1971
 Hancock, Graham: Fingerprints of the Gods, Crown Publishers 1995
 Hancock, Graham: The Sign and the Seal, Crown Publishers 1992
 Gill, Joseph B.: The Great Pyramid Speaks, Barnes & Noble Books
 1984

Obsah

Předmluva	7
1. Záhady starověkých technologií	11
2. Megalitičtí géniové	37
3. Starověká metalurgie & stroje	77
4. Starověká elektřina & posvátný oheň	115
5. Starověké lety & války ve vzduchu	142
6. Starověké atomové války	198
7. Země je obrovská elektrárna	243
8. Koloběh jako přirozenost dějin	312
Použitá literatura	323